

Giới thiệu Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển

Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển là tựa truyện xuyên không sắc nữ nổi bật của tác giả Bách Mục Quý. Nàng là Tô Dã Điệp, đúng như tên gọi Dã Điệp, nàng như một cánh bướm hoang dã bay lượn trong gió, không ai nắm bắt được. Vì mồ côi từ nhỏ, dòng đời đưa đẩy nàng trở thành một người có tính cách cô quái. Nàng đặc biệt rất thích vàng, tham tiền, châm ngôn sống của nàng là "Vàng là vô đối, cho ta thì nhận, không cho thì giết", mặc dù bản thân nàng chính là một chủ tịch trong một công ty lớn.

Hắn là Lý Hoắc Đình, một vị vương gia cao cao tại thượng, lớn lên trong sự dối gạt, lừa lọc, mưu hại lẫn nhau. Hắn dần dần khép kín trái tim mình, trở thành một người tàn nhẫn, không tin tưởng ai ngoài bản thân.

Nàng là người Trái Đất, hắn là người của Thủy Tinh Cầu - một nơi quy luật sinh tồn dường như bị đảo lộn, hư hư thật thật. Nhưng liệu nàng có thật sự là người Trái Đất hay không khi bản thân nàng xuyên qua lại có thể biến thành....

Cùng tiếp tục theo dõi truyện hay hoặc điểm qua tựa truyện cùng loại khác, mang tên: Phụng Nghịch Thiên Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Hoa Lệ Xuyên Qua

"Chủ tịch không hay rồi bọn chúng đến". Một cô gái trẻ, tầm 23 24 tuổi, đáng vẻ hốt hoảng chạy vào, trên trán còn lóa xóa vài sợi tóc bay loạn xạ, đáng vẻ vô cùng chật vật.

Nhìn đáng vẻ của cô thư ký, Tô Dã Điệp khẽ nhíu chân mày, lông mi khẽ động, nhưng tay vẫn chăm chú ghi chép sổ sách, đầu không ngước lên. Cô trầm giọng hỏi: "Bọn chúng?"

Cô thư ký bây giờ mới ổn định được hơi thở, chậm rãi trả lời: "Vâng, là người bên công ty cạnh tranh đến để gây rối". Trong ánh mắt của cô hiện rõ sự hoang mang xen lẫn lo lắng.

Nắm được vấn đề, Dã Điệp đưa tay ra hiệu. Cô gái trẻ liền cúi đầu chào sau đó vội chạy ra ngoài. Cũng đúng thôi, người bình thường ai lại muốn mình dính vào rắc rối.

Dã Điệp dường như suy nghĩ gì đó, tay cầm bút dừng lại, cô thờ dài. Ánh mắt cô hướng về cánh cửa.

"RẦM!!" Một tiếng vang lên, cánh cửa bị đá sập một cách không thương tiếc, sau lớp khói mờ mờ dần xuất hiện sáu bóng người. Khi sáu bóng người dần hiện rõ, mẫu quang của Dã Điệp khẽ lay động, cô cười nhạt, giọng như cười như không nói:

"Thật quý hóa, ngọn gió nào đã đưa Lâm tổng đến nơi chật hẹp này"

Nghe được ý châm chọc trong lời nói, người đàn ông được gọi là Lâm Tổng tay cầm ống sắt càng thêm siết chặt, trong mắt hằn lên tia sát khí như muốn ăn tươi nuốt sống Dã Điệp.

"Con khốn!!! MÀY LÀM TAO BỊ PHÁ SẢN CÒN GIẢ NGU À". Người đàn ông dùng hết sức gào thét, như một dã thú lao về phía Tiểu Điệp, những người phía sau thấy vậy cũng lần lượt xông lên.

Đối diện với khuôn mặt hung hãn đó, cô không tỏ gì là bối rối, bình tĩnh cười khẩy một tiếng.

"Lâm tổng, ngài không thấy với một cô gái chân yếu tay mềm như tôi mà dùng ống sắt là không được hay à"

"CÁM MỒM!!!!!!" Ông ta như thú điên gầm lên giận dữ, đồng thời lấy ống sắt bổ xuống đầu Tiểu Điệp. Ngay lập tức cô liền đạp ghế lấy đà tung người nhảy qua chỗ khác, ống sắt bị đánh hụt cứ thế rơi xuống bàn, lập tức cái bàn bị chẻ làm hai.

Thân thể Tiểu Điệp nhẹ như cánh bướm chuẩn bị đáp xuống đất. Nếu như bình thường, cô sẽ tay chống xuống đất, xoay người đáp xuống một cách điệu nghệ như cánh bướm đậu nhẹ trên hoa. Nhưng cái gì cũng có ngoại lệ, và cái ngoại lệ đó lập tức xuất hiện ngay lúc này đây.

Khi Tiểu Điệp chống tay xuống đất, ai mà ngờ chống ngay vào chuỗi, cả cơ thể cứ thế bị trượt đi, đổ xuống đất một cái RẦM, đầu đập vô ghế một cái BỐP. Bất tỉnh nhân sự.....

Nhìn một màn trước mắt, cả sáu người đàn ông vạm vỡ liền trở mắt, đầu đổ mồ hôi hột, miệng lắp bắp : "A di đà phật"

*****

"Tách"

Một giọt nước theo khe lá nhỏ xuống mặt Tiểu Diệp. Cảm giác lạnh lạnh trên mặt truyền đến, Tiểu Diệp chân mày khẽ chau lại, từ từ mở mắt ra. Nhìn khung cảnh lạ lẫm trước mắt, câu hỏi đầu tiên xuất hiện trong đầu Tiểu Diệp chính là Đây là đâu?

Cô chống tay xuống đất gượng người ngồi dậy, đồng thời quan sát xung quanh.

Không thể nào, đây rõ ràng không phải chỗ nhà mình, rốt cuộc đây là đâu, mình nhớ lúc này Lâm tổng cùng với năm người khác đến tìm mình. Ông ta lấy cây sắt đập đầu mình nhưng mình né được, rồi sau đó..... hình như là mình trượt phải vỏ chuối rồi bất tỉnh, vậy nơi đây là..... Chợt khuôn mặt Tiểu Diệp tái đi, miệng không ngừng lắp bắp: "Xuyên không không lẽ là xuyên không... không thể nào..."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hắc Cầu

Xuyên qua rồi, thật sự xuyên qua rồi, đừng đùa chứ sao nói xuyên qua là xuyên cái vào vậy. Giờ làm sao đây, đường đường là một chủ tịch, dùng một cái xuyên qua, không nhà không cửa, đặc biệt không một xu dính túi, cho dù có dính túi thì cũng chả xài được.....

Không lẽ lại phải làm kiếp ăn mày. Khốn kiếp!!! Lão thiên ông vừa vừa phải phải thôi chứ sao cứ bắt ta làm ăn xin hoài vậy, mười năm trước ta đã phải nhẫn nhịn bao nhiêu tuổi nhục mới có được ngày hôm nay, dùng một cái ông lấy đi hết tất cả. CÓ NGON CHO SÉT ĐÁNH CHẾT TA LUÔN ĐI!!!! TA HẬN CUỘC ĐỜI, TA HẬN ÔNG TRỜI!!!!

ĐOÀNG!!!!..... lập tức trên trời không mây không gió, liền lóe lên một vệt sáng. Tiểu Diệp nhanh như sóc nhảy sang một bên.

"Ách!!! Ta chỉ nói đùa thôi mà ông nhẫn tâm cho đánh thật à". Nhìn cái cây kế bên bị đánh chỉ còn cái gốc, Tiểu Diệp trán đổ mồ hôi hột, khó khăn nuốt nước miếng ực một cái. Đây lão thiên, ngài cũng không cần phũ thế chứ...

"Grừz!!"

Bỗng tiếng chó từ đâu gầm lên, Tiểu Diệp bừng tỉnh, vội dáo dác tìm kiếm. Lắng nghe kĩ, nàng phát hiện tiếng gầm phát ra từ bụi cây đối diện, không nhanh không chậm vạt lá cây ra hai bên, dần dần tới gần nơi phát ra tiếng..

Khi vạt lá cuối cùng được vạt ra, xuất hiện trước mặt Tiểu Diệp là một tiểu hắc cầu. Dường như con chó ấy cũng nhận ra được sự hiện diện của Tiểu Diệp, bèn gầm gừ dữ dội, ánh mắt nhìn nàng tràn đầy sát khí.

Tiểu Diệp bị ánh mắt đó làm cho giật mình, vội lùi lại mấy bước. Thấy Tiểu Diệp lùi, hắc cầu cũng thu lại ánh mắt, nằm ngửa ra thở phì phò, xung quanh máu không ngừng chảy ra, cả một mảng cỏ đều bị ướt đầm bởi máu tươi.

Nhìn thấy máu không ngừng chảy, hắc cầu cũng dần vô lực nhắm mắt lại, Tiểu Diệp bèn bạo gan đi lại gần lần nữa. Cẩn thì cẩn có gì phải sợ.

Nàng quỳ xuống bên cạnh, nâng người hắc cầu để lên người mình, cẩn thận quan sát vết thương gần ngay đuôi. "Chậc,sao mà bị thương dữ vậy nè". Tiểu Diệp cúi xuống lấy tay xé quần định băng bó cho tiểu cầu như trong phim thường hay làm.

1s....

2s...

3s....

Hida...hia.....ihiiiiiaaaaa. Chết tiệt!!! Trong phim người ta xé một cái rết đi cả thước, ta xé này giờ không được một xăngtimet. Bà nó, đúng là trong phim không tin được mà, toàn lừa đảo. Nhìn cái quần chẳng xi nhê, Tiểu Diệp khóí bốc đĩnh đầu, không ngừng thở phì phò ...

MỘT LẦN NỮA

HIA.....Aaaaa

Nàng có hết sức gồng mình lên xé cái quần, nàng gồng đến nổi mà cái mặt đỏ còn hơn con tôm luộc. Miệng không ngừng hô:

HiAAaaaa

RET!!! AHA rách rồi.

Nghe tiếng rách Tiểu Diệp cười hớn hở, nhưng ngay sau đó mặt lập tức hắc còn hơn đất nồi. Trời ạ!!! Nãy giờ mới rách được một xí, còn chưa được một xăngtimet. Không phải chứ!!

"Hừ... hừ" Hắc cầu trong lòng Tiểu Diệp không ngừng rên rỉ, máu chảy càng lúc càng nhiều, thấy vậy Tiểu Diệp càng thêm luống cuống. "Này này, mi sao vậy... cố lên ta sẽ tìm cách cầm máu cho mi". Đúng rồi, phải mau kiểm lá tía tô với húng láng, nhưng ở đâu đây.

Chợt trong túi quần Tiểu Diệp rút ra cây kéo. Nhìn cây kéo dưới đất như nhìn thấy Phật sống, Tiểu Diệp vội cầm cây kéo lên cắt phần dưới cái áo sơ mi, sau đó cắt ống quần thành sợi dài. Ui da!!! Vì cắt quá gấp, Tiểu Diệp cắt trúng phải tay, máu nhiều xuống vài uớt đỏ vài giọt li ti.

Mặc cho cảm giác nhói ở ngón tay truyền đến, Tiểu Diệp vẫn chăm chú cắt, sau đó cẩn thận bó lại cho tiểu cầu.

Băng bó xong xuôi, Tiểu Diệp nâng nhẹ tiểu cầu đặt lên đám cỏ tươi mà nàng vừa mới gom lại. Tiểu Diệp nhìn hắc cầu thì thầm "Ngươi cố chịu chút, ta quay lại ngay", rồi xoay người rời khỏi. May mắn là khi nàng vừa đi vài bước liền bắt gặp lá tía tô, bèn nhanh tay bứt vài lá đem về chỗ hắc cầu.

Tiểu Diệp tán nhuyễn, cẩn thận đắp vào vết thương. Nhìn vết thương sâu đến nỗi có thể thấy xương, nàng không khỏi rung mình một cái. Chỉ sau vài phút, máu ngưng chảy, Tiểu Diệp thở phào nhẹ nhõm, vuốt ve bộ lông màu đen của hắc cầu, ôm vào trong lòng.

Đêm đến, bên ngoài bìa rừng tiếng côn trùng không ngừng kêu lên rả rít. Bên trong hang động, ánh sáng của ngọn lửa lập lòe hắt ra bên ngoài, làm sáng lên một vùng xung quanh.

Tiểu Diệp trái nhúm rom, cẩn thận đặt hắc cầu lên đó, để gần bên người. Nhìn thấy hắc cầu yên yên ổn ổn nằm trên đồng rom, hơi thở đều đều, nàng chợt nhớ đến khoảng thời gian trước đây. Vì là cô nhi, nên Tiểu Diệp không được đi học như bao người khác. Nàng chỉ có thể làm những việc lao động chân tay như nhặt ve chai, lượm sắt vụn. Nàng còn nhớ lúc ấy nàng chỉ khoảng 6, 7 tuổi. Có lần, người ta nghi ngờ nàng ăn cắp, họ liền đem nàng ra đánh đập mà không cho nàng giải thích, những người đi đường không ngừng chỉ trỏ, xì xầm to nhỏ về nàng. Tiểu Diệp nhớ rõ, lúc ấy nàng ước gì mình có cha mẹ, nếu có cha mẹ nhất định họ sẽ không để nàng bị người ta khinh thường như thế. Ít nhất nàng cũng không phải một mình cô đơn lẻ bóng, bị uất ức, bị đánh đập, vết bầm khắp người nhưng không thể nói. Nàng đau lắm, nhưng vết đau trên da đã thấm gì với vết đau trong lòng nàng. Bởi thế, khi nhìn thấy hắc cầu bị thương, một mình nằm đó, nàng không thể bỏ đi xem như chưa có chuyện gì được, nó như gọi lại cuộc sống trước đây của nàng, mặc dù về sau nàng được người nhận nuôi và cho ăn học. Nhưng 6,7 năm đó quả thật không dễ dàng gì với nàng, nó như vết cắt luôn âm ỉ trong tim, chỉ cần có gì đó gọi nhớ lại thì nó lại nhói lên.

Tiểu Diệp thuận tay vuốt cùi vào đồng lửa, hai tay hơi lửa cho ấm, sau đó áp lên người hắc cầu, sợ rằng hắc cầu sẽ bị lạnh.

Chợt cái bụng Ọt... ọt.. vang lên. Tiểu Diệp ôm bụng khẽ nhủ mày, cảm giác cứ như da bụng sắp dính vào lưng. Nàng khó chịu lau bầu:

"Cái bụng chết tiệt, sao tự dưng nhảm vào lúc này mà kêu chứ".

Nói thì nói vậy, chứ hồi lúc xuyên qua tối giờ có gì để ăn đâu mà không đói. Trong khu rừng này côn trùng hình dáng kì lạ, ngay cả trái cây cũng kì lạ nốt, bảo sao nàng dám ăn. Đang ôm cái bụng đói nhăn nhó thì chợt phía dưới chân nàng khẽ động đậy, hắc cầu từ từ mở mắt ra ngược lên nhìn nàng. Khi mắt chạm mắt, Tiểu Diệp thất kinh pha lẫn vui mừng.

"A người tỉnh rồi!"

Nhìn vẻ mặt ngơ ngẩn của Tiểu Diệp hắc cầu không có biểu ngoài tiếp tục nhìn chăm chú.

"Cún con cún con người tỉnh rồi nha, ta cứ tưởng người ngủ rồi chứ". Tiểu Diệp cười tươi đồng thời xoa bộ lông đen trên đầu hắc cầu.

Nhìn thấy nàng cười hân chợt ngẩn người ra. Nụ cười này..... sao lại quen thuộc đến thế...

Tiểu Diệp không biết gì vẫn cứ ngây ngốc cười, chợt trước mắt nàng một mảng đen kéo đến, ngay sau đó liền lăn ra này bất tỉnh.

"Này!!!" Hắc cầu bị nàng làm cho giật mình liền kêu lên, nếu lúc này đây Tiểu Diệp mà tỉnh nàng nhất định sẽ la tán loạn, cho rằng nàng đã gặp quỷ.

Hắc cầu vội niệm chú, lập tức liền có một ánh sáng xanh nhàn nhạt tỏa ra, hắc cầu lập tức biến thành một nam nhân mặc hắc y, hắc cầu cẩn thận áp ngón tay lên cổ nàng để xem mạch, phát hiện mạch tự vẫn bình thường, mới thở vào nhẹ nhõm. Ngay lúc đó cái bụng lại lần nữa kêu lên Ọt.... Ọt.

Bàn tay đặt trên cổ Tiểu Diệp phút chốc cứng đờ lại, hắc cầu cảm giác đầu mình có vài con quạ vừa bay qua, mặt khác lại cảm thấy yên tâm. Phù, hóa ra chỉ là xiu vì quá đói.

Một thân hắc y, hắc nhẹ nâng nàng dậy, hai người lập tức lẫn vào bóng đêm. Trong hang động chỉ còn lại tiếng tích tách của ngọn lửa đang cháy.....

Chương 3: Thế Giới Hai Hình Dáng

Hoắc Đình trên tay bế Tiểu Diệp, hẩn nhẹ nhàng phi thân vào bên trong vương phủ. Lướt qua dãy hành lang, cuối cùng ngưng lại tại một căn phòng, hẩn khéo léo mở cửa ra đi vào bên trong, đặt Tiểu Diệp lên giường.

Tiểu Diệp vì bất ngờ bị bỏ xuống, tư thế bị thay đổi nên cự mình một chút, rồi lại ngủ tiếp, nàng không ngừng nói mớ đùi gà, đùi gà.

Nhìn đáng ngủ trẻ con của nàng, bất giác cơ mặt Hoắc Đình từ từ giãn ra, ánh mắt tỏa lên một chút ấm áp.

Quả thật rất giống, nhưng bộ trang phục này có phần hơi kỳ lạ. Hoắc Đình lấy tay kéo chăn lên ngang người Tiểu Diệp, sau đó xoay người rời khỏi.

Cánh cửa vừa khép lại khuôn mặt Hoắc Đình lập tức thay đổi. Chúng lạnh lẽo tựa như hổ băng vạn trượng, âm u lạnh lẽo, không có một chút gì gọi là ấm áp.

Hoắc Đình quét ánh mắt về một phía của mái nhà. Nơi tường chừng như không có người, lập tức vang lên tiếng động, người kia dường như hiểu ý, liền xuất hiện, quý xuống cúi đầu nói: "Vương gia, ngài có việc gì sai bảo"

"Mau điều tra xem ai đã bán tin tức, đem hẩn về đây".

Khuôn mặt của Hoắc Đình đã lạnh lẽo, nhưng giọng nói lại càng thêm lạnh khiến cho người kia không khỏi rùng mình một cái. Hẩn cúi đầu xuống, vội trả lời: "Đã rõ". Ngay sau đó lập tức biến mất.

"Woa, đùi gà.... Loại supper big big nha" .

Trước mặt Tiểu Diệp bỗng xuất hiện đùi gà siêu lớn, kích thước dường như gần bằng nàng. Nhìn đùi gà bóng bẩy không ngừng hươu hươu trước mặt, nàng bị nó làm cho ứa cả nước miếng . Không chịu nổi nữa, Tiểu Diệp như con hổ đói lập tức lao vào đùi gà, nàng không ngừng cắn cắn, cạp cạp.

Chợt đùi gà chợt la thất thanh: "Á".

Tiểu Diệp bị tiếng la làm cho giật mình, mơ mơ tỉnh tỉnh nói: "Hửm?!!! Đùi gà đâu rồi?"

Đáp lại câu hỏi của nàng, người kia không ngừng khóc thút thít: "Cô nương, tiểu nữ không phải đùi gà".

Tiểu Diệp tỉnh ngủ, nàng phát hiện tay nàng đang nắm tay vị tiểu cô nương kia. Hơn thế nữa, trên cánh tay nàng ấy còn có dấu răng do nàng cắn. Tiểu Diệp giật mình vội buông ra: "Á xin lỗi". Nàng xấu hổ không ngừng gãi đầu.

Người hầu mắt ngấn nước, cố gắng lắc đầu nói: "Tiểu nữ không sao, cô nương thau nước đã được chuẩn bị, mời ngài rửa mặt sau đó dùng điểm tâm".

"À ờ... Đa tạ.". Tiểu Diệp lúng túng nói. Thấy nàng ta vẫn đứng đó, không nhúc nhích, Tiểu Diệp khó hiểu. Nàng ta rụt rè hay phải nói là sợ hãi, run run hỏi: "Cô nương còn cần gì nữa không ạ".

Dường như hiểu ra vấn đề, Tiểu Diệp khoát khoát tay nói: "À... không cần, ta có thể làm được, nàng có thể đi".

Như được giải thoát, nàng ta vội cúi đầu chào sau đó dùng tốc độ ánh sáng chạy đi mất. Tiểu Diệp ngó người ra, tự lẩm bẩm: " Ta đáng sợ đến thế à"

Sau khi rửa mặt sạch sẽ, Tiểu Diệp mới phát hiện bản thân đang ở trong một căn phòng rất là sang trọng, nàng tự hỏi: "Đây là đâu thế nhỉ?!!".

Cái giường, cái ghế, kể cả cái bàn đều làm từ vật liệu gỗ quý hiếm, ngay cả cái rèm cũng là loại lụa tốt, sờ vào rất êm tay. Ai đã đưa nàng đến đây? Vốn dĩ ở đây nàng đâu quen ai.

Trong đầu xuất hiện biết bao nhiêu nghi vấn, nhưng hiện tại nàng đang rất đói nên tạm gác qua mọi chuyện, lại bàn ăn sáng. Người ta có câu "Có thực mới vật được đạo", bởi thế điều quan trọng nhất bây giờ chính là lấp đầy cái bụng rỗng cái dạ.

Tiểu Diệp kéo ghế ra, ngồi vào. Một chân gác lên ghế bên cạnh, tay cầm đùi gà nhai ngấu nghiến. Phút chốc cái gọi là thực nữ của nàng tiêu tan trong nháy mắt. Nàng vừa ăn vừa không ngừng khen ngợi ngon, như bảo quét tích tắc mâm cơm đã bị nàng ăn hết một nửa.

Chợt cánh mở ra, Hoắc Đình chậm rãi bước vào nhưng khi nhìn thấy Tiểu Diệp bước chân liền đứng sững lại, sắc mặt tối sầm trông rất khó coi. Đây là dáng vẻ nữ nhân đang ăn hay sao.

Nhìn thấy Hoắc Đình, Tiểu Điệp suýt bị mắc nghẹn, vội ngồi lại ngay ngắn, tay vỗ vỗ ngực ho khụ.. khụ... Trong đầu thầm nghĩ: Ai thế nhỉ? Thật đẹp trai nha.

Hoắc Đình bước tới bàn, kéo ghế ra, ngồi đối diện Tiểu Điệp, giọng nhàn nhạt nói: "Nàng trông có vẻ rất đói!". Nghe được ý vị trong đó, Tiểu Điệp xấu hổ cúi đầu, tay mân mê cái áo bị cắt hết một nhúm. Hoắc Đình nhìn cái áo của Tiểu Điệp sắc mặt liền có chút dịu lại, trầm giọng nói: "Đa tạ cô nương đã cứu ta".

Tiểu Điệp bị bắt ngờ nên ngớ người ra: "Ta cứu ngài? Khi nào kia chứ?", trên đầu nàng xuất hiện vô vàn dấu chấm hỏi.

"Hôm qua, ở trong rừng". Hoắc Đình đáp ngắn gọn.

"Trong rừng?". Kì lạ, rõ ràng hôm qua nàng chưa từng gặp người này bao giờ. Hơn nữa lại còn bảo nàng cứu y nữa kia chứ.

Thấy Tiểu Điệp vẫn ngu ngơ, Hoắc Đình không khỏi nhíu mày. Cô nương này định bày trò gì đây, sao lại một mực khẳng định là chưa từng gặp hắn, hơn nữa đáng vẻ kia không phải giả bộ, nếu có thì nàng ta cũng thật cao tay, hoàn toàn không hiện ra chút sơ hở nào cả.

Hoắc Đình chỉ tay vào vạt áo Tiểu Điệp, trầm ổn hỏi: "Vậy có thể cho ta hỏi tại sao áo cô nương bị mất hết một khoản hay không".

Tiểu Điệp nhìn áo của mình liền vội trả lời: "À cái này là do ta cứu một tiểu hắc cầu".

Nghe Tiểu Điệp trả lời, chân mày Hoắc Đình càng nhíu chặt hơn nữa. Rõ ràng nàng ta nhớ chuyện hôm qua, nhưng đáng vẻ kia dường như không biết đó là hắn. Không lẽ trên đời còn một hắc cầu khác giống hắn hay sao. Chuyện này không thể nào.

Tiểu Điệp nhìn thấy Hoắc Đình chân mày càng lúc càng nhíu chặt thì lại cảm thấy mù mờ. Sao vậy, bộ nàng nói gì sai hay sao, sao nhìn sắc mặt khó coi thế.

Dường như nhìn ra nét hoang mang trong đáy mắt Tiểu Điệp, mâu quang Hoắc Đình chợt lóe lên sau đó lại tĩnh mịch, Hoắc Đình tự tiểu phi tiểu, không nhìn ra suy nghĩ, môi mỏng khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ: "Vậy có thể cho ta hỏi hắc cầu đó ở đâu rồi không?"

Khi nghe Hoắc Đình hỏi nàng mới đề ý, từ lúc nàng tỉnh dậy thì đã không thấy tiểu cầu kia đâu hết. Tiểu Điệp chợt nhìn Hoắc Đình đầy nghi hoặc. Lúc nàng định trả lời thì liền bị hắn cắt ngang:

"Không thấy?"

Tiểu Điệp yên lặng gật gật đầu.

Trước biểu tình của nàng, Hoắc Đình không nói gì, chỉ vung tay lên một cái. Lập tức ánh sáng xanh phát ra, Hoắc Đình biến thành hắc cầu, nhưng lần này không phải một tiểu hắc cầu nữa mà là đại hắc cầu.

Nhìn hắc cầu trước mặt mình, thân thể Tiểu Điệp phút chốc bị bất động, đồng tử dường như giãn ra, tỏ rõ sự sợ hãi trong đáy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Phế Thuật

Cánh môi mỏng khẽ run rẩy, lòng bàn tay lạnh dần, nàng không dám tin những gì đang diễn ra trước mắt. Thật ra, nơi này là thế giới quái quỷ gì vậy. Hắn ta... hắn ta.... sao lại có thể biến thành động vật.

Nhìn khuôn mặt trắng bệch của Tiểu Điệp, Hoắc Đình khẽ cười khẩy một cái. Từng bước tiến lại gần chỗ nàng, ép Tiểu Điệp phải đứng bật dậy khỏi ghế. Con ngươi lóe một tia lạnh lùng về phía Tiểu Điệp, âm lãnh như phán xét: "Thế nào? Chúng ta đã từng gặp mặt?"

Nhìn đáng vẻ hắc cầu to lớn phía trước, Tiểu Điệp khóe môi run rẩy trả lời: "Là ngài?"

Ánh sáng xanh lại lần nữa sáng lên, Hoắc Đình biến lại thành người, hung hãn lấy bàn tay siết chặt cổ của Tiểu Điệp, quát: "Nói!!! Ngươi là ai? Tiếp cận ta có mục đích gì"

Tiểu Điệp sợ hãi, con ngươi run rẩy, cảm giác đau đớn từ cổ truyền đến khiến nàng khẽ nhíu mày. Tiểu Điệp yếu ớt nói: "Ta không có".

"Hà.. Không có? Ngươi đừng quên lúc đó ta không có sử dụng Ấn Ảnh để che giấu bản thân, ngươi không thể nào lại không nhận ra ta"

Bàn tay Hoắc Dĩnh tăng thêm lực đạo, Tiểu Diệp có cảm giác như dây không còn là cầm của nàng nữa, nó hoàn toàn bị tê dại đi. Về mặt tái nhợt, Tiểu Diệp vẫn cố gắng nói: "Ta quả thật không có mục đích"

Tiểu Diệp vừa dứt lời, ngay lập tức cánh tay Hoắc Dĩnh liền di chuyển xuống cổ nàng mà siết. Rõ ràng Hoắc Dĩnh hẳn ta muốn giết nàng.

Tiểu Diệp dường như không tin vào mắt mình, nàng mở to mắt nhìn người phía trước, sau đó cười chế giễu một cái. Nếu đúng như lời hắn ta nói thì nàng đã cứu hắn, không ngờ người nàng cứu lại chính tay muốn giết nàng. Nàng không biết đó là hắn, nếu biết nàng đã không cứu. Bởi thế nàng mới căm ghét con người. Người ta có câu "cứu vật trả ơn, cứu nhân nhân trả oán", nhưng có vẻ như ở thế giới này định nghĩa đó hoàn toàn không tồn tại.

Tiểu Diệp từ từ nhắm mắt lại. Trớ trêu thật, không ngờ xuyên qua mới được một ngày mà nàng sắp phải chết lần thứ hai.

Khi Tiểu Diệp buông xuôi tất cả thì chợt cánh tay đang siết chặt ở cổ nàng bỗng buông xuống. Đột ngột mất điểm tựa, Tiểu Diệp lao đảo ngã phịch xuống đất. Nàng tham lam hít thở không khí, không ngừng ho khụ khụ..

Hoắc Dĩnh không nói gì, chỉ xoay người rời khỏi, để lại mình Tiểu Diệp ở trong phòng. Cảm giác vừa rồi bây giờ nhớ lại khiến nàng không khỏi rung mình một cái. Cái cảm giác sắp bị mãnh thú ăn thịt, bản thân một chân bước vào cửa quỷ môn quan, quả thật không dễ chịu chút nào.

Tiểu Diệp vỗ vỗ ngực, lấy lại bình tĩnh. Nàng quyết định rồi, không thể ở lại đây thêm giây phút nào nữa. Quả thật đáng sợ mà. Nhưng mà có một chuyện nàng nghĩ mãi không hiểu, rõ ràng lúc này hắn như muốn ăn tươi nuốt sống nàng, sao lại có thể bỏ qua dễ dàng như thế.

Còn về phần Hoắc Dĩnh, sau khi rời khỏi phòng Tiểu Diệp thì bước tới phòng của hắn đóng sập cửa lại, khiến cho nha hoàn đi ngang qua không khỏi e ngại mà cùng lúc rụt đầu.

Hoắc Dĩnh đứng trong phòng lãnh đạm nói: "Hắc Tử, điều tra xem người mà ta đem về tối qua là ai. Càng nhanh càng tốt"

"Tuân lệnh!!"

Nói rồi người tên Hắc Tử lập tức biến mất.

Hoắc Dĩnh thả người lên giường, chân mày khẽ nhíu lại. Hắn không ngờ người mà hắn đem về lại là một Phế Thuật. Nàng ta có một đôi mắt cứng rắn khiến hắn lầm tưởng nàng là một cao thủ do ai đó sai đến. Nhưng khi tay hắn chạm vào cổ nàng, nghe mạch tự của nàng hắn mới biết được hắn đã lầm. Bởi vì nàng chỉ có một mạch. Những người cho dù có yếu đi nữa thì Mạch Thuật của người đó vẫn có, nhưng nàng ấy thì hoàn toàn không. Có lẽ vì thế mà nàng ấy đã không có Ân Nhân để nhìn hai hình dáng cùng một lúc.

Haiz~

Hoắc Dĩnh cho rằng mình đã quá lỗ mãng, dù sao nàng ấy cũng là ân nhân của hắn. Những người Phế Thuật như nàng rất là yếu ớt, rất dễ bị người khác làm tổn thương. Để bù đắp cho nàng, hắn quyết định sẽ bảo vệ nàng cho đến khi tìm được người nương tựa.

Bên đây Hoắc Dĩnh đang trầm trồ, hồi hận thì bên kia, Tiểu Diệp đang cố gắng leo qua bức tường để trốn thoát nơi này. Nơi mà nàng cho rằng chính là ổ cộp khó sống.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Lãnh Tâm

"Hừ hừ... Cái mông!" Tiểu Diệp vừa đi vừa xoa xoa cái mông to hơn vài phần của mình. Nàng đầu gối cái vách tường lại cao tới vậy, chỉ sợ sảy một chút là liền biến nàng thành đầu heo, cái mông thành cái bàn. Tiểu Diệp đi từng bước khó khăn, mỗi bước chỉ đi chậm chậm không dám bước mạnh vì sợ đau, miệng không ngừng xuyt xoa. Nàng thề lần sau sẽ không treo kiểu này nữa, bắt quá đào lỗ chó chui qua cho an toàn.

Tiểu Diệp vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh, càng nhìn nàng càng cảm thấy quái lạ, không biết mình đã xuyên tới thế giới như thế nào. Xung quanh mọi người buồn bán tập nập nhưng lại không có những chỗ bán gia súc gia cầm như trâu bò gà lợn. Vậy rồi cuộc hội sáng cái đuôi gà nàng ăn là từ đâu ra. Ngoài ra còn có nhiều loại cây, chúng mọc lơ lửng trên không trung, có lá có quả nhưng lại không có thân, có rễ. Xung quanh cũng không hề có tiếng xe ngựa, mọi người di chuyển bằng đôi chân của họ, hoặc là cưỡi mây hoặc là đứng trên một mảng lá, hoa để di chuyển, nhưng tốc độ di chuyển lại khác nhau, có người tốc độ di chuyển so với rùa bò nhưng có người lại di chuyển sánh ngang với tốc độ ánh sáng, chỉ thấy dư ảnh hoàn toàn không thấy người đâu. Lúc đầu nàng ngỡ mình xuyên qua cổ đại, nhưng có vẻ như nàng đã lầm. Ngoài cách ăn mặc giống cổ đại ra thì hoàn toàn không có gì giống nữa cả. Nó đem đến cho nàng hết bất ngờ này đến bất ngờ khác.

Đang ngỡ ngàng trước cảnh sắc xung quanh thì Tiểu Diệp chợt thấy đằng trước có đám đông. Nàng tò mò, vội chạy lại chen lấn vô xem có chuyện gì. Dù

gì thì cũng đang rảnh rồi mà.

Khi chen được vào trong, hình ảnh đập trước mắt nàng chính là năm người đàn ông đang hành hạ một đứa nhỏ. Một tên thì mập ú, môi cuốn lõ, mắt híp lại trông có vẻ là đại ca. Còn một tên thì đáng vẻ xảo quyết như hồ ly, có lẽ là tay phải của tên kia. Cuối cùng là ba tên còn lại, trông cũng tầm tầm thường thường không có gì nổi bật.

Tên đại ca không ngừng lấy dây xích gắn gai quất vào người đứa bé, luôn mồm hét: "Trốn này, trốn này"

Đứa bé bị hấn quất đến nổi máu dầm đầy người, da thịt bị gai đâm sau đó kéo dài, làm rợn đến người nhìn. Mặc dù bị đánh đến như thế, nhưng đứa trẻ kia vẫn không có gì là khuất phục, ánh mắt kiên nghị nhìn tên đầu sỏ, cắn răng chịu đựng không rên la một tiếng.

"Đứa nhóc này....." Tiểu Diệp bất giác thốt lên.

Thấy đánh mãi nhưng đứa nhóc vẫn không khuất phục, tức càng thêm tức, hấn dồn công lực định một chưởng chưởng vô đầu đứa bé. Một chưởng này mà lãnh trọn, chắc chắn sẽ không toàn mạng, cho dù thể ánh mắt của đứa nhóc vẫn không một tia lay động, tĩnh lặng như mặt nước trong suốt.

Nhìn tới đây, Tiểu Diệp không nhịn nổi nữa liền nhảy ra hô lên: "KHOAN ĐÃ!!!"

Ngay lập tức, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Tiểu Diệp như vừa nhìn thấy quái nhân, phút chốc không khí dường như đông cứng lại, đến hít thở cũng khó khăn.

"Ta muốn mua cậu bé này" Tiểu Diệp ưỡn người đồng dạng nói.

Năm người đàn ông đều sững sờ, tên đáng vẻ hồ ly nhìn nàng từ trên xuống dưới, sau đó cười chế giễu: "Ăn mặc quái lạ, rách nát như người mà có tiền để mua tên tiểu tử này à."

Nghe thấy thế, Tiểu Diệp không tỏ thái độ gì, chỉ nhún nhún vai: "Ta quả thật không có tiền."

Tên lão đại lập tức sa sầm mặt, nghiêng răng ken két: "Người dám giỡn mặt với lão bản, muốn chết?"

Tiểu Diệp đưa mắt ngây thơ vô số tội nói: "Ta nào có." Đồng thời rút trong túi ra vài hạt ngọc trai. Tung tung hạt ngọc trai trong tay, Tiểu Diệp nhàn nhạt hỏi: "Ta không có tiền nhưng ta có cái này. Được chứ?"

Xung quanh lại một lần nữa dường như im bất khiến cho Tiểu Diệp không khỏi hoài nghi. Sao vậy? Không lẽ ở thế giới này ngọc trai không có giá trị, nếu vậy thì rắc rồi, tổn công nàng lên lút trộm ngọc trai ở chỗ hắc cầu đem theo. Ngay sau đó, nàng có thể nghe thấy tiếng mọi người khó khăn hít một ngụm khí lạnh. Có người xì xầm nói: "Nữ nhân đó chắc không có vấn đề chứ? Lấy ngọc trai để mua Phế Thuật".

Tiểu Diệp thoáng ngẩn người ra. Hóa ra không phải không có giá trị mà là giá trị quá lớn. Như mớ cò trong bụng, Tiểu Diệp giả vờ tiếc nuối hỏi:

"Sao, không được à? Vậy thì thôi"

"Được được" Tên đại ca liền lập tức gạt đầu như búa bổ dường như sợ nàng đi mất. Chợt tên hồ ly kê sát tai tên ấy thì thầm to nhỏ gì đó, sắc mặt hấn ngay lập tức thay đổi, hỏi lại: "Thật chứ? Người không nhìn lầm". Tên hồ ly liền gạt đầu chắc như đinh đóng cột. Cả hai tên nhìn nhau, đồng loạt cười gian tà.

Đứa nhóc dường như phát hiện ra điều bất thường, tròn mắt tỉnh mạch chợt khẽ lay động.

Mặt khác Tiểu Diệp không tỏ thái độ gì, vẫn thản nhiên trao đổi buôn bán.

"Đây, hai mươi viên ngọc trai, đủ rồi chứ?" Tiểu Diệp cầm ngọc trai trong tay xòe ra.

Tên thủ lĩnh liền vội gom lấy ngọc trai bỏ vô túi, luôn mồm nói: "Đủ đủ"

"Còn đứa nhỏ đó?"

Dường như hiểu ý, tên đại ca đưa tay vẫy vẫy, hô to: "Cởi trói"

"Đa tạ" Tiểu Diệp mỉm cười nhìn bọn chúng, vỗ vai đứa nhỏ nhanh chóng lôi kéo đi ra chỗ khác. "Tiểu đệ đệ đi thôi".

Mặc dù không biết bọn chúng có ngụ ý gì nhưng Tiểu Diệp có thể đánh hơi thấy mùi nguy hiểm, vì thế tốt nhất là nên tránh đi chỗ khác. Tiểu tử bị Tiểu Diệp lôi kéo đi thế nhưng ánh mắt vẫn không ngừng chăm chú nhìn năm người kia, dường như suy nghĩ gì đó, lông mi tiểu tử khẽ lay động, môi mím chặt lại.

Sau khi đi được một đoạn khá xa, không còn thấy bóng dáng năm người kia nữa, Tiểu Diệp mới dừng lại mướn một phòng khách điếm.

Suốt cả đoạn đường bị lôi lôi kéo kéo thế nhưng đứa nhỏ vẫn không nói tiếng nào, ánh mắt trong veo nhưng lại vô cùng tỉnh mạch.

Nhìn khắp người tiểu tử không ngừng chảy máu, thế nhưng đối phương không biểu hiện gì là đau đớn, ngay cả một cái nhíu mày cũng tiếc rẻ khiến cho

Tiểu Điệp không khỏi thở dài. Tiểu Điệp ấn người tiểu tử ngồi xuống ghế, nàng ngồi phía đối diện quan tâm hỏi: "Những vết thương kia không khiến cho đệ đau hay sao?"

Tiểu tử không nói gì, ánh mắt chỉ khẽ động. Đau? Dường như cái từ đó quá xa xỉ với hắn. Từ lâu hắn đã không còn biết đau là gì, hay nên nói là hắn đã quá đau nên đã mất hết cảm giác, dẫn đến tâm tê liệt phế không còn phản ứng đến cái gọi là đau nữa.

Thấy tiểu tử mãi im lặng không nói gì, nàng không tỏ vẻ gì là khó chịu, chỉ nhẹ giọng tiếp tục nói: "Đệ không muốn nói cũng được, nhưng ít nhất hãy cho ta biết tên của đệ"

Đối diện với nàng đôi phương vẫn im lặng, tầm một khắc sau tiểu tử mới nhàn nhạt trả lời: "Lãnh Tâm"

Tiểu Điệp nhìn sâu trong mắt Lãnh Tâm, nhẹ cười nói: "Lãnh Tâm, đệ cũng mệt

rồi nghỉ ngơi đi, khi nào có thức ăn ta kêu đệ dậy"

Lần này Lãnh Tâm vẫn giữ chủ trương không nói gì, hắn gật đầu nhẹ một cái.

"Ngoan" Nói rồi Tiểu Điệp xoay người đi ra bên ngoài.

Một đứa nhỏ 13 tuổi, rõ ràng vẫn còn là một đứa trẻ, thế nhưng lại có thể trầm lặng đến thế. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra mà có thể khiến một đứa nhóc như Lãnh Tâm trở nên như vậy. Nhìn ánh mắt tĩnh mịch của Lãnh Tâm khiến nàng không khỏi lần nữa thở dài. Hình ảnh này thật giống nàng lúc trước, thu hẹp bản thân lại, chối bỏ mọi thứ xung quanh bản thân. Chỉ trách sao lòng người quá bạc bẽo, ông trời khoải trêu đùa số mệnh con người ta.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Phế Thuật Hay Thiên Thuật

Tiểu Điệp lắc lắc đầu, xua tan cái mờ bòng bong trong đầu, lững thững đi xuống phòng bếp. Đối diện với bếp trưởng, Tiểu Điệp trở mặt cảm thán: "Thân thể nuôi dưỡng tốt thật." Có cảm giác rằng khi giật đánh tới, người này lần đảm bảo còn nhanh hơn chạy.

Tiểu Điệp thu lại ánh mắt sỗ sàng của mình, đằng hắng giọng rồi nói: "Cảm phiền nấu hai khẩu phần ăn gồm hai mặn một nhạt, nấu xong đem lên phòng cuối phía tây. Đa tạ."

"Có ngay"

Ngay lập tức, bếp trưởng một tay lấy thức ăn không rõ là gì tung lên không trung, cánh tay còn lại dài ra biến thành cây dao sắt nhọn. Tiếng "Xẹt xẹt" vang lên, thức ăn cứ thế lần lượt bị cắt nhỏ, vết cắt sắc bén, độ lớn nhỏ đều nhau không lệch một li.

Tiếp đó hai tiếng "Bịch bịch" vang lên, thức ăn rớt xuống, sắp xếp ngay ngắn đúng từng loại. Bếp trưởng lại lấy tay đao quét ngang mặt bàn, thức ăn bị quét rớt lộp bộp vào chảo kê bên. Phút chốc, cánh tay biến lại bình thường, nhanh nhay cầm chiếc chảo đảo đều trên lửa nóng. Mọi động tác đều nhanh chóng dứt khoát, không một chút dư thừa. Tiểu Điệp lại lần nữa bị kinh động, không ngừng thốt lên "Wao wao".

Siêu phẩm, đúng vậy đây chính là siêu phẩm.

Người ở đây có vẻ như ai cũng biết biến hình thì phải. Nếu vậy Lãnh Tâm, đệ ấy thì sao?

Nghĩ là làm, Tiểu Điệp lại xoay người chạy ngược lên phòng. Nhưng khi đến cửa phòng mới chợt nhớ lúc nãy nàng đã bảo Lãnh Tâm đi nghỉ, chắc là đệ ấy ngủ rồi.

Cánh cửa khẽ mở ra dường như sợ người bên trong bị kinh động, Tiểu Điệp rón rén bước vào. Nhìn về phía giường, thấy Lãnh Tâm đúng là đã ngủ, hơi thở đều đều, không nhân tâm đánh thức Lãnh Tâm dậy, Tiểu Điệp lại rón rén đi ra ngoài.

Nàng vừa xoay người thì tiếng nói phía bên giường vang lên: "Tỷ..."

Tiểu Điệp chợt dạ, cười khan: "Xin lỗi, tỷ làm đệ thức giấc sao?"

Lãnh Tâm lắc lắc đầu, cậu tựa người ngồi dậy, dáng vẻ ngập ngừng, một hồi lâu sau mới nhỏ giọng hỏi: "Tên tỷ?"

Bởi vì tiếng Lãnh Tâm rất nhỏ Tiểu Điệp không nghe rõ liền ngó người ra hỏi lại: "Sao?"

Lãnh Tâm hơi mỉm môi, đầu hơi cúi xuống dường như là xấu hổ, cậu lập lại câu hỏi, lần này âm lượng lớn hơn một chút: "Đệ chưa biết tên tỳ?"

Lần này câu hỏi được nàng nghe khá rõ, Tiểu Điệp cười đáp: "Tỳ tên Tô Dã Điệp."

"Điệp tỳ... đa tạ" Nói rồi Lãnh Tâm lại càng cúi đầu sát xuống hơn nữa. Nhìn dáng vẻ đáng yêu này của cậu nhóc, Tiểu Điệp không ngăn nổi bàn thân bước lại xoa xoa cái đầu kia.

Tiểu Điệp cười hi hi " Không cần khách sáo!"

"Tỳ thật kì lạ"

Bàn tay để trên đầu Lãnh Tâm khẽ khựng lại "Kì lạ?"

Lãnh Tâm gật gật đầu: "Đúng vậy"

Cậu ngáp ngừng sau đó lại nói tiếp: "Tỳ là Phế Thuật nhưng lại rất hòa đồng thân thiện, nhìn dáng vẻ của tỳ thì chắc là rất được chủ nhân cưng chiều mặc dù có hơi kì quái, thường những người như thế họ rất kiêu căng và xem thường những Phế Thuật bị thất sủng như bọn đệ, nhưng tỳ lại khác, tỳ không những không khinh bỉ mà còn giúp đệ thoát khỏi tay bọn chủ nhân không lương tâm kia. Có lúc đệ cảm giác như tỳ từ thế giới khác đến vậy."

Bất chợt một Lãnh Tâm ít nói lại có thể xô ra một tràng như thế, nhất thời khiến cho Tiểu Điệp bị sững người. Nhưng mà ngại quá, hai mươi viên ngọc trai đó không phải của nàng, hắc hắc... Có điều những lời Lãnh Tâm vừa nói cô hơi không tiêu hóa được. Phế Thuật là sao? Chủ nhân là sao? Nàng không hiểu, bởi vì nàng thật sự từ nơi khác xuyên qua. Còn nữa nàng là Phế Thuật sao? Phế Thuật là gì? Ngàn dấu chấm hỏi cứ thế lần lượt hiện lên đầu Tiểu Điệp khiến nàng rối tung rối mù cả lên.

Tiểu Điệp vẻ mặt nghiêm túc, ngồi thụp xuống sao cho tầm mắt đối diện nhau. Nàng hơi dè dặt hỏi: "Nếu tỳ thật sự từ thế giới khác đến đệ có kính sợ tỳ?"

Đúng như dự đoán của Tiểu Điệp, Lãnh Tâm lập tức sững người, ánh mắt nhẹ lay động. Nhưng ngay sau đó, Lãnh Tâm lắc đầu lia lịa, áp ứng nói: "Đệ... không có....Nhưng mà tỳ thật sự từ thế giới khác đến đây sao?"

"Có vẻ như khó tin nhưng mà đúng là như vậy." Tiểu Điệp nở nụ cười có phần hơi cứng nhắc.

Cả hai rơi vào im lặng một hồi, Lãnh Tâm mới chậm rãi mở miệng: "Dù tỳ là ai, từ đâu đến thì tỳ vẫn là người tốt, đệ không sợ"

Hai chữ "Người tốt" nghe xong khiến cho Tiểu Điệp cảm thấy hơi nhột nhột. Nếu những người trước đây bị nàng làm cho phá sản, dẫn đến tự tử khi nghe được những câu này không biết có đội mồ xuyên qua bóp cổ nàng không nhỉ?

Chủ đề này không mấy gì hay ho, Tiểu Điệp vội dang hắng giọng, đánh trống lảng sang chuyện khác: "Tỳ ở đây hầu như lạ lẫm với mọi vật, mong đệ giúp đỡ."

"Ân"

"Vậy tỳ hỏi đệ, lúc này đệ bảo tỳ là Phế Thuật nghĩa là sao?"

Lãnh Tâm ngược đầu lên, đối diện cặp mắt Tiểu Điệp, cậu từ tốn trả lời: "Ở đây, tức trong thế giới này, năng lượng được hình thành từ mạch ngũ hành. Những ai nắm giữ mạch thủy thì sẽ có thể điều khiển cũng như biến vũ khí ra từ nước, chỉ cần ở đâu có nước đều có thể làm vũ khí, họ còn có thể đem chính bản thân mình biến thành nước để chiến đấu. Tương tự như thế, những người nắm giữ mạch kim, mộc, hỏa, thổ cũng vậy. Ngoài ra còn có các hệ phụ của năm mạch chính như băng của mạch thủy, lôi của mạch kim. Người ta dựa vào số mạch một người sở hữu chia thành Nhất Thuật, Nhị Thuật, Tam Thuật, Tứ Thuật, Ngũ Thuật và Thiên Thuật. Thiên Thuật là người nắm giữ năm mạch chính cùng với hệ phụ, là một người có công lực rất cao, số người như thế có thể đếm trên đầu ngón tay. Trái ngược với Thiên Thuật chính là Phế Thuật, những người không có mạch ngũ hành nào cả, họ chẳng khác gì thú nuôi của những Thuật Gia." Nói đến đây Lãnh Tâm nở nụ cười chua xót.

Nghe đến đây Tiểu Điệp cũng hiểu được phần nào. Không ngờ sau khi xuyên qua từ một chủ tịch nàng lại biến thành thú cưng. Trớ trêu thật! Nhưng còn một chuyện...

"Lãnh Tâm, mạch thuật của một người có thể nhìn thấy hay sao?"

Lãnh Tâm lắc đầu

"Thế sao đệ biết ta là Phế Thuật?"

"Nhờ Thấu Nhân" Lãnh Tâm nói

"Thấu Nhân?" Tiểu Điệp lại lần nữa mơ mơ hồ hồ.

"Thấu Nhân là một loại thuật bẩm sinh trong tộc hồ, mỗi tộc đều có một thuật bẩm sinh riêng, chỉ có điều thuật này không phải ai trong tộc cũng có. Người ta bảo rằng cách nhau hai mươi năm mỗi tộc mới có 2 người, cũng có khi 3 người nhưng rất hiếm."

"Vậy đệ là một trong hai người đó?" Tiểu Diệp vẻ mặt thích thú.

Lãnh Tâm gật đầu

"Nhưng còn một chuyện, hình như lúc nãy ta nghe những người kia bảo đệ là Phế Thuật, đệ không có mạch ngũ hành?"

Như chạm vào nỗi đau, bàn tay Lãnh Tâm khẽ run rẩy. Lãnh Tâm lắc đầu nhưng ngay sau đó lại gật đầu.

Vậy là sao? Rốt cuộc là có hay là không?

Lãnh Tâm trả lời giọng hơi bị lạc: "Đệ có 4 mạch, nhưng có cũng như không có."

"Tại sao lại có cũng như không có" Tiểu Diệp trầm đồ mồ hôi hột. Tâm đệ, có gì thì nói hết một lần luôn đi chứ, cứ ngập ngừng kiểu này thật là hại não nha. Đệ có tới bốn mạch lận đó sao lại cũng như không.

Lãnh Tâm vẻ mặt thoáng hiện nét buồn: "Bởi vì thuật Thấu Nhân của đệ quá mạnh làm cho đệ không thể cảm nhận được mạch trong chính bản thân mình, đệ không thể sử dụng mạch ngũ hành được, vì thế bản thân đệ không khác gì là Phế Thuật"

Thảo nào, nếu Lãnh Tâm có thể sử dụng mạch ngũ hành thì đệ ấy đã là Thuật Gia Tứ Thuật rồi. Có nỗi đau nào lớn hơn việc bản thân có năng lực nhưng lại không thể sử dụng năng lực, khác nào bày đồ ăn ngon trước mặt mà chỉ được nhìn không được ăn.

Tiểu Diệp vỗ vỗ đầu Lãnh Tâm an ủi: "Đừng buồn nữa, tỳ dẫn đệ đi mua quần áo mới, đệ nhìn xem quần áo của tỳ với đệ rách hết rồi còn đâu"

Lãnh Tâm cảm nhận được sự ấm áp lan tỏa trong lòng, khoe miệng cong lên thành một nụ cười non nớt có chút trẻ con.

"A, Lãnh Tâm đệ cười" Tiểu Diệp la lên như vừa thấy một hiện tượng kì dị khiến cho Lãnh Tâm xấu hổ lại cúi mặt xuống.

***** *****

Tiểu Diệp lấy cái áo nam tử ướp thử lên người Lãnh Tâm, nhìn nghiêng nhìn dọc cảm thấy vô cùng hài lòng, bộ quần áo làm toát lên vẻ đẹp trai nhưng không che mất đi sự non nớt của Lãnh Tâm, nàng gật đầu nói với nhị thẩm: "Hào, ta lấy cái này."

Vị đại thẩm kia, ánh mắt luôn dò xét hai người cứ như sợ Tiểu Diệp lấy trộm hai bộ quần áo rồi chạy đi mất vậy. Khi nghe gọi, bà mới ục ịch đi tới, giọng nói lười nhát: "10 bản"

Tiểu Diệp moi moi trong túi ra một thỏi bạc, thì thầm hỏi Lãnh Tâm: "Một thỏi vậy là bao nhiêu bản?"

Lãnh Tâm nhỏ giọng đáp "50 bản."

Ach! Nàng không ngờ nha, nàng chỉ đổi có 5 viên ngọc trai mà được tới mười thỏi bạc, vị chi là nàng có 500 bản, chưa kể trong túi nàng còn hai mươi lăm viên. Có vẻ như nàng trộm tiền trong nhà hắc cầu hơi bị nhiều thì phải. Kiểu này gấp lại hẳn chắc chắn nàng tiêu.

Thật ra lúc nàng bỏ trốn, ở rèm giường treo rất nhiều ngọc trai nên nàng đã trộm 50 viên để phòng thân, với lại trả đũa việc hấn bóp cổ nàng. Nhưng có một chuyện Tiểu Diệp không ngờ tới chính là số ngọc trai này thật là đắt giá.

Tiểu Diệp trầm đồ mồ hôi hột, đưa thỏi bạc cho nhị thẩm, nàng nhàn nhạt nói: "Khỏi thôi"

Nhị thẩm cầm thỏi bạc trong tay, mắt lập tức sáng chói, mặt tươi rói như biến thành người khác, gật đầu cảm tạ lia lịa.

Tiểu Diệp không nói gì chỉ bảo Lãnh Tâm nhanh chóng thay đồ rồi cả hai rời khỏi.

Đi trên đường Lãnh Tâm không ngừng liếc nhìn Tiểu Diệp sau đó cúi đầu xuống, miệng mấp máy như muốn nói gì đó nhưng sau đó lại im bật. Tiểu Diệp nhìn Lãnh Tâm hỏi: "Sao vậy? Đệ muốn nói gì sao?"

Lãnh Tâm gãi gãi đầu, lúng túng nói: "Đệ thắc mắc tại sao tỳ lại có nhiều ngọc trai như vậy, không lẽ ở thế giới của tỳ có nhiều ngọc trai lắm sao?"

Sặc, nghe xong Tiểu Diệp bị sặc nước miếng của chính mình, nhưng nàng vờ như không có gì mặt tỉnh rụi nói: "Không có, khi xuyên qua đây, không biết ngọc trai từ đâu trên trời rơi xuống nên tỳ nhặt, là tỳ nhặt được."

Lãnh Tâm gật gù tiếp thu: "Hóa ra là như vậy."

Tiểu Diệp đồ mồ hôi lạnh. Không ngờ chuyện vô lý như vậy mà đệ ấy cũng tin được.

Chợt Lãnh Tâm bước chân khựng lại, giọng lạnh đi vài phần nói: "Có người"

Tiểu Diệp không kịp phản ứng liền "Hả!!!" lên một tiếng. Nàng giờ mới phát hiện hai người bọn họ đang ở một nơi vắng vẻ, không lẽ là đạo tặc.

Từ trong vách đá năm tên bặm trợn đều lần lượt phóng ra, chỉ có điều năm tên này có chút quen mặt.

"Húu húu cô nương chúng ta lại gặp mặt" Tên vớ mặt hồ ly tay cầm song đao như rực lửa không ngừng cười húu húu.

Tiểu Diệp nhúm mi, đem Lãnh Tâm ra sau bảo hộ lạnh giọng nói: "Các ngươi muốn gì?"

"Chúng ta muốn cô, một Phế Thuật như cô mà có nhiều ngọc trai như thế nhất định là rất được chủ nhân sủng ái, hơn nữa vị chủ nhân kia nhất định có rất nhiều tiền"

Hóa ra bọn này muốn bắt cô để đổi lấy tiền. Tiểu Diệp lạnh giọng quát: "Các ngươi có bắt ta cũng vô ích ta không có chủ nhân."

"Ha ha ha ha" Chợt tên lão đại cười vang lên, giọng sang sảng nói: "Không sao, nếu không chủ nhân ta làm chủ nhân của nàng".

Hắn liền ngay lập tức lấy dây xích quấn vòng eo mảnh mai của Tiểu Diệp, giật một cái nàng bị hắn lôi đi.

"Tỷ tỷ" Lãnh Tâm la lên

"Tiểu tử muốn cứu nàng ta sao? Ngươi có bản lĩnh đó không?" Vừa nói hắn không ngừng liếm liếm cái cổ trắng ngần của Tiểu Diệp.

Bị hắn liếm, Tiểu Diệp cảm thấy buồn nôn, tay chân không ngừng quẫy đạp, miệng la hét: "Tên khốn, thả ta ra"

"Nàng không cần hung dữ như thế, đi theo ta ta sẽ sủng nàng" Tên lão đại cười đến vô cùng vô cùng lại, lại tiếp tục liếm liếm.

Không lẽ như Lãnh Tâm nói, ở đây nàng không khác gì thú nuôi, mặc cho người khác giẫm đạp hay sao.

Lãnh Tâm nhìn thấy Tiểu Diệp bị bắt, như mũi tên lao vào bọn chúng. Tên hồ ly thấy vậy cười khẩy một cái: "Ngu xuẩn"

Hai tay hai thanh đao hắn không ngừng ngai chém về phía Lãnh Tâm.

Tiểu Diệp la lên trong tuyệt vọng: "Đừng!!!!"

Phụt!!!

Lập tức trên ngực của Lãnh Tâm bị chém một nhát, máu tươi từ vết chém phun ra, vài giọt máu dính lên mặt Tiểu Diệp. Lãnh Tâm đỏ gục ngay dưới chân nàng.

Cả người Tiểu Diệp mềm nhũn, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Không, không..."

"LÃNH TÂM!!!!!!!"

Nàng như thú hoang vùng vẫy dữ dội, trông mắt hắn lên tia gân máu, nước mắt từ ứa ra sau đó lăn dài trên má.

Trái ngược với nỗi đau của nàng thì bọn chúng cười vô cùng sảng khoái "Ha ha haha". Tên lão đại nghiêng răng, chân không ngừng giẫm đạp lên người Lãnh Tâm.

Trước cảnh đó Tiểu Diệp cảm thấy máu nàng sôi sục, trong đầu nàng không ngừng vang lên tiếng nói "Giết giết giết..... Phong ấn 1 hóa giải", ngay sau đó Tiểu Diệp thấy trước mắt mình tối đen.

"Hừm, nàng ta xui rồi"

Tên lão đại đang hí hửng với thành tựu của mình thì chợt xung quanh Tiểu Diệp xuất hiện ánh sáng màu đỏ. Mái tóc đen nhánh của nàng dần bạc trắng, móng tay bỗng dài ra.

Tên hồ ly như thấy quý, miệng lắp bắp nói không nên lời: "Đại đại.. ca"

Tên lão đại không hiểu chuyện gì bực mình hỏi: "Cái gì?"

Tên kia vẫn run như cây sậy: "Tâm... tâm... ma... Thiên.... thiên.... Thuật."

Vừa dứt lời tiếng "Bật!!!!" vang lên. Cái đầu tên lão đại lập tức bị bẻ gãy, từ từ từ lăn xuống mặt đất, từ chiếc cổ của hắn máu không ngừng phun ra như một cái vòi sen đỏ thẫm, cơ thể hắn giật giật vài cái sau đó đổ xuống đất.

Sự việc diễn ra quá nhanh khiến cho cả bốn tên đều cứng đờ, không nhúc nhích. Riêng tên hồ ly miệng vẫn lắp bắp: "Ngươi... ngươi".

Tiểu Diệp liếm ngón tay dính đầy máu một cách thích thú. Nàng một thân đứng thẳng tắp, vẫn khuôn mặt đó, vẫn dáng vẻ đó nhưng mái tóc nàng đã hoàn toàn màu trắng, hai tròng mắt đỏ như hai hố máu sâu không thấy đáy. Nàng mỉm cười, nụ cười vô cùng tuyệt mỹ nhưng lại khiến cả bốn tên đều cảm thấy rợn người. Bản năng cho chúng biết rằng chúng sẽ chết, không thể trốn thoát.

Tiếng lẹp xẹp của cây cỏ bị giẫm đạp liên tục vang lên, Tiểu Diệp từng bước đi lại gần tên hồ ly,

Không, không, ta không thể chết, ta không thể chết. Tên hồ ly như bị điên loạn không ngừng lăm bằm, tay vung song đao loạn xạ, miệng hét lên: "Tránh ra, tránh ra!!!"

Xẹt!!! Thân ảnh Tiểu Diệp lập tức di chuyển ra phía sau lưng hắn, nàng thì thào vào tai hắn: "Ngươi sợ ư?"

"Á... Tránh ra.. tránh ra"

Lưỡi đao liên đổi hướng vung loạn xạ tới nhưng chỉ là chém trong không khí bởi Tiểu Diệp đã di chuyển tới trước mặt hắn. Nàng như tử thần lạnh lùng phun ra hai chữ: "CHẾT ĐI!!!"

Nói tiếp là một chuỗi tiếng la thất thanh vang lên: "Á....a", cả cơ thể hắn nặng nề đổ ập xuống đất. Nhìn trái tim đầm máu vẫn còn đang đập thịch thịch trong tay, khóe mắt nàng tràn đầy ý cười, con ngươi màu đỏ đầy quỷ dị.

Ba tên còn lại cơ thể đã có thể cử động, ngay lập tức chạy loạn xạ. Tiểu Diệp lưỡi liếm trái tim đầm máu trên tay, ánh mắt nhìn về phía ba tên kia càng thêm ý cười. Nàng nhẹ nhàng vung tay lên, từ chỗ nàng ba mũi tên bằng băng liền phóng ra.

"Á" Chỉ một tiếng, lần lượt từng tên đổ gục xuống, nàng lại lấy tay vẽ vòng tròn trong không khí. Lập tức cả khu rừng như có sự sống, dây leo từ từ trườn ra, quần tay chân ba tên kia lòi xềnh xệch dưới đất, mặc cho thân thể bị đá cửa rút từng mảng, sau đó treo lủng lẳng trên không trung, để mặc cho máu rơi tự do.

Bụp!!

Trái tim trong tay bị nàng bóp nát, khi ánh mắt nhìn vào ba cái xác bị treo lủng lẳng trên cây, bỗng một cảm giác phản kích dâng trào. Nàng ngược mặt lên trời cười vô cùng sáng khoái: "HAHHAHAHAHA"

Cả bầu trời mây đen quần vũ, cây cối lung lay, mặt đất rung chuyển, dường như tất cả cũng muốn cười cùng với nàng. Đang trong lúc đầy kích thích thì bỗng trong đầu nàng tiếng nói lần nữa vang lên:

"Dừng lại.."

"Dừng ư? Không phải ngươi muốn bọn chúng chết hay sao?" Nàng vừa nói vừa liếm những giọt máu còn trên ngón tay.

"Đúng là ta muốn nhưng không phải...."

Trên khuôn mặt nàng nở một nụ cười khẩy, giọng lạnh lẽo nói; "'Ta" ngươi thật là mâu thuẫn"

"DỪNG...." Tiếng nói trong đầu dường như là hét lên.

Tiểu Diệp lấy tay giả vờ bịt lỗ tai lại, cười nhếch môi: "Ngươi đừng quên ta chính là ngươi, ngươi chính là ta, mong muốn của ngươi ta đều biết, hẹn gặp lại"

Tiểu Diệp lần nữa cả người đổ xuống đất, ánh sáng màu đỏ phát ra, nàng trở lại như bình thường.....

(Tiểu Mao: Khử khử... phong ấn 1 được giải trừ)

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Gặp Lại

"Um..." Cảm giác lạnh lạnh truyền đến má khiến cho Tiểu Diệp khẽ cựa mình mở mắt ra.

Trước mắt nàng, một nha hoàn tay cầm khăn bông vờ mặt mừng rỡ.

"A.. Cô nương đã tỉnh"

Tiểu Diệp không nói gì chỉ im lặng, cố gắng gượng người ngồi dậy. Nàng có cảm giác như bản thân đã ngủ rất lâu rồi, cổ họng đều khô khốc, đau rát. Nhìn căn phòng lạ lẫm trước mặt, nàng hết sức bàng hoàng. Hai tay xoa xoa hai bên thái dương không ngừng nhức nhói, nàng nhàn nhạt hỏi: "Nơi đây là?"

"Dạ là phủ tam vương gia" Giọng trong trẻo vang lên.

"Phủ tam vương gia?" Tại sao nàng lại ở đây kia chứ. Hai tay đang xoa thái dương khựng lại.

Đúng rồi Lãnh Tâm, đệ ấy đâu? Nàng nhớ rằng trước lúc nàng ngất đã thấy Lãnh Tâm bị đám người kia chém một nhát. Nàng nhớ rõ, nhát đao ấy rất sâu, máu đệ ấy còn dính lên mặt nàng, trên người đệ ấy còn có rất nhiều rất nhiều máu. Cái cảnh tượng kinh khủng đó...

Trái tim như bị bóp nghẹn, Tiểu Diệp đứng phắt dậy, nắm vai nha hoàn lác mạnh. "NÓI CHO TA BIẾT LÃNH TÂM Ở ĐÂU?"

Trước sự kích động bất ngờ của Tiểu Diệp, nha hoàn cả người run rẩy, miệng lắp bắp: "Tiểu... tiểu... nữ"

"NÓI MAU" Tiểu Diệp mất hết kiên nhẫn quát lên.

"Tiểu nữ không biết"

Nha hoàn bị dọa cho kinh sợ thật sự, mặt tái nhợt không biết làm sao, chỉ biết đứng yên bất động tại chỗ. Bỗng tiếng cửa khẽ mở ra, một giọng nam trầm mà lạnh vang lên.

"Đã tỉnh?"

Khi mặt đối mặt, Tiểu Diệp sững sờ ngay tại chỗ. Bởi người đứng trước mặt nàng không ai khác chính là Hoắc Đình. Hắn vẫn như cũ một thân bao bọc bởi khí lạnh lẽo, vẻ mặt không nhìn rõ là hi, nộ hay ái, ố.

"Vương gia..." Nha hoàn cúi đầu sợ hãi nói không nên lời.

Hắn đưa tay ra hiệu, nha hoàn hiểu ý vội cúi đầu thu dọn đồ đi ra ngoài. Tiểu Diệp hoàn toàn bị Hoắc Đình làm cho thần người, hai tay buông thõng, nhất thời quên mất lúc này bản thân rất là kích động.

Hoắc Đình lướt nhanh tới chỗ nàng, nắm tay nàng kéo tới chỗ giường. Tiểu Diệp bị khí lạnh ở tay Hoắc Đình làm cho sức tỉnh, liền vùng tay ra, vẻ mặt vô cùng khó chịu: "Buông ra!" Ánh mắt nàng cảnh giác nhìn hắn.

Khi thấy nàng vùng vẫy, Hoắc Đình không buông tay trái lại càng nắm chặt hơn, nhất quyết lôi nàng tới bên giường.

"Người mới tỉnh không nên kích động" Hoắc Đình nhàn nhạt nói.

Nhìn vẻ mặt không rõ biểu cảm của Hoắc Đình, Tiểu Diệp càng thêm bực phát.

Nghĩ? Tức cười. Hiện giờ không rõ sống chết của Lãnh Tâm, nàng có thể yên tâm nằm nghỉ hay sao?

Tiểu Diệp như con mèo nhỏ xù lông, nhìn Hoắc Đình chừi đờng: "Mẹ kiếp nghĩ cái đầu nhà người á, ta phải đi tìm Lãnh Tâm"

Bị Tiểu Diệp chừi cả người Hoắc Đình cứng đờ lại. Nha đầu này vừa mới chừi hắn?

Hoắc Đình gio tay bóp cằm Tiểu Diệp, vẻ mặt thoáng hiện sự tức giận: "Người dám chừi ta?" Người có biết ta là ai không?"

Tiểu Diệp là dạng người đối phương rắn thì nàng rắn, đối phương mềm mỏng nàng mềm mỏng. Bởi thế, đứng trước sự tức giận của Hoắc Đình, Tiểu Diệp không những không kinh sợ mà càng thêm phản ứng kịch liệt. Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, cười như không cười: "Người chính là tam vương gia, đúng chứ?" Sau đó như mất hết kiên nhẫn gằn từng tiếng: "BUÔNG, RA"

Hai người cứ thế mắt đối mắt, không ai nhìn ai, nhất thời không khí bị đưa đến mức căng thẳng cực điểm.

Hoắc Đình bị thái độ cứng rắn của Tiểu Diệp làm cho cảm thấy có chút thú vị. Nha đầu này được lắm, biết hắn là ai mà vẫn hỗn xược như thế. Hắn thật muốn xem nàng có thể cứng rắn đến chừng nào. Bàn tay nắm cằm Tiểu Diệp buông ra, Hoắc Đình ra lệnh: "Đem tiểu tử kia vào đây"

Lập tức một khắc sau, một người liền được áp giải vào. Lần này lại thêm lần nữa Tiểu Diệp bị chấn động. Người kia bị kẹp chặt hai bên, trên ngực vết thương dường như bị động xuất hiện vết máu, yếu ớt nhìn nàng nói: "Tỷ tỷ..."

Lãnh Tâm!!!

Tiểu Diệp quay ngoác qua phía Hoắc Đình, phẫn nộ cực điểm. Hai tay nàng bấu sát vào nhau mới có thể khiến cho bản thân bình tĩnh được một chút. Nhìn biểu hiện của nàng Hoắc Đình vô cùng hài lòng. Hắn đưa tay ra, ánh sáng xanh lóe lên, sau đó liền có cây roi xuất hiện trên tay. Tiểu Diệp bị dọa cho kinh sợ, nàng nhìn hắn hỏi: "Người muốn làm gì?"

Hoắc Đình cười như không cười, vẫn thái độ một bậc vương giả lãnh đạm nói: "Ta muốn làm gì ư?", bất chợt hắn nắm tóc của Lãnh Tâm kéo ngược lên khiến cho cậu nhũm mày, sau đó cười lạnh: "Cái này cần phải xem thái độ của người cái đã."

"Người"

"Thế nào?" Thấy thái độ của Tiểu Điệp vẫn cứng rắn hần liền dùng thêm lực đạo ở tay. Vì quá đau, cả khuôn mặt Lãnh Tâm đều trắng bệch, mồ hôi túa ra ướt đầm cả trán.

Cầm cây roi trong tay, Hoắc Đình bắt giác buông một câu tưởng chừng như nói vu vơ, nhưng lại khiến cho Tiểu Điệp khiếp sợ. "Hay là ta đánh cho tên tiểu tử này biến lại nguyên hình, có thể như thế ngươi sẽ biết nghe lời hơn."

"Đừng!!!" Tiểu Điệp bị kinh sợ thật sự. Nàng không biết rốt cuộc bản thân đã đụng phải loại người gì thế này. Hần như nhìn thấu tâm can nàng, hần biết rằng nếu đem Lãnh Tâm ra để đối phó với nàng, sẽ khiến nàng không thể chống cự.

Tiểu Điệp như bị nắm thóp, cả sa phải lưới, nàng chỉ có thể cắn răng nhẹ giọng nói: "Là ta sai, mong ngài hãy thả đệ ấy ra"

Thấy Tiểu Điệp đã khuất phục, Hoắc Đình hừ một tiếng, sau đó xoay người bỏ đi. Đám sai nhân thấy thế liếc nhìn nhau, đồng loạt thả Lãnh Tâm ra rồi rời khỏi. Căn phòng phút chốc lại yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại Lãnh Tâm với Tiểu Điệp trong đó.

Thật ra Hoắc Đình không thật sự ra tay với Tiểu Điệp, hần chỉ muốn chinh nàng để nàng biết rằng hần là một vương gia không phải muốn chửi là có thể chửi, không ai có thể xúc phạm đến sự tôn nghiêm của hần. Nhưng có một chuyện mà Hoắc Đình không ngờ tới chính là, thấy nàng vì tiểu tử kia nên mới chịu khuất phục khiến hần cảm thấy không vui chút nào, dường như có gì đó đè nặng trong tim hần không sao dứt ra được. Rốt cuộc là hần sao thế này? Không lẽ vì Tiểu Điệp giống nàng ấy nên hần như thế.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Làm Nha Hoàn

Sau khi Hoắc Đình rời khỏi, Tiểu Điệp mới thở phào, vội chạy lại chỗ Lãnh Tâm đỡ cậu dậy. Nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Lãnh Tâm, nàng không khỏi lo lắng, giọng nói mang theo vẻ quan tâm: "Đệ ổn chứ?"

Lãnh Tâm mỉm cười, lắc đầu. "Đệ không sao" Dường như suy nghĩ gì đó sau đó lại nói tiếp: "Điệp tỷ, tỷ không nên gây hấn với ngài ấy, thật ra..."

Không để Lãnh Tâm nói hết câu, Tiểu Điệp bắt nắn, bèn phòng má nói: "Ta mới thêm vào, tại hần cứ xuất hiện trước mặt ta ấy chứ, hần là tên mặt sắt, không cảm xúc, đồ vô nhân đạo, máu lạnh, ta cầu cho hần ăn com mắc nghẹn, đi nhà xí mất quần, đi đường chó cắn, @\$@&\$#....."

Lãnh Tâm đối diện đầu đầy hắc tuyến chỉ còn biết nhỏ giọng nói: "Đệ đã biết".

Thật không biết khi vương gia nghe được những lời này sẽ có biểu tình gì. Lúc này khi đang ăn com với cậu, nghe tin Tiểu Điệp tình vương gia liền vội bỏ bữa com chạy sang xem thử, lúc ấy cậu bị ngỡ ngàng, thầm nghĩ hai người họ quen nhau khi nào. Nào ngờ chưa tầm hai khắc sau cậu lại bị sai nhân áp giải sang đây, vương gia đứng đờ đẫn nhìn cậu biến thành nguyên hình, rốt cuộc tình thế trước mắt là gì đây?

Nhìn vẻ mặt vẫn còn giận dữ, làm bầm chửi rủa vương gia của Tiểu Điệp thật tình cậu không biết nói gì, chỉ biết ngồi đó cười nhạt.

"A, đúng rồi" Chợt sực nhớ gì đó, Lãnh Tâm la lên một tiếng.

Tiểu Điệp ngạc nhiên, tò mò hỏi: "Gì vậy?"

"Đệ còn chưa cho tỷ xem cái này" Ngón tay Lãnh Tâm búng một cái, lập tức liền xuất hiện một ngọn lửa nhỏ trên ngón tay.

Ngay lập tức Tiểu Điệp liền bị làm cho kinh hãi: "Đệ...."

"Đệ đã điều khiển được mạch ngũ hành" Lãnh Tâm cười sáng lạn nhìn Tiểu Điệp.

Ánh mắt mở to, Tiểu Điệp nói với giọng vô cùng ngưỡng mộ: "Hay quá." Đây là chuyện vui đó nha, như vậy sau này nhất định sẽ không bị xem như là Phế Thuật nữa, nàng thật mừng thay cho đệ ấy.

"Nhưng ngày mai đệ phải rời khỏi để lên núi tu luyện học cách điều khiển, e là không thể ở cùng với tỷ nữa"

Trong lúc đang vui mừng, tin đột ngột này không khác gì gáo nước lạnh đổ xuống đầu Tiểu Điệp, khiến cho cả người nàng sững sờ.

"Đệ phải rời khỏi sao?"

"Chỉ vài năm, khi nào đệ tu luyện xong nhất định sẽ về tìm tỷ" Lãnh Tâm chắc nịch nói ra, đây chính là lời hứa của cậu đối với Tiểu Điệp.

"Nhưng mà....." Tiểu Diệp ánh mắt thoáng vẻ buồn.

"Tỷ đừng lo cho đệ, đệ không sao" Lãnh Tâm mỉm cười nhìn nàng.

Nhưng mà nàng có sao, cứ tưởng sẽ có một tiểu đệ đệ bên cạnh nào ngờ..... Thật sự là rất buồn. Nàng biết bản thân không nên ít kỷ như thế, nàng hít sâu một hơi sau đó nhìn Lãnh Tâm nói: "Ngày mai đệ đi nhớ để ta tiễn đệ"

Lãnh Tâm xúc động gật đầu: "Ân"

Đột nhiên cánh cửa lại lần nữa mở ra, một vị đại thẩm dáng vẻ mập mạp đi vào. Bà liếc mắt nhìn nàng, cười bĩu môi, giọng chế giễu nói: "Đi theo ta, vương gia cần gặp người".

Tiểu Diệp ngu ngơ không hiểu gì, hết nhìn vị đại thẩm lại nhìn Lãnh Tâm.

Giây đây, không phải hấn vừa mới rời khỏi hay sao sao tự nhiên lại đòi gặp nàng. Không lẽ hấn suy nghĩ lại định thủ tiêu nàng cho bỏ tức. Nghĩ đến đây tròng mắt nàng cực liệt đảo tròn. Thảm họa, thảm họa.....

Thấy Tiểu Diệp mãi vẫn không nhúc nhích, người kia vô cùng bức bối, giọng nóng nảy: "Đi lên"

"Đi ngay" Tiểu Diệp ảo não đứng dậy.

Đi qua hai dãy hành lang, hai cái hòn non bộ, cuối cùng hai người dừng chân tại một căn phòng. Vị đại thẩm vội sửa sang lại y phục, giọng tươi cười nói: "Vương gia người đã tới".

Nhìn vị đại thẩm Tiểu Diệp không khỏi thất phục. Sắc mặt thay đổi nhanh thật, nhanh còn hơn lật trang giấy.

Ngay lúc đó, giọng nói trong căn phòng lạnh lẽo truyền ra: "vào đi."

Tiểu Diệp thoáng bị giật mình, nàng có cảm giác như chỉ trong phút chốc tìm nàng đã bị treo ngược lên trên, không ngừng đập thành thịch, cảm giác thật đáng sợ, cứ như bước vào cửa tử thần. Tiểu Diệp vội trấn an, nuốt nước miếng ực một cái, từ từ mở cửa bước vào.

Bên trong, Hoắc Đình một thân hắc y đang lau kiếm. Nhìn sóng kiếm lóe sáng cả thân người Tiểu Diệp ngay lập tức không lạnh mà run.

Động tác lau kiếm dừng lại, Hoắc Đình ngược mặt lên nhìn, giọng không rõ vui hay buồn nói: "Biết ta kêu ngươi đến để làm gì chứ?"

"Không biết" Tiểu Diệp cố đè nén giọng của mình sao cho bình thường nhất.

Ngay lập tức ánh mắt Hoắc Đình nheo lại tỏ ý cười, nhưng rõ ràng trong ánh mắt lại hoàn toàn không có, nó lạnh lẽo pha lẫn chút châm biếm. Hoắc Đình nhàn nhạt nói: "50 viên ngọc trai không lẽ ngươi quên rồi?"

Sắc, nàng quả thật quên mất là đã lấy trộm của hấn. Lúc lấy nàng định một đi không quay lại nào ngờ lại quay lại. Quan trọng hơn hết là hấn đã biết kì này tiêu. Tròng mắt Tiểu Diệp lại lần nữa đảo tròn kịch liệt, một lúc sau nàng tìm không đập tâm không loạn nói: "Ta không biết"

Đúng vậy nàng không nói, không có chứng cứ, hấn có khả năng buộc tội được nàng? Trước mắt cứ giả ngu cái đã. Nghĩ đến đây tâm tình Tiểu Diệp phút chốc cảm thấy tốt hơn.

Nhìn vẻ mặt sắp chết mà vẫn không nhận tội của Tiểu Diệp, Hoắc Đình khóe môi khẽ nhếch lên.

Phụt!!!

Hoắc Đình vòng ra sau người Tiểu Diệp khóa tay nàng lại, thì thầm vào tai hỏi: "Thật sự không có?"

Tiểu Diệp bị hơi thở nam tính thổi và tai có chút nhột nhột, cảm giác ngứa ngáy vô cùng, mặt nàng lập tức đỏ tới mang tai nhưng vẫn cứng miệng nói: "Không có"

Tiếng nói vừa dứt thì cả người Tiểu Diệp liền cứng đờ: "Á người định làm gì"

Bàn tay Hoắc Đình lướt từ eo Tiểu Diệp từ từ đi xuống khiến cho nàng cả người run rẩy.

"NGƯỜI ĐỒ HÁO SẮC"

Hoắc Đình vẫn cứ thế thản nhiên làm việc của mình.

Tiếng "Bật" vang lên.

Lúc này cả mặt Tiểu Diệp phút chốc đỏ hơn tôm luộc, còn Hoắc Đình thì cười nhếch môi một cái.

Cầm râu ngọc trai trên tay, Hoắc Đình cười giễu cợt: "Chắc, người cũng thật biết cách giấu đồ"

Tiểu Điệp ngượng đến không biết nói gì, thật ra nàng mặc tới hai lớp áo, chuỗi ngọc trai nàng móc ngang ở ngay eo, nhờ vào hai lớp áo vì thế nhìn vào người khác không thể biết được. Thật không ngờ lại bị hắn nhìn thấy.

"Xem ra ngươi đã xài cũng khá nhiều rồi nhỉ" Tiếng nói vang lên đều đều không rõ biểu cảm

Kì này nàng tiêu rồi, chết chắc thật rồi.

Không khí dường như hạ xuống mấy độ, khiến Tiểu Điệp không khỏi không lạnh mà phát run. Nàng e dè hỏi: "Vậy ngài muốn thế nào?"

"Đơn giản, ngươi lấy đi của ta bao nhiêu ngọc trai thì hãy trả lại cho ta"

Nói xong Hoắc Đình lại nhàn nhã ngồi vào bàn, tiếp tục lau kiếm.

Lão đại, nàng thấy kiếm sáng bóng lắm rồi, soi gương được luôn rồi, sao mà lau hoài thế.

Tiểu Điệp đỏ mặt hời hợt, không ngừng nuốt nước bọt ực ực để thông cổ.

Thật đáng sợ a~

Nàng rút cổ, hai ngón tay chìa chìa vào nhau, áp ứng: "Hiện tại ta không có"

Âm lượng nhỏ xíu tưởng chừng như là tiếng vo ve của ruồi muỗi, nhưng tai Hoắc Đình cực thính nghe xong sâu thẳm trong đáy mắt liền lóe lên tia quang.

Hoắc Đình lạnh giọng mở miệng: "Không có? Vậy lấy thân ra trả"

Oanh một tiếng nổ vang trong đầu, Tiểu Điệp run lấy bầy. Lấy thân ra trả, không phải là cái gì kia chứ?

Theo phản xạ, Tiểu Điệp lập tức che ngực mình lại, lùi mấy bước, lắc đầu lia lịa: "Vương gia ngài đại nhân đại lượng, thủ hạ lưu tình, ngài nhìn xem ta gầy trơ xương, ngực lép, tóc xơ xác, ngay cả bụng cũng đầy mỡ thừa sao xứng đáng làm ấm giường cho ngài được, quả thật không nên không nên..." Tiểu Điệp y như trái nỏ ngâm nước không ngừng nổ lóc bóc.

Hoắc Đình nheo mắt nhìn nàng, lãnh đạm nói: "Hình như cô hiểu lầm gì đó thì phải, hay là...." Hai âm cuối được Hoắc Đình nhấn mạnh, đầy thâm ý.

Cả người Tiểu Điệp liền ngớ ra, hỏi lại: "Hiểu lầm? Chứ không phải ngài muốn ta làm ấm giường sao?"

Hoắc Đình nhếch môi một cái: "Ngươi muốn như thế?"

Tiểu Điệp định phản bác không có thì Hoắc Đình lại trầm ổn nói tiếp: "Cho dù ngươi muốn thì ta cũng không đồng ý, ta không muốn ôm khúc củi trước sau như một của ngươi"

Mặt Tiểu Điệp lập tức hóa đen, đen, cực kì đen.

Sỉ nhục!

Hắn ta vừa sỉ nhục hai bánh bao siêu cấp nhỏ của nàng T T. Tuy nhỏ nhưng quả thực nàng vẫn có mà.

"Vậy ngài muốn ta làm gì?"

Hoắc Đình vẫn giữ thái độ thâm trầm không rõ đang nghĩ gì, ngắn gọn hai từ: "Nha hoàn"

"Nha hoàn?"

"Nha hoàn trong vòng 6 tháng, cấp cho ngươi chỗ ở với mỗi ngày ba bữa cơm, tiền lương không được lãnh."

Sặc, 6 tháng? Nghe xong Tiểu Điệp cảm giác tai bị ù đi, choáng váng. Nhưng nghĩ đến việc sau 6 tháng nàng được tự do với hiện tại nàng vẫn chưa có chỗ ở nên liền lập tức gật đầu.

"Vậy đi, ngày mai trực tiếp bắt đầu làm việc" Hoắc Đình thu kiếm vào, nhấp ngụm trà, ngay sau đó lại trừng mắt với nàng nhấn giọng: "Đừng hòng trốn!!"

"Đã rồi" Tiểu Điệp gạt mình, cả người đứng nghiêm, giơ tay chào theo kiểu quân đội. Làm xong nàng mới biết mình bị hớ, vội bỏ tay xuống cười hi hi.

Hoắc Đình phát tay áo, lãnh đạm nói: "Ngươi có thể lui"

Tiểu Điệp như được ân xá tội, vội ba chân bốn cẳng chạy đi mất.

Hú hồn cứ tưởng không toàn mạng chứ.

Vì lo chạy mà không nhìn đường, hậu quả là nàng chộp ếch ngay tại chỗ. Đoàng! Bỗng một tiếng nổ cực lớn vang lên, cái cây đối diện hướng tay nàng chỉ đang phục lửa, sau đó đổ sập xuống nền đất.

Hà hà hà... Nàng nằm mơ?? Đúng vậy, nhất định là nằm mơ, bởi tay nàng vừa phóng ra tia sét. Không thể nào~

Tiểu Điệp dụi dụi mắt, cây vẫn bị cháy, dụi lần thứ hai, vẫn thế, lần thứ ba, vẫn thế..... lần thứ n..... vẫn là đang phục cháy.

Sau n lần dụi mắt, sự thật phũ phàng chính là cái cây vẫn đang cháy chỉ có mắt nàng thay đổi là bị đau thôi.

Không thể nào, không thể nào sao nàng lại có thể phóng ra tia sét, rõ ràng nàng là Phế Thuật, hơn hết nàng là người ở thế giới khác kia mà, thế giới không có siêu năng lực kia mà.

Aaaaaa Hoang loạn.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Mạch Ngũ Hành?

Vẫn không thể nào tin vào mắt mình, Tiểu Điệp nhìn chăm chăm vào cái cây bị đánh ngã. Nàng nhớ rõ Lãnh Tâm từng bảo nàng là Phế Thuật, không lẽ Thấu Nhãn của đệ ấy lại nhìn nhầm. Thấu Nhãn? Đúng rồi, nàng có thể kêu Lãnh Tâm xem lại giúp nàng lần nữa, Thấu Nhãn hiếm có khó gặp đó không lẽ lại có thể nhìn lầm đến hai lần.

Tiểu Điệp liền ngồi bật dậy chạy về phía phòng của nàng. Khi đứng dậy, chân mảy nàng khẽ nhú lại, dưới chân

"Rầm" một tiếng, cánh cửa bị nàng mạnh bạo xô ra. Nàng vội vàng chạy vào trong phòng lớn tiếng gọi: "Lãnh Tâm" Nhưng ngay sau đó lại bị sững sờ.

"Hừm, không có đệ ấy." Quái lạ, đệ ấy đi đâu rồi kia chứ.

Tiểu Điệp lại xoay người chạy ra ngoài tìm. Đi ngang qua một căn phòng chợt bên trong vọng ra tiếng đập vỡ đồ đạc, một giọng nữ nhi thanh tú mang vài phần cao vút vang lên:

"Đồ ần hại, có cái chuyện còn con đó mà cũng không làm xong, đúng là đồ Phế Thuật mà"

Kéo theo sau là tiếng tát tai không ngừng vang lên chát chát, một giọng nữ nhân khác dường như uất nghẹn lại, khóc không lên tiếng hay có thể nói rằng nàng ta không dám khóc, chỉ có thể nghe thấy âm thanh cầu xin dường như bị lạc giọng.

Con sâu tò mò trong bụng Tiểu điệp lại lần nữa trỗi dậy, hơn hết hai từ "Phế Thuật" khiến nàng cảm thấy dường như có cây kim gì đó chọc chọc trong lòng, cảm giác châm chích như là đang nói nàng vậy. Có hay chăng đây chính là cái gọi có tật giật mình, bởi Lãnh tâm cũng từng nói nàng là Phế Thuật. Nàng thật muốn biết cái gọi là "như thú nuôi" của những Phế Thuật trong thế giới này.

Lén lút lấy tay tắm chút nước bọt đục một lỗ trên cửa giấy, Tiểu Điệp rón rén đưa mắt nhìn vào bên trong.

Bên trong, một nữ nhân ngồi trên ghế, ánh mắt sắc bén không ngừng liếc nhìn người quỳ gối dưới chân mình, dáng vẻ hận không thể ngay lập tức đem người kia quăng trước miệng cọp để xoi tái ngay lập tức. Nhìn kĩ thì thấy đó cũng chỉ là một tiểu oa nhi mới lớn tầm 14 tuổi. Phía sau nàng ta còn có thêm hai nha hoàn đi theo, dường như hai người này rất được chủ sủng ái nên vẻ mặt vô cùng kênh kiệu.

Đối diện với một chủ hai tớ, nữ nhân được gọi là Phế Thuật không ngừng run lấy bầy, sắc mặt trắng bệnh, liên tục đập đầu xuống đất nói: "Chủ nhân tha thứ, chủ nhân tha thứ" Nàng ta đập mạnh đến nỗi trán bị trầy xước, máu từ đó dọc theo hai bên má nhỏ xuống tóng tóng, nhuộm đỏ cả một góc áo phía trước.

Thấy thế, tiểu oa nhi không tỏ gì là thương cảm mà trong đáy mắt còn tăng thêm vài phần chán ghét, nàng ta cười lạnh một cái, lấy gót chân đạp lên đầu nữ nhân Phế Thuật, dùng hết sức ấn mạnh xuống đất như muốn nghiền nát đầu của người kia. Nữ nhân Phế Thuật không thể phản kháng chỉ có thể ra sức chịu đựng cơn đau từ đầu truyền đến, miệng ừ ừ.

Một hồi lâu sau, cảm giác rằng người dưới chân không còn cử động được nữa, nàng ta mới nhấc chân ra, hỏi: "Người muốn được tha thứ?"

Người kia yếu ớt, hơi thở nặng nhọc, thì thào: "Tiểu nhân đã biết lỗi, mong chủ nhân tha thứ"

"Được, ta tâm trạng không tốt cũng là do người gây ra, nếu người có thể làm ta vui vẻ trở lại thì ta sẽ bỏ qua cho người"

Nói rồi tiểu oa nhì lại chuyển tầm mắt sang đôi hài dính đầy máu của nữ nhân Phế Thuật, lạnh giọng ra lệnh: "Liếm sạch hết máu trên đôi hài cho ta"

Tiếng nói vừa dứt, hai nha hoàn đứng phía sau mắt nhìn nhau tràn đầy ý cười như là đang xem kịch vui, một trong hai người còn vỗ tay hoan hô, nịnh hót nói: " Công chúa thật là cao kiến" sau đó ả ta lại chia tay sang hướng nữ nhân Phế Thuật cao giọng như mình là chủ nhân nói: " Còn nằm đó làm gì, tính lười biếng à, đứng dậy liếm mau"

Người kia sợ hãi, gượng gượng ngồi dậy, khuôn mặt trắng bệch, hai tay run rẩy nâng gót hài lên, từ từ cúi thấp đầu xuống bắt đầu liếm.

Phía bên ngoài, máu Tiểu Diệp như muốn sôi sục, hai tay nâng bầu chặt vào nhau hàm răng nghiến ken két. Quá lắm rồi, thật sự là quá lắm rồi. Đây mà "như thú cưng" gì? rõ ràng là xem người khác như cỏ rác mà.

Trong lúc căm phẫn cực độ Tiểu Diệp không biết rằng hai mắt nàng đã hóa đỏ, tóc đang dần chuyển sang màu trắng. một tiếng phực vang lên, cả người Tiểu Diệp lập tức như mồi lửa cháy bùng lên thành quả cầu lửa, nhìn cả người đều bị lửa bao bọc, Tiểu Diệp thoáng sửng sốt, nhưng ngay sau đó nàng trấn tĩnh lại, khóe môi nở ra một nụ cười gian đầy thâm ý.

Hay lắm thật đúng lúc.

Tiểu điệp như con thú điên hai tay vo lửa thành hai quả bolin, sau đó nhảy lên nóc nhà ngay phòng của tiểu oa nhì làm thùng một lỗ rồi điên cuồng ném quả cầu lửa xuống. Trong lòng không ngừng gào thét:

Á.... á... á CHẾT ĐI BỌN THỐI THA. Ta ném ta ném ta ném ta ném xem thử các ngươi còn đường nào để chạy.

Dường như độ mạnh của lửa tỉ lệ thuận với tâm trạng của Tiểu Diệp, nàng càng ném, càng tức giận thì lửa càng phực mạnh, quả bolin lửa trong tay càng to, khi quả cầu lửa to đến bán kính mười mét, Tiểu Diệp ném xuống, một tiếng Đoàn như boom dội vang lên. Tiểu Diệp vì bị áp suất làm cho bắn đi, cả người như con điều đứt dây ngay lập tức bay đi mất hút, rơi xuống một lùm cỏ không biết là đâu nằm bất tỉnh nhân sự.

Mặt khác, ở trong phòng, khi cả ba chủ tớ đang thỏa mãn xem trò vui thì trên nóc nhà bỗng một tiếng đùng vang lên, cả ba người đều bị giật mình, chưa kịp hoàn hồn một trận mưa lửa từ đâu rơi xuống. May mắn là một trong hai nha hoàn nhanh nhạy liền tạo rào bảo vệ. Họ sửng sốt, sau vội chạy ra ngoài bởi họ phát hiện rào chắn cũng không cầm cự được lâu, đang dần xuất hiện vết nứt. Tiểu oa nhì khóc thét cầm đầu chạy ra ngoài, hai nha hoàn hét hãi vội đuổi theo.

Vì quá hoảng sợ lo bỏ chạy mà họ đã bỏ mất một cảnh tượng quái dị chỉ có thể thấy được một lần trong đời. Chính là, trên nóc nhà Tiểu điệp mái tóc bạc trắng bay tán loạn, đôi mắt đỏ ngầu của máu tươi, tổng quát cả thân hình chính là quỷ dạ xoa tái thể, không ngừng điên cuồng tạo "mưa lửa". Hai cánh tay tốc độ quay như cánh trực thăng không ngừng xoay xoay xoay xoay ném cầu lửa xuống phía dưới. Cảnh tượng này nếu bắt gặp có thể khiến Tiểu Diệp trở thành quái vật truyền thuyết không chừng .

Người ta thường nói giận quá mất khôn, câu nói đó chính là đây. Tiểu Diệp chỉ biết ném cầu lửa để trút giận mà không nghĩ tới rằng nữ nhân Phế Thuật kia cũng sẽ bị ném trúng. Không biết là nói Tiểu Diệp may mắn hay là nữ nhân Phế Thuật chưa tận số mà quả cầu lửa thiếu trụi mọi thứ, nhưng khi tới nàng ta thì lại rẽ sang hướng khác như đọc được tâm ý của chủ nó.

Cuối cùng chính là ba người bỏ chạy, đầu sỏ bị bay đi mất, chỉ còn lại một nữ nhân Phế Thuật cùng với căn phòng bị cháy te tua còn lại cái nền. Gió thổi vì vu, thoải mái tung hoành mà không lo bị cản trở ư .

Tại hang động sau vương phủ.....

Lãnh Tâm ngồi thiền, hai mắt nhắm hờ lại với nhau. Đối diện Lãnh Tâm là một chiếc vòng ngọc thạch lơ lửng trong không trung. Xung quanh cậu bốn màu sắc tượng trưng cho bốn sức mạnh trong ngũ ngành từng đợt từng đợt được chiếc vòng ngọc thạch hút vào. Khi chiếc vòng ngọc thạch từ màu xanh đục chuyển sang trong suốt, Lãnh Tâm mới chậm rãi mở mắt ra, nhìn chiếc vòng đối diện, cậu hài lòng nở nụ cười, giờ tay thu hồi lại chiếc vòng vào trong người.

Chiếc vòng này nhất định sẽ bảo vệ được tỷ ấy.

Gót chân đạp nhẹ xuống đất, Lãnh Tâm thân ảnh nhẹ nhàng bay đi mất.

*****_*****_*****_*****

"Ui da, ui da." Tiểu Diệp xoa bóp toàn thân ê ẩm không ngừng rên hừ hừ.

Thật bất công, nàng chỉ là muốn ra tay trừng trị bọn xấu, sao lại bị chính bản thân làm cho văng ra xa thế này, hại nàng cả người đều đau ê ẩm hừ.. hừ.. nàng thật không ngờ công lực của hỏa cầu lại lớn như vậy, lần sau phải cẩn thận.

Tìm một gốc cây gần đó, Tiểu Diệp ngồi xuống, bắt đầu nghiên cứu thử về thuật ngũ hành của nàng. Thật không biết nàng có bao nhiêu mạch thuật nữa. Trước hết nàng biết được bản thân có hai mạch là hỏa và hệ sấm sét của kim.

Thử triệu hồi lại xem sao.

Tiểu Diệp lấy tay búng bóc một cái. Ngoài tiếng chim bay phạch phạch ra không gian vẫn lặng như tờ~

Sặc! Sao không được, không lẽ làm sai.

Hay là cách này, Tiểu Điệp lấy tay chia ra phía trước vẩy vẩy hô to: "Xuất xuất "

Đáp lại Tiểu Điệp vẫn là không gian lặng như tờ.

Vẫn không được, không lẽ thế này

....

Thế này

.....

Còn thế này

....

Sau nửa tiếng nhảy điên cuồng cùng với mấy chục động tác, Tiểu Điệp cuối cùng mệt lã, thở không ra hơi, hai tay chống đầu gối thở hồng hộc, miệng lầm bầm: Quái lạ sao lại không được kia chứ, đã làm đủ kiểu rồi kia mà, rốt cuộc là sai ở đâu.

Tiểu Điệp nhăn mày nhíu mặt như ông cụ non trầm tư suy nghĩ, chợt một dòng kí ức lóe qua khiến nàng "A" lên một tiếng.

"Đúng rồi là cảm nhận mạch ngũ hành" Thảo nào nãy giờ nàng điên cuồng làm các động tác mà vẫn không được, cái chính không phải là động tác mà chính là cảm nhận.

Nàng cho là mình vô cùng ngu ngốc nên giờ mới nhớ ra, liền cốc một cái vào đầu bản thân rồi đau. Nhưng mặt khác tìm ra giải đáp khiến tâm trạng nàng phút chốc cảm thấy tốt hơn.

Tiểu Điệp từ từ nhắm mắt lại, yên tĩnh lắng nghe mạch đập của mình.

Cảm nhận...

"Thịch thịch thịch" Nàng cảm nhận được rồi, chỉ có điều....hỗn loạn quá, đầu mới là mạch ngũ hành. Mạch này, mạch này, hay mạch này.... Khoan đã, hình như có hai mạch đập rất mạnh. "THỊCH THỊCH" Chắc là nó rồi.

Tiểu Điệp mở mắt, tay hướng về cây đối diện phía trước . "Xuất ra nào"

Đoàng!!

Ngay lập tức trên trời có một tia sét phóng xuống đốn ngã cây đại thụ.

woa~ Tiểu Điệp ngây ngô nhìn thành tích của bản thân, cười hí hửng. Thật lợi hại nga, nhưng mà sao lại trên trời đánh xuống mà không phải xuất ra từ tay nàng. Quái lạ...

Không biết từ mạch ngũ hành có thể chế tạo vũ khí không ta. Cứ thử xem nào.

Tiểu Điệp lại nhắm mắt lại liên tưởng tới một khẩu súng, ngay lập tức trên tay nàng một tia sét lóe lên, sau từ từ tụ lại tạo thành vật trong tưởng tượng. Cảm nhận được có vật trên tay, Tiểu Điệp mở mắt ra xem thử, quả thật là cây súng lục chỉ có điều....sao mà nó méo mó kinh dị thế không biết.

Tiểu Điệp cười méo xẹo, nhưng sau đó tự trấn an , không sao, vẫn còn nhìn ra được nòng súng với chốt súng, không đến nỗi lẫn lộn.

Tiểu Điệp cầm cây súng trong tay lên chuẩn bị bắn thử thì chợt tiếng "Póc" vang lên, khẩu súng trong tay trở lại thành tia sét sau đó biến mất. Nàng ngơ ngác nhìn đôi tay trống không của bản thân. Biến mất rồi. Duy trì được ba phút.

Quả thật đúng như Lãnh Tâm nói, không luyện cách điều khiển quả thật không ổn. Không lẽ nàng phải đi theo Lãnh Tâm cùng đi báỉ sư. Ách, không được, tên tam vương gia kia nhất định không tha cho nàng, nàng còn nợ hắn 6 tháng làm không công.

Đi hay không đi? Đi hay không đi?

A thật là nan giải~

Thấy trời không còn sớm nữa, Tiểu Điệp đành lui thui một mình mò đường về phủ.

Về đến phủ, toàn thân đều mệt lã ê ẩm, Tiểu Điệp thả người lên giường nằm bất động. Tuy thân thể bất động nhưng đầu óc lại suy nghĩ mông lung, nàng thật không hiểu tại sao bản thân lại có mạch ngũ hành, không lẽ vì chân động xuyên qua mà cơ thể nàng bị biến đổi. Hơn hết còn một chuyện lúc này nàng mới nhớ đến, lúc bị bọn cướp chặn đường, dường như có một phần kí ức bị đánh mất, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra đó là gì. Haiz, thôi bỏ đi.

Chợt bên ngoài tiếng gõ cửa vang lên. Tiểu Điệp nằm trên giường lười nhát trả lời: "Vào đi"

Phía bên ngoài, Lãnh Tâm bước vào, nhìn thấy Tiểu Điệp cậu nở nụ cười.

"A Lãnh Tâm, đệ tìm tỳ có chuyện gì?" Tiểu Điệp như cái lò xo vội bật dậy.

"Không có gì, chỉ là đệ có một vật muốn đưa cho tỳ" Nói rồi Lãnh Tâm thò tay vào trong áo lấy ra một vòng tay bằng ngọc thạch trong suốt.

"Cho tỳ?"

Lãnh Tâm gật đầu

"Đa tạ đệ nha" Tiểu Điệp nhận vòng ngọc thạch cười hiếp cả mắt.

Thấy Tiểu Điệp có vẻ thích Lãnh Tâm cũng yên tâm.

"Tỳ thích là tốt rồi"

"À quên mất, tỳ có việc muốn nhờ đệ" Tiểu Điệp nói mà vẻ mặt thoáng ngượng ngượng.

Lãnh Tâm vẫn giữ dáng vẻ hòa nhã đáp: "Tỳ cứ nói"

"Thật ra chuyện cũng không có gì, chỉ là đệ có thể dùng Thấu Nhân một lần nữa xem mạch ngũ hành giùm tỳ được hay không?" Sau đó sợ Lãnh Tâm hiểu lầm Tiểu Điệp bổ sung thêm: "Lần trước đệ nói tỳ là Phế Thuật không phải là tỳ không tin, chỉ là tỳ muốn biết thuật Thấu Nhân như thế nào, đúng là tỳ chỉ muốn biết thuật Thấu Nhân chứ không có ý nghi ngờ đệ, nếu đệ không muốn thì cũng không sao,..." Càng nói càng lúng túng, chân tay hươu hươu khiến cho Tiểu Điệp tăng thêm vài phần ngổ tào.

Nhìn thấy Tiểu Điệp lúng túng giải thích cậu không khỏi phì cười.

"Không sao, tỳ không cần rối lên như thế, để đệ xem cho tỳ"

Vừa dứt lời con ngươi Lãnh Tâm dần co lại chuyển sang màu tím. Cậu quét ánh mắt qua người Tiểu Điệp một lần sau đó con ngươi chuyển lại bình thường.

"Thế nào?" Tiểu Điệp tò mò hỏi

Lãnh Tâm lắc đầu, nhã nhặn nói: "Không có mạch ngũ hành"

Tiểu Điệp khẽ bị chấn động.

Hả, không có?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Nhũ Ú Thắm

Sao lại vậy kia chứ?

Nhìn vẻ mặt không thể nào của Tiểu Điệp khiến cho Lãnh Tâm khó hiểu. "Tỳ sao vậy, không phải tỳ biết trước rồi hay sao"

Tiểu Điệp chợt dạ, không nói gì chỉ cười trừ. Nàng có nên nói cho Lãnh Tâm biết chuyện kì lạ này hay không. Tâm trạng rối bời càng khiến cho nụ cười của nàng thêm cứng ngắc.

"Không có gì, chắc là cơ thể còn hơi mệt" Tiểu Điệp nhẹ lắc đầu. Cuối cùng, nàng chính là quyết định giấu đi chuyện này, bởi Tiểu Điệp không muốn trước khi đi Lãnh Tâm còn phải lo lắng cho nàng.

"Nếu vậy tỳ nên nghỉ ngơi sớm, đệ xin cáo lui"

Đội Tiểu Điệp nói tiếng "Úm" sau đó Lãnh Tâm liền xoay người rời khỏi.

Khi nghe tiếng cửa khép lại, Tiểu Diệp mới nhẹ thả bản thân mình lên giường. Về mặt trầm tư, Tiểu Diệp búng nhẹ một cái, một ngọn lửa màu xanh lam nhẹ nhẹ xuất hiện trên ngón tay.

"Kì lạ, không có mạch ngũ hành nhưng lại có thể sử dụng thuật, đây có được xem là may mắn?" Nàng thật không biết, thôi thì tới đâu hay tới đó vậy.

Tiểu Diệp thu ngọn lửa lại, nàng nhẹ xoay người, hướng mặt vào trong tường chìm sâu vào giấc ngủ.

***** .. ***** ..*****

"NHA ĐẦU DÂY DÂY" Kéo theo sau âm thanh vang vọng cả căn phòng chính là tiếng *BOONG BOONG* của xoong chảo đập vào nhau. Đứng bên cạnh giường Tiểu Diệp là bóng dáng mập mạp của vị đại thẩm hôm qua, vì đáng về tròn trịa này nên bà được mọi người trong phủ gọi là Nhũ Ú thẩm.

Đối với Tiểu Diệp, Nhũ Ú thẩm đặc biệt không có mấy thiện cảm. Bởi vì Hoắc Đình được Nhũ Ú thẩm chăm sóc từ nhỏ, vốn trong lòng bà đã xem vị vương gia này như con của mình, nhưng vì thân phận thấp kém nên bà không dám lộ liễu cảm xúc.

Đêm hôm ấy, khi Tiểu Diệp được Hoắc Đình đem về trong tình trạng máu me đầy người, bà có thể thấy được trong ánh mắt của vương gia khê lay động pha lẫn đau xót, bà chưa từng thấy tiểu vương gia mà bà chăm sóc có ánh mắt này bao giờ, lúc đó bà đã nghĩ, không lẽ đây là ý trung nhân của ngài? Nhưng là vì chuyện riêng của vương gia nên bà cũng không dám tò mò can thiệp. Bà cảm thấy không phải vì Tiểu Diệp khiến cho Hoắc Đình mấy đêm liền dù bận rộn nhưng vẫn chăm sóc nàng, không giận vì nàng mà Hoắc Đình phải hao tâm tốn trí ngày đêm cẩn thận kê thuốc châm cứu, mà bà cảm thấy chính là tiểu nha đầu này thế mà không biết trời cao đất dày, vừa mới tỉnh dậy đã náo loạn, không quan tâm đến tâm trạng vương gia mà còn vì một tên tiểu tử độc miệng chửi ngài, khiến ngài tức giận, khi rời khỏi ánh mắt sâu thẳm còn lóe lên tia đau xót.

Vương gia một tay bà nuôi ngài khôn lớn, bà không cho phép ai làm tổn thương đến ngài, cho dù có là ý trung nhân đi nữa cũng tuyệt đối không cho phép.

Bất giác khóe môi Nhũ Ú thẩm cong lên đầy tà ý.

Để rồi xem bà sẽ cho nha đầu này biết tay.

Thấy đứng bên giường tiếng vang của xoong chảo không đủ lớn, Nhũ Ú thẩm liền kê sát vào tai Tiểu Diệp ra sức mà gõ. Thế là Tiểu Diệp cứ thế thân nhiên ba hồn bảy vía bị dọa cho chạy mất, cả người nàng ngồi bật dậy, ngơ ngác nhìn xung quanh.

"Chịu dậy rồi à, tốt lắm, mau mau rời khỏi đây đi giặt đồ, tất cả đều đặt ở sau bếp, mau!!!!" Nói rồi Nhũ Ú thẩm còn tiếc rẻ gõ thêm một cái "BOONG" thật mạnh vào xoong rồi mới rời đi.

Tiểu Diệp ngồi trên giường dụi dụi mắt, ngáp một cái rồi dài. Sáng rồi sao? Nàng lững thững đứng dậy đi ra khỏi phòng. Cửa phòng vừa mở, một luồng gió thổi vào khiến nàng hít vào một ngụm khí lạnh vào phổi, nhưng nhờ thế tinh thần nàng vài phần liền tỉnh táo.

Đập vào mắt một màn đêm yên tĩnh chỉ có tiếng xào xạc của lá cây.

Nếu nàng nhớ không lầm thì vị đại thẩm lúc này bảo nàng đi giặt đồ thì phải. Giặt đồ? Vào giờ này? Muốn lấy mạng của nàng chắc. Đây chắc chắn là ý của tên vương gia kia, hẳn đang cho nàng ăn hành đây mà.

Lòng bàn tay Tiểu Diệp siết chặt lại, hàm răng nghiến trèo trẹo.

"Ắt xì ắt xì" Cái mũi vì cái lạnh nên nhảy liên tục cộng thêm bị nàng chà xát nên bị đỏ một mảng. Bây giờ trông Tiểu Diệp không khác gì chú hề trong gánh xiếc, nhưng nàng không quan tâm. Tên vương gia kia muốn làm khó nàng chứ gì, được lắm, nàng theo tới cùng. Người ta có câu quân tử báo thù mười năm chưa muộn, nàng không tin hành này nàng không thể cho hắn nếm mùi vị. Hừ!!!

Tiểu Diệp co lại như con tôm nhỏ, hướng về phía sau bếp thẳng tiến.

Thế là vô tình nhờ vào Nhũ Ú thẩm, Hoắc Đình đã được Tiểu Diệp liệt kê vào sổ đen của nàng.

Đi ngang qua khuôn viên, chợt những tiếng vù vù xé gió vang lên khiến cho bước chân Tiểu Diệp khê khựng lại. "Ai thế nhỉ?" Nàng không ngờ lại có người thức, cứ tưởng chỉ có mình nàng bị cho ăn hành nên giờ này mới thức thôi chứ.

Nàng đổi hướng, đi về phía phát ra tiếng động.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, xung quanh những tảng liễu xếp liền nhau tạo thành hình tròn, bóng của chúng nhẹ nhàng rợn từng mảng. Ở giữa, một nam nhân toàn thân phủ một bộ y phục đen tuyền, trong tay đại đao, không ngừng luân phiên chuyển động tạo thành những động tác võ thuật đẹp mắt.

Nàng thật không ngờ lại có một nơi như thế này. Còn nam nhân kia, ai thế nhỉ? Xa quá nàng không nhìn rõ.

Tiểu Diệp hoàn toàn bị cuốn hút, nàng tìm một hòn đá gần đó ngồi xuống, rồi quan sát.

Người kia dường như vẫn chưa phát hiện có người, những chiêu thức cứ thế lần lượt xuất ra. Khí tức từ đao phát ra vô cùng mạnh mẽ, tuy Tiểu Diệp ở

xa quan sát nhưng nàng vẫn cảm nhận được cảm giác áp bức, đe dọa đến đáng sợ, dường như là nghẹt thở, con ngươi quan sát khẽ lay động, trong lòng không khỏi ngờng mợ.

Chợt người kia thu đao lại, cũng không hẳn là thu mà chính xác là làm cho cây đao biến mất. Hắn đưa tay niệm chú, cả người ánh sáng xanh nhàn nhạt tỏa ra. Lần này nàng đã có thể nhìn rõ mặt nam nhân kia, bất giác giật thót, cả người nàng đứng bật dậy.

Là hắn - Tam vương gia

Nghe tiếng động lạ, con ngươi đen láy sâu thẳm chợt hiện lên tia sát ý. Hoắc Dĩnh xoay người, quát: "Ai đó?" đồng thời đánh một quyền tới nơi phát ra tiếng động.

Nhìn bàn tay dần hóa thành mũi băng nhọn lao về phía mình, theo phản xạ Tiểu Diệp nhắm mắt lại giờ hai tay che trước mặt. Bỗng từ người nàng xuất hiện ánh sáng màu đỏ, sau đó liền xuất hiện vòng bảo vệ lỏng lẻo bằng lửa bao lấy nàng.

Băng lửa gặp nhau, một tiếng nổ Đoàng vang lên, xung quanh bị bao bọc bởi hơi nước. Mặt đất liền lập tức bị rung chuyển, tất cả cây cối xung quanh đều bị trận xung đột làm cho bấn rể, bay tán loạn cùng với lá liễu. Khi trấn động qua đi, xung quanh đều bị càn quét tro bụi, không sót lại dù chỉ là một cọng cỏ.

Cảm giác được nguy hiểm dường như đã qua đi, Tiểu Diệp mới chậm rãi mở mắt ra, đối diện với cặp mắt đầy sát khí của Hoắc Dĩnh nàng không khỏi rùng mình. Trong đầu Tiểu Diệp lại vang lên ý nghĩ là Hoắc Dĩnh lại muốn giết nàng. Nhưng tại sao kia chứ, nàng đã đắc tội gì với hắn mà hắn lại năm lần bảy lượt muốn giết nàng.

Cứ ngỡ Hoắc Dĩnh lại lần nữa tấn công thì cả người Tiểu Diệp đều sững sờ, bởi người kia bỗng dừng tay lại, con ngươi từ đầy sát ý chuyển sang nhu mềm pha lẫn chút tức giận. Sau đó Hoắc Dĩnh không nói gì chỉ xoay người bỏ đi để lại mình Tiểu Diệp đứng bất động.

Một lát sau khi đôi chân có lại được cảm giác, cả người Tiểu Diệp đổ phịch xuống đất. Vậy là sao, biểu hiện đó, trong ánh mắt đó nàng cảm nhận được nhàn nhạt của sự chua xót. Ý nghĩ đó vừa lóe lên Tiểu Diệp liền vội lắc đầu. Không thể nào, nhất định nàng đã nhìn nhầm, ha ha, đúng vậy, nhất định là nhìn nhầm.

Tiểu Diệp lại chuyển dời tầm mắt sang bộ đồ đang mặc, nàng không khỏi thở dài.

Rách te tua, còn bị cháy xém vài chỗ nữa chứ, bộ đồ mới mua, tiếc~ T T

(Tiểu Mao: Đã fix ^^)

Phật phật!!! "Phù cuối cùng cũng xong" Hai tay chống nạnh, nhìn dây quần áo đã được giặt tươm tất nàng gật đầu hài lòng.

"Nha đầu lại đây đem cái này cho đại tổng quản" Nhũ Ú thẳm trong tay cầm hai đĩa bánh quế hương, đưa cho Tiểu Diệp một đĩa.

Nàng bước tới nhận đĩa bánh, đáp: "Là !"

Nhìn Tiểu Diệp đi mất, chợt bà nhếch mép một cái. Hà hà, cái đĩa bánh đó ta đã bỏ thuốc xỏ, để xem đại tổng quản trừng trị ngươi như thế nào. Nghĩ tới cảnh tượng nàng bị đại tổng quản trừng phạt, bất giác tâm trạng bà vô cùng thỏa mãn.

"Quên mất, hình như ta chưa cho chim của vương gia ăn thì phải" Nói rồi bà để đĩa bánh gần đó rồi rời khỏi.

Không biết là vô tình hay thiên ý mà khi Lãnh Tâm đi ngang qua, cậu tướng là đĩa bánh của Tiểu Diệp bởi thấy để ngoài trời với lại chỗ này là Tiểu Diệp vừa đứng, thế là cứ thế mang đi, cậu định bụng là sẽ mua bánh khác trả lại tỷ ấy bởi hiện giờ cậu rất đói.

Còn Tiểu Diệp, sau khi đi lòng vòng một hồi mới phát hiện là bản thân chưa biết phòng của đại tổng quản, định hỏi đường người khác thì mới thấy ở khu vực này vắng đến kì lạ, hay phải nói là không một bóng người. Tiểu Diệp đành phải thất thiêu quay trở lại chỗ cũ để hỏi Nhũ Ú thăm.

"Ủa vị đại thăm kia đâu rồi?"

Tiểu Diệp dáo dác tìm kiếm, mãi vẫn không thấy, nàng đành thở dài một hơi.

"Thôi để tạm đĩa bánh ở đây vậy lát hỏi đường sau" sau đó lại xoay người rời khỏi.

Nhũ Ú thẳm cho chim ăn xong, về mặt vui vẻ, lấy đĩa bánh lên ăn.

"Nha đầu thú, để ta xem ngươi chết khó coi ra sao, hắc hắc... um, bánh này ngọt thật, phải kêu đầu bếp làm thêm mới được"

Ngày hôm nay bà quả thật rất vui vẻ nha, vừa ăn bánh ngon vừa có thể xử lý nha đầu kia

Đang hớn hờ đi tới phòng bếp, chợt sắc mặt Nhũ Ú thẳm vô cùng khó coi, mặt bà trắng bệch, mồ hôi to như hạt đậu không ngừng tuôn ra như mưa, cơ thể bà run rẩy.

"Ui da, bụng của lão nương"

.....

***** *****

"Tâm đệ, đi rồi đệ nhớ bảo trọng thân thể, học xong nhớ quay về thăm ta nha" Tiểu Diệp vẻ mặt lưu luyến .

"Đệ biết rồi, tỷ yên tâm"

Nói rồi cậu lục trong túi ra một túi bánh.

"Đây, đệ trả lại tỷ bịch bánh, lúc này đệ đói quá nên lỡ ăn hết"

Nhìn bịch bánh nàng không khỏi sùng sờ: "Hả, bánh gì?"

"Thì đĩa bánh gần chỗ tỷ phơi đồ"

"Tỷ đâu có để bánh gì ở đó" Tiểu Diệp lắc đầu, vẻ mặt không thể nào"

"Vậy đĩa bánh đó là của ai?"

Lãnh Tâm cùng với Tiểu Diệp bốn mắt nhìn nhau vô cùng khó hiểu.

Sau khi Lãnh Tâm rời khỏi, Tiểu Diệp thờ dài, tựa lưng vào góc tường, ánh mắt mông lung nhìn về phía bầu trời xanh. Haiz, xem ra nàng lại lần nữa chỉ có một mình.

Ngó xung quanh không có ai, Tiểu Diệp chán nản phóng ra lửa tạo thành một tiểu đao, vẫn như lần trước, tiểu đao tồn tại được khoảng vài giây liền lập tức biến mất. Quái lạ, làm thế nào để giữ được lâu đây. Đang nghĩ ngợi lung tung thì phía sau chợt một tiếng thanh tú vang lại gọi tên nàng.

"Tiểu Diệp, Thanh nhi công chúa bảo muốn gặp ngươi"

Hả, Thanh nhi công chúa là ai? Sao lại muốn gặp nàng?

P/s: Mao đang tham gia cuộc thi sáng tác truyện, nên truyện này sẽ tạm ngừng, mong mọi người thông cảm. Nếu có rảnh hãy đọc "Mãn Kỳ Duyên" để ủng hộ Mao. ^^

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Gặp Nạn

Bước vào trong đại sảnh, Tiểu Diệp nhìn thấy một nữ oa nhi phấn điêu mảy ngài, vẻ mặt mang vẻ khinh khỉnh xem thường người khác, mà nghĩ cũng đúng, nàng ta là công chúa nên như vậy cũng không có gì quá bất ngờ, điều đáng nói chính là tiểu oa nhi này rất là quen mặt... nàng ta rõ ràng chính là người bất nữ nhân Phế Thuật liếm giày đây mà. Hành tình này quả nhiên cũng rất tròn a.

Cùng lúc đó, phía trước Tiểu Diệp một giọng chua chát vang lên: "To gan, gặp công chúa ngươi dám không quỳ"

Nói rồi người kia liền động thủ, lấy dây thừng quất một cái rõ đau vào chân Tiểu Diệp. Vì bị bất ngờ nên đôi chân nàng khụy xuống, đổ rạp xuống đất. Tiểu Diệp dùng ánh mắt kiên định nhìn người đối diện, trong lòng không khỏi cười khẩy. Quả nhiên là theo lối phong kiến.

Phía trên, Thanh nhi công chúa trước sau như một, ánh mắt khinh miệt như nhìn sâu bọ liếc xuống nhìn nàng, giọng mang theo thập phần xem thường hỏi: "Tiện nhân, ngươi chính là Tô Dã Diệp?"

Xem thường ư? Sao cũng được, nàng không bận tâm.

Tiểu Diệp khẳng khái, giọng nhàn nhạt nói: "Phải, là ta"

"Xác lão, dám nói với công chúa giọng đó" Người hầu phía sau vẻ mặt giận dữ, tiến lên một bước thì bị ngăn cản đành lặng lẽ lui trở lại. Công chúa, người....!!!

Thanh nhi công chúa ánh mắt vẫn nhìn thẳng Tiểu Diệp, trên môi khẽ nở một nụ cười nhạt. Tiện nhân này khá lắm, quả nhiên được tam thúc lưu giữ lại

hắn không phải tầm thường.

Ngay lập tức sắc mặt nàng ta liền biến đổi, vẻ mặt thân thiện nói: "Đừng khẩn trương, ta cho người gọi người cũng không có ý gì, chẳng qua ta muốn nhờ người hái giùm ta Tuyết Liên Sơn, chẳng giấu gì người, phía bên kia Bạch Cốc có mọc loài hoa này, chỉ có điều ở đó được giăng kết giới và chỉ có Phế Thuật mới có thể đi vào, ta nghe nói người là một Phế Thuật đúng chứ?"

"Đúng, vậy khi hái được Tuyết Liên Sơn ta được lợi gì?" Tiểu Diệp ánh mắt bồn chồn nhìn nàng ta.

Đối diện ánh mắt kia, Thanh nhi công chúa không tức giận mà cười càng thân thiện, nhẹ giọng nói: "Yên tâm, ta sẽ không để người chịu thiệt, nếu hái được Tuyết Liên Sơn ta sẽ giúp người xóa bỏ 6 tháng làm không công"

Chắc xóa bỏ 6 tháng làm không công ư, cũng không tệ.

"Được, ta đồng ý" Tiểu Diệp gật đầu cười tươi.

"Tốt lắm, không còn gì nữa, người có thể lui"

Tiểu Diệp vẻ mặt vui vẻ lập tức đứng dậy rời khỏi.

Nhìn theo bóng dáng Tiểu Diệp, người hầu phía sau vẻ mặt khó hiểu, đáng vẻ e dè hỏi: "Công chúa tại sao lại để cho tiện nhân kia đi?"

Nụ cười thân thiện lập tức biến mất, thay vào đó trở thành một cái nhếch mép: "Cho người đi theo tiện nhân đó, tới dãy núi gần Bạch Cốc người biết phải làm gì rồi chứ"

"Vâng, nô tỳ đã hiểu" Nữ nhân đẩy mắt lên tia sáng, trong lòng thầm nghĩ. Quả nhiên đây mới là Thanh nhi công chúa.

Tiểu Diệp, tiện nhân người quả thật không tầm thường, nhưng Phế Thuật mãi chỉ là Phế Thuật, người không đáng để tam thúc lưu giữ lại, chỉ bằng ta một tay giúp người đến miền cực lạc. Kiếp sau đầu thai nhớ mở mắt thật to đừng lần nữa làm Phế Thuật.

Hắc hắc hắc, Lý Hoắc Đình ta sắp rời khỏi đây rồi, không cần phải đối diện với bộ mặt muốn giết người của người nữa. Để xem ngày mai lên đường đem gì.

Tiểu Diệp bụng như mở hội vừa huyêt gió vừa nhảy chân sáo, bộ dáng hết sức vui vẻ. Nhũ Ú thăm vẻ mặt trắng bệch, kiệt sức trong nhà xí bước ra cũng phải chết trân, lăm lăm: "Nha đầu này, lão nương chưa làm gì hết đã hóa điên rồi."

Trong màn đêm tĩnh lặng, mặt trời từ từ nhô ra, ánh sáng len lỏi qua khe lá, chiếu sáng từng vùng rồi lan rộng ra khắp mọi nơi.

Như mọi hôm, khi ánh sáng vừa hé ra, mọi người trong phủ đều tắt bật hoi hả làm công việc của họ, không ai dám dừng lại để nói chuyện phiếm, họa chăng nếu có thì cũng hai ba câu liền xoay người rời khỏi. Bởi bọn họ đều sợ phải bị phạt vào nơi đó, chính là ngục phủ vương gia. Những người bị đưa vào đây hầu như không còn ai sống sót, nếu có thì cũng chỉ còn nửa cái mạng, khiến cho bọn thuộc hạ không khỏi rùng mình mà tự biết giữ mồm miệng.

Tại ngục phủ...

Hoắc Đình cả thân người đứng thẳng tắp, tay bắt chéo sau lưng, ánh mắt âm u lạnh lẽo nhìn phạm nhân, nhàn nhạt hỏi: "Hắn là người đã bán tin tức?"

Hắc Tử hơi cúi thấp người, nhanh giọng đáp: "Chính hắn"

Đối diện hai người, phạm nhân là một ông lão khoảng 60 tuổi, tay chân bị xích chặt vào cột gỗ thành hình chữ đại, nơi bị xích từng mảng da bị siết chặt đến nổi rách ra, máu từ đó dọc theo dây xích nhiều tổng tổng xuống đất. Đối diện ánh mắt âm u tĩnh mịch của Hoắc Đình, lão ta dường như quên cả đau, chỉ thấy tinh thần tê dại, thân thể không ngừng run lẩy bẩy.

Nhìn bộ dáng như nai con gập hỏ dử của lão, ánh mắt Hoắc Đình vẫn không chút biểu tình, hần nhẹ nâng con dao lên mặt của lão, dùng ánh mắt như muốn nuốt trọn đối phương, nhàn nhạt hỏi: "Người đã bán tin tức?"

Ông lão dây thần kinh liên căng ra, lắc đầu lia lịa, giọng run run mang vài phần gấp gáp: "Không phải..., không phải tiểu nhân,... vương ..."

Lời nói chưa dứt, lão chợt cảm giác trên mặt một trận đau đớn truyền đến, nơi đó một mảng thịt bị cắt xuống, máu xối xả phun ra, tiếp theo sau đó là một trận la đau đớn kịch liệt vang lên, vọng ra khắp ngục, khiến những phạm nhân khác không khỏi run rẩy.

Hoắc Đình cầm con dao, ánh mắt quét nhìn, giọng tăng thêm vài phần lãnh đạm, hỏi: "Người đã bán tin tức?"

Mặc dù bị đau đớn nhưng ông lão vẫn cắn răng lắc đầu nguầy nguậy. Bởi một khi ông nhận tội và nói ra, cả nhà ông nhất định sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng.

"Vẫn không thừa nhận?"

Ngay lập tức, một miếng thịt lại lần nữa bị cắt, nhưng lần này là ở ngay ngực, ông lão cặp mắt tròn tròng, đau đớn thét lên: "Á.... á"

Nhưng sau đó lại vội cắn môi mình lại, khuôn mặt trắng bệch vì bị mất máu, lão vẫn lắc đầu. Không thể nói, lão nhất định không thể nói.

Nhìn biểu hiện nhất quyết không hé răng nửa lời, khỏe môi Hoắc Đình bắt giác cong lên, hần nhìn sang Hắc Tử ra lệnh: "Lấy Trùng Tán cho ta"

"Ân" Ngay lập tức, Hắc Tử liền đưa cho Hoắc Đình một túi bột trắng.

Sở dĩ nó được gọi là Trùng Tán bởi chỉ cần một vết xước nhỏ, khi chạm phải, nơi đó sẽ bắt đầu ngứa ngáy, sau đó là đau đớn như có hàng vạn côn trùng đang xâu xé, từ từ gặm nhấm, sau canh giờ thịt bắt đầu rữa ra, chỉ có điều người bị trúng sẽ không chết, chỉ cần chịu đựng sau hai tháng tự khắc sẽ khỏi, nhưng hai tháng đó đảm bảo cảm giác sống không bằng chết, chỉ mong sao đối phương có thể giết chết mình.

Hoắc Đình cầm Trùng Tán, tay giờ cao, đừng hạt phấn li ti cứ thế rơi xuống chỗ thịt bị cắt của ông lão.

Ngay tức khắc, cả người lão bắt đầu vận vẹo, hai tròng mắt càng trợn lớn hơn như muốn lòi ra, miệng gào thét: "Á...a... á, ... giết ta đi... á"

"Muốn chết sao, đâu có dễ" Ánh mắt Hoắc Đình vẫn âm u xoáy sâu vào người lão.

Hắn nắm đầu lão vật ra sau, mặt vẫn không thay đổi lạnh lẽo hỏi: "Người đã bán tin tức cho ai?"

Ngay lúc ông lão đang u ớ, cả người không ngừng run bần bật vì bị xót và đau đớn thì bên ngoài ngực, đánh về mập mạp hồi hà chạy vào, Nhữ Ú Thảm miệng lắp bắp gấp gấp nói không nên lời: "Vương gia.... Tô Dã Điệp ...đã ... đã...biến mất"

Cả người Hoắc Đình ngay lập tức bị chấn động, tay đang nắm chặt đầu ông lão buông lỏng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Nhữ Ú thảm.

"Đã tìm kĩ?"

Nhữ Ú thảm bị hàn khí của Hoắc Đình dọa càng thêm sợ, nói líu hết cả lưỡi: "Đã tìm kĩ"

Lời nói vừa dứt, bà có thể cảm nhận được hàn khí xung quanh Hoắc Đình càng tăng thêm, bắt giác đầu bà cũng rụt xuống mất mấy phân. Trong lòng bà biết, hiện tại vương gia giận dữ, đang cực kì giận dữ.

Nơi mà Tuyết Liên Sơn mọc quả nhiên không thể nào không có tuyết. Tiểu Điệp nhìn thấy liền vô cùng kích động, nàng nhìn người bên cạnh gấp gấp hỏi:

"Ngày này, người nhìn xem đó là tuyết phải không?"

Người kia một bộ dạng thờ ơ, không đáp trả.

Tiểu Điệp cũng không có tâm trạng để ý, nàng mở to mắt chớp chớp, hai tay nhẹ giờ ra đón những bông tuyết rơi vào lòng bàn tay. Khi chạm phải, bông tuyết bị nhiệt độ cơ thể làm cho tan ra thành nước, cảm giác lạnh lạnh truyền đến khiến cho Tiểu Điệp rung mình thích thú.

Tuyết, là tuyết thật sự, không phải qua màn hình phim ảnh. Quả nhiên cảm giác trực tiếp chạm vào tuyết thích thú hơn nhiều. Tiểu Điệp như đứa trẻ tìm tòi học hỏi, hết lấy nhúm tuyết ở đây lại chạy sang chỗ khác. Đối với một người thấy tuyết từ nhỏ thì quả thật không có gì đặc biệt, nhưng nàng chính là lần đầu tiên được thấy nên cảm giác mới mẻ vô cùng.

Nhìn điệu bộ như con ngốc của Tiểu Điệp, nha hoàn của Thanh nhi công chúa không khỏi khinh bỉ. Nàng ta quả thật không hiểu, tại sao Tam vương gia lại lưu giữ một Phế Thuật dân đen thế kia lại bên mình, còn đặc biệt căn dặn đại tổng quản phải đặc biệt lưu ý, giao việc nhưng không được giao quá nhiều. Nhìn ngang nhìn dọc, nhìn sao thì vẫn thấy nữ nhân kia không khác gì một con ngốc.

Chợt trong mắt nàng ta một tia sát khí lóe lên. Hay lắm, đây chính là lúc thích hợp để ra tay.

Nàng ta liền một kiếm chém tới, vì bị bất ngờ Tiểu Điệp chỉ kịp kêu "Á!!" một tiếng rồi lăn xuống vực thẳm, mất hút.

Nhìn vực thẳm sâu không thấy đáy, chỉ thấy tầng tầng sương mù, nữ nhân kia nhếch môi một cái, xoay người rời khỏi. Ở độ cao này Phế Thuật kia chắc chắn không thể sống sót, phải quay về báo cáo lại với công chúa.

Nữ nhân đó trăm tính ngàn tính cũng không nghĩ ra rằng một cái Phế Thuật vô dụng kia lại có thể sống sót.

Nghe tiếng bước chân rời khỏi, Tiểu Điệp toàn thân đang lúng lằng ở vách núi mới thờ phào ra nhẹ nhõm. Quả nhiên, Thanh nhi công chúa chính là muốn giết nàng, cũng may nàng kịp thời lấy lời điện báo vệ toàn thân, tuy chỗ bị chém vẫn cảm thấy nhức nhối nhưng không đến nỗi nghiêm trọng. Tiểu Điệp chợt nghĩ đến, nếu nàng thật sự là một Phế Thuật, có hay chăng hiện giờ đã bị chém đứt ra làm hai. Ngay lập tức liền không khỏi rung mình. Thanh nhi công chúa, tiểu oa nhi kia, thật không ngờ lại tàn độc đến thế.

Tiểu Điệp tay cầm dây leo, hai chân đạp theo vách núi lần lần tuột xuống. Càng xuống thấp, sương mù càng dày đặc, xung quanh tối đen như mực mang theo cảm giác hơi se lạnh. Tiểu Điệp nhẹ búng tay một cái, lửa phát lên, soi sáng được một khoảng. Cứ thế nàng tiếp tục đi chuyển xuống.

Khoảng nửa canh giờ sau, cuối cùng cũng thấy được mặt đất. Tiểu Điệp buông tay ra, nhảy phịch xuống.

Xung quanh không khí ẩm thấp, có cảm giác nguy hiểm rình rập, dường như bất cứ khi nào cũng có điều gì đó bất ngờ xảy ra. Thành linh hô hấp Tiểu Điệp bắt giác tăng lên.

"Nơi này ..." Nhìn gót chân, chân mày Tiểu Diệp khẽ nhíu lại.

Bởi xung quanh không ngừng xuất hiện những vật màu trắng toát, nếu nàng không làm thì cái thứ màu trắng đó chính là... xương người.

Xương người không phải một bộ, hai bộ mà là nhiều vô số kể. Tiểu Diệp khẽ rung mình một cái. Nơi này, rốt cuộc là nơi quái quỷ gì đây?

Mặc dù bị cảnh trước mắt làm cho có chút sợ hãi, ngay sau đó nàng vội trấn an lại, bình tĩnh quan sát xung quanh.

Theo tình hình trước mắt cho thấy, hóa ra Tiểu Diệp không phải là người đầu tiên, trước đây đã có vô số người cũng đã rơi xuống nơi này, dường như một số chết do rơi từ độ cao xuống, còn một số thì... nàng không tài nào đoán ra được, bởi xương họ bị rải rác khắp nơi như bị một thứ gì đó tấn công.

Tiểu Diệp cúi thấp người xuống, nhẹ lấy một đầu lâu lên quan sát, ngay lập tức ánh mắt mở to vô cùng sùng sốt. Đây là.. vết chém?

Bất chợt một mùi hương thoang thoảng bay qua, bất giác nàng hít vào thêm vài ngụm. Ngay lập tức cảm giác choáng váng truyền đến nàng mới phát hiện hành động lúc này là vô cùng ngu xuẩn, cả người Tiểu Diệp như bị tê liệt, mềm nhũn sau đó đổ xuống, ngọn lửa trên tay cũng tắt ngấm.

Đây có thể gọi là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa hay không, số nàng quả nhiên là đen đủi mà. Trước khi hoàn toàn bị mất ý thức, Tiểu Diệp có thể nghe thấy được, tiếng loạt xoạt của lá cây bị giẫm đạp, đang tiến gần đến nàng.

"Ai đó....?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Biến Hình

Bước chân ngày càng gần. Trong bóng tối, một bóng người dần hiện ra nhưng ngay lúc này đây, Tiểu Diệp sớm đã chìm vào hôn mê sâu.

Bóng người dần hiện rõ, một bà lão tay chống gậy đứng sừng sững, từ trên cao nhìn xuống, khuôn mặt đầy nếp nhăn, dấu vết của sự tàn phá của thời gian, nhưng ánh mắt lại vô cùng minh mẫn, nhìn thẳng Tiểu Diệp, khẽ lắc đầu. Chắc, lại thêm một người nữa vương phải Mê Hồn, cũng may đúng lúc ta đi ngang qua đây, xem như tiểu cô nương này may mắn.

Xóc Tiểu Diệp dậy, lão bà bà nhét vào miệng nàng một viên thuốc màu đen tròn, sau đó chậm rãi điều nàng rời khỏi.

Mặt khác, xa xa, nơi khoảng không đen hút, bỗng một tiếng gầm gú vang lên làm rung chuyển cả mặt đất. Như một con lốc, một con thú to hai thước phóng ra, hàm răng sắc bén, qua khe răng thứ nước nhờn nhớp trong khe răng không ngừng chảy xuống, nhiều tới đâu nơi đó bốc khói như bị axit phân hủy. Vì bị cướp mất con mồi, mãnh thú sừng sộ trừng mắt nhìn, giờ móng vuốt sắc bén vồ vào hai người.

Xích Lân!!!

Bà lão nắm cổ áo Tiểu Diệp nhẹ nhàng nhảy lùi về sau vài bước, khẽ phát tay một cái, đám sương mù dưới chân lập tức kết lại nâng hai người lên không trung.

Mãnh thú vồ hụt, lông cẳng dựng đứng, miệng gầm gừ phun lửa.

Lão bà tay làm ẩn kín, miệng hô: "Ngự Băng", tức khắc hai người được bao bọc bằng một khối hộp băng băng.

Băng lửa gặp nhau, tiếng xèo xèo vang lên, bốc hơi thành khói cuộn cuộn từng đợt. Bỗng ngọn lửa thu lại, từ mãnh thú, hai tia sét từ đôi mắt phóng ra. "Đoàng!!!" một tiếng, tường băng vỡ vụn.

Lão bà bà lại giờ tay làm ẩn kín, trong tay bà liền xuất hiện một dây côn. Dây côn trong tay lão bà di chuyển thoăn thoắt hấp thụ hết tia sét, bà đưa ngón tay vẽ vòng tròn, cả khu rừng như sống dậy, cây cối đua nhau trườn ra kết lại thành một cái lồng trứng nhốt Xích Lân vào trong đó.

Lão bà bà lại phát tay, đám sương mù dưới chân từ từ chuyển động đưa hai người đi mất. Trong cái lồng, không những bị mất con mồi mà còn bị giam cầm, Xích Lân không ngừng gầm gú, gầy gù, một lúc sau lồng cây vỡ toan. Xích Lân nhìn về hướng hai người vừa biến mất gầm gừ vài cái rồi mới xoay người tiến vào nơi sương mù dày đặc, mất hút....

***** *****

Cảm giác như đã ngủ một giấc rất dài, Tiểu Diệp nặng nề mở mắt ra. Nàng lấy hai tay xoa bên thái dương, len lỏi qua khung cửa sổ nhìn ánh trăng bên ngoài. Hôm nay trăng sáng thật.

Xoa một hồi Tiểu Diệp chợt phát hiện có gì đó không đúng lắm.

Ách, sao nàng lại có thể nhìn thấy cái mũi của mình, hơn nữa... cái này rõ ràng không phải tay người mà là chân chó.

"Á..... á....." Tiếng la thất thanh lập tức vang lên, Tiểu Diệp cứ thế liền hóa đá.

Chân chó? chân chó? chân chó? Nàng đang nằm mơ sao?

Tiểu Diệp nuốt nước miếng ừng ực, vỗ mặt vài cái, lần nữa lấy can đảm giờ lên xem thử. Sự thật phũ phàng khiến nàng khóc không ra nước mắt chính là, trước mặt nàng vẫn là chân chó.

Tiểu Diệp ba hồn bảy vía đều bị dọa chạy đi mất, nàng vội xông ra ngoài soi ảnh mình dưới sông.

Nhưng khi nhìn xong, toàn thân Tiểu Diệp lần nữa hóa đá, miệng cứng đờ, lắp bắp nói không rõ chữ: "Đây ... đây.. là.. sói.. sói"

Phản chiếu dưới sông không phải là khuôn mặt của Tiểu Diệp, một thiếu nữ mà thay vào đó là Bạch Lang, một con sói lông trắng toát, mắt đỏ ngầu.

Cả thân hình Tiểu Diệp run rẩy, ngã bịch xuống đất.

Oa Oa Oa, có ai làm ơn nói cho nàng biết chuyện gì xảy ra không!!!!!! (ㄟ_ㄟ)

Nàng nhớ bản thân bị người ta ám sát, may mắn thoát chết, nàng leo xuống vách núi, tới một nơi nhiều sương mù, thấy rất nhiều xương người, rồi sau đó, sau đó.... hình như nàng nghe được mùi hương rất lạ.

Giờ chân sói lên trước mặt, trong lòng nàng khẽ run rẩy. Không lẽ mùi hương đó khiến nàng biến thành bộ dạng này?

Đang rối rắm, vô đầu bết tai không biết làm sao, thì một giọng nói ồm ồm vang lên: "Xú nha đầu, dù có đẹp đến mấy thì cũng không nên nửa đêm tỉnh dậy soi mình dưới sông thế kia chứ?"

Tiểu Diệp thoáng bị bất ngờ sau đó ngẩn ra.

Nửa đêm? Bây giờ là nửa đêm sao? Xung quanh nhìn rất rõ, hơn nữa sáng sủa làm nàng tưởng mới chợp tối hoặc là gần sáng rồi chứ. Không lẽ do biến thành sói nên cặp mắt sáng hơn bình thường? Quan trọng hơn hết, lão bà bà kia là ai, dường như nhìn thấy bộ dạng này của nàng không hề kinh ngạc tí nào.

Bất giác ánh mắt đề phòng, Tiểu Diệp lùi ra sau vài bước.

Thấy bộ dạng đề phòng của Tiểu Diệp, lão bà bà không khỏi trầm mặt. Xú nha đầu, người là ta cứu mạng, không đa tạ thì thôi bộ dạng một hai đề phòng là thế nào.

Chợt tiếng "Ừm" vang lên, vì mãi thụt lùi, quên mất phía sau là con sông, nên Tiểu Diệp cứ thế diễm lệ hụt chân té cái ùm.

Mặt khác, lần đầu tiên biến thành sói, Tiểu Diệp vốn là một người bơi giỏi cũng không biết làm thế nào, nàng hết trời lên lại hụp xuống, chân tay quẫy đạp lung tung, cố gắng kêu cứu.. cứu..

Trên bờ, nhìn bộ dạng sắp chết đuối của Tiểu Diệp, lão bà bà vẫn thờ ơ không có vẻ gì là sẽ cứu giúp, ánh mắt vẫn điềm tĩnh, chờ nàng ngoi lên ngụp xuống, uống vài ngụm nước mới liếc mắt nhìn nàng, nhàn nhạt nói: "Xú nha đầu, còn không mau đứng lên, không lẽ ngươi định chết đuối với cái sông chi cao ngang cằm của người?"

Hả, cao ngang cằm. Tiểu Diệp ngưng vùng vẫy, đứng lên thử, quả thật mực nước chỉ ngang cằm nàng. Tiểu Diệp xấu hổ nhìn chân chó ý nhắm chân sói của mình, lúng túng không nói nên lời. Mất mặt, thật mất mặt....

Mãi một lúc sau, một con gió lùa qua, Tiểu Diệp lạnh sống lưng ắt xì một cái, nàng mới vội vã chạy lên bờ.

Lão bà bà ném khăn lông sang cho Tiểu Diệp, ngắn gọn hai chữ: "Lau đi" rồi xoay người đi mất.

Khăn lông giặt ngang người Tiểu Diệp, gió thổi làm cho bay phất phới. Nhìn thân ảnh của bà lão, chợt nàng cảm thấy áy náy, lưng chừng theo sau. Lão bà bà hình như giận nàng thì phải.

Vào trong nhà, lão bà bà liền một mạch đi thẳng vào phòng ngủ, còn lại Tiểu Diệp thân người ướt sũng không biết làm sao.

Nàng hết nhìn cái khăn lại nhìn sàn nhà cực lực suy nghĩ, sau đó thở dài. Đành vậy, dù hành động có hơi xấu hổ nhưng ở đây cũng không có ai khác ngoài nàng.

Tiểu Diệp khẽ lắc mình cho cái khăn rơi xuống, nàng nằm ngửa giờ bụng ra, ra sức lăn lăn trên khăn bông. Sau khi lăn xong, cảm thấy hình như lớp lông vẫn chưa khô, nàng đứng dậy ra sức lắc cái mông (có lẽ vậy). Hình dáng của nàng lúc này đảm bảo không khác gì chú cún mắc mưa đang giữ nước, nếu lúc này có ai thấy chắc nàng độn thổ mất.

Chợt tiếng "E hèm" vang lên, Tiểu Điệp lập tức đứng hình, như có tia điện xẹt qua vội ngửa đầu lên. Bốn mắt nhìn nhau, máu họng tuôn trào. Khuôn mặt Tiểu Điệp từ trắng chuyển sang đỏ, đỏ sang xanh, xanh sang tím, cuối cùng là mặt cắt không còn giọt máu.

Hu hu hu.... Làm ơn cho nàng cái lỗ chui xuống đi, hành động xấu hổ vừa rồi bị nhìn thấy hết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Phong Ấn 2

"Xứ nha đầu, ta thật không ngờ ngươi có sở thích quái đàng như thế"

Tiểu Điệp xám mặt, nói không nên lời.

Nàng biết hành động mình quái đàng, nhưng cũng đâu cần phải nói huych tẹt móng heo ra vậy chứ.

Nhìn vẻ mặt tái xanh của Tiểu Điệp, lão bà bà đang định tiếp tục châm chọc thì ngưng lại. Bà liếc mắt nhìn nàng.

"Sao không biến lại thành nhục thể mà vẫn giữ nguyên súc thể thế kia, ngươi thích bộ dạng này?"

Đôi tai đang rũ xuống u ám, nghe thấy thế liền lập tức vỉnh lên, nàng mở to mắt, kinh ngạc.

"Có thể biến lại sao?"

"Nha đầu này, ngươi là từ trên trời rơi xuống hay sao? Cái này vốn lên hai là đã biết rồi"

Tiểu Điệp xụ mặt xuống, lẩm bẩm: "Na ná như thế"

Chợt phát hiện điểm kì lạ, nàng ngẩn ra. Khoan đã, lên hai đã biết, vậy không phải là do nàng hít phải mùi hương kia ?

Kể từ khi xuyên qua cơ thể nàng ngày càng kì lạ. Có thể sử dụng lửa, có thể sử dụng lôi điện, và bây giờ lại biến thành bộ dạng này. Không lẽ vì xuyên qua thể giới này nên cơ thể nàng cũng bị biến đổi.

Đầu Tiểu Điệp bỗng nhói một cái, nàng khẽ nhủ chân mày. Nàng nhìn lão bà bà hỏi: "Vậy làm sao để biến trở lại?"

Lão bà bà nhàn nhạt đáp: "Cứ suy nghĩ đến nhục thể là được"

"Đơn giản vậy sao?" Tiểu Điệp tỏ ta kinh ngạc nhưng rất nhanh sau đó liền lăm theo.

Ngay lập tức, Tiểu Điệp được bao bọc trong ánh sáng đỏ huyền hoặc, cơ thể nàng dần biến đổi và trở lại thành dạng người. Nàng không ngừng lấy tay sờ mặt, sờ khắp thân thể. Oa ha trở lại rồi, chỉ có điều..... Ach, sao tóc nàng một nhúm nhỏ bên trái bị biến thành màu trắng. Nàng cảm tóc lên xăm soi, sau đó thờ dài. Mà thôi không sao miễn thành người trở lại là được, dù sao cũng cũng chỉ là một nhúm tóc thôi mà.

Tiểu Điệp xoay người định đa tạ lão bà bà, nhưng chợt phát hiện lão bà bỗng dung đứng bất động tròn to mắt nhìn nàng.

Miệng mấp máy như muốn nói gì đó.

Nàng khó hiểu hỏi: "Bà bà sao vậy?"

Lão bà bà lắc đầu: "Không có gì, khuya rồi mau ngủ đi"

"Đây là đâu?"

Xung quanh Tiểu Điệp một màu tối đen như mực, nàng đứng yên, để mắt thích nghi với bóng tối mới dám di chuyển. Đi được vài bước, thì trước mắt xuất hiện bóng trắng, bóng trắng thanh âm trong trẻo vang lên.

"Ngươi đã tới"

Thân thể Tiểu Diệp khẽ chấn động. Người này biết nàng sao ?

Người kia xoay người, Tiểu Diệp nói không nên lời bởi khuôn mặt kia vô cùng giống nàng, thậm chí có phần sắc sảo kiều diễm hơn. Nàng ta có mái tóc màu trắng cùng với ánh mắt màu đỏ vô cùng tà mị.

Tiểu Diệp chỉ tay vào người hỏi: "Người biết ta sao?"

Người kia bật cười, tiếng cười khanh khách vang lên trong trẻo. "Có thể nói hơn cả biết"

Bộ nàng nói gì rất buồn cười? Tiểu Diệp bực bội nheo nheo đôi mắt.

Nữ nhân bạch y chân dắt chéo, đứng đưa trong không trung, nàng ta vuốt mái tóc trắng của mình ánh mắt nhìn Tiểu Diệp, khóe môi cong lên đầy ẩn ý.

"Người có vẻ như đã gặp Hoắc Đình rồi nhỉ?" Bạch y ánh mắt mông lung, vu vơ nói.

"Hoắc Đình?"

"Đúng vậy, chính là tam vương gia"

Nghe ba chữ tam vương gia, Tiểu Diệp ngay lập tức khí bốc lên não, tâm trạng đã không tốt lại càng trở nên tệ. Tiểu Diệp một bụng bực tức không vui nói: "Sao lại nhắc đến hắn ta?"

Nữ nhân kia lại bật cười, sáng khoái nói: "Không có gì, chẳng qua đó là đệ đệ kết nghĩa mà không phải nói là ca ca kết nghĩa của ta."

Hai người thật giống nhau, đều rất có tài làm cho nàng bực tức.

Nữ nhân bạch y nhẹ tung người đáp xuống, hai người mặt đối mặt, nàng ta khẽ cong khóe môi, trầm thấp nói: "Thời gian không còn nhiều, ta chỉ muốn nói với người rằng hãy bảo quản tốt cơ thể, nếu không lần sau người điều khiển cơ thể sẽ không còn là người nữa"

Nói rồi bạch y nữ tử xoay người biến mất.

Phong ấn hai, mở!

Tiểu Diệp choáng tỉnh, đầu đau như búa bổ, không ngừng rên rừ rừ. Đầu óc Tiểu Diệp chỉ là một mảng trắng xóa mịt mù, nàng cố gắng nhưng vẫn không sao nhớ ra là đã mơ những gì, chỉ cảm thấy bực tức kì lạ. Nàng ghét chuột, nhất định đã mơ thấy chuột hơn nữa còn là con chuột rất đen rất hôi. Tìm được lý do, Tiểu Diệp cảm thấy nhẹ nhõm, tâm trạng cũng thoải mái hơn.

Nàng rời khỏi giường, đi ra ngoài để hít thở không khí. Dọc theo mép sông, Tiểu Diệp tình cờ nhìn ảnh mình phản chiếu dưới sông, lập tức hóa đá ngay tại chỗ.

Khóe môi run rẩy, Tiểu Diệp nói không nên lời: "Mặt... mặt.. mặt.."

MẶT NÀNG BỊ BIẾN ĐỔI!!!!

Sự việc quá bất ngờ khiến Tiểu Diệp cảm thấy choáng váng khó chấp nhận được, nàng cảm thấy cơ thể không còn là của mình nữa, biết phóng lửa phóng điện, biến thành sói, giờ đến cả khuôn mặt nàng cũng bị biến đổi luôn rồi.

Vì quá sốc, Tiểu Diệp đã không nhận ra xung quanh nàng cây cối đang chuyển động như có sự sống, mặt đất khẽ lay chuyển.

Lão bà bà nhận ra sự khác thường, chân mày khẽ xô vào nhau

Sức mạnh này...

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bái Sư Tu Luyện 1

Đã mười lăm năm rồi bà không thấy ai sở hữu sức mạnh này, mười lăm năm trước bà từng biết hai người. Một là con trai bà đã bị người ta sát hại còn một là nội tôn chính tay bà đã.... Nhớ lại những kỉ ức không vui khiến tim bà nhói một cái, khuôn mặt thoáng hiện nỗi bi thương, thống khổ.

Sức mạnh tỏa ra ngày càng mạnh, lão bà bà liền dùng mây bay để xem xét thử. Đến nơi, xung quanh mặt đất đều bị nứt ra làm hai tạo thành những khe vực thẳm, phía dưới những khe không ngừng có tiếng nổ lộp bộp của nham thạch. Cây cối như con rắn di chuyển, quấn vào nhau tạo thành những cột chọc trời. Bầu trời âm u, sầm chóp đùng đùng, nhìn vào chỗ này không khác gì địa ngục. Đây rõ ràng chính là sự hỗn loạn của mạch ngũ hành gây nên.

Tiểu Diệp sợ hãi không biết làm sao, gặp được lão bà bà như bắt được vàng, nàng mừng đến phát khóc. Nàng chỉ là ngồi bên mép sông, bỗng nhiên cây cối ở đầu trườn đến, mặt đất thì rung chuyển dữ dội, nàng giật mình, lùi ra sau thì nó càng tiến đến gần, nàng định lấy lửa để thiêu trụi mặt đất bỗng dưng nứt ra nuốt trọn quả cầu lửa của nàng, nàng dùng lời điện nhưng cũng không tốt hơn, dường như nàng càng phản kháng thì tình hình càng trở nên tồi tệ, cuối cùng là biến thành cái dạng này đây. Rốt cuộc là nàng đã làm sai cái gì kia chứ!!!

Lão bà bà niệm chú, xung quanh người phát ra tia sáng, ngay lập tức mọi thứ dần trở lại như cũ. Bà thở phào ra nhẹ nhõm. Cũng may, ngũ hành này vẫn còn ở giai đoạn sơ cấp nên có thể dễ dàng khống chế được. Bà đáp xuống đất, quét ánh mắt giết người về phía Tiểu Diệp. Mạch ngũ hành hỗn loạn rõ ràng là do từ nha đầu này gây nên, thông thường hiện tượng này chỉ xuất hiện ở nam hài nhi, nữ hài nhi hai ba tuổi không ngờ lần này lại xuất hiện ở một nha đầu tầm hai mươi tuổi.

“Xú nha đầu, ngươi vẫn chưa thể điều khiển mạch ngũ hành?”

Tiểu Diệp thoáng bất ngờ, sau đó gật đầu đáp: “Ân”

Lão bà bà lại hỏi tiếp: “Ngươi biết bản thân mình có mấy mạch hay không?”

Tiểu Diệp tiếp tục lắc đầu: “Hình như có hai mạch.”

Mặt lão bà bà xám như tro, liền kéo tay nàng rồi nói: “Đi theo ta”

Tiểu Diệp không hiểu gì cả nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo. Vào trong nhà, lão bà bà dẫn nàng đứng yên tại chỗ còn bản thân đi vào trong phòng ngủ dường như lấy gì đó. Một lát sau bà đi ra, trên tay còn kèm theo một quả cầu thủy tinh to bằng trứng gà, bà để quả cầu lên bàn rồi xoay sang Tiểu Diệp nói: “Đặt hai tay của ngươi lên quả cầu”

Tiểu Diệp làm theo, sau khi bà bà niệm chú, quả cầu lần lượt phát ra ánh sáng màu vàng, màu xanh lá, màu xanh dương, màu đỏ, màu nâu, cuối cùng là phát lên màu trắng tinh khiết.

Quả nhiên nha đầu này là một Thiên Thuật.

Lão bà bà định bảo Tiểu Diệp bỏ tay xuống thì chợt ánh sáng tinh khiết của quả cầu nhạt dần, phía dưới quả cầu xuất hiện tia sáng màu đen, lúc đầu nhạt sau đó đậm dần từ từ lan lên phía trên, nhuộm đen cả quả cầu. Cả người lão bà bà khẽ chấn động. Màu đen kia.... thật ra là sức mạnh gì?

“Ngươi bỏ tay ra được rồi đó” Lão bà bà nhàn nhạt nói.

Tiểu Diệp nhẹ buông bàn tay mình ra, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi quả cầu.

“Bà bà, những ánh sáng lúc nãy là gì?” Mặc dù nàng không hiểu những ánh sáng kia là gì nhưng nàng lại cảm nhận được chúng có liên quan đến những khả năng kì lạ của nàng.

Lão bà bà nhìn Tiểu Diệp từ tốn giải thích: “Những ánh sáng đó tượng trưng cho mạch ngũ hành, kim mộc thủy hỏa thổ, và màu trắng chính là hệ quả của chúng, ngươi là một Thiên Thuật, theo như súc thể kia thì ngươi chính là một Thiên Thuật của tộc Bạch Lang”

Tiểu Diệp thoáng sửng sốt. Sao nàng là một Thiên Thuật ư? Lẽ nào lại như vậy.....

Tuy việc nàng là một Thiên Thuật khá là bất ngờ nhưng như vậy cũng tốt, ít nhất nàng không phải vô dụng có thể tự bảo vệ bản thân mình trong thế giới này.

Tiểu Diệp quỳ xuống làm dáng điệu thực nữ giống trong phim, nàng cố gắng nhẹ giọng nói: "Đa tạ bà bà đã cứu tiểu nữ một mạng, hôm qua tiểu nữ đã thất lễ, mong bà bà bỏ qua cho"

Chân mày bà bà giãn ra, bà huơ huơ tay tỏ ý không chấp nhặt, sáng khoải nói: "Không có gì, ta không để tâm"

"Vậy bà bà có thể hay không nhận tiểu nữ làm đồ đệ của người?" Lúc này nàng có để ý, chỉ cần một cái phất tay lại có thể khiến cho một nơi như địa ngục trở lại như cũ, người này nhất định rất cường đại nha, nếu nàng bái người làm sư phụ nhất định sẽ không thiệt thòi. Nghĩ đến đây bất giác trên mặt nàng tăng thêm vài phần khẩn thiết.

Bà bà nghiêm nghị từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt dò xét nàng, hỏi: "Ta trước giờ không nhận đệ tử nhưng nay gặp ngươi tại nơi này xem ra cũng là duyên số. Ta chỉ muốn nói một điều, ngươi chắc chắn sẽ không bỏ cuộc giữa chừng?"

Tiểu Diệp ánh mắt kiên định đáp trả: "Tiểu nữ nhất định sẽ không"

Lão bà bà hài lòng gật đầu: "Tốt lắm, từ bây giờ ta sẽ là sư phụ của ngươi, ta nói gì nhất định phải làm theo không được cãi lại, không được than vãn"

Tiểu Diệp không giấu vẻ mừng rỡ vội đáp: "Đồ đệ xin hứa"

“Vậy bây giờ xuống núi xách lên đây cho ta 20 thùng nước, ta muốn tắm”

“Sao?” Tiểu Diệp tròn to mắt.

Lão bà bà nhướn mày: “Không muốn làm?”

“Không không đồ đệ xách liền”

Tiểu Diệp cười hề hề xoay người định rời khỏi thì bà bà lại tiếp: “Nhớ là không được sử dụng thuật”

Nàng đáp “vâng” một tiếng sau đó chạy mất hút. Bà bà nhướn miệng cười. Nha đầu này xem ra chân tay cũng nhanh nhẹn.

Nhìn dòng nước trong vắt trước mặt, Tiểu Diệp cúi xuống vén tay áo lên lấy xô lần lượt hứng đầy nước. Hai xô sau khi chứa đầy nước cũng tắm mỗi bên năm kí, hai bên tổng cộng mười kí. Nàng dùng sức xách hai xô lên chuẩn bị di chuyển, vì quá nặng hai bàn tay Tiểu Diệp không ngừng run run, đầu chân bị lún sâu như sa vào vũng lầy. Nhìn hai xô nước trong tay, nàng hít sâu một hơi bắt đầu dồn hết sức vào đôi chân và chạy.

Lên lại được trên núi, nàng như muốn vật ra thở không ra hơi, bên cạnh lão bà bà vừa đổ nước vào thùng vừa nói: “Tốt lắm! Còn 18 xô nữa, tiếp tục.”

Cứ thế hai xô rồi lại hai xô lần lượt được mang lên. Đến xô thứ mười chín hai mươi, đôi chân không còn là của nàng nữa, chúng dần nhũn ra lão đảo. Tiểu Diệp không ngừng động viên bản thân, cổ lên cổ lên còn hai xô nữa thôi. Nhưng cho dù tinh thần có rắn rồi đến đâu thì cơ thể nàng cũng đã đến giới hạn, Tiểu Diệp vấp phải vải còng cò vắt ngang chân, nàng cứ thế đổ ả xuống, nước văng tung tóe, hai xô văng ra hai nơi, nàng như xác chết nằm im không thể cử động.

Bất chợt từ phía sườn dốc một quả trứng từ đâu lăn xuống ngưng lại ngay tay nàng. Tiểu Diệp đầu tiên là sờ, sau đó là kinh ngạc bởi quả trứng vô cùng kì lạ, nó có màu trắng, đặc biệt còn tỏa ra hơi ấm. Cảm quả trứng lên tay Tiểu Diệp tự hỏi quả trứng này có sự sống? Ngay lúc đó quả trứng trong tay nàng bỗng dưng lắt nhẹ, từ tay nàng ánh sáng màu đỏ bỗng phát ra sau đó đều bị quả trứng hấp thụ vào hết. Nhìn một màn trước mắt, Tiểu Diệp liền ngớ người ra.

Cái quả trứng này hình như nó vừa mới hấp thụ sức mạnh của nàng...

Theo bản năng Tiểu Diệp vội ném quả trứng ra chỗ khác, thế nhưng sau khi bị ném, quả trứng lại động đậy lăn về phía nàng. Tiểu Diệp lại lần nữa cảm quả trứng dùng hết sức ném đi thật xa. Quả trứng vẫn như cũ lăn về phía nàng. Lần này nàng quyết định không ném quả trứng trên cỏ nữa mà ném xuống nước. Tiếng “Um” vang lên, kéo theo sau đó là tiếng “xèo xèo”, quả nhiên quả trứng bị ném xuống nước không động đậy nữa, nhưng xung không ngừng thoát ra hơi nước. Tiểu Diệp thoáng giật mình.

Không phải là nó chết rồi chứ...

Một cỗ ả nảy nổi lên, nhìn quả trứng không động đậy nàng cảm thấy mình vô cùng nhẩn tâm. Nàng tự hỏi rốt cuộc quả trứng đó là gì, tại sao nó lại bám theo nàng? Sau một hồi đầu tranh tư tưởng kịch liệt cuối cùng Tiểu Diệp chính là nhảy ả xuống sông vớt quả trứng kia lên. Quả trứng vẫn còn hơi ả nhưng lại yếu vô cùng, nàng hối hả tức tốc chạy lên núi mà bỏ quên hai xô nước ở lại.

Về đến nhà bà bà, nàng lấy chặn quần quả trứng lại. Bà bà nhìn sàn nhà ướt sũng thì không khỏi nhíu mày hỏi: “Nha đầu, làm gì mà cả người người ướt nhẹp thế”

Tiểu Diệp đáp mà không xoay đầu lại: “Cháu vừa nhảy xuống sông nên mới ướt như thế”

“Nhảy xuống sông?”

Nhìn quả trứng ả ả trong chặn, bà dường như hiểu ra phần nào.

“Đưa quả trứng kia cho ta xem”

Tiểu Diệp vội nâng quả trứng đặt trong tay lão bà bà. Nhìn quả trứng tỏa nhiệt yếu ớt lão bà bà chân mày đã nhíu lại càng nhíu chặt hơn, bà nhàn nhạt hỏi: “Người vừa ném quả trứng xuống nước?”

Tiểu Diệp gật đầu một cái rụp mà không suy nghĩ, ngay sau đó liền bị giáng một cốc thẩu xương lên trên đầu.

“Nha đầu ngốc, quả trứng này thuộc tính hỏa người ném xuống nước khác gì tiêu diệt sinh mệnh trong quả trứng này”

Tiểu Diệp hối hận nhìn lão bà bà: “Vậy đồ đệ phải làm sao?”

“Dùng hỏa cầu của người sưởi ả cho quả trứng một ngày là sẽ khỏi”

“Hả?” Như vậy không phải quả trứng sẽ lại bám theo nàng nữa hay sao, nàng không muốn. Tiểu Diệp miếu máo hỏi: “Sư phụ có thể dùng hỏa cầu của người không?”

Lời nói vừa dứt Tiểu Diệp lại lãnh thêm một cú trời giáng lên đầu. Bà bà mắt kiên nhẫn lườm nàng: “Ta bảo làm thì cứ làm, nếu không muốn người có thể

ném lại quả trứng đó xuống nước”

Tiểu Điệp ảo não, mặt dù không muốn nhưng vẫn phải làm theo, ai bảo người ném quả trứng xuống nước là nàng kia chứ.

Tiểu Điệp ngồi xếp bằng đối diện quả trứng, hai tay nàng tỏa ra lửa cần thận áp nhẹ vào. Quả trứng lúc đầu tỏa nhiệt yếu ớt nhưng sau đó từ từ tăng dần lên, tuy nhiên quả trứng vẫn nằm im không động đậy. Một canh giờ sau, vì tiêu hao quá nhiều nguyên khí sắc mặt Tiểu Điệp dần trở nên trắng bệch, mồ hôi nhễ nhại trên trán. Nàng thu lửa lại nằm xuống kế bên định thần định một lát sẽ tiếp tục truyền lửa, nhưng ngay khi vừa nằm xuống nàng liền chìm vào giấc ngủ sâu.

Bên cạnh, quả trứng đang bất động bỗng dưng lay nhẹ, tiếng bóc vang lên, trên quả trứng xuất hiện một vết nứt, từ vết nứt một ánh sáng nhàn nhạt yếu ớt phát ra chiếu sáng một mảng.

Tại vương phủ...

“Tìm không ra?” Hoắc Đình ánh mắt u ám nhìn đại tổng quản.

Đại tổng quản bị dọa khiếp sợ, nói không nên lời: “Xin vương gia tha mạng, thần đang cố gắng cho người tìm kiếm tung tích của nữ nhân ấy, không bao lâu nữa nhất định sẽ tìm ra”

Hoắc Đình nhắm mắt lại tỏ ý không muốn nghe, lạnh lùng nói: “Cút!!”

Chỉ một chữ cút liền khiến toàn thân đại tổng quản không lạnh mà rét, ông vội lồm cồm đứng dậy, không dám chậm trễ bỏ chạy ra ngoài.

Ra tới ngoài trái tim đang treo lủng lẳng của ông mới được thả xuống, ông thở vào ra nhẹ nhõm. Nghe tiếng đồ bị đập vỡ bên trong ông khẽ lắc đầu. Nữ nhân quả nhiên là liều thuốc độc của nam nhân.

Cặp mắt Hoắc Đình hằn lên tia máu, vì tức giận ngực không ngừng chuyển động phập phồng lên xuống, Hoắc Đình tay siết chặt, hàm răng nghiến chặt vào nhau.

"Tô Dã Điệp nữ nhân chết tiết, dám bỏ qua lời cảnh cáo của ta mà bỏ trốn, tốt nhất hãy chạy cho thật xa bằng không ta bắt được sẽ cho thành tàn phế"

"Thưa vương gia, có Triệu công công đến đưa tin" Bên ngoài, nô bộc cẩn thận lựa lời nói, hẳn biết ngay lúc này đây chỉ cần sơ ý một chút nhất định cái mạng nhỏ này của hắn không thể nào giữ được.

"Cho vào" Hoắc Đình âm lãnh nói

Lập tức cánh cửa được mở ra, một vị nam nhân khuôn mặt trắng như bột lướt vào, hắn ta cất lên giọng nói eo éo nam không ra nam nữ không ra nữ : "Hoàng thượng có lệnh cho truyền vương gia vào cung"

"Đã biết" Nói rồi Hoắc Đình xoay người ra phía sau bức bình phong.

Vào trong cung, Hoắc Đình đi thẳng một mạch đến thư phòng nơi hoàng thượng đang duyệt công văn. Khuôn mặt không rõ biểu cảm, Hoắc Đình nhàn nhạt nói: "Hoàng huynh kêu đệ vào đây hẳn không phải uống trà tán ngẫu?"

Đối diện, một nam nhân mặc long bào màu vàng, khuôn mặt vài phần tựa Hoắc Đình, nhưng nếu nói khuôn mặt Hoắc Đình lạnh lẽo thì khuôn mặt người này chính là ấm áp. Kỳ Long tay cầm bút dừng lại, giọng nói mang vài phần hòa nhã nói: "Sao lại không?"

Hoắc Đình tâm trạng vốn không tốt lại còn bị trêu đùa, không nói lời nào liền nhấc gót rời khỏi.

"Áy áy không cần gấp thế" Kỳ Long thờ dãi ca thán: "Thật tình, đệ quả thật không có khiếu hài hước"

"Vậy thì sao, nếu hoàng huynh không có việc hệ trọng thì không lí gì đệ phải ở lại"

"Ách được rồi ta nói" Kỳ Long nhiều lúc thật hết cách với vị tam đệ này, lúc nào khuôn mặt cũng lạnh lẽo, hẳn thật không hiểu, suốt ngày vác bộ mặt như thế rất là thú vị hay sao, hẳn nhớ trước kia tam đệ đâu có như thế, haiz haiz.

Khuôn mặt tươi cười liền lập tức thay đổi, Kỳ Long vẻ mặt nghiêm túc nhìn Hoắc Đình: "Bên Thiên Sơn đã có động tĩnh, đúng lúc bên Mộc Vân vừa gửi tờ ý giao hữu với nước Lạc An của chúng ta, ta cần đệ qua bên Mộc Vân một chuyến."

Hoắc Đình cười nhạt, muốn giao hữu sao, tức cười chỉ là một đám ngư ông đắc lợi.

"Đệ sẽ đi một chuyến"

Kỳ Long biết Hoắc Đình đang nghĩ gì, hẳn không nói gì chỉ cười cười.

"Vậy đệ có cần ta cử người đi theo không?"

"Không cần, nhiều người chỉ khiến bút dây động rừng, mình đệ với Hắc Từ là đủ"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Bái Sư Tu Luyện 2

Tiểu Diệp mơ màng tỉnh dậy, nhìn bầu trời bên ngoài nàng khẽ giật mình. Đã trễ vậy rồi sao? Bên ngoài bầu trời đã nhuộm một màu đỏ rực của hoàng hôn.

Bên cạnh nàng, một giọng trẻ con sơ sinh bỗng vang lên: "Mama!"

Mama?

Tiểu Diệp xoay người, đối diện nàng một con sói thú bông, cặp mắt tròn vo trong suốt ngồi trên đồng vỏ trứng.

Nàng nhìn sói bông mà mặt gần như đàn thối ra. Gì thế? Hình như con thú bông này vừa mới kêu mama thì phải. Phút chốc không khí xung quanh Tiểu Diệp như cô đọng lại, nàng căng thẳng nhìn thú nhồi bông kia.

"Mama" Sói bông lần nữa kêu lên.

Nàng giật mình. Ách! Là thật, nó vừa mới kêu mama. Tiểu Diệp như có lò xo phía dưới chân, liền bật xa ra chỗ khác. Sói bông mặc kệ phản ứng của nàng, đập đập đôi cánh nhỏ phía sau bay về phía Tiểu Diệp, thích thú dụi dụi vào người nàng, Tiểu Diệp hoàn toàn hóa đá.

Nó không phải thú nhồi bông.

Ánh mắt quét tới đồng vỏ trứng ngổn ngang, trong đầu nàng liền lóe lên ý nghĩ, cái con sói này là do quả trứng đó nở ra?

Nàng cẩn thận xách vùng da đụn ở cổ con thú như xách cổ mèo đưa ra trước mặt quan sát. Đường như bị đau, sói bông nhăn mặt cả người không ngừng run run. Thấy vậy, nàng vội thả sói bông xuống, nhẹ nói: "xin lỗi"

Sói bông được thả xuống, vẻ mặt nó giãn ra, lại vỗ cánh bay tới chỗ nàng, nó dường như không sợ nàng lại vô ý làm đau nó, dụi dụi vào má nàng nói: "mama... đói"

Tiếng nói ngắt quãng, non nớt khiến cho Tiểu Diệp từ từ bình tĩnh lại. Nghe sói bông than đói nàng lúng túng không biết làm sao, chợt nhớ trong túi có vài trái nho dại nghĩ rằng sói bông có thể ăn được nàng bèn lấy ra đút cho nó ăn.

Sói bông giơ hai tay đầy những móng vuốt bé li ti cầm quả nho, đưa lên mũi ngửi ngửi sau đó quăng đi.

Tiểu Diệp ngớ người. Không ăn được sao?

Nàng lại lấy trong túi một quả dâu, sói bông cũng cầm lên ngửi ngửi sau đó lại quăng đi.

Tiểu Diệp đưa vài thứ khác nữa nhưng trước sau vẫn vậy, sói bông cầm lấy ngửi ngửi sau đó quăng ra chỗ khác.

Nàng thở dài nhìn sói bông. Rốt cuộc là nó có thể ăn gì?

Sói bông đói bụng, mặt nhăn lại không ngừng dụi vào người Tiểu Diệp than: "Đói... đói... đói"

Chợt nhớ tới lão bà bà từng nói quả trứng này hệ hỏa, hơn nữa nó từng hút sức mạnh của nàng. Không lẽ là vậy.

Tiểu Diệp phóng ra lửa, vo thành những viên nhỏ đưa cho sói bông. Quả nhiên sói bông không bị phỏng, cầm lấy ngửi ngửi sau đó nuốt trọn vào bụng. Ăn xong, sói bông lại xòe hai bàn tay nhỏ xíu tỏ ý xin thêm.

Tiểu Diệp cười cười vo thêm vài viên đưa cho nó, nàng xoa xoa đầu nó hỏi:

"Sói con này, ngươi có muốn theo ta không?"

Sói bông dường như không hiểu lời nàng, đôi mắt to tròn liên tục chớp chớp. Tiểu Diệp thở dài. Thôi tạm nuôi nó vậy, đợi nó lớn hơn một tí nếu không thích nó có thể tự rời khỏi. Nàng cho rằng cần phải đặt cho nó một cái tên, không thể kêu sói con hoài được.

Nhìn bộ lông trắng muốt cùng với thân hình nhỏ xíu, Tiểu Diệp bỗng nghĩ ra cái tên, nàng phấn khởi vỗ tay nhau cái chất.

"Đúng rồi là Tiểu Bạch Lang"

Bên cạnh sói bông vẫn vô tư ăn. Ăn no, sói bông vỗ vỗ cánh lại chỗ đóng vỏ trứng nằm lăn ra ngủ, bàn tay không quên nắm chặt lấy ngón tay nàng. Tiểu Diệp thấy vậy không khỏi lắc đầu cười khổ, nàng tự hỏi rốt cuộc đây là sinh vật gì, vừa có cánh vừa có đuôi, đầu chó sói nhưng đuôi lại là đuôi sư tử. Thật hỗn tạp a~

Đã hai tuần kể từ khi Tiểu Diệp nhận bà làm sư phụ, ngoài việc chạy đi xách nước cùng với xách nước thì hầu như nàng không được dạy tí gì về phép thuật. Xách hai xô ngồi bên mép sông, nhìn thân ảnh phản chiếu dưới nước, Tiểu Diệp cảm thấy vô cùng chán nản.

Oa.... Khi nào nàng mới có thể học phép thuật đây.

Đang thần thờ thì từ phía sau, một cục đá bay thẳng tới đầu nàng sau đó rớt tùm xuống nước. Nàng định xoay qua mắng người nhưng khi bắt gặp lão bà, Tiểu Diệp vội nuốt những lời muốn nói xuống, xoa xoa cục u trên đầu.

"Nha đầu, đứng dậy"

Nghe bà gọi Tiểu Diệp vội phui phui quần áo đứng lên không khỏi khó hiểu.

Đứng đối diện trước bà, Tiểu Diệp bị ánh mắt sắc bén quét một lượt từ trên xuống dưới, sau đó bà gật đầu hài lòng.

Khí tức trên người dường như đã ổn định không còn hỗn loạn như lúc mới gặp.

"Theo ta, hôm nay học cách điều khiển ngũ hành"

Nghe năm chữ 'học điều khiển ngũ hành' mắt Tiểu Diệp lập tức sáng hơn đèn pha, nàng hót hã quảng hai cái xô rồi chạy theo sau bà bà.

Vào khu rừng, bà bà dừng lại Tiểu Diệp theo đó dừng theo.

Trước mắt nàng là một trận đồ bát quái bày ra. Mỗi chỗ có một cọc đá trong suốt cao chọc trời, gồm có năm màu tượng trưng cho năm mạch ngũ hành. Đang còn ngơ ngác thì bà bà bảo ngồi ngay chỗ chính giữa của bát quái, mặc dù không hiểu gì nhưng Tiểu Diệp vẫn làm theo.

Vừa ngồi xuống bỗng xung quanh liền chấn động, mặt đất rung chuyển, Tiểu Diệp bị giật mình. Năm màu ánh sáng từ năm cọc phát ra chiếu tập trung vào Tiểu Diệp, cảm giác lạnh dọc sống lưng khiến nàng run mình một cái.

Bà bà nói: "Được rồi, hãy thử tạo ra một cây đao xem thế nào"

Tiểu Diệp làm theo, nàng cảm nhận được sức mạnh trong người nàng dường như dễ điều khiển hơn lúc trước. Khi tạo ra cây đao, cây đao không những hình thù đẹp, sắc, mà còn không bị biến mất nữa. Nàng ngơ ngác bật thốt:

"Woa.. nó không bị biến mất"

Khuôn mặt già nua của bà bà xô đẩy vào nhau, khóe mắt chứa đầy ý cười.

"Ta đã đã thông kinh mạch giùm ngươi, dường như nó đã có tác dụng"

Tiểu Diệp mừng rỡ nhìn bà bà không ngừng đa tạ. Quả nhiên bái lão bà làm sư phụ chính là quyết định sáng suốt nhất của nàng.

"Vụt"

Tiếng xé gió vang lên, phía sau một mũi tên sượt qua mặt Tiểu Diệp ghim thẳng vào thân cây, phía đuôi mũi tên còn có một bức thư.

Bà bà tiến tới lấy bức thư xuống đọc, ngay sau đó sắc mặt lập tức trầm hẳn đi.

"Có chuyện gì vậy?" Tiểu Diệp sốt ruột hỏi.

Lão bà bà không trả lời mà chỉ giọng lạnh nói: "Nha đầu, ngay lập tức về nhà chuẩn bị, chúng ta sẽ đi Mộc Vân"

*****

Ngồi trên thuyền, cảm giác của nàng vô cùng tệ, đầu nàng không ngừng quay cuồng vì say sóng.

Rốt cuộc Mộc Vân là nơi quý quý nào thế, khiến nàng phải say sóng thế này.

Năm tiếng trước....

Nàng ghét nhất chính là cái gì không rõ ràng, Tiểu Diệp nhìn bà bà hỏi: "Mộc Vân là nơi nào, tại sao lại phải đi đến đó"

Mặc dù trả lời nhưng đầu lão bà bà không xoay qua, vẫn lướt nhanh về phía trước. "Lúc này ta nhận được thư, trong đó bảo lão Huyền Tông đã bị thái tử của Mộc Vân bắt giữ cần ta qua hỗ trợ"

Tiểu Diệp vừa nghe vừa gật gù tỏ ý đang tiếp thu. Dường như Mộc Vân không phải là một địa danh mà là một quốc gia, cũng có nghĩa là nàng đang xuất ngoại.

"Vậy từ đây đến đó khoảng bao xa?"

"Tầm 60 ngày đường, chúng ta sẽ đi bằng thuyền"

Ngay lập tức về mặt nàng liền tái xanh. Dường như nàng quên nói với bà bà một chuyện chính là nàng NÀNG BỊ SAY SÓNG. Đi một ngày bằng thuyền nàng có cảm giác tẹt lăm rồi, không ngờ lại đi tới 60 ngày. Nàng tự hỏi tới lúc đó nàng còn sống được không @@.

Trở lại thực tại...

Đang ngắm nhìn Tiểu Bạch Lang, bỗng phía sau một thân ảnh lao tới, khóa chặt tay Tiểu Diệp, không kịp phản kháng ngay lập tức nàng cảm thấy ở phía dưới cổ lạnh lẽo, thân thể liền bất động. Người phía sau tay cầm kiếm giọng cổ tình bóp méo, vang lên ồm ồm, không thể nhận ra là nam hay nữ. Hắn lạnh lùng hỏi: "Người là ai?"

Nghe xong Tiểu Diệp dở khóc dở cười. Câu này đáng lý ra là do nàng nói mới đúng chứ.

Tình thế bất lợi Tiểu Diệp đành ngoan ngoãn trả lời: "Ta tên Tô Dã Diệp"

Cứ tưởng nghe được đáp án hắn sẽ thả nàng ra, không ngờ lại ngược lại, hắn không những không đưa kiếm xuống mà còn đưa sát cổ nàng hơn, giọng tức giận: "Xâm ngôn, ta cần biết tên người làm gì. Nói!! Người chính là do tên thái tử bên Mộc Vân phái đến phải không?"

Vì lưỡi kiếm quá gần, cần cổ trắng ngần của Tiểu Diệp bị cứa đứt một khoảng, một đường huyết đỏ thẫm từ đó chảy xuống. Nàng không biết vì sao lại chọc giận hắn, vì căng thẳng mà trên trán xuất hiện một tầng mồ hôi lạnh.

"Ta không hiểu người đang nói gì" Tiểu Diệp giữ thái độ bình tĩnh đáp.

Người phía sau cười khẩy đầy châm chọc tỏ vẻ không tin. Không khí xung quanh phút chốc bị đẩy căng thẳng đến mức ngạt thở. Ngay lúc này lão bà bà bỗng bên ngoài bước vào, không lạnh không nhạt nói: "Tiểu Phong thả ra đi, là người của ta".

Người kia hết sức kinh ngạc, quên mất cả bóp méo giọng nói, để lộ ra giọng thật trầm thấp của một thanh niên tầm hai bảy tuổi.

"Nội, vị cô nương này là người của mình sao?" Lôi Phong tỏ vẻ không tin chỉ tay vào Tiểu Diệp

Lão bà bà lướt nhanh tới gõ mạnh vào đầu Lôi Phong cái cốc, Tiểu Diệp nghe thấy mà giật mình, nuốt nước miếng ực một cái. Chỉ có nàng hiểu cái cốc đó đau thấu xương đến chừng nào, bỗng dưng nàng cảm thấy tội cho hắn.

"Tiểu tử ngốc này, nội bảo thả không nghe sao" Lão bà bà nghiêm nghị nhìn Lôi Phong.

Lôi Phong thất kinh vội buông Tiểu Diệp ra, ngay lúc đó chiếc thuyền xóc lên một cái khiến cho hắn lúi ra sau vài bước. Lôi Phong về mặt hồi lỗi nhìn bà bà: "Nội, tại cháu không biết cứ tưởng người bên Mộc Vân" sau đó lại xoay sang Tiểu Diệp áy náy nói: "Đã thất lễ"

Tiểu Diệp khòe môi giật giật, cười gượng nói: "Không sao". Chỉ là hiểu lầm mà nàng xem chút nữa mất mạng, nếu bà đến trễ một chút không phải cái mạng nhỏ này của nàng sẽ không được đảm bảo sao. Nghĩ đến đây, Tiểu Diệp không khỏi không lạnh mà thấy rét run.

Lão bà bà giọng không hài lòng nói: "Tiểu tử người biệt tâm biệt tích một thời gian, khi quay lại thì ra tay lung tung, xem ra tiểu tử người bị bên ngoài làm cho hư cần được giáo dưỡng lại"

Nghe hai chữ giáo dưỡng, Lôi Phong lập tức xanh như tàu lá chuối, miệng cười giả lã nhưng so với khóc còn kinh khủng hơn.

"Nội, cháu biết lỗi rồi, đừng giáo dưỡng"

"Hừ!!!" Lão bà bà âm mũi một cái.

Thấy bà bà nguôi nguôi Lôi Phong vội đánh trống lảng sang chuyện khác. "Nội, vậy vị muội muội này là...?"

"Đệ tử của ta, nha đầu này tên Tô Dã Diệp, cứ gọi là Tiểu Diệp" Bà bà đáp

"Hả... nội nhận đệ tử sao, thật khó tin" nói rồi hắn lại quay sang Tiểu Diệp. "Tiểu muội muội, muội là Thuật Gia thứ mấy?"

Đang còn phân phân không biết trả lời sao cho ổn thỏa thì phía sau, lão bà bà lên tiếng: "Là Thiên Thuật"

Lôi Phong lập tức tròn tròn mắt, miệng mở đủ to để nhét một quả trứng gà. Hắn tung hoành ngang dọc, Thiên Thuật mà hắn gặp được không quá hai người, không ngờ ở đây hắn lại gặp được Thiên Thuật thứ ba. Nghĩ đến lúc này bản thân lỗ mãng ra tay, hắn khẽ rung mình một cái. Vị muội muội này là

Thiên Thuật đó nha hơn nữa còn là đệ tử của nội nội, nhất định không thể xem thường.

Tiểu Điệp khó hiểu vì ánh mắt của người kia nhìn nàng đã thay đổi, dường như là có xuất hiện sự ngưỡng mộ. Tiểu Điệp hiểu ra thì nàng liền cảm thấy ngại không biết nói sao. Tuy nói là Thiên Thuật nhưng so với Nhất Thuật Gia nàng còn không sánh bằng, họ ít nhất còn có thể sử dụng mạch ngũ hành để chiến đấu, còn nàng thì không thể, thật mất mặt. Bất giác Tiểu Điệp trầm mặc không biết nói gì, chỉ cười cười cho có lệ, trong lòng thầm nhắc nhở bản thân cần phải cố gắng cường đại hơn nữa.

Cả hai người cứ thế bốn mắt nhìn nhau mỗi người một tâm trạng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Giải Cứu Lão Huyền Tông

"E hèm..." Lão bà bà đằng hán sau đó lôi Tiểu Điệp đi luyện võ. Khi luyện xong thì trời cũng đã sụp tối, nguyên một ngày vất vả luyện tập, bị lão bà bà vồn như mèo vồn chuột, Tiểu Điệp có cảm giác như đây không còn là thân thể của nàng nữa, Tiểu Điệp cứ thế bước chân xiêu vẹo như người say đi về phòng.

Về đến phòng, nàng thả người ra nằm trên người ngay lập tức liền ngủ say.

Vẫn như cũ, xung quanh nàng bao bọc một màn đêm tối đen. Nhưng lần này nữ nhân tóc trắng kia không xuất hiện nữa, Tiểu Điệp chỉ nghe tiếng cười nói của hai đứa trẻ không ngừng vang lên.

Tiểu Điệp cố gắng lắng nghe nơi phát ra tiếng, thận trọng hỏi: "Ai đó?"

Không có tiếng đáp lại nàng, nhưng xung quanh, khung cảnh dần hiện rõ ra trong màn đêm.

Khắp nơi đều được bao phủ bởi một màu đỏ rực của hoa mẫu đơn, trong không khí hương hoa hòa quyện ngửi thấy một mùi thơm ngan ngát. Tiếng cười nói ngày càng lớn, hai bóng dáng nhỏ nhắn chạy vụt qua nàng. Trong vô thức, nàng liền chạy theo miệng thốt lên: "Đội đã!"

Khi bóng dáng hai đứa trẻ biến mất, nàng mới bước chạy chậm dần sau đó dừng hẳn. Xung quanh nàng, khung cảnh lại lần nữa biến đổi. Mọi thứ dần biết mất, chỉ còn lại không gian trắng toát bao la vô tận.

Tiểu Điệp xoay xung quanh như tìm kiếm gì đó, nhưng tất cả đều không có, chỉ toàn hiện hữu một màu trắng.

"Tại sao... chỉ.. mình ta... chịu .. đứng. Tại sao... người... lại... không nhớ..." Một giọng nói không ngừng vang lên trong tâm trí nàng. Oán trách, giận hờn, bi thương..

"Ai đó? Mau xuất hiện đi"

"Người... không thể.... thấy... ta ư?... Tại sao lại... không ... thấy... tại...sao... không nhớ..."

"Làm ơn hãy ra đây đi!!!"

Tiểu Điệp dường như bị giọng nói khiến cho bức điên. Nàng cố trốn tránh, giọng nói đó lại càng hiện rõ trong tâm trí nàng. Tại sao kia chứ? Tại sao hẳn lại nói nàng quên. Nàng quên điều gì? Và tại sao... giọng nói kia lại quen thuộc đến thế. Nó giống giọng nói của.... nàng.

Nàng sợ...

-----*****-----*****-----

Thời gian 60 ngày cuối cùng cũng đến, bước xuống thuyền thân thể của Tiểu Điệp không ngừng chao đảo, thoáng qua ngỡ rằng đang ôm ghen.

Lôi Phong thấy vậy vội bước tới đỡ, lo lắng hỏi: "Tiểu muội muội, không sao chứ"

Tiểu Điệp đứng ngay ngắn lại cười khổ: "Đa tạ"

Nhìn thân thể sụt mất mấy kí của mình Tiểu Điệp khóc không ra nước mắt. Dùng cách này để giảm cân, phải nói là quá hiệu quả đi T^T.

Ngay lúc đó, xa xa có khoảng ba người tiến tới chỗ nàng. Gặp lão bà bà họ cúi đầu vô cùng kính cẩn.

"Nhược bà bà cuối cùng đã tới, mời đi lối này" Một người lớn tuổi nhất, mỉm cười đưa tay ra hiệu mời. Ngay khi bà bà gật đầu thì những người đó liền đi trước dẫn đường.

Dọc đường Tiểu Diệp không ngừng nhìn xung quanh. Đây ắt hẳn là cái nơi gọi là Mộc Vân đi, nhìn ngang nhìn dọc vẫn không khác gì nơi cô rơi xuống, Tiểu Diệp có chút thờ dài. Tại sao ở hành tinh này lại ưa chế độ phong kiến thế chứ, mặc dù có một vài chi tiết có hơi khác một chút.

Tới một khách điểm, người kia đưa tay ra hiệu, người nhận ám hiệu gật đầu tỏ ý đã hiểu, đi đến cái bàn kê bên, nhẹ xoay bình bông mà tường chừng để trang trí kia.

Tiếng cách vang lên, mật thất ngay lập tức được mở ra. Bên trong vô cùng trống trải, bốn bức tường được treo bốn bức tứ bình, cùng với một bộ bàn ghế bằng gỗ quý đặt ở giữa. Trên bàn chỉ vờn vẹn một cái bình và một tấm bản đồ cỡ lớn cùng với ba vị bô lão cỡ tuổi bà bà đang ngồi chờ sẵn.

Sau khi tất cả đều đã vào trong, cửa mật thất lại lần nữa đóng lại.

Ba người ngồi trên ghế chính là Tam Mộng, họ là những bậc cao thủ thuộc tầng lớp trưởng lão trong giới giang hồ. Người lớn nhất chính là Mộng Mai, kế tiếp là Mộng Thủy, cuối cùng là Mộng Tuyết. Trong giang hồ người ta lưu truyền rằng:

"Cánh mai trong tuyết vương ngọc huyết

Lạc thủy mấy dòng nhuộm con sông"

Ý nói Mộng Mai và Mộng Tuyết ra tay nhẹ nhàng, nhanh gọn, đến khi nhìn lại thì thấy máu người kia đã khô vì băng, xung quanh những giọt máu kết tinh lại như những hạt ngọc huyết đỏ thắm. Trái ngược với Mộng Mai và Mộng Tuyết, Mộng Thủy ra tay lại vô cùng tàn bạo, dù dòng nước có chảy đi bao nhiêu lần đi nữa thì vẫn còn nhuộm màu đỏ của máu. Vì thế khi nghe đến Tam Mộng, những kẻ tâm thường nhất định sẽ không dám hó hé gì.

Nghe tiếng mật thất đóng lại, chén trà trong tay được Mai lão lão đặt xuống, bà dùng ánh mắt thân thiện nhìn lão bà bà rồi nói:

"Nhược Huyết Lan, muội đã tới"

Nhìn nụ cười của Mai lão lão ắt hẳn không ai nghĩ rằng bà lại là một sát thủ làm dậy sóng trên giang hồ.

Nói rồi Mai lão lão lại nhìn qua phía Tiểu Diệp, mắt hơi nheo lại: "Đây là ..."

Lão bà bà đáp: "Là đồ đệ của muội" sau đó nhìn Tiểu Diệp ra hiệu.

Hiểu ý, Tiểu Diệp tiếp lời: "Tiểu nữ tên Tô Dã Diệp, mọi người thường gọi là Tiểu Diệp, xin ra mắt ba vị Tam Mộng tiền bối"

"Ha ha ha. Là đồ đệ của Lan muội sao, thật hiếm thấy" Mai lão lão tràn đầy ý cười, ánh mắt nhìn Tiểu Diệp mang vẻ dò xét nhưng không quá lộ liễu. Cũng không tệ, tuy ngũ hành khí còn yếu nhưng với biểu hiện này, rất có thể sau này trở thành một trong Thập Đại Kỳ Nhân đời thứ tư. Ta thật tò mò, không biết nha đầu này đã được Lan muội "trộm" ở đâu về, ta cũng muốn đến đó để "trộm" về một tiểu đệ tử như thế. Mặc dù trong lòng không ngừng gào thét nhưng ngoài mặt Mai lão lão vẫn giữ nụ cười ôn hòa.

Nhìn Tiểu Diệp, hai người còn lại trong Tam Mộng cũng chứa đầy vẻ kinh ngạc.

Nhìn thấy Mai lão lão không ngừng thềm thường nhìn ngó đệ tử của bà, lão bà bà giả vờ ho khan vài tiếng, thấp giọng nói "Không tán ngẫu nữa, chúng ta cần phải nghĩ cách giải cứu Huyền Tông sư huynh"

Nghe nhắc đến Huyền Tông, sắc mặt Mộng Thủy lập tức tệ đi. Nếu không phải Mộng Mai tỷ bắt bà đến đây thì hiện giờ bà đang chơi đùa với chất của bà rồi. Còn cái lão Huyền Tông kia thật làm cho bà ứa gan, trước giờ lão ta luôn là người thành sự thì ít mà bại sự thì nhiều, sao lão ta lại là tỷ phu của bà kia chứ.

Không khí phút chốc trở nên căng thẳng. Lôi Phong vội lên tiếng phá vỡ bầu không khí: "Theo như văn bối được biết, hai ngày nữa thái tử Mộc Vân sẽ mở yến tiệc đón xức giả, lúc đó lính canh sẽ tập trung ở cung điện nên chỗ ngục tù rất là lỏng lẻo, văn bối nghĩ đây chính là thời cơ để chúng ta cướp ngục"

"Hào hảo... không hổ danh là nội tôn của Lan tỷ" Mộng Tuyết nãy giờ không nói gì, liền cất tiếng lên khen ngợi.

"Nhưng trong chúng ta phải có ít nhất là hai người trà trộn vào nơi yến tiệc để quan sát tình hình, nếu có tình huống bất ngờ xảy ra có thể dễ dàng ứng phó" Mai lão lão trầm tĩnh phân tích, sao đó nhìn một lượt hỏi: "Ai sẽ là người đi?"

Không khí lại lần nữa chùn xuống. Không đợi lâu, bà bà vội lên tiếng: "Phong nhi với xú nha đầu sẽ đi". Đây là cơ hội tốt để nha đầu đó có thể trải nghiệm thực chiến, mải dũa bản thân, có Phong nhi đi theo dù xảy ra bất trắc nó nhất định sẽ ứng xử kịp thời.

Bất ngờ bị định đoạt, Tiểu Diệp thoáng giật mình: "Hả?! Là con đi sao?"

"Đúng vậy" Bà bà gật đầu khẳng định.

Mộng Thủy và Mộng Tuyết đều nhìn thấy khí ngũ hành của Tiểu Diệp liền không khỏi lo lắng. Mộng Thủy lên tiếng: "Vay ổn chứ?!!"

Lão bà bà không chần chừ mà gật đầu khẳng định.

Lôi Phong nhìn Tiểu Điệp không khỏi đồng cảm, hắn đã quá quen thuộc với cách huấn luyện này của nội nội. Hắn nhớ năm lên năm, vì sợ lửa mà không thể điều khiển ngũ hành hỏa, nội nội không ngừng ngại liền đem hắn quăng vào trong rừng. Một mình vừa đói vừa lạnh, sau hai ngày hắn bèn nín sợ hãi của mình mà điều khiển lửa để sinh tồn. Chưa hết, năm lên mười ba, hắn vừa được nội nội dạy một chiêu thức chiến đấu, hắn vì không thể sử dụng mà liền bị treo lên cây, đồng thời bị phong tỏa nguyệt đạo khiến cho ngoài chiêu thức đó ra thì không thể sử dụng chiêu thức nào khác. Hắn nhớ, lúc đó xung quanh có rất nhiều khi, chúng không ngừng lấy chuỗi ném hắn, hơn nữa mỗi ngày còn lột trên người hắn một món đồ, cuối cùng khi sử dụng được chiêu thức thì trên người hắn chỉ còn mỗi cái quần, hắn sợ hãi khóc lóc chạy về nhà. Vậy mới nói, bình thường nội nội hiền đến thế nhưng một khi đã huấn luyện thì nhất định "độc" không ai bằng.

Lôi Phong vỗ vỗ vai Tiểu Điệp thương xót khiến cho nàng vô cùng khó hiểu. Tiểu Điệp cứ thế bị ném trước mũi dao để huấn luyện mà không biết.

Về phần Tiểu Điệp, nàng nhìn một lượt từng người, liền không khỏi phải suy nghĩ, chừng này người không phải là ít quá đi? Hơn nữa hết bốn người đều là lão tiền bối đã qua tuổi trung niên. Chỉ với sáu người, thật sự là có thể giải cứu lão Huyền Tông sao? Tại sao nàng lại có cảm giác hơi bất an.

Tại Mộc Vân...

Cánh cửa mở ra, bên trong là khung ảnh xa hoa tráng lệ làm lóa mắt người nhìn, gọi dậy lòng tham của nhân thế. Sau bức rèm mỏng như ẩn như hiện, là một chàng trai một thân lam y có mái tóc cùng với đôi mắt ánh lên màu tím, khuôn mặt xinh đẹp như một vị thần la mã, phía trước phần áo bị nối lỏng khiến lộ ra khuôn ngực rắn chắc màu đồng. Chàng trai ngồi ưu nhã trên ghế, bên cạnh còn có hai nữ tử mặc trang phục tử y rót rượu hầu hạ, xung quanh còn thêm vài người ngồi xoa bóp, có thể gọi là đang hưởng thụ thú lạc của cuộc sống.

Thái tử Mộc Vân vốn nổi tiếng là một người rất biết hưởng thụ, nhưng hưởng thụ đến mức độ này thì không khỏi khiến cho Hoắc Đình nhú chân mày.

Thấy Hoắc Đình, thái tử Mộc Vân vẻ mặt rạng rỡ vội ngồi bật dậy, vui vẻ nói: "A, vương gia ngài đã tới, mời ngồi mời ngồi" sau đó quay sang một người hầu: "Người, mau rót rượu mời sử giả"

Hoắc Đình không quan tâm thái độ niềm nở của thái tử Mộc Vân, vẻ mặt không rõ biểu cảm ngồi vào trong ghế, Hắc Tử theo đó đi đến đứng phía sau. Thấy Hoắc Đình đã ngồi, thái tử Mộc Vân cũng kéo ghế ngồi xuống. Mặc dù mặt nóng áp mồ hôi lạnh, tuy nhiên hắn vẫn không quan tâm, ánh mắt vẫn tràn đầy ý cười.

"Thế nào, ngài sang đây tức đã đồng ý hợp tác với Mộc Vân?"

"Đúng vậy, ta mong là hai nước chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ" Nhận ly rượu trong tay, Hoắc Đình không uống mà đặt trên bàn.

Thái tử Mộc Vân cười càng thêm sáng khoái: "Hảo hảo, sẽ hợp tác vui vẻ"

"Bản giao ước sẽ được kí vào bữa tiệc ngày mai" Thái tử ngón tay nhịp nhịp trên bàn, ánh mắt dò xét.

"Được, ta sẽ tới"

Trái ngược với khuôn mặt lạnh băng của Hoắc Đình, thái tử khuôn mặt luôn dịu dàng cùng với nụ cười, hắn nhìn một người đàn ông cỡ tuổi trung niên, dặn dò: "Đại tổng quản, mau dẫn hai vị này căn phòng đã chuẩn bị, dường như họ đã mệt mỏi sau chuyến đường xa"

Đại tổng quản nhận lệnh liền dẫn Hoắc Đình và Hắc Tử rời khỏi.

Cánh cửa vừa khép lại, nụ cười trên môi thái tử liền lập tức tăng thêm vài phần thân thiện nhưng lại ma quái.

"Không hổ danh là Chiến Vương Gia" Hắn cảm ly rượu đã rót cho Hoắc Đình, từ từ đổ xuống chậu cây, cây hoa ngay lập tức hóa tím sau đó tàn rụi.

Nhìn cây hoa tàn rụi, ý cười trên môi hắn càng thêm đậm. "Thật uống phí cho một ly rượu ngon"

-----*****-----

Vào tới phòng, đợi đến khi chỉ còn hai người Hắc Tử bắt đầu lộ vẻ mặt bất mãn.

"Vương gia, ngài rõ ràng biết đó là ly rượu độc, tại sao vẫn nhịn? Tên kia rõ ràng là muốn gây chiến" Hắc Tử lửa giận bùng bùng.

Hoắc Đình không tỏ thái độ gì, thản nhiên rót trà uống, bỏ qua vẻ mặt tức giận của Hắc Tử.

"Ta thấy không đáng" Đúng vậy, tên thái tử kia đưa một ly rượu độc vô cùng lộ liễu cho hắn rõ ràng là muốn thử hắn. Nhưng một người mà có thể đưa đi rượu độc bằng vẻ mặt tươi cười như thế, quả thật không tầm thường chút nào hay phải nói là một người vô cùng biến thái. Mang vẻ mặt tươi cười thân thiện để cho con mồi không một chút nghi ngờ, từ từ ngồi xem con mồi chết trong tuyệt vọng với nụ cười thân thiện trên môi.

Thấy thái độ bình chân như vại, xem như việc gì cũng không thấy của Hoắc Đình, Hắc Tử tức càng thêm tức, chỉ biết đỏ mặt, ra sức thở phì phò, ai biểu Hoắc Đình là vương gia còn hắn là hạ vệ kia chứ.

Hoắc Đình vẫn thản nhiên uống trà, trên mặt không lộ một chút cảm xúc, nhưng thật ra trong lòng hắn đã sớm bật cười vì Hắc Tử.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Cứu Người Bị Người Bắt - Thấy Chưa Sáu Người Là Quá Ít

Ngày đại tiệc đón sứ giả cuối cùng cũng tới. Bên trong cung điện tiếng cười nói vô cùng rôm rả, văn võ bá quan đều chào hỏi xã giao. Tại một góc khuất gần đó, lấp ló sáu hình bóng.

Nhìn bộ quần áo vô cùng lộng lẫy trên người, Tiểu Điệp có chút choáng váng: "Sur phụ, tại sao con lại phải mặc cái bộ đồ rườm rà này?" Mặc cái này làm sao mà đánh đấm gì chứ?

Vừa hỏi xong, lão bà bà trong trang phục hắc y liền giáng cho Tiểu Điệp một cú trời giáng lên đầu. "Nha đầu ngốc, không mặc vậy thì làm sao trà trộn vào đoàn vũ công"

"Tại sao lại nhất định phải là đoàn vũ công?"

"Cốp" Vừa dứt, ngay lập tức lại thêm một cú trời giáng.

"Nha đầu nguoi lúc nhỏ cặp đất mà sống hay sao mà bây giờ đàn thế. Ngươi không trà trộn làm vũ công thì làm sao đứng ngay cung điện mà quan sát tình hình". "Đây, cầm lấy" Bà bà rút trong túi ra đưa cho Tiểu Điệp vài quả pháo sáng và một cái túi.

Tiểu Điệp cầm cái túi lên: "Sur phụ, đây là gì?"

"Bã đậu" Bà bà đáp.

Ặc! Tiểu Điệp chao đảo xem té.

"Này, cả hai bảo trọng, bọn ta qua bên phía ngục" Dứt lời, bốn thân ảnh lập tức biến mất.

Chỉ còn Lôi Phong với Tiểu Điệp, Lôi Phong vội niệm chú gì đó vào trong trán Tiểu Điệp, sau đó hắn cầm một viên pháo lên nói: "Nếu có chuyện gì thì muội đốt quả pháo này, đây là pháo thần chú chỉ có những người trong thần chú mới nhìn thấy"

Lôi Phong cầm quả pháo đốt thử làm mẫu, Tiểu Điệp nhìn sau đó gật đầu: "Àn, muội đã biết"

"Hiểu rồi thì tốt" Nói rồi Lôi Phong cũng biến mất hút.

Còn một mình trong bụi rậm Tiểu Điệp thở than khô. Sao nàng lại vướng phải của nợ này kia chứ. Còn cái túi bã đậu này, thôi thì cất tạm vậy.

Ngồi trên ghế dành cho sứ giả, chân mày Hoắc Đình sớm dính chặt vào nhau. Những kẻ ở đây miệng lưỡi mồm mém, chứa độc trong đường. Nếu không phải vì cái bản giao ước kia, hắn đã sớm rời khỏi đây.

Ngồi ở vị trí chủ tọa, thái tử được hầu hạ bởi mỹ nhân, vui vẻ nói: "Để tiếp đại sứ giả của Lạc An quý quốc, ta có mời một đoàn vũ công nổi tiếng đến để biểu diễn, vương gia ngài không phiền chứ?"

"Không phiền"

Thái tử vui vẻ vỗ tay lớn ba tiếng, ngay lập tức, đoàn vũ công lộng lẫy lần lượt bước ra.

Lần trong đoàn vũ công, nhìn bữa tiệc xa hoa Tiểu Điệp thầm bùi bùi khinh bỉ, đúng là lãng phí. Nhưng ngay khi dàn ra đội hình, ánh mắt Tiểu Điệp vô tình chạm phải ánh mắt lạnh băng của Hoắc Đình, bất giác cả người nàng trở nên cứng đờ.

Tam vương gia?

Tại sao hắn lại ở đây? Hắn ở đây là để bắt nàng sao? Không đúng, nếu là để bắt nàng hắn sớm đã bắt mới phải nhưng nhìn vẻ mặt kia, hắn rõ ràng không biết nàng ở đây. Vậy không lẽ vị sứ giả mà Mộc Vân đón tiếp chính là hắn, chỉ có khả năng này.

Ngay lập tức lấy lại tinh thần, nàng vội cùng với dàn vũ công xếp đội hình bắt đầu múa.

May mắn là trang phục của đoàn vũ công có khăn mạng che mặt, hơn nữa khuôn mặt nàng đã bị biến đổi, tên vương gia kia nhất định sẽ không nhận ra.

Động tác nàng uyển chuyển phối hợp với đoàn vũ công khiến cho những người xem không thể rời mắt. Thái tử phấn khởi nói: "Hào hảo, không hổ danh là đoàn vũ công bậc nhất"

Đến màn nhào lộn hạ màn, nàng chợt phát hiện, tên vương gia kia đang nhìn chăm chăm vào nàng, dường như phát hiện ra nàng là ai, Tiểu Điệp thoáng giật mình, thân thể đáp xuống khe chao đảo.

Không thể nào, làm sao hắn lại có thể nhận ra nàng được chứ? Phải mau tìm cách chuồn khỏi đây, sau đó báo tin cho mọi người biết.

Ngay đúng lúc nàng định tìm cách lên đi để bắn pháo sáng thì bên ngoài, một tên lính hốt hải chạy vào, hắn lắp bắp nói không ra tiếng: "Thái... thái... từ... tên phạm nhân Huyền Tông đã... đã... đã..."

Nhìn điệu bộ lắp bắp của tên lính, thái tử Mộc Vân không khỏi cau gắt quát: "Hắn đã làm sao?"

"Hắn đã... đã... trốn thoát"

Hai chữ "Trốn thoát" như một quả bom gây tiếng oanh lớn trong lòng những người đang ngồi đây, không khí đang náo nhiệt ngay lập tức im bật. Tên lính biết mình phạm trọng tội, mặt tái mét, vội đập đầu xuống đất van xin: "Xin thái tử tha mạng, xin thái tử tha mạng"

Khuôn mặt tươi cười của thái tử Mộc Vân dần biến mất, thay vào đó cặp mắt hắn lên tia máu, hàm răng không ngừng nghiến ken két, sau đó phần nộ ném thẳng ly rượu xuống sàn nhà, vỡ toan.

"Người đâu, mau lôi tên này ra ngoài chém đầu cho ta!"

Lệnh chém đưa ra, thân thể tên lính hoàn toàn mềm nhũn, đổ rạp xuống đất miệng không ngừng nói: "Thái tử tha mạng, thái tử tha mạng"

Dưới sự phần nộ của thái tử, không khí như bị bóp nghẹt, văn võ bá quan không ai dám hó hé gì, ngay đến thờ cũng không dám thờ mạnh, mọi người chỉ biết căng thẳng mà quan sát sắc mặt của nhau.

Ngồi trên ghế sứ giả, khoe miệng Hoắc Đình nhếch lên thành một đường cong, dường như đang xem kịch hay.

Tiểu Điệp không ngờ mọi người hành động lại nhanh chóng như vậy, nếu thế, nàng không có lý do gì phải nén lại đây. Nghĩ là làm, Tiểu Điệp lần theo đoàn vũ công nhanh chóng trốn đi mất.

Ngay lúc tên lính bị lôi ra chặt đầu thì một tên lính khác hốt hải chạy vào, mặt mày tái mét không kém gì tên lúc nãy: "Thái tử, hoàng cung đã bị phóng hỏa, lửa lớn đang tràn đến đây"

Tin lửa tràn đến như sét đánh ngang tai, thái tử vừa mới ngồi xuống lại lần nữa ngồi bật dậy. "Khốn kiếp, là ai đã phóng hỏa?"

"Tiểu nhân không biết"

Khi những đợt khói bắt đầu tràn vào, mọi người không còn nghĩ gì đến lễ tiết nữa mà ủa nhau chạy nạn. Tiếng la hét, tiếng hô hoán chữa cháy không ngừng vang lên, phút chốc cung điện trở thành một đám loạn cào cào như dân châu phi tị nạn.

Ra khỏi cung điện, thái tử Mộc Vân vẫn chưa hoàn hồn, cứ thế đứng bất động. Rõ ràng hôm nay là ngày kí bản giao ước, hắn sẽ có thể thêm một bước tiến gần kế hoạch, tại chuyện này lại xảy. Phụ hoàng nhất định sẽ trách phạt hắn. Không thể được, không thể được, tất cả là tại lão ta. Lão Huyền Tông khốn khiếp!

"Tình hình hiện tại có vẻ không thể kí bản giao ước, ta còn có việc xin phép" Bỏ mặc thái tử đang thất thần, Hoắc Đình nói xong liền xoay lưng rời khỏi. Hiện tại có một người khiến hắn quan tâm hơn, chính là nữ nhân có một phần tóc trắng kia.

-----*****-----*****-----

Nhân cơ hội trong lúc mọi người đang hoảng loạn, Tiểu Điệp nhanh chóng thay ra bộ hắc y lên ra sau bãi đất trống. Nàng rút trong túi ra một quả pháo sáng sau đó đốt. Khi pháo sáng bắn lên không trung, chưa đầy một khắc sau năm bóng hình quen thuộc bay trên nóc nhà dần tiến tới. Tiểu Điệp định hô lên thì bất ngờ, nàng bị điểm huyệt từ phía sau, không thể cử động.

Tiểu Điệp cố gắng tự giải huyệt nhưng vô ích, nàng tự hiểu mình xui xẻo gặp phải cao thủ rồi, nhưng rốt cuộc là ai kia chứ? Không lẽ là người của thái tử.

Dù cố gắng hết sức nhưng Tiểu Điệp chính là không thể nhúc nhích, thậm chí một thán từ cũng không thể thốt lên được, nàng chỉ có thể mở to mắt bị người phía sau vác như bao tải đem đi.

Bị bắt cóc rồi!

Đó chính xác là những gì nàng đang nghĩ. Chết tiệt! Rốt cuộc là tên hỗn đàng nào đã bắt nàng? Lúc đầu cứ tưởng bị người của thái tử bắt được nhưng hóa ra không phải. Hắn vác nàng quăng lên xe ngựa, sau đó quăng nàng ở cái nhà hoang này rồi đi mất. Nhưng nghĩ đến càng tức, không phải bà bà bảo nàng đã có thể dễ dàng giải huyệt của người khác hay sao, trừ khi hắn là Thiên Thuật hoặc là Thuật Gia đột phá. Nếu một cao thủ như thế tại sao lại bắt nàng. A... càng nghĩ càng rối. Tiểu Điệp nhủ mi ra sức kịch liệt suy nghĩ, nhưng vấn đề này như một mớ tơ vò, càng gỡ càng rối, càng suy nghĩ lại càng cảm thấy mù mịt, nàng bực bội không suy nghĩ nữa, trước hết tìm cách thoát ra cái đây.

Tay chân bị trói không thể sử dụng thuật, miệng thì bị điểm huyệt cấm ngôn, Tiểu Điệp chỉ có thể nhúc nhích thân thể nhìn ngó xung quanh. Nhìn tới góc

kẹt, Tiểu Điệp mừng rỡ: A, có chai rượu.

Nàng nhanh chóng lặn tới chỗ đó, luồn chai rượu ra sau tay, lấy miếng vải gần đó bọc chai rượu lại, sau đó cố gắng đập chai rượu phát ra tiếng nhỏ nhất. Đập xong, nàng vội lấy miếng thủy tinh cửa sợi dây ở tay. Sợi dây cứ cót kết mãi một hồi mới đứt, Tiểu Điệp mừng rỡ lấy miếng thủy tinh cửa nốt dây ở chân.

"Két!"

Cánh cửa mở ra, Tiểu Điệp giật mình.Chết, có người vào. Nàng nhanh chóng lấy mảnh vải đập những mảnh thủy tinh, ném luôn mảnh thủy tinh trong tay vào trong đó. Ngồi ngay ngắn, vờ như tay vẫn còn bị trói ở phía sau.

Bên ngoài cửa, tên hắc y nhân bắt cóc nàng đi vào, phía sau còn có một người mang mâm cơm, nhưng người đó để cơm lại rồi nhanh chóng đi ra.Trong phòng lại chỉ còn mình nàng với tên hắc y nhân.

Bị hắc nhìn chằm chằm, mồ hôi sau lưng Tiểu Điệp túa ra như tắm.

Hồng rồi, không lẽ bị hắc phát hiện.

Chắc không đâu. Lão gia gia, làm ơn đừng nhìn nữa, nếu cứ nhìn kiểu này thì sao nàng bỏ trốn.

Hắc y nhân với khăn che kín mặt, ngoài đôi mắt ra nàng hoàn toàn không thể nhận diện ra hắc là ai.

Bỗng nhiên hắc chớp lấy một phần bên tay áo nàng xé mạnh một cái: "Rẹt!!"

Tay áo bị xé rách, để lộ phần vai trắng nõn.

Cướp sắc?

Ý nghĩ này vừa lóe lên, Tiểu Điệp theo phản xạ liền cho hắc một bạt tay mà quên mất nàng đang giả bộ bị trói. Lực đạo tay khá mạnh, khiến cho mặt hắc y nhân bị lệch sang một bên.

Đánh xong, Tiểu Điệp cứng đờ người, trăm lần vạn lần mắng bản thân ngu ngốc. Kỳ này hay rồi, xem như nàng khỏi trốn.

Hắc y nhân bị Tiểu Điệp đánh, không những không phần nộ mà trong đáy mắt xuất hiện sự vui mừng pha lẫn xúc động. Hắc đột nhiên ôm chặt lấy nàng.

"Lôi Nhạc, ta đã tìm thấy nàng" Hắc ghi chặt Tiểu Điệp vào người mình, thì thầm nói.

Bị hắc y nhân ôm, Tiểu Điệp tròn to mắt, hai tay không ngừng quấy quấy.

Cái quái quỷ gì đây? Cái gì mà Lôi Nhạc ta đã tìm thấy nàng kia chứ, ta căn bản không phải Lôi Nhạc. Tên này không phải bị nàng tát đến phát khùng rồi chứ.

Ôm một hồi, hắc y nhân mới buông Tiểu Điệp ra. Hắc lấy tay giải huyệt cho nàng.

"Xin lỗi, ta quên mất nàng bị điểm huyệt cấm ngôn"

Tiểu Điệp tròn mắt, không ngừng thở phì phò. Quên cái đầu nguoi á, ăn xong đậu hũ của ta mới nhớ là đã điểm huyệt, tiện lợi quá đi.

Tiểu Điệp đã có thể sử dụng lại thuật, nàng nhanh chóng biến ra thanh song đao, cắt đứt sợi dây dưới chân, sau đó lộn vòng, nhanh chóng kẻ thanh đao lên cổ hắc y nhân.

Bị Tiểu Điệp kẻ đao lên cổ, hắc không những không hoảng sợ mà hết sức bình tĩnh, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười nhẹ.

"Nàng quả nhiên vẫn thích dùng song đao"

Hả! Tiểu Điệp định hỏi như vậy là có ý gì thì mới phát hiện, nàng lần nữa bị điểm huyệt. Không thể nào, nàng hoàn toàn không nhìn thấy hắc đã xoay người, tên này rốt cuộc đã ra tay lúc nào.

.....*****.....*****.....

Tác giả: Chẹp! Xem ra khuôn mặt mới của Điệp tỷ không mấy suôn sẻ rồi.. hắc... hắc...

Tiểu Điệp: *mặt đầy sát khí* Ngươi còn dám nói.

Tác giả: Ặc, xem ra ta nên dzọt thì hơn. *Chạy* Điệp tỷ, ở lại chơi vui vẻ! >.<

Tiểu Điệp: *Dzì theo cùng với song đao* Đừng để ta bắt được ngươi!! !=

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Trúng Độc

"Vương gia, thuyền đã đến" Người lúc này bước vào, cung kính nói.

"Được, chúng ta trở về An Lạc"

Hắc y nhân rất nhanh vòng tay ngang eo Tiểu Diệp, bế nàng phi thân đi mất.

*****_*****_*****

Về đến vương phủ, cả người Tiểu Diệp cũng đã rũ ròi, nàng chìm vào giấc ngủ sâu.

Không biết ngủ bao lâu, khi tỉnh dậy bên ngoài trời đã đỏ rực màu hoàng hôn. Tiểu Diệp nhấc thân thể mới như bước xuống giường. Đến bên cửa tay nàng khẽ chạm vào, ánh sáng xanh nhạt bỗng phát ra. Tiểu Diệp thở dài: "Quả nhiên có kết giới" Cũng đúng nếu không hẳn làm sao có thể dễ dàng giải huyết cho nàng đi lại như thế.

Ngay lúc đó cánh cửa mở ra, Hoắc Đình bước vào cùng với mâm cơm trên tay.

Tiểu Diệp chỉ nhẹ lướt mắt qua, sau đó lại như cũ. Là tam vương gia sao? Hừ, nàng cũng đoán được phần nào.

"Nhạc nhi, chắc nàng đói rồi, ta có mang chút điểm tâm cho nàng"

Hoắc Đình cười đến tươi rói, không chút tà khí. Hắn gấp thức ăn vào chén cơm sau đó đặt vào tay nàng.

Tiểu Diệp không nói gì, nhận chén cơm cầm cúi ăn. Sau khi quét sạch mâm cơm, ợ một cái, trông vô cùng không thực nữ, Tiểu Diệp nghiêm túc nhìn Hoắc Đình nói: "Thả ta ra"

"Tại sao?"

Nhìn vẻ mặt tỏ vẻ ngây thơ của Hoắc Đình, nàng thật muốn đấm một cái thật mạnh vào mặt hắn. Nhưng mong muốn vẫn chỉ là mong muốn, Tiểu Diệp cố gắng bình tĩnh, mỉm cười nhẹ: "Vì người bắt làm người"

"Ta không bắt làm người"

Tên này, bốn cô nương trước giờ chưa từng bị ai chọc tức đến như vậy, xem như ngơ ngác. Tiểu Diệp tròn mắt, cả người giận phát run.

Nàng cắn môi, kìm nén tức giận nói: "Ta không phải Lôi Nhạc"

"Nàng là Lôi Nhạc"

Tiểu Diệp đáp: "Không phải!"

Hoắc Đình: "Phải"

"Không phải"

"Phải"

"Không phải"

"Phải"

.....

Đùng! Nàng lật bàn, chính xác là lật bàn.

"Ta đã bảo là không phải!"" Tiểu Diệp tức giận đứng phắt dậy hét vào mặt Hoắc Đình.

Hoắc Đình giọng nói vẫn bình thường đáp: "Phải"

Aaaa... Tiểu Diệp nàng bị hấn làm cho tức điên rồi.

"Được, muốn ta làm Lôi Nhạc chứ gì? Vậy thì ta là Lôi Nhạc. Tên khốn nguoi rút cuộc có thả ta ra không?"

Hoắc Đình mỉm cười: "Nếu nàng đã nhận mình là Lôi Nhạc thì ta càng không thể thả nàng"

"Tại sao?"

"Vì nàng phải làm thê tử ta"

Ách, cái gì?

"Vậy thì ta không phải là Lôi Nhạc, có chết cũng không phải là Lôi Nhạc" Tiểu Diệp kiên quyết nói.

"Nhưng nàng vừa mới nói mình là Lôi Nhạc" Hoắc Đình cười thỏa mãn.

"Nguoi..." Tên khốn này, đâu ra cái kiểu ép người khác nhận tên bừa bãi thế chứ.

Đang vô cùng tức giận, bất ngờ Hoắc Đình ôm eo Tiểu Diệp, hôn nhẹ lên trán nàng nói: "Ta có việc bận đi trước, nếu nàng ngoan ta sẽ thả nàng"

"Nguoi dám!"

Tiểu Diệp vung nắm đấm nhưng lại đâm hụt, đành trơ mắt đứng nhìn Hoắc Đình rời khỏi.

Nàng vừa bị hấn hôn trộm. A, thật là tức chết mà. Tiểu Diệp không ngừng đánh thụp thụp vào ngực. Nàng muốn đánh, muốn đá, muốn cắn hấn. Bực tức bực phát, vô thức Tiểu Diệp cầm rèm cửa không ngừng nhai ngấu nghiến.

Hấn rút cuộc chốt bên mắt nào mà lại dám nói nàng là Lôi Nhạc, thê tử của hấn. Nàng căn bản không phải cái người tên Lôi Nhạc gì ấy. Từ trên xuống dưới đều không phải!! Nếu phải lấy một người như hấn, nàng thả lấy một con cẩu thì hơn.

*****_____*****_____*****

Bước ra khỏi cửa, nhớ lại khuôn mặt đỏ đỏ hồng hồng vì tức giận của Tiểu Diệp, Hoắc Đình không nhịn được bật cười. Hấn không biết vì sao nàng lại không nhận mình là Lôi Nhạc. Nhưng, hấn chắc chắn rằng đó chính là nàng, không thể nhầm lẫn được.

Đứng ké bên, Hắc Tử không ngừng dụi mắt, cả người run rẩy. Hấn là đang bị chốt hay là đau mắt đỏ? Người bên cạnh hấn là vương gia sắt đá, cư nhiên lại đang cười?

Còn lại một mình trong phòng, Tiểu Diệp ngồi phịch xuống giường thờ dài. Lúc bị bắt, Tiểu Bạch Lang bị nàng bỏ lại, giờ không biết ra sao. Rồi còn sư phụ và mọi người nữa, không biết họ đã an toàn trốn thoát ra chưa.

Bất giác, âm thanh nhỏ quen thuộc vang lên: "Ma ma"

Tiểu Diệp kinh hãi, vội chạy ra hướng cửa, nơi phát ra tiếng nói. Đây là...

Thân hình nhỏ dần hiện ra sau cánh cửa, Tiểu Diệp vui mừng cực kì. Quả nhiên là Tiểu Bạch Lang, không biết làm sao nó có thể ở đây, nhưng miễn sau nó vẫn ổn.

Tiểu Bạch Lang không ngừng kêu "ma ma" và kiếm Tiểu Diệp. Khi gặp Tiểu Diệp, Tiểu Bạch Lang mừng rỡ lao về phía nàng.

Chợt nhớ tới kết giới, Tiểu Diệp hoảng hồn kêu lên nhưng lại không kịp. Thân hình nhỏ bé của Tiểu Bạch Lang cứ thế xuyên qua kết giới chui tọt vào lòng nàng. Tiểu Diệp ngăn người, xoa khắp nơi Tiểu Bạch Lang. Không bị sao, không lẽ...

Tiểu Diệp vội chạy nhanh ra cửa định bỏ trốn, không ngờ bị dội ngược lại khiến đầu u một cục. Nàng nhú mi xoa đầu, cánh cửa kia vẫn còn kết giới kia mà. Sau đó lại nhìn qua Tiểu Bạch Lang. Nhóc này, rút cuộc mi là gì mà lại có thể xuyên qua kết giới của hấn? Nhìn sao thì vẫn chỉ là một thú nhồi bông biết nói.

Tiểu Bạch Lang không hiểu nàng đang nghĩ gì, chỉ cười toe toét dụi vô người nàng. Tiểu Diệp bị dụi đến toàn thân bị nhột, liền vội nắm Tiểu Bạch Lang kéo ra. Tiểu Bạch Lang vung vẩy cái tay kêu "đói đói". Nghe vậy nàng vô năng lượng lửa thành vài viên sau đó đưa cho Tiểu Bạch Lang ăn, ăn no, Tiểu Bạch Lang lại lăn ra ngủ.

Nàng thật ghen tị với nó, thật muốn vô lo vô nghĩ như vậy quá đi. Vô lo vô nghĩ? Cụm từ này hiện lên khiến Tiểu Diệp khựng lại.

Không phải tên Tam vương gia bắt nàng vì nhầm nàng với người tên Lôi Nhạc nào đó hay sao? Tức, hấn không biết nàng là Tiểu Diệp, cũng như hấn sẽ không giết nàng. Chỉ cần nàng giả vờ ngoan ngoãn, khuất phục, một khi hấn để nàng tự do, nàng sẽ tìm cách tẩu thoát. Sao nàng lại không nghĩ ra cách này sớm hơn kia chứ, ha ha ha.

Nghĩ đến đây, tâm trạng nàng phút chốc tốt hơn, ngồi trong phòng Tiểu Diệp tự độc thoại, cố gắng làm sao khi lần sau đối diện với tên Tam vương gia,

nàng có thể tự nhiên nhất.

Bên ngoài, những hộ vệ canh chừng thấy Tiểu Diệp nói chuyện một mình thì đồng loạt lác đầu. Ngày hôm sau, toàn vương phủ đều truyền tai nhau rằng nữ nhân vương gia đem về hóa ra bị điên. v)

-----*****-----*****-----

"Này! Ta ngoan ngoãn rồi, huynh có thể bỏ kết giới ra được không?" Tiểu Diệp tỏ ra ngoan hiền, cố gắng chớp chớp đôi mắt thuyết phục Hoắc Đình.

Hoắc Đình đưa tay nâng cằm Tiểu Diệp, hỏi lại: "Nàng thực sự không bỏ trốn?"

Tiểu Diệp kịch liệt gật đầu. Hoắc Đình nhếch môi cười, cuối thấp xuống tai nàng, thì thầm nói: "Ta lại không thấy vậy"

Thuận tiện, hần hôn một cái lên má nàng, sau đó sáng khoái rời khỏi.

Diệp không những không thể ra ngoài, mà còn bị Hoắc Đình hôn trộm một cái. Nành tức tối giẫm chân bịch bịch xuống đất. Tại sao, tại sao? Rõ ràng đáng về nàng ngoan hiền đến thế, thuận theo đến thế, tại sao vẫn không qua mặt được hần kia chứ.

Tiểu Diệp bế Tiểu Bạch Lang lên, cười lại nụ cười mà nàng cho rằng là ôn nhu, hiền dịu, sau đó hỏi: "Con nhìn xem, trông ma ma rất ngoan đúng không?"

Không biết Tiểu Bạch Lang thấy gì, Tiểu Diệp chỉ biết, toàn thân Bạch Lang không ngừng run rẩy, sợ hãi: "Ma ma, ghê, con sợ"

Chỉ ba từ ngắn gọn, đầu Tiểu Diệp lập tức xuất hiện đầy hắc tuyến.

Nụ cười của nàng, cực khổ tập luyện, ghê sao?

Kể từ khi bị Hoắc Đình bắt, đã hai tháng trôi qua. Tiểu Diệp sớm bỏ ý định dùng chiêu ngoan hiền để được thả ra. Lần nào cũng vậy, khi nàng trước mặt hần giả bộ, không biết bằng cách nào hần đều phát hiện ra, đã vậy còn bị hần hôn trộm, thiệt là mất mặt mà. Thôi thì nàng cứ ngồi đây, chờ khi nào hần chán ắt sẽ thả nàng. Nhưng xem chừng thời gian để tên vương gia đó chán nàng, xem ra cũng dài quá đi.

Tiếng cánh cửa mở ra, như thường lệ, một người bên ngoài đem mâm cơm vào. Kết giới ngoài cửa dường như chỉ có tác dụng với mỗi mình nàng. Tiểu Diệp nhìn một bàn đầy đồ ăn ngon mà vô cùng chán nản.

Tên vương gia kia, hần không định nuôi nàng béo mập thành heo để mần thịt đấy chứ?

Tiểu Diệp buồn chán không muốn động đũa. Bên ngoài Hoắc Đình đi vào, nhìn thấy Tiểu Diệp không muốn ăn bèn hỏi: "Sao vậy? Thức ăn không ngon sao?"

Tuy cách hai bước chân, nhưng Tiểu Diệp vẫn có thể nghe thấy mùi rượu thoang thoang từ Hoắc Đình, nàng nhú mi hỏi: "Ngài vừa uống rượu?"

Hoắc Đình kéo ghế ra ngồi vào, nói: "Lúc này ta có uống một chút, không ngờ nàng nhận ra"

Nhìn cặp mắt lơ đãng của Hoắc Đình, Tiểu Diệp bắt đầu cảnh giác. Loại nam nhân như hần, bình thường điềm tĩnh là thế, nhưng khi uống rượu vào, không biết sẽ làm ra loại sự tình gì, nàng chính là đề phòng vẫn hơn.

Ngón tay Hoắc Đình khẽ lướt trên mặt Tiểu Diệp, cả thân thể nàng ngay lập tức cứng đờ, tim đập kịch liệt.

Tên vương gia này, hần rốt cuộc muốn làm gì?

Hoắc Đình khẽ dừng lại, đôi mắt sâu hun hút không thấy đáy, lơ mơ vì hơi rượu, bắt giác, khóe môi khẽ cười nhạt: "Nàng sợ ta ?"

Nhìn khuôn mặt đầy đau đớn của Hoắc Đình, tim nàng bắt giác chùn xuống. Nàng sợ hần? Với những việc Hoắc Đình đã làm nàng có thể không sợ?

Nhìn khuôn mặt Tiểu Diệp, Hoắc Đình sớm biết câu trả lời, nỗi đau trong đáy mắt càng hiện rõ. Ly rượu lúc này hần uống là ly rượu độc, nhưng chính tay hoàng huynh đưa cho hần, hần có thể không nhận? Xem ra, hần đã xem thường ly rượu độc đó rồi.

Thân thể Hoắc Đình cứ thế, nặng nề đổ xuống.

Nhìn thấy Hoắc Đình nằm im không động đậy, Tiểu Diệp hoảng sợ, vội đứng phắt dậy: "Này, ngài sao thế?"

"Đề ta gọi người giúp" Tiểu Diệp xoay người liền bị Hoắc Đình giữ lại.

Hần yếu ớt nói: "Không cần, nàng cứ đỡ ta lên giường là được"

Tiểu Diệp lóng ngóng không biết làm sao, đành phải nghe lời Hoắc Đình đỡ hần lên giường.

Bàn tay Hoắc Đình vô thức nắm chặt lấy tay Tiểu Diệp, hần sợ chỉ cần một chút thả lỏng thì khi tỉnh dậy sẽ không thể thấy nàng.

Trong mê sảng, Hoắc Đình vừa siết chặt tay Tiểu Điệp vừa lẩm bẩm: "Đừng đi"

Tiểu Điệp vừa ngưỡng mộ, vừa tội nghiệp cho nam nhân si tình này, nàng thật tò mò, không biết người tên Lôi Nhạc kia là người như thế nào.

Bàn tay Tiểu Điệp khẽ chạm vào chán Hoắc Đình, nàng dịu dàng nói: "Ta sẽ không đi"

Lúc này, Hoắc Đình mới thôi nói mê sảng, chìm sâu vào giấc ngủ.

Có thể hay không, sau này nàng cũng sẽ gặp được một người si tình như vậy. Người sẽ vì nàng nguyện làm tất cả, ngay cả khi không còn ý thức cũng không muốn buông tay nàng.

Không biết ngồi bao lâu, Tiểu Điệp cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Trong ý thức mơ hồ, nàng dường như nghe thấy hai đứa trẻ cười nói vui đùa, tiếng cười cứ như thế hết xa lại gần, hình bóng bé gái và bé trai dù nàng có cố gắng như thế nào thì vẫn không thể nhìn rõ được, nàng chỉ thấy hai cái bóng mờ mờ.

Lẫn trong tiếng cười bỗng có tiếng nói: "Nhạc Nhạc tỷ"

Tiếng nói ngày càng rõ rệt, tiếng nói đó là đang gọi nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Ngốc Vương Gia

Tiểu Điệp có cảm giác như ai đó gọi mình, tiếng gọi lớn dần khiến nàng bừng tỉnh. Trước mặt nàng, khuôn mặt Hoắc Đình phóng to cực đại, khiến nàng giật bắn, hét toáng lên.

Hoắc Đình bị tiếng la của Tiểu Điệp vội bật lùi ra sau, mắt dần ửng hồng.

Tiểu Điệp không để ý việc Hoắc Đình sắp khóc, thấy hắn đã tỉnh nàng mừng rỡ: "Ngài đã tỉnh"

Lúc này hắn ngất đi, sau đó không ngừng sốt dừ dội, nàng đã phải dùng đến Liệt Băng để giúp hắn hạ sốt. Cũng may giờ hắn đã không sao.

Thấy Tiểu Điệp nhìn hắn sắp khóc mà không dỗ, ngược lại nàng còn cười rất tươi. Hoắc Đình lập tức òa khóc, tiếng khóc vang lên khắp phòng.

Tiểu Điệp bịt tai lại, không hui chuyện gì xảy ra, về mặt khó xử: "Ngài sao vậy, tự nhiên khóc toáng lên cứ như một tiểu hài tử ấy"

"Nhạc Nhạc tỷ cười nhạo ta" Hoắc Đình âm ức nói.

"Ngài nói ai cơ?" Mặt Tiểu Điệp ngay lập tức thộn ra.

"Chính là Nhạc Nhạc tỷ" Vừa nói, Hoắc Đình vừa chỉ tay vào Tiểu Điệp, ánh mắt trong suốt, giận dữ như một tiểu hài nhi.

"Ta sao?"

Bộ dáng này có gì đó không đúng lắm. Tiểu Điệp ánh mắt nghi ngờ nhìn Hoắc Đình, tay sờ sờ lên trán hắn. Rõ ràng là không có sốt.

Nhìn Tiểu Điệp, Hoắc Đình khó hiểu hỏi: "Tỷ đang làm gì thế? Sao lại sờ trán đệ?"

"Ngài tên gì?" Tiểu Điệp hỏi

"Lý Hoắc Đình" Hoắc Đình ngoan ngoãn đáp.

Nàng từng nghe bà bà nói, Tam vương gia quả thật tên Lý Hoắc Đình. Nàng gật gù, sau đó hỏi tiếp: "Ta tên gì?"

"Tỷ là Lôi Nhạc, là Nhạc Nhạc tỷ của đệ a"

Tiểu Điệp lập tức trầm ngâm. Hắn rõ ràng biết tên bản thân mình, vẫn như cũ nghĩ nàng là Lôi Nhạc, nhưng sao nàng thấy có gì đó không đúng lắm.

Hoắc Đình lo lắng, kéo tay áo Tiểu Điệp: "Nhạc tỷ, đệ lại làm gì sai sao?"

"Không có! Ngài không làm gì sai cả" Tiểu Điệp cười khỏ.

"Vậy sao Nhạc Nhạc tỷ toàn hỏi đệ mấy câu kì quái, sau đó liền im lặng a" Khuôn mặt Hoắc Đình lập tức xụ xuống.

Nhạc Nhạc tỷ? Chính nó!

Tại sao vương gia lại gọi nàng là Nhạc Nhạc tỷ mà không phải là Lôi Nhạc? Không lẽ nào, vương gia bị tuột kí ức chứ?

Tiểu Điệp nuốt nước miếng một cái, nghiêm túc hỏi Hoắc Đình: "Vậy ngài năm nay bao nhiêu tuổi rồi a?"

Hoắc Đình xòe sáu ngón tay lên đồng đặc nói: "Ta sáu tuổi rồi nha"

Đoàng!

Như sét đánh ngang tai, Tiểu Điệp có một cảm giác choáng váng. Thật sự xảy ra rồi, điều kinh khủng thật sự đã xảy ra!

Trong lúc Tiểu Điệp chưa hoàn hồn, Hoắc Đình lại tiếp: "Còn nữa, tỷ đừng kêu ta là ngài, ta không thích, cứ kêu ta là tiểu Đình như trước kia đi"

Tiểu Điệp cứ thế, trong trạng thái vô hồn: "ừ.. ừ.. à.. à.. "

Xong! Cuộc đời nàng thế là đi tong, Tam vương gia, người giăng kết giới bị hóa ngục... Vậy ai là người sẽ giúp nàng hóa giải kết giới để đi ra?

Hết nhìn vương gia như đứa trẻ, lại nhìn Tiểu Bạch Lang cuộn tròn ngủ ngon lành trong chăn. Tiểu Điệp có cảm giác uất nghẹn, khóc không ra nước mắt.

Nàng còn chưa trở thành cao thủ bậc nhất trong võ lâm, chưa trở thành người giàu nhất thiên hạ, nàng chưa gặp nam nhân khiến nàng nhất kiến trung tình. Tiền tài, danh vọng, tình yêu, nàng chưa làm được cái gì, và bây giờ phải chết đi ở đây vì vương gia bị hóa ngục. Nàng không cam tâm, không cam tâm, lão thiên, ông thật là không công bằng!!!!

Trên trời, lão thiên bật ngửa, sau đó ngáp: Nếu như ta công bằng thì đã không có người giàu kẻ nghèo, người đẹp kẻ xấu. Suy cho cùng là do người không may... hắc... hắc...

Hoắc Đình ngơ ngác nhìn Tiểu Điệp, đút đùi gà vô miệng nàng, ngây ngô nói: "Đùi gà ngon, Nhạc tỷ đừng khóc"

Nàng có thể không khóc sao?

"Ồ... ô... ô... " Mặt Tiểu Điệp nhăn nhó, không khác gì khi đang ăn quả mướp đắng.

Hoắc Đình luống cuống không biết làm sao, hần liền ngồi bịch xuống đất khóc theo.

Ngồi trên nóc nhà, Hắc Tử nghe tiếng khóc, bèn phi thân xuống xem thử. Đến nơi, hần hoàn toàn sững sờ. Tại sao vị cô nương kia ngồi khóc, và vì sao vương gia...

Hắc Tử nheo nheo mắt nhìn Hoắc Đình, bất thành linh liền rút kiếm ra chia thẳng vào Tiểu Điệp, giọng lạnh lùng nói: "Nữ nhân, rốt cuộc ngươi đã làm gì vương gia?"

Tiểu Điệp bị ánh sáng xanh của lưỡi kiếm làm cho khiếp sợ, quên cả việc khóc, lắp bắp nói: "Ta làm gì ngô?"

Thấy Tiểu Điệp bị chia kiếm, Hoắc Đình cảm thấy tức giận. Hần không biết Nhạc Nhạc tỷ đã làm gì, nhưng người kia làm cho Nhạc Nhạc tỷ sợ hãi đến thế, thật là đáng ghét.

Hoắc Đình đứng phất dậy, không nói không rằng cắn thẳng vào tay Hắc Tử. Hắc Tử bị đau nhưng không gỡ ra, sắc mặt trước sau lạnh tanh, mặc cho Hoắc Đình cắn, tay cầm kiếm vẫn không rung chuyển, ánh mắt vẫn sắc lạnh nhìn Tiểu Điệp.

Nhìn tay Hắc Tử bị cắn đến chảy máu, Tiểu Điệp khiếp sợ: "Ta không có làm gì vương gia cả, lúc ngài ấy đến bỗng dưng bị sốt, sau đó thành ra thế này. Tay người... ực... người không nghĩ rằng nên băng bó?"

"Bị sốt?"

Bị hỏi lại, Tiểu Điệp gật gật đầu. Sau đó lại nhìn sang Hoắc Đình nói: "Vương gia, ngài hãy thả tay người ta ra được không?" Cánh tay bị cắn sâu đến thế kia, đến nhìn cũng không dám nhìn.

Nhìn cây kiếm chia vào người Tiểu Điệp, lại nhìn mặt Hắc Tử, Hoắc Đình lắc lắc đầu: "Không muốn, hần làm Nhạc Nhạc tỷ sợ, hần là người xấu"

Tiểu Điệp nhìn vẻ mặt ngây ngô của Hoắc Đình, nở nụ cười cứng nhắc: "Không có, không có, ta không có sợ, vì vậy hãy thả huynh ấy ra đi"

"Thật sự không sợ?"

"Không sợ!" Tiểu Điệp gật đầu khẳng định.

Lúc này, Hoắc Dĩnh mới chịu nhả tay của Hắc Tử ra, chạy ra phía trước chắn cho nàng.

"Người không được chia kiếm vào Nhạc Nhạc tỷ!"

"Tuân lệnh" Hắc Tử nhìn Hoắc Dĩnh sau đó liền tra kiếm vô bao.

Hoắc Dĩnh liếc Hắc Tử một cái, rồi cầm tay Tiểu Diệp áp lên mặt mình, lo lắng hỏi: "Hắn ta thật đáng ghét, tỷ thật sự không sao?"

"Àn" Tiểu Diệp cảm thấy ngại vội rút tay lại.

Nàng thấy, người cần lo lắng là Hắc Tử mới đúng, vết thương sâu đến thế kia mà. Không ngờ, một người trung thành như Hắc Tử lại bị chính chủ tử của mình làm thành ra như vậy. Nàng cảm thấy Hắc Tử có phần đáng thương.

Hắc Tử im lặng không nói gì, hần lặng lẽ rút lọ thuốc ra rắc lên vết thương, nhanh chóng lấy miếng vải băng bó lại. Cả quá trình, sắc mặt hắn vẫn không thay đổi, không có kể cả một cái nhíu mày.

Hoắc Dĩnh bĩu môi, lay lay Tiểu Diệp: "Tỷ đừng đứng im nữa, ra ngoài kia chơi với đệ đi"

"Chơi sao? Nhưng ta không thể ra ngoài kia nha" Tiểu Diệp khó xử nói.

"Ngô? Vì sao lại không thể?" Hoắc Dĩnh liền chạy ra bên ngoài, hướng vào trong nói: "Cửa mở nha, đệ đâu có khóa"

Mặt Tiểu Diệp chứa đầy hắc tuyến.

"Đi! Ra ngoài chơi"

Hoắc Dĩnh cứ thế lôi Tiểu Diệp chạy thẳng ra ngoài. Hắn hào hứng nói:

"Thấy chưa, ra ngoài được này"

Nhưng quay người lại hắn mới phát hiện, Tiểu Diệp không có ở phía sau, nhìn vào phía trong thì thấy nàng đang gập mình xuống ôm mặt.

Bị đập mặt vô kết giới cái bóp, không khác gì đập mặt vào tường, Tiểu Diệp đau đến mức nói không nên lời, chỉ biết ngồi thụp xuống ôm mặt. Kì này xem như cái mũi nàng tiêu rồi, nàng bị hủy dung rồi.

"Tỷ lại bị sao nữa nha? Mặt tỷ lại bị gì sao?" Hoắc Dĩnh cứ thế kéo mặt Tiểu Diệp lên xem thử, sau đó mặt hắn lập tức tái mét, xanh hơn tàu lá chuối.

"Ồ, Nhạc Nhạc tỷ, tỷ bị chảy máu"

Tiểu Diệp nghe xong giật mình: "Đâu?"

Hoắc Dĩnh chỉ vào mũi mình: "Mũi tỷ"

Nàng đưa tay sờ thử. Ách, có máu thật này.

"Phụt! Hahaha" Phía sau Hắc Tử bật cười.

Tiểu Diệp bị đau lại còn bị quên, nàng ai oán nhìn Hắc Tử: "Huynh còn cười ta, nhờ ơn chủ tử của huynh mà ta bị hủy dung rồi này"

Hắc Tử không cười nữa, nhún nhún hai vai. Hắn tiến lại gần Hoắc Dĩnh, cầm tay Hoắc Dĩnh lên bắt mạch.

Tiểu Diệp không hiểu gì, định hỏi. Nhưng khi bắt gặp sắc mặt vô cùng khó coi của Hắc Tử thì đành im lặng.

"Quả nhiên bị trúng độc" Hắc Tử bỏ tay Hoắc Dĩnh xuống, trầm ngâm nói.

"Trúng độc? Chẳng lẽ có người muốn giết ngài ấy?" Tiểu Diệp hỏi.

Hắc Tử cười nhạt: "Nếu nói đến người muốn giết ngài ấy, ta e là nhiều vô số kể"

Tiểu Diệp thoáng sửng sốt. Nàng vốn biết Tam vương gia là một người nhẫn tâm, máu lạnh, ắt có nhiều kẻ thù. Nhưng khi nghe người khác nói trực tiếp như thế, nàng có chút bất ngờ. Có phải chăng, là do nàng đã thấy phần yếu đuối nhất của Hoắc Dĩnh, nên quan điểm của nàng về hắn cũng có chút thay đổi?

"Thế huynh có biết ngài ấy bị trúng độc gì không?"

"Là Cốt Tán Hoàn" Hắc Tử trả lời.

"Độc này vốn không có thuốc giải"

"Lý nào lại như vậy chứ, mọi vật đều có tương khắc, lẽ nào lại không có thuốc giải?" Tiểu Diệp nhìn Hắc Tử tò vò về nghỉ ngơi.

Hắc Tử cười như không cười nói: "Quả thật có, nhưng nó vốn bị thất truyền từ lâu. Chỉ có người trong bộ tộc Bạch Lang mới biết, nhưng bộ tộc này cũng đã bị diệt vong vào 15 năm trước"

Tiểu Diệp im bật, không biết nói gì, như thế này khác gì không có thuốc giải.

Hắc Tử liếc nhìn Tiểu Diệp và Hoắc Đình, sau đó nhấc chân rời khỏi.

Hoắc Đình này giờ im lặng bỗng lên tiếng: "Nhạc tỷ, tỷ đau lắm sao?"

Tiểu Diệp ngờ ngác không hiểu gì: "Sao lại hỏi vậy?"

Hoắc Đình xụ mặt, hai ngón tay chọt chọt vào nhau: "Tại vì này giờ đệ không thấy tỷ cười, trông tỷ cứ như muốn khóc í".

"Ta có sao?"

"Có" Hoắc Đình gật đầu

Nhìn vương gia như thế này, nàng cũng không biết nên làm sao. Hắc tử vốn có nhiều kẻ thù như vậy, nếu để người khác biết hắc tử đã bị ngốc nhất định sẽ ra tay, nàng có chút không đành lòng nhìn hắc tử chết.

Tiểu Diệp nhìn Hoắc Đình mỉm cười: "Ta không sao"

Phía bên ngoài cửa, ở một góc khuất bỗng xuất hiện một tiểu thái giám, dáng vẻ hắc tử vội vã rời khỏi phủ vương gia.

**** **** ****

"Hắc tử đã chết?"

Một nữ nhân xinh đẹp, dáng vẻ mềm mại nằm trên giường, trên tay cầm ly rượu vàng, ánh mắt tĩnh lặng không giấu vẻ tàn độc.

"Bẩm, tam vương gia chưa chết" Tiểu thái giám quỳ xuống, run rẩy nói.

"Khôn kiếp!!" Ly rượu bị nàng ta giận dữ ném xuống đất, hàm răng nghiến ken két, hận không thể ngay lập tức đem người kia ra băm vằm trăm mảnh.

Tiểu thái giám bị tiếng động làm cho cả người giật thót, vội quỳ rạp xuống đất: "Nhưng... bẩm, vương gia đã bị hóa ngục"

Nghe đến đây, khuôn mặt xinh đẹp kia mới dịu lại, nở nụ cười. Nàng ta phát phát tay.

Tiểu thái giám hiểu ý, vội cúi đầu rời khỏi.

Lý Hoắc Đình ới Lý Hoắc Đình, chàng tưởng rằng đẩy ta cho hoàng thượng thì sẽ hết chuyện sao. Chàng quá ngây thơ rồi, thứ ta không có được, người khác cũng đừng hòng có được.

Nàng ta búng tay, ngay lập tức, trước mặt liền xuất hiện ba tên hắc y nhân.

"Tối nay giết tam vương gia cho ta, còn nữ nhân kia, các người cứ sử dụng tùy ý, sau đó bán vào lầu xanh. Nhất định phải khiến người ta tưởng rằng nữ nhân đó đã giết vương gia, rồi cùng gã nhân tình trốn thoát"

"Tuân lệnh" Ba tên hắc y nhân đồng thanh đáp, như con gió, cả ba cùng lúc biến mất.

Khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười càng đậm. Ngón tay gõ trên vách tường nhịp đều đều, tiếng gõ tường như hồi chuông từ thần chậm rãi, chậm rãi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Đức Phi

Đêm đến, phủ Tam vương gia sớm chìm vào bóng tối. Xung quanh vô cùng tĩnh lặng, riêng căn phòng có kết giới vẫn còn ánh đèn lập lòe hắc ra ngoài.

"Này, sao ngài không về phòng mình ngủ mà lại ngủ trên giường của ta?" Nhìn Hoắc Dĩnh cuộn tròn trên giường, Tiểu Diệp tò mò khó chịu.

Ngược lại, Hoắc Dĩnh vô cùng vui vẻ, dụi mắt vô chần, hồn nhiên nói: "Ở đây có Nhạc tỷ, ta muốn ngủ ở đây"

Ngay lập tức, mặt Tiểu Diệp hắc hơn đít nòi, nàng tròn mắt nói: "Nếu ngài ngủ ở đây thì ta ngủ ở đâu?"

Nghe Tiểu Diệp hỏi, Hoắc Dĩnh đắm chiêu suy nghĩ, nhìn quanh giường một hồi, sau đó thân thể to lớn từ từ nhích ra ngoài.

Tiểu Diệp khó hiểu hỏi: "Giấy?"

Hoắc Dĩnh chỉ vào phía giường trống bên trong, cười híp mắt: "Tỷ ngủ ở đây"

"..." Tiểu Diệp như nuốt phải hột nhãn, tròn to mắt ếch nhìn.

Hoắc Dĩnh còn không quên chừa cho nàng một phần chần, vui vẻ nhắm mắt ngủ.

"Ngài, ngài,..." Tiểu Diệp tức giận nhưng không biết làm sao, nếu hắc không phải Tam vương gia, nàng đã sớm đập hắc như từ rồi.

Hừ, đành ngủ dưới đất vậy.

Tiểu Diệp lấy cái chần trải xuống đất nằm, nhưng nằm được một lát thì toàn thân lại rét run, không tài nào ngủ được. Nàng bức bối đứng bật dậy, đi lại giường lay lay Hoắc Dĩnh: "Vương gia, vương gia,..."

Hoắc Dĩnh không mở mắt, trái lại còn ngủ ngon lành, khóe miệng tự nhiên nở nụ cười.

Tiểu Diệp lại kêu thêm lần nữa, nhưng Hoắc Dĩnh vẫn nằm im ngủ, tiếng ngáy nhẹ nhẹ vang lên đều đều.

Tiểu Diệp bất lực thở dài, nhìn phía trong góc giường, nàng mâu thuẫn, không biết nên nằm trong đó ngủ hay không.

Tư tưởng đấu tranh kịch liệt, cuối cùng con buồn ngủ lấn át lý trí, Tiểu Diệp nhẹ kéo cái chần leo lên giường nằm phía bên trong. Nàng cố gắng nép sát vách tường, cách xa Hoắc Dĩnh hết mức có thể. Thú thật, đây là lần đầu tiên nàng ngủ cùng giường với nam nhân, tim không ngừng đập bịch bịch, nàng vuốt ngực mình trấn an.

Ngủ thôi!

Bên ngoài cửa, một trong ba tên hắc y nhân thọc một cái lỗ trên vách cửa, nhẹ nhàng dùng ống trúc thổi làn khói trắng vào phía bên trong.

Tên thổi ống trúc đưa tay ra hiệu: Đã thổi xong thuốc mê.

Hai tên còn lại gật đầu.

Lập tức ba tên đồng loạt xông vào cửa, lưỡi đao lóe sáng nhắm thẳng vào người Hoắc Dĩnh.

Keng!!

Tiếng binh khí va vào nhau, cả ba tên đều mở to mắt kinh ngạc. Tiểu Diệp cảm thấy thương cảm lưỡi đao, nhếch môi cười.

"Không thể nào, người, người,..." Một tên hắc y nhân lên tiếng.

Tiểu Diệp nheo mắt thành một đường hẹp dài, vung cây thương khiến ba tên bật lùi ra phía sau. Nàng cười nhạt, nói: "Ta thì sao, tại sao ta lại không bị hôn mê?"

Nàng cũng không biết tại sao nàng lại không bị hôn mê, nhưng điều này cũng không quan trọng, trước mắt xử lý ba tên này đã.

Một tên hắc y nhân tắc lưỡi, sau đó cả ba đồng loạt xông lên.

Lưỡi đao sắc bén đâm vào ngực nàng, Tiểu Diệp nhanh chóng dùng cán thương đỡ, nhẹ xoay người lấy lưỡi thương đâm vào tên còn lại.

Tiếng binh khí vang lên chói tai, vật dụng trong phòng bị chém bể vang lên loảng xoảng. Lưỡi thương như xé gió, không ngừng chém vào đối phương.

Ba tên hắc y nhân liên tục thay phiên nhau hướng vào chỗ hiểm nàng nhắm tới.

Tiểu Diệp đạp đất, tung người lên trời xoay tròn, lưỡi thương lần lượt hất tung lưỡi đao khiến ba tên kia khẽ chao đảo.

Chống chọi một hồi, cả hai bên đều thấm mệt. Tiểu Diệp thở hồng hộc, khuôn mặt sạm đỏ ửng. Nàng không ngờ ba tên này võ công lại cao cường như vậy, nhìn thấy bản thân không cầm cự được lâu, Tiểu Diệp nhìn Tiểu Bạch Lang ra lệnh: "Mau kêu Hắc Từ tới đây"

Tiểu Bạch Lang nhanh chóng từ trong người Tiểu Điệp bay ra khỏi cửa, lao vào màn đêm mất hút.

Một mình Tiểu Điệp chống chọi với ba tên hắc y nhân. Bất ngờ, dây xích từ phía sau trời chân nàng lại, khiến nàng không thể di chuyển. Tiểu Điệp lấy tay niệm chú, ngay lập tức hơi nước ngưng tụ lại thành bức màn băng ngăn cách nàng. Hoắc Đình ra khỏi ba tên kia.

Ba tên hắc y nhân cũng lần lượt nện chú, mũi tên bằng lửa như những con nện liên tục lao vào bức màn, sau đó bốc hơi thành nước.

Tiểu Điệp vì gần kiệt sức, khuôn mặt dần trắng bệch, trên trán giọt mồ hôi to như hạt đậu liên tục chảy xuống.

Chết tiệt, Hắc Tử này giờ sao chưa tới, nàng sắp không chịu được nữa rồi.

Ba tên lại tiếp tục nện chú, mũi tên lửa hợp lại thành phượng hoàng lửa, lao thẳng tới nàng. Năm tên đều thuộc Ngũ hành gia, kì này nàng tiêu chắc rồi.

Tiếng oanh vang lên khiến mặt đất rung chuyển, bức tường băng vỡ tan thành từng mảnh, rơi ra tứ phía. Tiểu Điệp chao đảo, lùi ra phía sau, trên miệng phun ra một ngụm máu tươi. Ba tên hắc y nhân nhân cũng đồng loạt chao đảo phun ra ngụm máu.

Tiểu Điệp cảm giác mắt mình mờ dần, thân thể run nhẹ từng hồi.

"Nhạc tỷ, xảy ra chuyện gì vậy?" Hoắc Đình đột nhiên tỉnh dậy, dụi mắt ngỡ ngàng hỏi.

Bất ngờ, một tên hắc y nhân phóng đao về phía Hoắc Đình.

Tiểu Điệp kinh hô: "Cẩn thận!" sau đó liền nhảy ra đỡ.

Cây đao lạnh lẽo đâm thẳng vô ngực nàng, trước sự ngỡ ngàng của Hoắc Đình, Tiểu Điệp ngã xuống nền đất mất đi ý thức.

Chết tiệt! Nếu biết đau như vậy nàng đã không nhảy ra đỡ rồi.

"Nhạc tỷ, Nhạc tỷ, tỷ tỉnh lại đi đừng làm đệ sợ" Như hòn đá rơi xuống mặt nước tĩnh lặng, Hoắc Đình điên cuồng lay vai Tiểu Điệp.

Đáp lại Hoắc Đình chính là sự im lặng đến đáng sợ, xuyên thấu tâm can. Bàn tay Hoắc Đình run rẩy, tâm trí hấn dần trở nên hoảng loạn.

Không, không, Nhạc tỷ không thể chết, hấn không cho phép. Là bọn chúng, chính chúng đã phóng cây đao.

Hoắc Đình như con sư tử bị giẫm phải đuôi, ánh mắt giận dữ, phần nộ hướng thẳng ba tên hắc y nhân.

Từ người Hoắc Đình, ánh sáng xanh dần xuất hiện. Xung quanh mặt đất như sợ hãi không ngừng rung lắc dữ dội.

Giết! Hấn phải giết, bọn chúng nhất định phải chết!

Nộ khí pha lẫn linh khí khiến màu xanh càng thêm phán tán rộng. Khuôn mặt Hoắc Đình trở nên tàn nhẫn, lạnh lẽo.

Thấy được nguy hiểm trước mắt, ba tên hắc y nhân lập tức quay lưng tẩu thoát.

Hoắc Đình nhìn theo bóng lưng ba tên kia, ánh sáng xanh trong mắt rất nhanh lóe lên. Phía sau Hoắc Đình lập tức xuất hiện ba con quỷ khuyến phóng về phía bọn chúng.

Lập tức ba tên ngã phật ra đất, giật giật vài cái, chết ngay tại chỗ. Trên cổ chúng đều mất một mảng thịt lớn ngay chỗ động mạch chủ, máu không ngừng ọt ạt chảy ra, nhanh chóng nhuộm đỏ nền đất.

Khi Hắc Tử tới nơi, chỉ thấy Hoắc Đình không ngừng ôm Tiểu Điệp khóc lớn, ba tên hắc y nhân đều đã bị giết chết.

Hấn là đã đến rồi sao?

Hắc Tử nhanh chóng bước tới chỗ Hoắc Đình, vội cầm tay Tiểu Điệp bắt mạch.

"Vương gia..."

"Người im đi!" Không để Hắc Tử nói hết câu, Hoắc Đình liền hét lớn.

Nhạc tỷ chết rồi, hấn không muốn, hấn nhất định phải phá hết chỗ này, kéo chỗ này đi cùng với Nhạc tỷ.

Trong tay Hoắc Đình ngay lập tức xuất hiện một cây trượng lớn, chỉ cần vung một cái, trong vòng bán kính tám kilomet nhất định tất cả bị san bằng, không một thứ gì còn sống, kể cả hấn.

Nhìn được ý định của Hoắc Đình, Hắc Tử vội hét lớn: "Vương gia, Nhạc cô nương còn sống"

Hoắc Đình lập tức khựng lại, cây trượng trong tay lập tức biến mất.

"Nhạc tử còn sống?"

Hắc Tử vội gạt đầu.

Hoắc Đình ngồi sụp xuống, ôm chặt Tiểu Diệp: "Mau, gọi thái y tới đây"

Mở mắt dậy, Tiểu Diệp thấy xung quanh mình một màu tối đen.

"Đây là đâu?"

"Ái chà! Chúng ta lại gặp mặt"

Trong bóng tối, bạch y nữ tử dần xuất hiện. Nàng ta nâng cằm Tiểu Diệp, nở nụ cười yêu mị nói: "Không phải ta bảo rồi sao, ta là ngươi, và ngươi... là ta."

Tiểu Diệp hoàn toàn sửng sốt. Khuôn mặt mới của nàng giống với nàng ta, chỉ trừ đôi mắt, nàng ta mắt... đỏ.

"Chắc, chắc, có vẻ như ta nói bao nhiêu lần thì khi tỉnh lại ngươi vẫn sẽ quên mất. Thôi thì ta sẽ nói luôn trọng điểm luôn vậy. Lần này sẽ là ta điều khiển cơ thể"

Nói rồi bạch y nữ tử liền biến mất.

"Sao?"

Tiểu Diệp nặng nề mở mắt dậy.

Hoắc Đình thấy Tiểu Diệp tỉnh dậy liền mừng rỡ: "Nhạc tử, tử đã tỉnh!"

Khóe môi Tiểu Diệp khẽ mỉm, trông mắt ánh lên tia đỏ.

"Tiểu Đình, lâu rồi không gặp!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chương Ngoại Truyện: Lôi Nhạc Và Lý Hoắc Đình

Chương Ngoại Truyện: Lôi Nhạc Và Lý Hoắc Đình

0

"Oe oe oe" Tiếng trẻ sơ sinh vừa vang lên, vị trưởng tộc đang lo lắng đi đi lại lại phía bên ngoài cửa liền tức tốc chạy vào.

Trên giường, vị thê tử của ông vừa sinh xong đang còn kiệt sức, nhưng nàng vẫn nhìn ông bằng đôi mắt ấm áp pha lẫn mệt mỏi. Nàng cười nhẹ, sau đó chỉ chỉ về phía đứa trẻ đang được bà mẹ ẵm. Thi trầm bảo: "Con gái của chúng ta đó, chàng xem nó dễ thương không?"

Lúc này đây ông mới chợt nhớ tới đứa bé vừa mới được sinh ra, hài tử đầu tiên của ông, bèn tới chỗ bà mẹ.

Nhìn đứa bé nhỏ xíu đang yên ổn nằm ngủ. Trong lòng ông không khỏi dâng lên một cổ xúc động. Ông lấy tay sờ nhẹ vào má của đứa bé, cẩn thận như sợ đứa bé sẽ bị đau.

"Con gái của cha" Đứa trẻ như nghe được tiếng cha mình nói chuyện, bèn nhoen miệng cười khiến cho vị trưởng tộc kia chợt ngây ngẩn.

Thấy tướng công mình ngây ngốc nhìn con gái, trưởng tộc phu nhân cười, nhẹ tiếng gọi: ""Tướng công"

Nghe tiếng thê tử gọi, ông mới dời tầm mắt khỏi đứa bé, đi tới bên giường.

Nàng giả vờ nhìn ông bằng ánh mắt oán trách, nói: "Con gái chúng ta còn chưa có tên "

Nghe thấy thế, ông mới chợt nhớ mình quả thật chưa đặt tên cho con. Ông lấy tay vỗ vỗ trán mình.

Đưa con gái của mình ông thấy quả thật rất xinh đẹp, hay vì là nhi tử của ông nên ông mới thấy như thế. Ông bèn trầm giọng nói : "Lôi Nhạc, con gái của mình sẽ tên là Lôi Nhạc, tiểu Nhạc Nhạc"

Trưởng tộc phu nhân nghe thấy tên này cũng gật đầu đồng ý : "Lôi Nhạc, tiểu Nhạc Nhạc"

Nàng nắm tay phu quân của mình thì thầm bảo : "Có tướng công bên cạnh thiếp rất là hạnh phúc, chúng ta hãy cùng nhau nuôi lớn tiểu Nhạc Nhạc của chúng ta nên người"

Vị trưởng tộc trầm lặng không nói gì, chỉ ôm chặt thể tử mình vào trong lòng.

-----*****-----

3 năm sau.....

"Phụ thân!!!"

Nghe tiếng con gái gọi, vị tộc trưởng đang luyện kiếm bèn thu kiếm lại. Bể tiểu oa nhi đang chạy chưa rành ở phía trước..Nhìn trên mình con gái lấm lem bùn đất, ông khẽ nhíu mày.

"Nhạc Nhạc, con vừa mới té sao"

Cô bé cười tươi gật gật đầu: "Àn"

"Sao con bắt cắn thế" Ông phui phui bùn đất, không khỏi thấy xót, khẽ mắng.

Bị phụ thân la, Lôi Nhạc bèn xụ mặt xuống tỏ ý đã biết lỗi. Nhìn vẻ mặt này của con gái, ông không nổi giận, chỉ thờ dãi sau đó dặn dò: "Lần sau cẩn thận nghe không"

Thấy phụ thân căn dặn, Lôi Nhạc gật đầu : " Àn"

Thấy mắng cũng nể rồi, dặn cũng dặn rồi, ông nhìn con gái nhẹ giọng hỏi : " Tiểu Nhạc Nhạc tìm phụ thân có việc gì?"

Lúc này Lôi Nhạc mới nhớ tới mục đích tìm phụ thân. Nàng giơ tay múa chân, tỏ ý là muốn học võ, muốn được cường đại như phụ thân.

Lôi Thích - Phụ thân của nàng, tướng bản thân mình nghe lắm, liền hỏi lại: " Con muốn học võ ?".

Tiểu oa nhi, đôi mắt to tròn không ngừng gật đầu. Vừa lúc ấy một lão thái bà chậm rãi bước ra. Tuy đã ngoài 50 tuổi nhưng tinh thần vô cùng minh mẫn, xương cốt còn rất dẻo dai.

Lão thái bà lên tiếng: "Nếu nội tôn đã muốn học võ vậy thì con dạy đi"

Thấy có sự ủng hộ của bà nội. Lôi Nhạc cười híp cả mắt, sau đó lại dùng ánh mắt cún con để năn nỉ phụ thân.

Biết rằng không thể từ chối, Lôi Thích chỉ còn cách gật đầu đồng ý. Còn Lôi Nhạc được phụ thân đồng ý liền hôn cái "bẹp" lên má ông.

Lôi Thích bị bất ngờ, sau đó liền cười ha hả, xoa đầu con gái. Lão thái bà thấy cháu gái không hôn mình liền giở giọng trẻ con: "Tiểu Nhạc Nhạc, còn nội". Bà không quên chỉ vào má của mình.

Hiểu ý của lão thái bà, Tiểu Nhạc Nhạc kêu phụ thân thả nàng xuống. Nàng lững thững chạy tới, hôn cái "bẹp" vào má bà.

Lão thái bà được toại nguyện cười mãi không thôi.

Đây chính là ngày đầu tiên Lôi Nhạc bắt đầu học võ công, nàng không biết rằng nhờ nó mà sau này nàng đã bao lần thoát chết.

.....

Đã được 3 tháng kể từ Lôi Nhạc bắt đầu học võ. Phải nói là nàng vô cùng có khí chất, sinh ra là để luyện võ. Chỉ trong vòng ba tháng mà nàng đã có thể đánh bại một người có võ công đạt gần trung cấp. Điều này khiến cho cả gia tộc vô cùng ngạc nhiên và tự hào.

Hôm nay cũng như mọi ngày, Lôi Nhạc đến bãi đất trống để luyện khí công, chuẩn bị cho việc học phép thuật. Nàng muốn được cường đại như phụ thân, muốn tất cả mọi người trong tộc Sói Trắng đều phải nể, và công nhận giống với phụ thân. Vì thế nàng không ngừng cố gắng luyện tập, người ta bảo nàng là thiên tài, nhưng thật ra nàng chỉ là bỏ sức ra luyện tập nhiều hơn người bình thường mà thôi.

Đang ngồi thiền tịnh tâm, thì từ trên trời một cậu bé rơi xuống, đè lên ngay Lôi Nhạc. Cậu bé giật mình vội lồm cồm bò dậy, nhìn xem người mình bị đè có có sao không.

Còn Lôi Nhạc vì bị đè quá bất ngờ, lại đập trúng ngay đầu, con mắt không ngừng nổ đom đóm.

"Này!!! Ngươi có sao không?!!!" Cậu bé rụt rè nhìn Lôi Nhạc dò hỏi.

"Ta không sao, mà ngươi từ đâu trên trời rơi xuống thế, ngươi là con thiên đế trốn xuống đây chơi à" Lôi Nhạc chăm chú nhìn người phía trước. Trước mắt là tiểu hài tử, lớn hơn nàng khoảng 2, 3 tuổi.

Bị một tiểu oa nhi xinh xắn, môi hồng, răng trắng, mắt long lanh nhìn, tiểu hài tử xấu hổ đỏ mặt.

"Không có, ta là tam hoàng tử, con của hoàng thượng không phải thiên đế"

"Hoàng thượng..." Lôi Nhạc nhắm lại hai mắt này sau đó về mặt buồn buồn nói: "Ta không quen"

Cậu bé thấy không khí có vẻ chùng xuống, bèn vội xua xua tay nói: "Không sao"

Vội đánh trống lảng sang chuyện khác: "À mà ngươi tên gì?"

"Ta tên Lôi Nhạc, còn ngươi?"

"Ta tên Lý Hoắc Đình"

Sau đó lại nói tiếp: "Ngươi nhỏ hơn ta nên ngươi phải gọi ta là Đình ca ca"

Nghe thấy phải gọi Hoắc Đình là ca ca, Lôi Nhạc cho rằng như thế là mình kém hơn, bèn dẫu môi nói: "Không chịu, ngươi phải gọi ta là tỷ tỷ cơ"

Hoắc Đình nghe thấy Lôi Nhạc muốn kêu bằng tỷ tỷ bèn ngạc nhiên hỏi: "Tại sao ta phải kêu ngươi là tỷ tỷ, ngươi nhỏ tuổi hơn ta mà"

"Vậy ngươi có võ công hơn ta không? Ta không muốn gọi người kém hơn ta là ca ca"

Thấy ý kiến của Lôi Nhạc khác với những gì mẫu thân dạy, khiến cho hắn lúng túng, nhưng Hoắc Đình lại muốn Lôi Nhạc kêu hắn là ca ca, liền gật đầu đồng ý.

Cuối cùng buổi luyện tập của Lôi Nhạc bị chuyển thành buổi thi đấu.

Khi cả hai đều vào tư thế chuẩn bị, Lôi Nhạc lớn giọng nói: "Bắt đầu"

Lý Hoắc Đình luôn tự tin vào võ công của mình, thậm chí nghĩ rằng chỉ cần đánh cho Lôi Nhạc té là được.

Nhưng người tính không bằng trời tính, chỉ trong vòng 3 chiêu, Lý Hoắc Đình đã bị đánh nằm bẹp xuống đất không thể di chuyển.

Hoắc Đình đâu ngờ rằng ở trong cung hắn thắng được là do có người nhường, vì thế hắn làm sao có thể thắng nổi Lôi Nhạc.

Trận đấu kết thúc, Tiểu Nhạc Nhạc cười tươi như hoa, nghênh mặt lên nói: "Nói phải giữ lời, ngươi phải gọi ta là Nhạc tỷ"

Mặc dù không cam lòng, nhưng Hoắc Đình là một người giữ lời, đành trái lòng gọi: "Nhạc Nhạc tỷ"

Lôi Nhạc hài lòng: "Đình đệ đệ"

"Nhưng nếu như trận tiếp theo ta đánh thắng, ngươi có thể gọi là ca ca chứ?" Lý Hoắc Đình vẫn không từ bỏ mục đích của mình.

Lôi Nhạc sáng khoái đáp: "Được"

Đây là lần đầu tiên Lôi Nhạc gặp Lý Hoắc Đình. Nàng đâu biết rằng vì muốn nàng gọi hắn là ca ca mà hắn đã chăm chỉ luyện võ, sau này trở thành người đứng đầu không ai địch nổi. Nhưng tiếng ca ca kia hắn vẫn không thể nào nghe được, vì khi Hoắc Đình tìm Lôi Nhạc đấu trận hai, thì tiểu Nhạc Nhạc đã không còn ở đây nữa. Thời điểm này cả hai đều là đứa trẻ, Lôi Nhạc 3 tuổi, Hoắc Đình 5 tuổi. Và bánh xe vận mệnh của hai đứa trẻ này vẫn quay trong âm thầm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 21:1: Đức Phi (2)

"Ồ ô, Nhạc tỳ, tỳ làm đệ sợ chết khiếp đi được." Hoắc Đình vừa mừng vừa hoảng, bật khóc nức nở.

Tiểu Điệp vừa tỉnh dậy, thần sắc không được tốt, hai bên tai lại không ngừng bị tra tấn bởi Hoắc Đình, liền không chịu được mà gằng giọng: "Nín, nam nhân chỉ đổ máu không rơi lệ." Một câu nói lạnh đậm của Tiểu Điệp, Hoắc Đình lập tức im bật, đôi mắt ngấn nước tròn xoe nhìn nàng.

Cảm giác con đau rát ở cổ truyền đến, Tiểu Điệp ngồi dậy định lấy nước thì bị ngã trở lại, toàn thân hầu như mất hết sức lực.

Tiểu Điệp khẽ tắc lưỡi.

Chỉ giao đấu với ba tên bậc Ngũ hành mà lại bị thương nặng như vậy, đúng là vô dụng mà, đáng lý không nên để 'ta' kia điều khiển cơ thể.

Hoắc Đình nhìn chăm chăm vào Tiểu Điệp, sau đó cúi đầu xuống, về mặt ngẩn ngai.

Thấy được vẻ mặt muốn nói gì đó của Hoắc Đình, Tiểu Điệp lên tiếng: "Có chuyện gì sao?"

"Nhạc tỳ, mắt tỳ sao biến thành màu đỏ rồi "

Ánh mắt đỏ khê lay động, nàng nhìn Hoắc Đình dò xét: "Mắt ta màu đỏ, đệ không thích?"

Hoắc Đình lập tức lắc đầu: "Đệ không có, dù tỳ thế nào, đệ vẫn yêu Nhạc tỳ nhất."

Nghe thế, Tiểu Điệp cười đầy chế giễu. Vậy, nếu biết rằng nàng muốn giết tiên đế, hoàng đế và hán liệu hán có cảm giác gì. Đường đường là Tam vương gia, không ngờ lại biến thành một tên ngốc như thế này, đây chính là quả báo, quả báo cho tội ác 20 năm trước của tiên đế.

"Tiểu Đình ngoan!" Tiểu Điệp cười, nhưng nụ cười ngoan độc, chứa đầy thù hận, mối thù tàn sát cả bộ tộc Bạch Lang của nàng.

Bỗng bên ngoài cửa, giọng nói cao vút của tiểu thái giám truyền tới: "Đức phi nương nương đến."

Sắc mặt trắng bệch của Tiểu Điệp thoáng hiện u ám

Tiếng cửa vang lên, một thân ảnh yêu kiều bước vào, theo sau là tiểu nha hoàn mặc áo màu xanh lam, búi tóc tròn ở hai bên.

Nhìn thấy Đức phi, Tiểu Điệp định cúi người xuống hành lễ thì bị nàng ta ngăn lại. Đức phi mỉm cười nhìn Tiểu Điệp thân thiết nói: "Tiểu muội, muội mang trọng thương chưa hồi phục, không nên hành lễ."

"Đa tạ Đức phi nương nương." Nói rồi Tiểu Điệp ngã người ra phía sau, ngồi lại như cũ.

"Tiểu muội, muội thế nào rồi?" Đức phi vuốt nhẹ tay nàng, về mặt chứa đầy lo lắng.

"Đa tạ nương nương đã quan tâm, tiểu nữ đã đỡ được phần nào."

"Vậy thì tốt quá, ta có đem một chút thuốc bổ đến cho muội để bồi bổ, ta mong muội sẽ uống." Nàng ta thở phào ra nhẹ nhõm, vui vẻ cầm bịch thuốc đưa cho Tiểu Điệp.

"Tiểu nữ không dám, đa tạ nương nương đã sủng ái." Về mặt cung kính, Tiểu Điệp nở nụ cười nhẹ.

"Không cần khách khí, muội đã cực khổ rồi."

"Ý nương nương là gì? Tiểu nữ ngu muội nên không hiểu."

Đức phi cầm tay Tiểu Điệp, về mặt đồng cảm: "Tin tam vương gia bị hóa ngọc, phủ vương gia bị thích khách đột nhập đã truyền đến cung, vì thế nên ta mới thay hoàng thượng đến đây."

Hóa ra là chuyện này, cũng đúng, việc Tam vương gia bị hóa ngọc, không thể mãi giấu được, cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra. Nhưng đích thân Đức phi đến đây, việc này không hề đơn giản. Nàng và Đức phi vốn không biết nhau, nếu nói là vì Hoắc Đình, dường như là thân thiết quá mức. Mối quan hệ giữa họ tốt vậy sao?

"Đã khiến cho nương nương lo lắng, tiểu nữ và vương gia, cả hai đều không sao."

"Muội nói đúng, thấy muội không sao ta cũng yên tâm, ta có hẹn với hoàng hậu uống trà ngắm hoa, giờ cũng đã đến giờ, ta đi đây. Tiểu Thụy!"

"Có tiểu nữ." Nô tỳ bên cạnh vội vả vén áo cho Đức phi, rất nhanh chóng cả ba người đều rời khỏi.

"Nhạc Nhạc tỳ, đệ không thích người hồi này." Hoắc Đình này giờ im lặng, bỗng lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Chương 21.2

"Vì sao?"

"Đệ không biết, khi gặp người đó, đệ có cảm giác muốn cắn." Hoắc Dĩnh nhe răng nanh, trợn mắt để mô tả.

Cắn? Tiểu Diệp khòe mắt cảm thấy co rút. Không ngờ hóa ngọc xong, bản chất thú tính cũng trời dậy.

"Tiểu Dĩnh, đệ ra ngoài đi, ta muốn ở lại một mình." Tiểu Diệp mặt mũi day hai thái dương.

"Đệ đã làm gì sai sao?" Hoắc Dĩnh sùng sốt, sau đó sực sực, chuẩn bị khóc.

"Đệ không làm gì, chỉ là ta đang mệt thôi."

"Tỷ bị đau sao? Để đệ đi gọi thái y."

"Không cần, chỉ cần nghỉ một lát là khỏi, nên đệ ra ngoài đi, để ta một mình."

Hoắc Dĩnh vẻ mặt miễn cưỡng không muốn rời: "Thật là đệ rời khỏi tỷ sẽ không sao?"

"Ừ"

Hoắc Dĩnh thất thiêu đi ra ngoài, hẳn thật muốn ở lại, nhưng Nhạc tỷ muốn ở một mình.

Hoắc Dĩnh vừa đi vừa ngoảnh đầu lại nhìn Tiểu Diệp, dường như đang chờ Nhạc tỷ của hắn đổi ý, cho hắn ở lại. Nhưng hắn đã bước ra tới ngoài, đóng cửa lại, mà Tiểu Diệp vẫn không nói gì, vẻ mặt Hoắc Dĩnh lập tức buồn rười rượi.

Tiếng đóng cửa vang lên, Tiểu Diệp thở phào nhẹ nhõm.

Hai mươi năm trước, gia tộc Bạch Lang bị tiên đế tàn sát, nàng không biết giờ những người thân nàng đang ở đâu, liệu họ có còn sống không?

Nàng nhất định phải giết tiên đế, giết tất cả những người đã cùng tiên đế bày lên kế hoạch giết gia tộc nàng.

'Tiểu Diệp' kia ngu ngốc không nhận ra, nhưng nàng biết, trái tim này đã sớm yêu Lý Hoắc Dĩnh. Bởi, nàng chính là một phần nhân cách cùng sức mạnh đã bị phong ấn của nàng ta, tình cảm của nàng ta cũng chính là của nàng.

Để tránh mềm lòng, không thể ra tay, nàng tốt nhất không nên tiếp xúc quá nhiều với Lý Hoắc Dĩnh.

Tiểu Diệp nhắm chán xoay xoay lọ thuốc, ngón tay nhẹ nhàng mở bung nắp ra. Một mùi hương nhẹ theo làn gió bay ra, mùi đặc trưng của thuốc đông y.

"Quả nhiên thuốc trong cung, vô cùng hảo hạng!"

"Nhưng trọng lượng của bình thuốc này có vẻ hơi kì lạ."

Về đến phòng mình, Hoắc Dĩnh ngồi vào ghế, không ngừng thờ dài với thờ dài.

Hắc Tử đứng bên cạnh, thấy vậy quan tâm hỏi: "Vương gia, điều gì khiến ngài phiền lòng, có cần thuộc hạ xử lý?"

Hoắc Dĩnh im lặng, nhẹ lắc đầu.

"Vậy, thuộc hạ sẽ mua kẹo hồ lô cho ngài."

Hoắc Dĩnh tiếp tục lắc đầu.

"Thế còn đồ chơi thì sao?"

Lần này Hoắc Dĩnh không lắc đầu nữa mà đứng phắt dậy, chỉ thẳng vào mặt Hắc Tử, la lớn: "Người phiền quá, không thấy ta đang không vui sao, mau ra ngoài!"

Hắc Tử thoáng giật mình, mặc dù vương gia bị hóa ngọc, nhưng vẻ mặt tức giận của ngài vẫn thật đáng sợ. Lập tức, Hắc Tử biến mất không dấu vết.

Hoắc Dĩnh ngồi phịch xuống ghế, gõ đầu cộp cộp xuống bàn, lầm bầm: "Nhạc tỷ ngọc, ngọc, ngọc, ngọc, tại sao không giữ đệ ở lại?!"

Hắn rất thích Nhạc tỷ, nhưng dường như Nhạc tỷ không thích hắn, hắn nên làm gì đây?

*****-----*****

Sau khi quay về hậu cung, Đức phi lập tức liền cho tất cả mọi người lui ra. Nàng ta thả mình xuống ghế, vẻ mặt mỉm cười đầy thỏa mãn.

"Để ta xem, lần này mi làm sao thoát chết, ha ha ha ha..."

Trong bình thuốc đưa cho Tiểu Diệp, nàng ta đã lén bỏ long ấn dưới đáy bình, đồng thời nhân lúc Tiểu Diệp không chú ý, đã sai thái giám giấu thánh chỉ giả dưới gối. Một kế hoạch vô cùng hoàn hảo, việc cần làm bây giờ chính là, nàng ta báo cho hoàng thượng, khi tìm thấy long ấn cùng thánh chỉ giả, nhất định Tiểu Diệp không thoát khỏi cái chết. Chỉ cần Tiểu Diệp chết, việc giết Hoắc Đình trở nên dễ như trở bàn tay.

"Người đâu, chuẩn bị cho ta bộ xiêm y mới, ta cần phải đi tiến cung!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Chương 21.3

Đức Phi chỉnh trang lại y phục, thân hình mềm mại uyển chuyển bước qua dãy hậu viên. Vào tới thư phòng, nhìn thấy bóng hình nàng đang tìm kiếm đang ngồi chễm chệ trên ghế, chăm chú duyệt công văn. Đức Phi vội quỳ xuống hành lễ: "Đức phi tham kiến hoàng thượng."

Hoàng thượng liếc nàng một cái, vẫy vẫy tay, tỏ ý bình thân. Nàng ta thu hồi tư thế hành lễ, nhẹ đi đến kế bên y, âm thanh trong trẻo nói: "Hoàng thượng, người trong lòng đang có chuyện phiền muộn?"

Hoàng thượng khuôn mặt xám xịt, đôi chân mày càng lúc càng nhíu chặt, ánh mắt lộ rõ vẻ hoang mang.

Bên cạnh, Đức phi không nói gì, kiên nhẫn đợi phản ứng của đối phương. Nàng ta luôn giữ nụ cười nhẹ, khiến người khác không khỏi say đắm mà quên phòng bị, nhưng ẩn sâu trong đáy mắt chính là sự mưu tính được che bởi đôi mắt phong tình vạn chủng.

"Ta..." Hắn không biết, liệu hắn có nên nói cho nàng ta nghe hay không, đây vốn là một chuyện quan trọng.

Nhưng ngay khi nhìn thấy đôi mắt trong suốt của Đức Phi, hoàng thượng lập tức liền mềm lòng. Dù gì, cũng nhờ Đức Phi mà hắn mới có thể bắt được vô số gian thần, giữ vững được ngai vị cho đến ngày hôm nay.

Hoàng thượng không biết nên nói như thế nào, cuối cùng khó khăn mở lời:

"Ngọc ấn của ta đã bị mất, hiện tại không cách nào kiểm tra." Nói đến đây, sắc mặt Hoàng thượng tối đi vài phần, y lập tức nhìn sắc mặt Đức Phi để dò xét.

Biết ý đồ, Đức phi lập tức vội hốt hoảng, không nói nên lời, trong lúc hoang mang đánh rơi chiếc nghiên mực.

Nàng ta vẻ mặt sợ hãi, vội quỳ xuống hành lễ: "Hoàng thượng, xin người hãy thứ tội, thần thiếp đã hỏi chuyện không nên hỏi."

Hoàng thượng lắc đầu, thở dài, đưa tay ra đỡ Đức phi đứng dậy: "Không sao, không sao, là ta tin tưởng nàng nên mới nói ra, nàng nghĩ ta nữ trách phạt nàng sao?"

Đức phi thân hình yếu đuối, cả thân thể dựa vào hoàng thượng, giọng nỉ non: "Thế, người có nghi ngờ là ai hay không?"

Hoàng thượng bắt lực thở dài. Sao hắn có thể nói người hắn nghi ngờ chính là tam đệ Lý Hoắc Đình của mình. Hiện tại, trong tay y nắm giữ hơn một nửa số binh lính, chỉ cần y muốn tạo phản, nhất định sẽ thành công. Hắn trước giờ luôn tin tưởng tam đệ này, nhưng hiện tại long ấn đột nhiên biến mất, có khi nào...

Hoàng thượng lắc đầu nói: "Ta vẫn chưa nghĩ ra là ai."

"Hoàng thượng, có khi nào là tam vương gia có tham vọng lớn, muốn soán ngôi vua nên..."

"Ăn nói hàm hồ!"

Đột ngột bị quát, nàng ta khẽ rung mình. Nhìn sắc mặt Hoàng Thượng tối sầm, biết mình đã chọc giận y, Đức phi vội quỳ rạp xuống: "Là thần thiếp ăn nói hàm hồ, vương gia với ngài anh em tình thâm, không thể nào xảy ra chuyện đó được, mong Hoàng thượng tha thứ."

Nhìn thân hình nhỏ bé đang run rẩy, bất giác hắn trở nên mềm lòng, nhẹ giọng nói: "Nàng lui ra đi, hiện tại ta hơi mệt."

Đức phi trong lòng không cam tâm, nhưng không thể trái ý vua, nàng đứng dậy hành lễ sau đó lui ra ngoài.

*****_****_*****

Trong phòng Hoắc Đình, Tiểu Diệp thân thể tuy còn đau nhức nhưng đã đỡ hơn được vài phần. Nàng liền vận sức lực điều khiển lại mạch ngũ hành trong người, sắc mặt phút chốc trở nên trắng bệch, trên trán xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng. Cảm giác dòng khí trong người đã được lưu thông, nàng dừng lại, thở ra một hơi.

"Cũng may, sức mạnh bị phong ấn đã được giải hơn một nửa."

Sức mạnh của nàng do chính một tay bà nội phong ấn, cũng chính phóng ấn đó đã khiến cho dung nhan của nàng ít nhiều bị thay đổi.

Nàng không bao giờ quên cái ngày định mệnh đó, cái ngày binh lính tới giết sạch gia đình nàng, cái ngày nàng bị phong ấn quên hết tất cả, bị bỏ vào hố không gian và trở thành cô nhi. Nàng nhớ, nhớ hết tất cả, nội, phụ thân, mẫu thân, con nhớ mọi người.

Nhìn bức tường phong ấn, lập lòe ánh xanh ngoài cửa, Tiểu Diệp vung tay một cái, bức tường phong ấn của Hoắc Đình liền biến mất.

Tiểu Diệp khẽ nhoẻn miệng cười. Có nên nói trong cái rủi có cái may hay không. Cũng nhờ cái tính ngu ngơ của Tiểu Diệp kia nên kết giới này được dựng lên khá là yếu. Cũng nhờ vậy, hiện tại nàng mới có thể phá nó một cách dễ dàng không tốn sức lực.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Chương 22.1: Bỏ Trốn

Thân ảnh Tiểu Diệp đáp nhẹ một cái, liền lập tức phi thân ra ngoài.

Hiện tại là ban đêm, ngoài trời tối đen như mực, nhưng lại không chút rợn mây khiến cho bầu trời lấp lánh đầy sao.

Tiểu Diệp nhẹ phi thân lên nóc nhà, ngồi xuống ngược mắt nhìn lên bầu trời. Đôi mắt nàng đờm buồn, như nhớ lại gì đó.

Nàng nhớ, trước kia cứ mỗi khi tới trung thu, bà nội thường hay bế nàng phi thân lên nóc nhà như thế này để ngắm trăng.

Hai bà cháu lúc ấy nói cười rôm rả, nàng không nhớ rõ lúc ấy đã nói gì, chỉ nhớ cảm giác ấm áp của nội đã ôm nàng. Cái cảm giác ấy, nàng tưởng chừng như mình có tất cả hạnh phúc trên thế gian này.

Thật trùng hợp, hôm nay lại là trung thu.

Cả người nàng như được quay trở lại thời khắc ấy, bất giác nàng nở nụ cười.

Không biết qua bao lâu, dưới nóc nhà bỗng vang lên tiếng sột soạt. Tiểu Bạch Lang bất ngờ từ phía dưới bay lên. Nó nhìn nàng ngơ ngác, cảm giác như quen nhưng lại không quen, khiến nó không dám lại gần, chỉ ở khoảng cách xa nhìn nàng, kêu hai tiếng nghi ngờ: "Mama?"

Tiểu Diệp bị tiếng gọi làm cho bừng tỉnh, ánh mắt nhìn Tiểu Bạch Lang ánh lên sắc đỏ.

Bị nhìn như thế khiến Tiểu Bạch Lang giật mình, bộ lông trắng muốt của nó xù lên vừa cảnh giác vừa sợ hãi.

Nhìn con thú nhỏ vô cùng quen mắt trước mặt, tâm tình Tiểu Diệp lập tức thả lỏng. Là mi sao?

Tiểu Diệp giơ tay định sờ đầu nó bất ngờ lại bị né tránh. Tiểu Bạch Lang lùi vài bước, nhe răng đe phòng.

Tiểu Diệp thoáng ngần người, sau đó bật cười. Sợ ta sao?

Bàn tay Tiểu Diệp liền rút lại, lại tiếp tục ngược lên bầu trời ngắm trăng.

Nàng như băng quơ nói: "Tiểu Bạch Lang, mi nói xem, có phải hay không ta không nên thức tỉnh?"

Tiểu Bạch Lang không hiểu gì, nhưng sự đề phòng đã không còn nữa. Nó biết, người này tuy không giống mama của nó, nhưng tuyệt không có ý định hại nó. Nó nghiêm túc quẹo đầu qua một bên tỏ ý đang suy nghĩ.

Thời gian yên lặng trôi qua, nhưng câu trả lời vẫn chưa có, cuối cùng nó xụ mặt xuống đáp: "Không biết!"

Thức tỉnh là gì? Nó không biết, cũng không hiểu. Nó len lén ngược mắt nhìn người đối diện cái mũi không ngừng khịt khịt. Quái lạ, đây rõ ràng là mama mà nhưng trực giác mách nó rằng đây là không phải. Nhưng sao người này trông buồn quá vậy?

Nhìn cái mặt ngơ ngơ của Tiểu Bạch Lang, Tiểu Điệp không nhịn được bật cười.

Nàng xoa đầu nó nhẹ giọng nói: "Không hiểu không sao."

Nàng không biết nàng thức tỉnh có phải là điềm tốt hay không, ít nhất nàng biết, nếu không thức tỉnh nàng sẽ không khiến Tiểu Bạch Lang sợ đến vậy.

Tiểu Bạch Lang ngơ ngơ ngẩn ngẩn không biết suy nghĩ gì, bèn đánh bạo bay tới gần nàng, nhẹ giọng kêu: "Mama?"

Nàng đáp: "Ừm!"

Tiểu Bạch Lang kinh hi, bay tới gần nàng hơn, sau đó cuộn tròn nằm trên chân nàng.

Tiểu Điệp nhẹ cười: "Không sợ sao?"

Tiểu Bạch Lang lắc đầu.

"Vì sao?"

Tiểu Bạch Lang đáp: "Vì mama là mama."

Nó không biết vì sao khí tức trên người này lại mãnh liệt như vậy, chứa đầy uất hận cùng đau khổ, nhưng nó biết đây chính là mama. Lúc đầu nó không khẳng định nhưng giờ đã có thể khẳng định.

Dù trên thế gian này ai cũng có thể giết nó nhưng mama nhất định sẽ không làm hại nó, nó tin như thế.

Tiểu Bạch Lang an tâm, thở dài một hơi, sau đó liền thả lỏng người đi ngủ.

Cứ tưởng lại có thể được yên tĩnh, nào ngờ phía dưới lại vang lên tiếng kêu của Lý Hoắc Đình: "Nhạc Nhạc tỷ."

Cặp mắt đẹp đang nhắm trăng khê nhú lại. Không ngờ người nàng không muốn gặp nhất lại xuất hiện.

Lý Hoắc Đình tuy ký ức bị mất nhưng võ công vẫn không mất. Hắn nhẹ điểm gót chân xuống đất một cái liền phi thân lên nóc nhà.

Lý Hoắc Đình nhìn Tiểu Điệp phản khởi hỏi: "Nhạc tỷ, tỷ đang nhắm trăng sao?"

Tiểu Điệp hồ hững trả lời: "Ừ!"

Chết tiệt, tại sao tim nàng lại đập nhanh thế chứ.

Nghe thấy thế, Lý Hoắc Đình cũng ngồi xuống, vui vẻ nói: "Đệ cũng nhắm."

Tiểu Điệp khó chịu nói: "Không cần, vương gia có thể đi ngủ sớm, kéo lại bị ốm."

Lập tức, Lý Hoắc Đình xụ mặt xuống, ủy khuất nói: "Tại sao?"

Tiểu Điệp vờ như không quan tâm, nhưng trong lòng sớm không thoải mái, nàng lạnh nhạt nói: "Ta một mình ở đây nhắm trăng rất tốt, không cần người khác ngắm cùng."

"Tỷ ghét ta sao?"

Câu hỏi của Lý Hoắc Đình khiến cả người nàng cứng đờ. Nàng ghét hắn sao? Không, trái lại nàng đã lỡ yêu hắn. Nhưng nàng còn phải báo thù, nàng bị phong ấn ký ức nhưng vẫn tỉnh lại chính là vì điều này. Nàng không thể để tình yêu này cản trở được.

Nàng lạnh lùng nói: "Đúng vậy!"

Nói rồi nàng phi thân đi mất. Lý Hoắc Đình vì lời nói của nàng mà bị sốc, cả cơ thể cứ thần ra không cựa quậy.

Mất nhìn thấy Tiểu Điệp dần đi mất, hắn mới hốt hoảng đứng dậy đuổi theo.

Hai người cứ thế một chạy một đuổi, băng xuyên qua tất cả nóc nhà trong dinh phủ. Tiểu Bạch Lang vẫn an ổn ngủ trong lòng của Tiểu Điệp.

Bất ngờ, gót giày của Lý Hoắc Đình vướng vào nóc nhà, hắn chỉ kịp kêu "A" một tiếng liền ngã ngược ra sau, bị cắt một mảng.

Cảm giác đau từ gót chân truyền đến, khiến Lý Hoắc Đình đau đến nổi bật khóc, miệng không ngừng kêu: "Nhạc Nhạc tỷ."

Tiểu Điệp thấy thế gót chân vô thức khựng lại. Nàng nên quay lại hay là đi tiếp?

Nếu đi tiếp nàng sẽ có thể thoát khỏi Lý Hoắc Đình. Nhưng...

Gót chân đi được ba bước, cuối cùng nàng vẫn quyết định quay trở lại.

Cảm giác đau thấu xương ở chân khiến cho đầu óc hấn mơ hồ, nhưng hấn khóc không phải vì đau mà vì, Nhạc tỷ đi mất rồi, Nhạc tỷ ghét hấn, lần này đi nhất định sẽ không quay trở lại nữa, hấn phải làm sao.

Lý Hoắc Đình không ngừng đánh vào chân đau của mình rồi lầm bầm: "Vô dụng vô dụng, mày đúng thật là vô dụng."

"Nam nhi đổ máu không rơi lệ."

Giọng nói nhẹ nhàng của Tiểu Điệp khiến động tác của Lý Hoắc Đình dừng lại.

Nhạc Nhạc tỷ?

Hấn không tin vào mắt mình, tròn to mắt ngây ngốc nhìn.

Tiểu Điệp thờ dài, ngồi xổm xuống lấy bình thuốc ra để thoa cho Hoắc Đình. Cũng may, bình thuốc Đức phi tặng nàng nàng vẫn còn để trong người.

Nàng mở nắp thuốc, sau đó nhẹ rắc lên vết thương của Lý Hoắc Đình. Cảm giác xót từ vết thương truyền đến khiến cho Lý Hoắc Đình không khỏi hít một ngụm khí nén đau.

Băng bó xong xuôi, Tiểu Điệp không vội rời khỏi mà nhẹ ngồi xuống bên cạnh Hoắc Đình, nhẹ mắng: "Ngốc!"

Hoắc Đình ngây ngốc nhìn Tiểu Điệp không hiểu vì sao bị nàng mắng ngốc. Hấn ngốc sao?

Nhìn vẻ mặt ngây ngô của đối phương, biết rằng Lý Hoắc Đình không hiểu vì sao bị mắng. Nàng thờ dài nói: "Không có gì." sau đó lại nhìn lên bầu trời ngăm trăng.

Gió lạnh thổi đến, Tiểu Điệp bị ất xì, cả người khẽ co lại vì bị lạnh, bất ngờ người phía sau bỗng choàng tay qua ôm nàng vào lòng.

Tiểu Điệp bị hành động của Lý Hoắc Đình làm cho sững sờ: "Người làm gì vậy."

Lập tức, phía sau tóc nàng truyền đến giọng trầm ấm: "Tỷ bị lạnh, nên đệ sưởi ấm cho tỷ."

Tiểu Điệp bất ngờ sau đó bật cười, nhưng nàng không vùng ra, bởi cảm giác này cũng không tệ, lâu rồi mới có người ôm nàng như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 22.2

Cảm giác an toàn khiến nàng thiếp đi lúc nào không hay. Giật mình tỉnh dậy, nàng phát hiện bản thân vẫn đang ở trong vòng tay ai đó. Người phía sau dường như cũng ngủ thiếp đi, cằm y tựa trên đầu nàng, tay chung quy vẫn ôm nàng không một chút rời lỏng.

Tiểu Điệp khẽ kéo tay Hoắc Đình ra, nhẹ đứng dậy rời khỏi. Bất giác, cánh tay nàng bị người phía sau tưởng chừng như đang ngủ kia nắm chặt.

Hoắc Đình đôi mắt mơ hồ vừa mới tỉnh dậy, một tay dụi mắt, một tay nắm chặt tay Tiểu Điệp, giọng buồn buồn hỏi: "Nhạc Nhạc tỷ, tỷ tính đi đâu?"

Tiểu Điệp trái tim phút chốc đập nhanh, nhưng nàng vẫn cố kiềm nén, lạnh lùng đáp: "Không cần vương gia quan tâm, buông tay ra."

Hoắc Đình bị sát khí của nàng làm cho sợ hãi, cái cổ của y khẽ rụt lại, nhưng bàn tay thì vẫn cố nắm chặt không buông. Y cố lấy dũng khí lên tiếng: "Ta không buông, Nhạc tỷ có đánh ta ta cũng không buông."

Tiểu Điệp cười giễu cợt, cái đầu nhỏ của nàng xoay lại mang theo ánh mắt đầy tà khí: "Thế nếu ta chặt tay của người thì sao?"

Lập tức, cánh tay vốn mềm mại trắng nõn của nàng bị hàn khí bao lấy, sau đó biến thành một thanh kiếm bằng băng.

Tiểu Điệp găng giọng ra lệnh: "Buông ra."

Hoắc Đình vẫn ngoan cố đáp lời: "Không buông."

Vừa dứt lời, Tiểu Điệp liền không lưu tình chém xuống. Hoắc Đình chỉ kịp hét lên một tiếng, cánh tay y đã bị đứt lìa, máu không ngừng tuôn ra ồ ạt, ướt cả một vạt áo.

Hoắc Đình không ngờ mình lại bị chém, hốc mắt sớm đã chứa đầy nước, nhưng khi nhìn thấy Tiểu Điệp sắp rời khỏi, Hoắc Đình lấy tay còn lại nắm chặt tay Tiểu Điệp.

Tiểu Điệp sắc mặt vẫn như cũ, lạnh lùng không chút cảm xúc, chỉ lặp lại hai chữ: "Buông ra."

Hoắc Đình vẫn tiếp tục ngoan cố, lắc đầu nguầy nguậy, giọng nói đã nghẹn vì khóc: "Không buông."

Cứ thế, Tiểu Điệp lần nữa thẳng tay chém đi cánh tay kia của Hoắc Đình. Hoắc Đình lại phóng ra day gai từ chân mình để nếu chân nàng lại. Hai chân của y cũng vẫn như cũ bị nàng nhấn tâm chặt đi.

Hoắc Đình bây giờ trở thành người không tay không chân, xung quanh chỗ y nằm là một vũng máu lớn.

Tiểu Điệp trầm nghĩ lần này nhất định y sẽ ngoan ngoãn để cho nàng đi.

Nhưng nàng không bao giờ có thể ngờ đến, Hoắc Đình vậy mà vẫn kiên cường lặn tới chỗ nàng, mặc cho vũng máu của chính bản thân làm cho khắp thân đều trở thành màu đỏ. Y dùng thứ còn lại nguyên thủy nhất của mình chính là răng, cắn chặt vạt áo của nàng, cản trở không cho nàng đi.

Tiểu Điệp đứng trên cao nhìn xuống, con ngươi ánh lên màu đỏ vô cùng quỷ dị. Nàng vẫn vẻ mặt lạnh lùng không cảm xúc như cũ, giọng nói như phiêu lãng trong gió, nhìn Hoắc Đình phía dưới hỏi: "Bây giờ ta chặt đi đầu ngài, ngài sẽ không oán hận ta?"

Hoắc Đình rùng mình một cái, nhưng ánh mắt kiên định nhìn nàng, lắc đầu chứng tỏ

đáp án của y.

Tiểu Điệp khoe môi khẽ cong lên, thanh kiếm băng từ tay nàng cứ thế chém thẳng xuống, không lưu tình lấy đi đầu của Hoắc Đình.

Nhìn lưỡi kiếm gần tới cổ mình, Hoắc Đình nở nụ cười thật tươi, ánh mắt không có gì là oán hận nàng cả. Y chỉ lẳng lặng nhắm mắt, nhận cái chết mà nàng mang tới.

Thật tốt quá, đến khi hân chết, Nhạc Nhạc tỷ vẫn ở bên cạnh hân.

Tiếng cách vang lên, khung cảnh xung quanh liền bị thay đổi. Hai người bọn họ vẫn ở trên mái nhà, một người xoay lưng định rời khỏi, một người cầm chặt lấy tay người kia không buông. Nhưng Hoắc Đình vẫn hoàn toàn lạnh lặn, không chút xây xát nào.

Tiểu Điệp ngồi phịch xuống, ôm chặt Hoắc Đình thở dài: "Ta thật hết cách với huynh, huynh vẫn ngốc y như lúc nhỏ."

Hoắc Đình thì ngơ ngác, hết nhìn nàng lại nhìn xung quanh, không hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình.

Không phải hân chết rồi ư?

Thật ra Hoắc Đình lúc này đã bị Tiểu Điệp lén đưa vào mộng cảnh, nàng vốn định mượn mộng cảnh để dọa cho Hoắc Đình sợ để bản thân rời đi, đồng thời cũng mượn đó để khiến y ghét nàng.

Mộng cảnh này sau khi Hoắc Đình không còn nằm trong phạm vi nàng thực hiện phép nữa thì nhất định sẽ hết. Ngoài ra, mộng cảnh sẽ chấm dứt khi Hoắc Đình trong mộng cảnh bị chết.

Tiểu Điệp không ngờ, Hoắc Đình lại thoát khỏi mộng cảnh thuộc vào trường hợp thứ hai, khiến nàng thật hết cách.

Nhìn thấy Hoắc Đình một tay vẫn nắm chặt lấy tay nàng, một tay sờ khắp người mình, miệng không ngừng ú ớ: "Ta... ta... tay... chân..." thì khiến nàng không kiềm nổi mà bật cười.

Nàng dùng tay còn lại không bị nắm bẹo má y, mỉm cười: "Huynh không sao, xin lỗi, ta không nên đưa huynh vào mộng cảnh đó."

"Mộng cảnh?" Hoắc Đình hỏi.

Tiểu Điệp gật đầu.

"Ta không chết?"

Nàng lại gật đầu.

"Vậy tỷ sẽ không rời bỏ ta?" Lần này Hoắc Đình dùng luôn tay còn lại nắm luôn tay kia của nàng.

Tiểu Điệp im lặng không nói, không lắc đầu cũng không gật đầu.

Hoắc Đình sốt ruột nhẹ kêu: "Nhạc Nhạc tỷ..."

Một hồi lâu sau, Tiểu Diệp lên tiếng: "Huynh có muốn cùng ta bỏ trốn không?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương 22.3

Hoắc Đình đôi mắt trong vắt không chút vẩn đục, trầm ngâm dường như đang suy nghĩ gì đó sau đó gật đầu. Hắn nhìn nàng mỉm cười một cách hồn nhiên: "Tỷ đi đâu, ta đi đó."

"Vậy ta đem huynh đi bán, huynh sẽ ngồi đếm tiền cho ta?" Tiểu Diệp nhìn Hoắc Đình trêu đùa.

Không ngờ, Hoắc Đình vậy mà gật đầu cái rụp, nói: "Ta sẽ đếm. Nhưng ta sợ, ta không có nhiều thịt, bán không được giá. Ta lại sợ thịt ta dai, bán không người mua, vậy phải làm sao?"

Tiểu Diệp nghe xong cảm thấy choáng váng. Quả nhiên không nên trêu đùa với Hoắc Đình lúc này, nếu không nàng e rằng y sẽ thật sự tới chỗ bán thịt lấy bán thân bán cho người ta.

Nàng khẽ ho khụ khụ vài cái, cười khan nói: "Không cần bán, không cần bán, ta đùa thôi."

Nói rồi Tiểu Diệp lại lấy bình thuốc mà Đức phi đã tặng cho nàng, nàng đem thuốc đổ ra bình thuốc khác, sau đó lấy bình thuốc cũ đập thẳng xuống đất. Bình thuốc vỡ ra, long ấn xuất hiện bên trong. Tiểu Diệp khẽ cười lạnh. Quả nhiên.

Trọng lượng của bình thuốc vô cùng kỳ lạ nên khiến nàng nghi ngờ nàng ta đã giấu cái gì đó trong bình thuốc, chỉ không ngờ, lại là long ấn. Nhớ tới hành vi lén lút lút lút của người hầu Đức phi lúc tới thăm nàng, khóe môi khẽ nhếch lên tạo thành nụ cười nhạt. Xem ra không chỉ có cái này.

Tiểu Diệp khẽ liếc xéo Hoắc Đình, cười như không cười nói: "Đức phi kia xem ra là tình nhân cũ của huynh." Chỉ có nhân tình cũ mới có thể ra tay ngoan độc với đối thủ như vậy, ngoài ra, nàng không thể nhớ là đã từng đắc tội với nàng ta bao giờ. Hơn hết, nàng là từ hành tinh khác xuyên tới, không lý nào vô tình đắc tội.

Hừ, Lý Hoắc Đình huynh không ngờ lớn lên lại sở hữu vẻ mặt yêu nghiệt như vậy. Nàng dùng tay chọc chọc vào má y. Hoắc Đình không hiểu nàng đang nói gì, chỉ biết gãi gãi đầu.

Nhìn vẻ mặt ngây ngốc của Hoắc Đình, Tiểu Diệp chỉ biết thở dài. Ta thật không biết huynh ngốc như vậy là phúc hay là họa nữa.

Nàng vừa cất bình thuốc cùng long ấn vào trong túi áo vừa dặn dò Hoắc Đình: "Huynh ở đây một lát, ta sẽ trở lại ngay."

Sợ Tiểu Diệp lại đi mất, Hoắc Đình vội nắm chặt áo nàng, rụt rè hỏi: "Ta đi cùng được không?"

"Không được."

Hoắc Đình bị Tiểu Diệp lớn tiếng có chút giật mình, bèn ủy khuất buông áo nàng ra: "Vậy tỷ sẽ trở lại?"

Tiểu Diệp gật đầu chắc chắn: "Ta sẽ." Nói rồi Tiểu Diệp đi mất.

Hoắc Đình ngoan ngoãn ngồi lại trên nóc nhà. Trời sắp lập đông, khí trời có chút se lạnh, cả người Hoắc Đình vì khí trời lạnh đã khẽ run lên cảm cập. Nhưng trong tâm trí của Hoắc Đình lại không có ý định rời đi chỗ khác. Vì Hoắc Đình sợ rằng, chỉ cần hắn vừa xoay lưng rời đi thì khi Nhạc tỷ quay trở lại, không thấy hắn nhất định tỷ ấy sẽ bỏ đi một mình. Hoắc Đình không muốn điều này chút nào.

Mẫu thân đã qua đời, những trong cung này ai nấy đều thật đáng sợ. Vị đại thẩm kia hôm đó* có cho hắn một bát canh, bảo uống vào sẽ rất tốt cho cơ thể. Nhưng khi Hoắc Đình uống vào, hắn chỉ cảm thấy cả người nóng bức, ruột gan dường như có lửa, sau đó cổ họng hắn dâng lên một cảm giác ngai ngái, một ngụm máu tươi đã phun ra. Hắn bị ngất xỉu. Hoắc Đình chỉ nhớ, khi hắn thức dậy, toàn thân đã bị đau nhức, còn vị đại thẩm kia lại bị chém đầu vì đã đầu độc hắn.

(Hoắc Đình nói "hôm đó" vì ký ức của Hoắc Đình bị trở lại khi mới 6 tuổi.)

Từ trước đến giờ, đã có rất nhiều người đầu độc hắn, mặc dù cơ thể hắn đã miễn nhiễm ít nhiều với một số loại độc. Nhưng những loại độc kỳ lạ, hiếm gặp thì vẫn có thể hại được. Hắn tự hỏi, có phải là do hắn không ngoan, nên mẫu thân mới rời xa, nên mới có nhiều người muốn giết hắn như thế.

Chỉ có Nhạc Nhạc tỷ là rất tốt với hắn, vì thế, hắn yêu Nhạc Nhạc tỷ nhất. Mặc dù hắn muốn Nhạc Nhạc kêu hắn là ca ca cơ.

Khi Tiểu Diệp quay trở lại, Hoắc Đình gần như đã đông thành đá. Nhìn thấy Tiểu Diệp, Hoắc Đình cười thật tươi, thì thào: "Nhạc tỷ đã trở lại."

Nói rồi, Hoắc Đình cứ thế cả người ngã xuống khiến cho Tiểu Diệp hoảng hồn, chỉ kịp kêu tiếng: "Này!"

Cũng may Tiểu Diệp lao tới kịp, đỡ lấy Hoắc Đình khiến cho hắn không bị đập đầu.

Khi Hoắc Đình tỉnh dậy cũng đã ba ngày hôm sau.

Vừa mới mở mắt, Hoắc Đình liền lập tức tìm bóng dáng Tiểu Diệp như là gà con lạc mẹ. Khi nhìn thấy Tiểu Diệp ngồi ở ghế cách đó không xa, Hoắc Đình mới thở phào ra nhẹ nhõm, hắn cảm giác như mình không còn chút sức lực nào, định lên tiếng thì bị nghẹn lại ở cổ.

Tiểu Diệp sắc mặt âm u như muốn giết người, khi thấy Hoắc Đình tỉnh dậy, sát khí càng ngày càng tăng cứ không giảm. Nàng đứng phắt dậy, dùng chân đạp mạnh cái ghế ra phía sau, sắc mặt tràn đầy sát khí đi tới chỗ giường Hoắc Đình.

Hoắc đình không hiểu chuyện gì đang diễn ra, hắn chỉ biết âm thầm nuốt nước miếng ực ực.

Hắn đã làm sai gì rồi sao, nhưng hắn chỉ vừa mới tỉnh dậy thôi mà.

Khi Tiểu Diệp tới nơi, mặt của Hoắc Đình hoàn toàn tái mét, mắt không còn một giọt máu.

Tiểu Diệp nể tình hắn chỉ mới khỏi bệnh nên không muốn mắng, nhưng cảm giác tức giận thì vẫn cứ nghẹn lại khiến cho nàng "Hừ" một tiếng rõ to, còn Hoắc Đình thì bị giật bắn cả người.

Nhìn thấy nàng như thế, Hoắc Đình kiềm nén không được nữa, cái mặt trắng bệch khẽ xụ xuống, bất ngờ bật khóc. Hoắc Đình vừa khóc vừa lắc lắc tay nàng méo mào: "Nhạc tỷ, tỷ đừng giận nữa. Đệ sai rồi, đệ sai rồi."

Chân mày Tiểu Diệp khẽ nhíu lại, tâm tình có chút dịu bớt, nhưng giọng vẫn chứa đầy sự tức giận nhìn Hoắc Đình hỏi: "Sai chỗ nào?"

Hoắc Đình cố gắng lấy tay áo chùi cái mũi đang sụt sịt, cố gắng nén lại tiếng nấc do khóc quá nhiều, đáp: "Tỷ dặn ta đợi tỷ để cùng bỏ trốn, nhưng chúng ta chưa bỏ trốn, đệ lại ngủ mất tiêu. Đệ sai rồi, sai rồi."

Nghe những lời nhận lỗi của Hoắc Đình, Tiểu Diệp chỉ còn biết dùng tay xoa xoa hai bên thái dương không ngừng giật giật do bị kích thích.

Là lỗi của nàng, nàng đã sai, sai rồi.

Nàng sai khi quá xem thường bệnh của Hoắc Đình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 23.1: Bạch Lãng

Nhìn Hoắc Đình khóc đến thảm thương như muốn lấy nước mắt rửa mặt, khiến Tiểu Diệp tức giận đến mấy cũng phải nguôi.

Nàng thật hết cách với vị vương gia này. Cho dù có bị tuột ký ức trở thành đứa trẻ sáu tuổi thì Tiểu Diệp cũng không nhớ rằng trước đây hắn có thể khóc nhiều đến thế.

Tiểu Diệp nhẹ nhàng dùng ngón tay lau nước mắt cho Hoắc Đình, khiến hắn vô cùng kinh ngạc, làm hắn quên luôn cả việc đang khóc. Hoắc Đình nhìn Tiểu Diệp giọng lắp bắp hỏi: "Nhạc tỷ, tỷ hết giận rồi sao?"

Nàng dịu dàng trả lời: "Ừm"

Thấy Tiểu Diệp không còn giận nữa, Hoắc Đình bắt đầu nở nụ cười vô cùng ngây ngô. Lúc này đây, hắn mới dám xoa xoa cái bụng bằng phẳng của mình dè dặt nói: "Nhạc tỷ, ta đói."

Nghe Hoắc Đình than đói, nàng chợt phát hiện bản thân cũng chưa ăn gì, đành vỗ tay Hoắc Đình bảo hắn đợi một tí.

Nàng xoay người ra khỏi phòng, rất nhanh sau lại vào phòng cùng với một mâm cơm trên tay. Nàng đưa cho Hoắc Đình tô cháo còn bản thân thì ăn cơm.

Ăn được hai ba bữa thì nàng dừng lại, nghiêm túc nhìn Hoắc Đình đang húp xì xụp cháo rồi hỏi: "Tiểu Đình, huynh có biết vì sao ta tức giận không?"

Hoắc Đình đang húp cháo nghe Tiểu Diệp hỏi thì bèn ngưng động tác lại, thực thà nói: "Do ta ngủ quên không đợi Nhạc tỷ đến."

Tiểu Diệp thờ dài lắc đầu: "Không phải."

"Vậy tại sao?" Giọng Hoắc Đình có chút ủy khuất.

Nhìn vẻ mặt Hoắc Đình cứ như đang bị ăn hiếp, Tiểu Diệp búng nhẹ vào trán y một cái.

Nàng gắp một bữa cơm vào miệng rồi hỏi: "Cả người huynh có cảm thấy nóng cùng khó chịu không?"

Nghe Tiểu Diệp hỏi vậy, bây giờ hắn mới để ý cả người có chút bức rức không thoải mái, không phải hắn chỉ mới ngủ quên một tí thôi sao sao lại bị ốm rồi?

Hoắc Đình khẽ gật đầu một cái.

Tiểu Diệp tiếp tục giảng giải: "Tiểu Đình, huynh vừa rồi không phải là ngủ quên mà là bị ngất xỉu đấy."

Nghe tới ngất xỉu, Hoắc Đình tròn to mắt, miệng mở to không khép lại được. Cái vấn đề ngất xỉu này hắn có từng nghe mẫu thân nhắc qua, nhưng chưa bao giờ bị nên không biết. Hắn không phải ngủ quên mà là đã ngất xỉu sao?

Nói tới vấn đề Hoắc Đình bị ngất xỉu, Tiểu Diệp nhớ lại liền bắt đầu có chút mất kiểm chế.

Lúc đó, toàn thân Hoắc Đình lạnh ngắt, môi đã trở nên tím tái, cứ thế ngã xuống trước mặt nàng. Tiếp sau đó lại cứ sốt cao liên tục hai ngày hai đêm, cứ tưởng đã đi gặp ông bà luôn rồi.

Nếu nàng tới trễ một tí, có phải hắn thật sự đi gặp ông bà luôn rồi không.

Nàng siết chặt tay, cổ kiềm nén cảm xúc muốn đánh người trong lòng. Sau đó, nàng nhìn Hoắc Đình trước mặt vẫn đang ngơ ngơ chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, tiếp tục giảng giải: "Lần sau không được đứng ngoài trời đến đổ bệnh như thế, biết rõ chưa?"

Hoắc Đình bị khí thế hung dữ của Tiểu Diệp áp đảo, không suy nghĩ gì liền gật đầu cái rụp.

Tiểu Diệp tiếp: "Trời lạnh phải biết trú ở chỗ ấm."

Hoắc Đình gật đầu.

Tiểu Diệp: "Buồn ngủ thì đi ngủ."

Hoắc Đình gật đầu.

Tiểu Diệp: "Đói thì phải ăn."

Hoắc Đình gật đầu.

Hai người cứ thế một nói một gật đến khi nàng cảm giác không còn cái gì có thể dặn được nữa thì mới thôi.

Tiểu Diệp nhìn Hoắc Đình hài lòng hỏi: "Vậy Tiểu Đình có biết vì sao ta giận không?"

Hoắc Đình nghiêm túc suy nghĩ sau đó lại lắc đầu. Mặc dù Nhạc tỷ này giờ nói rất nhiều, nhưng vẫn không có đề cập đến tại sao tỷ ấy giận nga, hắn thật sự không biết.

Tiểu Diệp: "..."

Nhìn thấy sắc mặt Tiểu Diệp lần nữa tràn đầy nộ khí xung thiên, Hoắc Đình vội rụt cái cổ lại, chuẩn bị tư thế tiếp tục nghe nàng mắng.

Trái với suy nghĩ của hắn, tiểu Diệp không mắng mà chỉ nhỏ nhẹ nói: "Ta giận là vì huynh không biết chăm sóc cho bản thân."

"Vậy, nếu ta chăm sóc tốt cho bản thân, không để bản thân ngất xỉu, Nhạc tỷ sẽ không giận ta?"

Tiểu Diệp biết, Hoắc Đình cuối cùng cũng hiểu được đúng ý của nàng. Tiểu Diệp không nói gì nữa chỉ mỉm cười gật đầu.

"Vậy ta nhất định sẽ chăm sóc tốt cho bản thân."

Sau khi đưa ra lời cam kết, Hoắc Đình vui vẻ, tiếp tục húp xì xụp cháo của mình.

Khi cả hai đã ăn no, vì Hoắc Đình còn chưa khỏi bệnh hắn nên nàng bảo hắn tiếp tục ngủ. Đợi đến khi Hoắc Đình đã hoàn toàn chìm vào giấc ngủ sâu,

Tiểu Điệp mới lặng lẽ đi đến bên cửa, tựa nửa người vào đó.

Ba ngày trước, sau khi bảo Hoắc Dĩnh đứng đợi nàng, nàng đã một mình đột nhập vào trong cung.

Ngoài việc trả lại long ấn cho hoàng thượng, nàng còn đột nhập vào phòng của tiên đế.

Nhưng điều nàng không ngờ đến chính là, khi gặp nàng, tiên đế lại nở nụ cười.

"Lôi Nhạc, là tiểu nha đầu năm đó sao?" Giọng ông vô cùng bình thản.

Tiểu Điệp không phản ứng, cũng không vội ra tay mà chỉ lạnh lùng đứng giữa căn phòng nhìn ông.

Nếu trong ký ức của nàng trước đây tiên đế là một người có dáng hơi tròn, chòm râu màu đen lún phún thì hiện tại, những đặc điểm đó dường như đã không còn. Thân hình ông gầy xẹp, mái tóc cùng chòm râu cũng trở nên bạc trắng. Sắc mặt ông hiện tại vô cùng kém, chỉ còn sống được khoảng ba ngày.

Nhìn thấy tiên đế như thế, một phần cũng vì Hoắc Dĩnh, nàng chẳng còn muốn xuống tay. Nàng chỉ muốn biết, tại sao năm đó ông ta lại có thể nhẫn tâm ra tay giết chết toàn bộ tộc Bạch Lang của nàng.

Ánh mắt Tiểu Điệp thù hận mãnh liệt đến nỗi tiên đế vừa nhìn thấy liền nhận ra mục đích nàng đến là báo thù. Tiên đế không sợ hãi, ông chỉ nở một nụ cười khổ: "Ta không biết con tin ta hay không, nhưng người năm đó giết toàn bộ tộc Bạch Lang của con không phải ta. Ta chỉ là quá tin tưởng nên giao binh quyền cho hắn, đến khi phát hiện thì đã không kịp. Khụ...khụ..."

Mặc cho tiên đế đang ôm ngực không ngừng ho, dáng vẻ hít thở không khí vô cùng khó khăn, nàng chỉ cười nhạt, đầy chế giễu, sau đó lạnh lùng hỏi: "Vậy thì ai đã ra tay? Để xem câu trả lời của ông có đáng để ta tin hay không."

Sau một trận ho kịch liệt dài, tiên đế cố gắng ổn định hơi thở, ông khó khăn trả lời: "Là... là..."

Bất ngờ "Xẹt" một tiếng, một cây kim độc phía bên ngoài cửa bay vào, cắm chính xác vào cổ của tiên đế khiến ông lập tức chết ngay tại chỗ.

Điều này Tiểu Điệp không hề nghĩ tới. Trong lúc nàng còn đang sững sờ thì bên ngoài binh lính hét hoảng la lên: "Có thích khách, có thích khách!"

Vì không muốn bị hiểu lầm là giết tiên đế, nàng nhanh chóng rời khỏi, tới chỗ kêu Hoắc Dĩnh đứng đợi rồi cả hai cùng biến mất.

Đây rõ ràng là một âm mưu, người kia rõ ràng biết nàng chính là Lôi Nhạc nên mới sắp xếp cạm bẫy này. Rốt cuộc là ai, chết tiệt.

Đứng dựa vào cửa, Tiểu Điệp chỉ còn biết bất lực đâm mạnh vào tường.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Chương 23.2

Đợi đến khi Hoắc Dĩnh hoàn toàn khỏi bệnh, khi cả hai đến nơi cũng đã là ba ngày sau đó.

Đứng trước ngôi làng đã từng là bộ tộc Bạch Lang, khiến trong lòng nàng dâng lên một cảm xúc khó tả.

Nàng về rồi!

Khung cảnh vẫn như cũ, nhưng bóng người đã không còn. Tiểu Điệp có thể cảm nhận được, đáy mắt nàng đã cay xè.

Mười lăm năm, một thời gian không dài cũng không ngắn. Nàng từ thế giới khác lần nữa trở về nơi đây. Có thể nói đây là duyên phận.

Tiểu Điệp không nói gì, chỉ im lặng, nàng ngắm nhìn hình ảnh hoang tàn trước mắt cùng với ký ức trước kia như hòa vào làm một.

Thấy nàng đứng bất động, Hoắc Dĩnh cũng không làm phiền nàng. Hắn chỉ nhìn xung quanh, như đang cố kiếm bóng người, nhưng chỉ được một lát liền "A" lên một tiếng làm phá vỡ không khí trầm mặc.

Tiểu Điệp nhìn theo hướng tay Hoắc Dĩnh đang chỉ, trước mắt nàng là một cái cây Mã Tuế. Cây mọc lơ lửng trên không trung, nhưng tán cây lại to cùng rậm rạp tựa một cây cổ thụ. Lá cây mỏng nhưng lại hơi đỏ tựa màu lá phong. Hiện tại gần mùa xuân, hoa Mã Tuế đã nở trắng, che phủ gần hết cây. Một cơn gió nhẹ thổi qua liền có thể ngửi thấy một mùi thơm dịu nhẹ.

Nàng nhớ cái cây này, đây chính là nơi lần đầu tiên nàng và Hoắc Dĩnh gặp nhau. Hiện tại cây đã to lớn hơn rất nhiều.

"Cái cây mới một năm mà đã lớn vậy sao?" Hoắc Đình cũng giống nàng, cũng nhớ đây là nơi hai người lần đầu tiên gặp nhau. Nhưng hình như trong ký ức của hắn có chút không giống.

Tiểu Diệp khẽ cười một tiếng, trong lòng thầm tự sửa lại: đã mười lăm năm chứ không phải một năm.

Hoắc Đình không hiểu vì sao nàng cười, nhưng trực giác của hắn cho biết Nhạc tỷ đang cười hắn. Hoắc Đình khẽ bĩu môi một cái.

Trong khi đó, Tiểu Bạch Lang cứ ngỡ đang nằm ngủ trong túi nàng bỗng phát ra tiếng la ở trong cây Mã Tuế. Giọng la của Tiểu Bạch Lang khiến nàng sững người, nàng nhìn lại túi áo thì không thấy bóng dáng Tiểu Bạch Lang đâu.

Bất ngờ, Tiểu Bạch Lang từ trong cây Mã Tuế lao ra, về mặt hốt hoảng chui vào trong người nàng.

Tiếp theo đó là tiếng của một chàng trai, cũng từ trong cây Mã Tuế phát ra, hắn dường như là hướng tới Tiểu Bạch Lang mà gào thét: "Tiểu thú bông, chờ ta với."

Tiếng thét vừa dứt, một loạt tiếng động của nhánh cây gãy, tiếng lá bị một vật nặng rơi xuống pha chạm tạo nên tiếng kêu. Tiếp đó là tiếng la "oái oái", tiếng "xoạt xoạt" không ngừng vang lên. Dường như người kia đang cố nắm một cành cây nào đó để bản thân không rơi xuống nữa, nhưng hình như đều vô vọng.

Có vẻ như tất cả nhánh cây đều già quá rồi.

Tiếng động vừa dứt, một chàng trai từ trên cây rơi thẳng xuống như một trái mít rụng, một phát chính xác đề thẳng lên người Hoắc Đình. Khung cảnh có chút quen thuộc, chỉ có điều đối tượng bị thay đổi rồi.

Hoắc Đình bị đè phía dưới vùng tay loạn xạ, người ở trên thì bị vài vết xước nhưng ánh mắt nhìn Tiểu Bạch Lang không giảm độ sáng long lanh.

Dưới móng hắn y như có một cái lò xò, liền đứng bật dậy lao về phía Tiểu Diệp. Sau đó đứng tạo dáng, một thân bạch y nháy mắt với nàng tỏ vẻ tiêu soái: "Tại hạ tên Bạch Lăng, là một thương nhân, rất vui khi gặp được một bông hoa xinh đẹp như cô nương đây."

Tiểu Diệp không tỏ thái độ gì, ánh mắt ý bảo người có là ai cũng không liên quan tới ta. Nàng chỉ hờ hững đáp lại: "Thương nhân cũng có thể leo cây cao như thế?"

Lập tức, Bạch Lăng có chút xấu hổ: "Ngại quá, trước đây ta từng làm thích khách."

Trước lời nói của Bạch Lăng, nàng nửa điểm tin tưởng cũng không có. Nhưng nàng cũng chẳng quan tâm làm gì, miễn sau đừng động tới nàng là được. Người không động, ta cũng không động.

Tiểu Diệp cứ thế lơ người lạ mặt trước mắt mà tiến tới chỗ Hoắc Đình để đỡ y dậy.

Hoắc Đình này giờ té bị đau, vẫn nằm yên tại chỗ. Chỉ khi Tiểu Diệp tới đỡ thì y mới chịu ngồi dậy. Hoắc Đình uy khuất nhìn người kia tỏ cáo: "Tên kia là người xấu, hắn làm ta đau."

Tiểu Diệp vừa phì cười, vừa an ủi Hoắc Đình với vẻ mặt dịu dàng: "Ta biết ta biết, là hắn xấu, Tiểu Đình rất kiên cường, bị ngã đau đến thế mà vẫn không khóc."

Hoắc Đình được Tiểu Diệp khen chỉ biết cười ngây ngô.

Còn Bạch Lăng này giờ bị Hoắc Đình tỏ cáo, không chịu được nữa bèn lên tiếng: "Ta chỉ ngã đè y một tí, thế quái nào ta trở thành người xấu rồi!"

Bạch Lăng chỉ là muốn được người đẹp đồng tình, ai ngờ đồng tình không có chỉ có cặp mắt liếc hắn muốn lôi hai con mắt ra. Nhìn thấy vẻ mặt nàng đối xử với Hoắc Đình cùng với hắn hoàn toàn đối lập, trong lòng hắn điên cuồng gào thét. Bạch Lăng hắn trước giờ mỹ nữ xếp hàng đợi hắn chiều chuộng, hắn chưa từng thấy ai như cô nương này.

Cặp mắt không cam phục của Bạch Lăng nhìn lên người Hoắc Đình để xét đối thủ. Hắn chợt nhận thấy, vị đối thủ này có chút không bình thường.

Bạch Lăng liền chỉ vào Hoắc Đình, nhìn Tiểu Diệp hỏi: "Vị huynh đài này có phải không được bình thường?"

Lập tức, Tiểu Diệp tay biến ra thanh song đao, tỏ ý muốn động thủ.

Bạch Lăng biết mình nói điều không nên nói, liền lập tức nhảy lùi ra phía sau hai bước cười khan: "Ày, tiểu cô nương bình tĩnh, bình tĩnh, là tại hạ không đúng, là tại hạ không được bình thường."

Lúc này Tiểu Diệp mới hừ một cái, thu lại song đao.

Bạch Lăng trong lòng thầm kêu khổ, hắn chưa bao giờ nói chuyện với vị cô nương nào mà lại phải chật vật đến như vậy, quả thật được mở rộng tầm mắt. Nhưng hắn lại càng thêm bị đá kích chính là, đường đường là một Bạch Lăng tiêu soái anh tuấn như hắn, vậy mà lại không bằng một tên, một tên...

Bốn chữ 'không bình thường' bị hấn nghẹn lại ở trong đầu. Nhớ lại sát khí lúc này của Tiểu Điệp khiến hấn bây giờ nghĩ đến bốn chữ đó cũng không dám nghĩ. Sát khí lúc này quả thật không đùa đâu.

Tiểu Điệp này giờ không để ý đến hấn, bỗng đứng nhìn hấn lên tiếng: "Sao ngươi lại ở đây?"

Được người đẹp lên tiếng hỏi, Bạch Lăng hất tóc một cái rồi mới trả lời: "Ta tới là để hái bông hoa xinh đẹp là cô nương đây."

Nghe lời nói buồn nôn đó, Tiểu Điệp không những không thẹn mà sắc mặt càng trở nên âm u, lạnh lẽo hơn bao giờ hết. Nàng rít qua kẽ răng ra lệnh: "Nói tiếng người."

Bạch Lăng bị thái độ của nàng làm cho hấn lập tức mất tự nhiên, chỉ còn biết lần nữa cười khan nói: "Ta là nghe nói chỗ này là nơi tộc Bạch Lang sống, nhưng mười lăm năm trước lại bị triều đình truy sát, dẫn tới diệt vong, nên ta muốn tới đây xem thử còn người nào hay không."

"Ngươi muốn tìm họ làm gì?" - Tiểu Điệp.

Nghe Tiểu Điệp hỏi, hấn cũng không kiêng kị gì mà trả lời: "Nghe nói, tộc Bạch Lang có sức mạnh đặc thù là nắm giữ thời gian, không gian, có thể nhìn thấy được tương lai. Ta chỉ là muốn hỏi họ xem, một thương nhân như ta giàu này có trở nên giàu có hay không."

Câu trả lời của hấn cũng không khiến nàng tin tưởng. Nàng chỉ lạnh lùng trả lời: "Ngươi không tìm thấy được đâu, diệt vong chính là diệt vong." Nói tới đây, giọng nàng không kiềm nén được mà có chút run rẩy.

Bạch Lăng nhún nhún vai, tỏ vẻ không sao cả, sau đó lại lên tiếng: "Chẳng phải ta tìm thấy thần thú của tộc Bạch Lang rồi đây sao, biết đâu chừng sau này có thể thấy người."

Tiểu Điệp không nói gì nữa, chỉ kéo Hoắc Đình tới căn nhà gần đó, nơi trước đây vốn là nhà của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 23.3

Thấy Tiểu Điệp rời khỏi, Bạch Lăng vội nhắc gót đi theo: "Cho tại hạ xin cao danh quý tánh của cô nương."

"Tô Dã Điệp" Tiểu Điệp nói mà chân vẫn tiếp tục bước, phía sau Hoắc Đình che mắt bóng dáng nhỏ bé của nàng khiến bạch Lăng chỉ có thể nghe được giọng nói.

"Vậy tiểu thú bông kia, ấy nhầm, thần thú kia, có thể cho ta mượn một lát hay không?"

Tiểu Điệp trả lời mang theo ý cười nhạt: "Ngươi cũng nói nó là thần thú, vậy hỏi thử xem Tiểu Bạch Lang có chịu hay không, chuyện này ta không can thiệp được."

Bạch Lăng cười cứng nhắc. Đây rõ ràng là nàng ta đang từ chối khéo, tiểu thú bông kia nhìn thế nào thì cũng không muốn lại gần hấn. Hơn nữa, thần thú luôn tuân lời của chủ nhân. Nếu nàng ta lên tiếng, mặc dù tiểu thú bông kia có ỷ khuất thì nhất định cũng sẽ cho hấn sờ vài cái.

Hoắc Đình ở phía trước mặc dù đã che khuất Tiểu Điệp, nhưng lại không ngừng lắc mình qua lại để che đi thân hình nàng, chỉ thiếu ôm trọn nàng trong lòng để đi. Thình thoảng hấn quay đầu ra phía sau lờm Bạch Lăng một cái, dường như rất sợ kẻ lạ mặt này cướp Nhạc tỷ chạy đi mất.

Tiểu Điệp biết hành động vụng vụng nhỏ nhoi này của Hoắc Đình, nàng không vạch trần, không thể hiện ra mặt, chỉ âm thầm giấu cảm xúc ầm ập trong lòng.

Bạch Lăng thấy tiểu thú bông kia hấn sờ không được rồi, vội đánh trống lảng sang chuyện khác: "Vị này là bị trúng độc nên ngốc hay bị ngốc bẩm sinh?"

Bước chân Tiểu Điệp chợt dừng lại, Hoắc Đình vì Tiểu Điệp dừng đột ngột khẽ chao đảo. Bạch Lăng chợt phát hiện, hấn vừa mới nói từ đại kị, nàng ta sẽ không rút đao ra chém hấn chứ? Nghĩ đến đây, Bạch Lăng trộm đổ mồ hôi hột.

Nhưng nỗi sợ của Bạch Lăng không xảy ra. Tiểu Điệp không tỏ sát khí muốn giết người, mà chỉ nhàn nhạt đáp: "Là trúng độc."

"Cốt Tán Hoàn?"

Tiểu Điệp không trả lời mà chỉ bước tiếp, Bạch Lăng ngầm hiểu đó là câu trả lời, hấn tiếp: "Nếu vậy, Điệp cô nương hấn cũng như ta, đang muốn tìm người của tộc Bạch Lang?"

Ai cũng biết, độc này chỉ có người trọng tộc Bạch Lang mới biết cách chữa. Điều này nàng rõ hơn ai hết, nàng từng thấy một người trúng độc này và được chữa khỏi. Nhưng vì bị đưa đi qua thế giới khác lúc còn quá nhỏ nên nảnh vẫn chưa học được cách giải.

Tiểu Điệp tiếp tục giữ im lặng.

Trước sự lạnh nhạt của Tiểu Điệp, người nhiệt tình như Bạch Lăng cũng phải chịu thua, hần cười khổ nói: "Được rồi, được rồi, không muốn nói thì không nói. Nhưng cả ba người chúng ta đều có chung mục tiêu, hay là lập nhóm đi chung?"

Tiểu Điệp vẫn không trả lời, nhưng cũng không tỏ vẻ là phản đối. Bạch Lăng liền thờ phào ra nhẹ nhõm.

Có thêm hai người đi chung với hần, bọn người kia nhất định khó tìm ra hần hơn một chút.

Hoắc Đình này giờ nghe Bạch Lăng thao thao bất tuyệt, hần mặc dù đã chăm chú lắng nghe nhưng vẫn không hiểu Bạch Lăng nói về vấn đề gì. Trong lòng có chút không thoải mái.

Bạch Lăng cứ mãi độc diễn, cuối cùng cả ba cũng đến một căn nhà nhỏ.

Những ngày sau đó trôi qua vô cùng yên ổn.

Chẳng hạn như, Bạch Lăng không ngừng làm phiền Tiểu Điệp để nói những câu vô bổ như: Nàng đã có ý trung nhân chưa? Có nguyện ý gả cho ta hay không?...

Lúc đầu nàng còn hừ vài cái để đáp lễ, về sau một cái hừ nàng cũng lười hừ, mặc cho Bạch Lăng muốn nói gì thì nói. Miệng là của hần, hần có chết vì khô nước bọt cũng là chuyện của hần, không liên quan tới nàng.

Chỉ có điều, người tên Bạch Lăng này vậy mà nhiều nước bọt hơn nàng tưởng. Hết nói với nàng mấy cây vô bổ, lại quay sang Hoắc Đình đầu khâu. Trong lúc nàng lười quan tâm, không biết từ khi nào Bạch Lăng đã đổi cách gọi bọn họ. Bạch Lăng gọi Tiểu Điệp bằng Điệp nhi, còn Hoắc Đình bằng Đình tiểu đệ.

Hôm nay cũng như mọi ngày. Khí trời đã vào xuân, nắng trắng ấm áp xen lẫn mùi hương của cây cỏ.

Bạch Lăng ngồi dựa ra một chiếc ghế gỗ, vờn vai ra thờ dài một cái: "Chán thật, tìm mãi vẫn không thấy được người tộc Bạch Lang." tiện thể giơ tay ra lấy đi mất một miếng chuối chiên của Hoắc Đình.

Hoắc Đình bị trộm bánh vội giơ tay đánh cái chát vào cái tay của tên trộm kia, sau đó vội lấy hết mấy miếng chuối chiên chạy tới phía Tiểu Điệp ngồi.

Bạch Lăng cầm cái tay bị đánh đau thảm ca thán: "Đình tiểu đệ, ta nói này, chỉ là một miếng chuối chiên mà ngươi cũng keo với ta vậy sao?"

Hoắc Đình bủn rủn, ngó lơ không thèm để ý. Nhưng chạm ánh mắt của Tiểu Điệp, Hoắc Đình lại rút miếng chuối chiên ra hỏi: "Tỷ ăn không?"

Bạch Lăng tròn tròn mắt. Cả hai người này ai cũng toàn bắt công với hần.

Tiểu Điệp nhìn Hoắc Đình mỉm cười lắc đầu, lại quay mặt sang Bạch Lăng hỏi: "Lăng ca, huynh cứ bảo là tìm người tộc Bạch Lang, nhưng khi chạm mặt, huynh sao biết được." Sống chung vài tháng, Tiểu Điệp cảm thấy người này cũng không đến nỗi nào. Bạch Lăng dù sao cũng lớn hơn nàng, vì thế nàng cũng không keo kiệt mà kêu y bằng một tiếng Lăng ca. Nhưng nói sao thì, nhiều lúc nàng vẫn không ưa nổi cái miệng của người này.

Nghe Tiểu Điệp hỏi, Bạch Lăng mỉm cười đắc ý, vội lấy trong người ra một viên đá đen.

Tiểu Điệp nhìn viên đá sau đó nhìn Bạch Lăng tỏ ý không biết viên đá này, đang chờ nghe giải thích.

Bạch Lăng lên tiếng: "À vậy, viên đá này có thể nhận thấy linh khí của người tộc Bạch Lang, nếu lại gần người mà có dòng máu tộc Bạch Lang hơn năm mươi phần thì nó nhất định sẽ phát sáng."

Tiểu Điệp nhìn chằm chằm cục đá tỏ vẻ không tin.

Bạch Lăng nhìn thấy thái độ của Tiểu Điệp ghen nói không nên lời. Sau đó giọng hết cách nói: "Nếu gặp được người trong tộc Bạch Lang rồi muội sẽ thấy."

Bạch Lăng lại lấy viên đá khác trong túi ra. Viên đá này được khảm trong một con bướm, còn được luồn qua một sợi dây chuyền. Bạch Lăng đưa sợi dây chuyền cho Tiểu Điệp rồi nói: "Cho muội đó."

"Vì sao?" Tiểu Điệp khó hiểu hỏi.

"Vật đính hôn." Bạch Lăng nháy mắt một cái.

Không đợi Tiểu Điệp lên tiếng, Hoắc Đình ngồi kế bên lập tức lấy sợi dây chuyền ném đi.

Bạch Lăng nhanh tay lẹ mắt chụp lại kịp, thờ phào ra một hơi, sau đó lại nhìn Hoắc Đình gào lên: "Lão tổ tông của ta, đệ có biết cái này hiếm lắm không, trên thế giới chỉ có ba viên thôi đó."

Hoắc Đình xì ra một hơi rõ dài, tỏ ý không quan tâm "Chẳng phải chỉ là một cục than nhỏ xíu thôi sao?"

Bạch Lăng nghe xong lại gào lên: "Đệ thật không biết lễ độ mà, lại dám lấy đồng than tầm thường đó so sánh với hắc thạch của ta."

Hai người cứ thế cãi qua cãi lại.

Tiểu Điệp lắc đầu tỏ ý hết cách. Nàng lên tiếng để cắt ngang: "Nếu đã quý như vậy hay là Lăng ca cứ giữ lại đi."

Bạch Lăng lại đưa sợi dây chuyền cho Tiểu Điệp nói: "Không phải muội cũng cần tìm người trong tộc Bạch Lang hay sao. Còn phải tìm thuốc chữa cho tên này nữa." Bạch Lăng lườm Hoắc Đình một cái.

Thấy Bạch Lăng nói có lý, nàng thu nhận, sau đó cảm tạ. Nàng cầm sợi dây lắc lắc trước mặt, không thấy phản ứng gì không khỏi có chút nghi ngờ.

Sợi dây này quả thật có phản ứng với người trong tộc Bạch Lang sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương 24.1: An Lạc Và Thiên Sơn

Lắc lắc sợi dây trước mặt, mãi vẫn không thấy phản ứng, Tiểu Điệp thu lại sợi dây bỏ vào trong túi.

Nhìn sắc trời gần trưa, cảm thấy thức ăn trong nhà không còn đủ ăn, Tiểu Điệp lại quay sang Bạch Lăng đề nghị: "Huynh ở lại trông nhà, ta ra ngoài mua thức ăn chút."

Nghe thấy Tiểu Điệp sẽ ra ngoài chợ, Hoắc Đình vội xin đi theo: "Đệ cũng đi."

Tiểu Điệp không chần chừ liền "ừm" một tiếng.

Nhìn thấy Hoắc Đình được cho phép đi theo còn mình thì phải ở lại trông nhà, Bạch Lăng thật không cam lòng. Hắn tròn to mắt, khóe môi run rẩy đầy ủy khuất kháng nghị: "Không công bằng, ta cũng muốn đi."

Tiểu Điệp không thèm để ý về mặt nhăn nhó của Bạch Lăng, chỉ bỏ lại một câu: "Huynh cầm cây búa đó đi, có khi ta sẽ xem xét lại."

Bạch Lăng nhìn cây búa, ngay lập tức hắn liền cứng họng. Cầm? Trên cây búa mọc đầy nấm Ngây Ngốc, cái tên cũng như được tính, chỉ cần chạm vào nhất định sẽ khiến cho người ta ngơ ngẩn ngẩn. Ý của muội ấy, nếu ta bị ngốc thì có thể xem xét lại? Đùa nhau à?

Tiểu Điệp biết là Bạch Lăng hiểu ý mình, nàng cứ thế xoay người rời khỏi. Hoắc Đình nhanh chóng nói bước chỉ để lại một mình Bạch Lăng còn đang ngồi trên ghế, mặt như tro tàn.

Ra đến chợ, Hoắc Đình đảo mắt nhìn xung quanh vô cùng thích thú, hết chỉ cái này lại trở đến cái kia, thỉnh thoảng có vài người xì xào chỉ về phía họ. Tiểu Điệp nhận thấy và cũng biết họ đang nói về ai, nàng lườm mắt một cái khiến bọn lầm mồm liền lập tức rút cổ lại lùi đi mất.

Tiểu Điệp mua cho Hoắc Đình một xâu kẹo đường, dặn dò không được chỉ trỏ lung tung nữa, Hoắc Đình gật đầu đồng ý, cả hai lại đi tới chỗ bán rau củ.

Khi Hoắc Đình không chỉ trỏ lung tung, về mặt ngây ngốc hoàn toàn bị che giấu đi mất. Tuy một người đàn ông cao to mà lại ngậm kẹo đường trông vô cùng kỳ quái, nhưng lại không kém phần thu hút. Những cô gái đi qua thỉnh thoảng "vô tình" làm rơi khăn, sau đó lại "vô ý" làm rơi trâm. Họ bên lèng nhặt lên, bên nhìn Hoắc Đình một cái, sau đó đỏ mặt chạy đi mất. Một vài cô nương bạo gan hơn tí thì vờ đi ngang qua đụng hất một cái, sau đó thẹn thùng tạ lỗi, còn có ý lôi kéo Hoắc Đình đi để đòi tiếp đãi để đền bù. Chỉ khi nghe Tiểu Điệp kho khan vài tiếng, cô ta mới xấu hổ cúi mặt xuống bỏ chạy.

Tiểu Điệp cầm bó rau trên tay, ánh mắt liếc Hoắc Đình một cái thầm nghĩ: Đúng là yêu nghiệt.

Bị Tiểu Điệp nhìn, Hoắc Đình vô thức lấy tay chùi vào mặt, cho rằng mặt mình bị dính kẹo đường, chùi xong, hắn lại giơ tay áo ra nhìn. Kỳ lạ, hắn rõ ràng đâu có bị dính kẹo đường.

Bà chủ hàng rau về mặt hiền lành, nhìn Hoắc Đình sau đó nhìn Tiểu Điệp nở nụ cười thân thiện nói: "Đôi phu thê hai người trông thật là xứng đôi, làm ta nhớ tới ta và ông nhà trước đây cũng thường hay cùng nhau mua đồ ăn."

Tiểu Điệp vội xua tay nói: "Bà chủ hiểu lầm, đây là..." Tiểu Điệp định nói đây là đại ca nàng, nhưng chợt nhớ tới Hoắc Đình luôn kêu nàng là Nhạc tỷ nên vội sửa lại: "Là đệ đệ của cháu."

"Là đệ đệ sao, ta vô ý quá." Bà chủ cười ngượng vì nói nhầm, nhưng sau đó lại nhìn Hoắc Đình nhiều thêm vài lượt. Do bà cảm thấy chàng trai này nhìn thế nào vẫn thấy lớn tuổi hơn vị cô nương.

Thấy bà chủ nhìn Hoắc Đình, Tiểu Điệp hỏi: "Sao vậy?"

Bà chủ lúc này mới thu lại ánh mắt, cười cười lắc đầu tỏ ý không có gì. Sau đó bà chỉ chỉ bó rau cười nói: "Cô nương lấy thêm đi, ta tính rẻ cho, chỉ lấy một nửa số tiền thôi."

Tiểu Điệp sừng sốt hỏi lại: "Vì sao?"

"Không giấu gì cô, dạo gần đây bọn binh lính của Thiên Sơn không ngừng qua đây lùng sục, nghe đâu kiếm thái tử bỏ trốn nào đó, khiến cho người dân ở đây không thể nào buôn bán nổi." Bà nói mà trên môi nở nụ cười khô, ánh mắt phản phát nỗi buồn.

Bà chỉ bó rau lại tiếp: "Vì thế, cô nương không lấy bớt giùm ta, ngày mai chúng héo úa thế nào cũng phải bỏ."

Tiểu Điệp gật gật đầu tỏ ý cảm thông, sau đó mua rau nhiều hơn ba lần so với dự tính.

Thủy Tinh Cầu này khác với Trái Đất, nó là một tiểu hành tinh chỉ đơn giản có ba nước gồm: Thiên Sơn, An Lạc và Mộc Vân.

Thiên Sơn nổi bật với tài chiêm tinh và thuật triệu hồi thú. Nhưng qua thời gian, tài chiêm tinh không biết vì lý do gì dần biến mất chỉ còn lại thuật triệu hồi thú.

Mộc Vân thì nổi tiếng với biệt tài mê hoặc lòng người và sử dụng độc.

Còn An Lạc thì có hai hình dáng cùng mạch ngũ hành.

Nàng nhớ bà từng nói, tộc Bạch Lang năng rất đặc biệt. Họ có dòng máu trộn lẫn giữa An Lạc và Thiên Sơn, vì thế có mạch ngũ hành và hai hình dáng của An Lạc đồng thời lại có khả năng nắm giữ thời gian và thần thú của Thiên Sơn.

Bà nói sở dĩ như vậy là vì tổ tiên của tộc Bạch Lang trước đây vốn là vua của nước An Lạc và công chúa của Thiên Sơn. Vì một chữ tình, vua tộc Bạch Lang nguyện bỏ cả giang sơn do chính mình giành lấy để cùng công chúa Thiên Sơn bỏ trốn. Họ cùng nhau tới đây và hình thành tộc Bạch Lang như ngày nay.

Và cũng do đó, Thiên Sơn cùng An Lạc không thể hệ nào là không chiến tranh.

Tiểu Điệp cầm bó rau nhiều hơn ba phần đang tính thanh toán tiền thì phía xa xa bỗng một lớp khói bụi mù mịt cuộn lên, theo hướng họ đứng mà tiến tới.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Chương 24.2

Lúc đầu Tiểu Điệp tưởng rằng người của triều đình nên có vài phần cảnh giác. Nhưng hóa ra không phải, là bọn binh lính của Thiên Sơn.

Tuy tâm tình thả lỏng vài phần, nhưng nàng cũng không dám chủ quan, vội kéo Hoắc Đình ra phía sau bảo hộ.

Phía sau, nhị thẩm hàng rau lên tiếng, giọng đầy chán nản: "Vừa mới nói liền tới. Xem ra hôm nay cũng chả yên ổn để buôn bán rồi." Bà lại nhìn sang Tiểu Điệp hỏi: "Cô nương là người mới tới?"

Tiểu Điệp gật đầu một cái.

"Thế cô mau chóng rời khỏi đây đi, trong đám binh lính có một vài tên cậy quyền ức hiếp dân lành, mà cô nương lại xinh đẹp thế kia..."

Tiểu Điệp hiểu ý bà chủ, nàng cũng không muốn dây dưa gì với đám binh lính, vội "đa tạ" rồi kéo Hoắc Đình đi.

Đám binh lính này quả nhiên là ngang ngược giống như bà chủ nói, chúng đi tới đâu cũng dừng lại, sau đó thò ra bàn tay bẩn thỉu ngang nhiên lấy đi vài miếng thịt của người dân.

Nơi đây là vùng sát biên giới, xa kinh thành vô cùng. Bọn binh lính Thiên Sơn nếu không có ý định đánh vào thì những người trong triều đình cũng lười quan tâm. Chẳng phải chỉ là vài cái mạng quèn thôi sao? Triều đình không ngu đến nỗi chỉ vì vài cái mạng quèn, mất đi vài đồng xu thuế của đám dân đen mà đi gây hấn với người Thiên Sơn, để bọn chúng có cớ để phát động chiến tranh. Bọn binh lính Thiên Sơn cũng hiểu rõ điều này nên chúng vô cùng ngang ngược, không khác gì một tiểu bá vương.

Tiểu Điệp vốn không muốn nhúng tay vào, nhưng hành vi của bọn chúng càng lúc càng quá quắt khiến ai nhìn cũng đỏ mắt.

Chúng giờ bức tranh vẽ một người thanh niên lên, hỏi có từng gặp người này chưa. Lần lượt những người lắc đầu đều bị hất đập mạnh vào người rồi nói "vô dụng".

Đến ngay cả nhị thẩm hàng rau đã ngoài năm mươi cũng không ngoại lệ. Chúng không kiêng nể bà là một phụ nữ đã có tuổi, cứ thẳng chân nhắm tới bụng bà mà đá.

Mất nhìn thấy bàn chân bẩn thỉu của tên binh lính sắp tới gần, vị nhị thẩm kia nhắm tịt mắt lại cố chịu đau đớn, nhưng cơn đau không đến như bà tưởng. Tên lính kia đã bị hất xuống ngựa tự bao giờ.

Vốn đang giễu võ dương oai, tên lính bất ngờ bị một nhánh cây to lớn dưới đất đâm lên, phóng thẳng vào ngực, đánh hẳn một cú ngã nhào. Hẳn ngờ ngác không biết nhánh cây từ đâu ra, nhưng bị đánh ngã khỏi ngựa như thế khiến cho hắn không khỏi hổ thẹn, dẫn đến thẹn quá hóa giận. Hắn quát mắng một lượt xung quanh gào to: "Mẹ kiếp, có giới thì ra đây, đừng có ở đó mà giở trò hèn hạ."

Tiểu Điệp cười khẩy một cái, nhưng chung quy vẫn đứng yên một chỗ, không ra mặt.

Tên lính kia mặc sức gào to nhưng vẫn không thấy ai bước ra, hắn thẹn càng thêm thẹn, ánh mắt hẳn lên sọc đỏ vì tức giận. Hắn nhìn mọi người xung quanh như tất cả đều là kẻ địch, sau đó cười lớn: "Không ra chứ gì? Được, ta san bằng hết chỗ này xem chúng mày còn đắc ý được không."

Tên lính đứng dậy bắt đầu niệm chú, những tên kia thấy vậy cũng bắt đầu niệm theo. Tức thì trên mặt đất bốn cột sáng xuất hiện, trong cột sáng lần lượt xuất hiện bốn thần thú của Thiên Sơn. Một phụng hoàng lửa, một thạch quy, một mộc xà, và một hắc hổ. Bốn thần thú đều mang dáng vẻ to lớn, chỉ cần một cái tát của hắc hổ liền có thể đem một nửa số người ở đây bay đi mất.

Những người dân ban đầu còn thích thú háo hức xem trò vui, bây giờ hoàn toàn bị đám thần thú dọa cho khiếp sợ. Họ mặt mày xanh mét, nhất loạt lùi ra phía sau, chừa ra một khoảng trống chính giữa.

Tiểu Bạch Lang trong túi áo Tiểu Điệp nhìn thấy bốn thần thú không những không sợ mà hứng trí bùng bùng. Cặp mắt long lanh như thể chỉ cần một lệnh liền lập tức lao ra phía kia.

Tiểu Bạch Lang nhìn Tiểu Điệp hỏi: "Con ra đánh nhá?"

Tiểu Điệp cười nhẹ, còn Hoắc Dĩnh thì cười to chế nhạo: "Hahaha, bé tí thế kia mà đòi đánh sao?"

Tiểu Bạch Lang xụ tai xuống, nhe nanh ra với Hoắc Dĩnh để chứng tỏ bản thân đang bị ức khuất, vô cùng tức giận. Hoắc Dĩnh thấy thế, lấy tay chọt chọt mũi Tiểu Bạch Lang trêu chọc: "Hừ hừ... ta không sợ mày đâu."

Tiểu Bạch Lang gừ một hồi liền cảm thấy vô vị, liền lập tức xoay mặt không thèm quan tâm đến Hoắc Dĩnh nữa.

Tiểu Điệp bất ngờ lên tiếng: "Con như vậy quả thật nhỏ thật."

Bị Tiểu Điệp nói như vậy, toàn thân Tiểu Bạch Lang lập tức ỉu xiu.

"Nhưng ta có thể giúp con trở nên to lớn."

Nghe đến đây, Tiểu Bạch Lang lập tức phản chấn trở lại.

Sau đó, Tiểu Điệp bắt đầu niệm chú, Tiểu Bạch Lang trong túi áo từ từ lơ lửng bay ra, một quang sáng màu đỏ liền bao phủ lấy Tiểu Bạch Lang. Một lát sau, ánh sáng bắt đầu nhạt đi, Tiểu Bạch Lang hoàn toàn được thay đổi. Hoắc Dĩnh nhìn Tiểu Bạch Lang mà sửng sốt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chương 24.3

Tiểu Bạch Lang giờ trở nên cao ba thước, hoàn toàn trở thành một "đại bạch lang". Thân hình cùng cái đầu từ sói con biến thành một con sói trưởng thành, cặp răng sắc bén cùng ánh mắt màu đỏ khiến người khác cảm giác ghê sợ cùng mê đắm. Đôi cánh nhỏ ngắn cùn cùn đã trở nên dài rộng, vỗ một cái liền có thể che khuất bầu trời. Cái đuôi sư tử rực đỏ như một đóm lửa lớn, tràn đầy màu ánh hoàng hôn. Tiểu Bạch Lang hiện tại chỉ có hình dung bằng hai chữ "dũng mãnh", bốn chữ chính là "vô cùng dũng mãnh".

"Đây thật sự là tiểu thú bông kia sao?" Hoắc Dĩnh không tin vào mắt mình, ngón tay giờ ra run rẩy không thôi.

Tiểu Bạch Lang phì mũi một cái tỏ ý khinh thường Hoắc Dĩnh, sau đó lại quay sang Tiểu Điệp dụi dụi vài cái làm nũng.

Hiện tại nếu có Bạch Lãng ở đây, hẳn huynh ấy sẽ rất cao hứng đi? Tiểu Điệp nghĩ tới chột phi cười. Nàng rất rõ, Bạch Lãng rất muốn nhìn thấy hình

dạng này của Tiểu Bạch Lang đến thế nào. Chỉ tiếc là, thân phận nàng là người tộc Bạch Lang phải được giữ bí mật.

Tiểu Diệp nhìn Hoắc Đình, ngón tay chỉ lên miệng nói: "Suyt, hứa với ta, Tiểu Đình không được nói cho ai biết về chuyện này."

Cặp mắt màu đỏ của Tiểu Diệp vốn chứa đầy bí ẩn, hiện tại nói câu này lại càng tăng thêm vài phần bí ẩn. Hoắc Đình hoàn toàn không hiểu, ngơ ngác hỏi: "Vì sao?"

"Vì đây là bí mật, bí mật giữa hai chúng ta."

Hoắc Đình nhớ mẫu thân trước đây từng nói, một người nếu tiết lộ bí mật với người khác, ắt hẳn người đó phải rất quý trọng và tin tưởng người kia. Như vậy có nghĩa là Nhạc tỷ rất quý trọng và tin tưởng hắn đi? Nghĩ đến đây, Hoắc Đình không khỏi thật cao hứng.

Hoắc Đình liên tục gật đầu: "Ta cũng rất quý trọng Nhạc tỷ, vì thế ta sẽ giữ bí mật, không nói với ai đâu." Nói rồi Hoắc Đình bắt chước Tiểu Diệp để tay lên miệng tỏ vẻ bí ẩn.

Tiểu Diệp không hiểu vì sao tự dưng Hoắc Đình nói cũng quý trọng nàng, nhưng hắn hứa sẽ không tiết lộ bí mật nên nàng yên tâm. Nàng tin tưởng hắn, tin tưởng Hoắc Đình.

Tiểu Diệp hiện tại đứng chỉ cao bằng một phần hai của Tiểu Bạch Lang, nàng vỗ vỗ đùi nói: "Con ra đó được rồi đấy."

Lập tức, tại chỗ của Tiểu Bạch Lang chỉ còn lại vệt đen của tàn ảnh. Tiểu Bạch Lang đã dịch chuyển tới chỗ của bốn thần thú kia.

Những người dân xung quanh vốn sợ hãi, trong lòng run rẩy mãi không thôi. Họ chỉ mong bản thân mình đừng bị thương, đám thần thú này mau mau biến đi. Mặc dù nói người An Lạc có mạch ngũ hành, nhưng trong số họ chỉ có một vài người là có ba mạch thôi, còn lại đều là Nhất Thuật cùng Nhị Thuật, căn bản không thể đấu lại đám thần thú này. Những người từ Ngũ Thuật Gia trở lên, sớm đã gia nhập đội quân triều đình, hưởng bổng lộc triều đình, làm gì ở đây mở buôn bán nhỏ để hành hạ bản thân như này.

Bỗng từ đâu trên trời rơi xuống thêm một thần thú thứ năm, thần thú này khiến bọn họ khiếp đảm hơn nữa, mặt cắt không còn giọt máu.

Ông trời à, bộ không muốn cho bọn họ sống nữa hay sao? Bốn thần thú kia đã kinh dị lắm rồi, dọa người lắm rồi, như thế nào lại rơi xuống thêm một thần thú còn cường hãn hơn nữa. Một thân sói trắng to lớn hơn hẳn bốn con kia.

Đám người dân đang hò hét trong lòng chột dạ, cảm thấy có chút gì đó quái quái.

Như thế nào thần thú bạch lang này không hướng mặt về phía bọn họ mà lại hướng mặt về phía binh lính cùng bốn thần thú kia?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 25.1: Đại Chiến Thần Thú - Tin Đồn Về Tộc Bạch Lang

Những người trẻ tuổi còn đang sửng sốt thì một vài bà lão đã nhận ra được đây là thần thú của tộc Bạch Lang.

Những bà lão này bắt đầu đánh mắt nhìn xung quanh để xem rốt cuộc là ai, nhưng vô ích. Bởi, Tiểu Diệp và Hoắc Đình cách ở đó một khoảng khá xa, họ còn núp vào một nơi khá kín đáo, nên những người dân không thể nào tìm ra được.

Thấy mọi người đang hoang loạn, trong đám những bà lão có một người lên tiếng trấn an: "Bình tĩnh, đây là thần thú của tộc Bạch Lang, nhất định sẽ bảo vệ chúng ta."

Mặc dù bà lão đó nói vậy nhưng trong lòng những thanh niên trẻ không khỏi nghi ngờ, mọi người đồng loạt nhìn nhau sau đó trầm mặt một lòng: Thật sự là bảo vệ bọn họ sao?

Tiểu Diệp đứng ở góc khuất mỉm cười gật đầu nhẹ một cái ý ra lệnh, Tiểu Bạch Lang hiểu ý lập tức tru lên một tiếng dài sau đó chuẩn bị tư thế tấn công. Dù có nói rằng đại sói này bảo vệ bọn họ đi nữa thì cũng không thể khiến họ ngừng sợ hãi mà lui dần về sau.

Đám binh lính sớm thấy tình hình hình không ổn, sắc mặt cùng sầm lại, méo mó trông vô cùng khó coi. Nhưng lòng kêu ngạo khiến tên dẫn đầu nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, hắn cười vang giọng đầy chế giễu: "Ha ha ha, cùng lắm chỉ là một con sói lớn, các người nghĩ rằng có thể đồng thời đánh bại được bốn thần thú của bọn ta hay sao?" Nói rồi hắn liếc mắt nhìn Tiểu Bạch Lang đầy sát ý, lập tức bốn thần thú bất động thanh sắc liền vỗ về phía Tiểu Bạch Lang. Tiểu Bạch Lang nhanh chóng nhảy né ra, hàm răng sắc bén cắn vào thanh quản của hắc hổ khiến cho đối phương bị mất một mảng thịt to lớn. Hắc hổ bị cắn đứt cổ họng, máu theo đó như thác nước tuôn ra làm ướt cả một mảng đất, rất nhanh, mùi tanh nồng của máu lan rộng trong không khí. Một vài thiếu nữ chịu không nổi liền nôn thốc nôn tháo.

Tiểu Điệp khỏe môi khê câu lên vô cùng hài lòng.

Phụng hoàng lửa thuận thế ở trên cao liên tục nhả cầu lửa trong miếng xuống chỗ Tiểu Bạch Lang. Tiểu Bạch Lang tránh không kịp bị lửa xém mất một nhúm lông ở đuôi. Bị lửa đốt đau, tinh thần chiến đấu của Tiểu Bạch Lang càng hăng tiết, bốn chân của Tiểu Bạch Lang nhanh chóng bắt lấy thạch quy đang co tròn lảng tới làm bia đỡ đạn. Mặc dù cùng hệ hỏa như nhau nhưng đám đốt trụ lông đuôi của Tiểu Bạch Lang nó thì không thể nào tha thứ được.

Tiểu Bạch Lang dùng cái đuôi bị cháy đen của mình quăn lấy thạch quy, hướng về phía phụng hoàng lửa ném tới. Phụng hoàng lửa bị thạch quy bay tới với tốc độ khá nhanh, pha đập mạnh không khác gì một hòn đá ném trúng trực diện con chim sẻ, cả hai cứ thế rơi xuống đất. Thạch quy bị va đập mạnh xuống đất làm cho mai rùa bằng đá bị vỡ ra, làm lộ thịt bên trong, cơ thể gãy gãy vài cái sau đó bất động. Còn phụng hoàng lửa thì đầu quẹo sang một bên, mắt trắng dã, lưỡi lè ra, so với thạch quy còn thê thảm hơn.

Mấy tên binh lính Thiên Sơn không tin vào mắt mình, bọn chúng từ há hốc mồm sau đó chuyển sang mặt trắng bệch nhìn nhau run lấy bầy. Tên thủ lĩnh mắt long lên sòng sọc siết chặt nắm đấm: "Sức sinh, sao ngươi dám..."

Nói đoạn, hắn rút đao ra điên cuồng lao về phía Tiểu Bạch Lang. Tiểu Bạch Lang hừ mũi một cái đầy khinh bỉ, bàn chân to lớn nhẹ nhàng đè bẹp thân thể tên ngu ngốc kia, khiến hắn không nào cử động ngoài việc vung tay chân loạn xạ. Trông không khác gì con chuột dưới móng vuốt chó, thật thảm hại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Chương 25.2

Nhìn tên thủ lĩnh đang bắt lực vùng vẫy dưới móng vuốt của Tiểu Bạch Lang, mới ban đầu mọi người đều sững sờ nhưng sau đó liền phản kích vỗ tay tung hô, sắc mặt ai nấy không nén nổi kích động. Đáng đời bọn chúng, cho chừa cái tội ức hiếp người dân An Lạc.

Hai tên còn lại bị tiếng cười của dân làng làm cho giận sôi mắt, cả hai đồng loạt cùng liều xông lên. Ai ngờ, Tiểu Bạch Lang đang vui đùa với món "đồ chơi" bỗng dung ngẩng mặt lên. Hàm răng sắc bén nhe ra, từ lỗ mũi xì ra một hơi rõ mạnh tỏ ý khinh bỉ.

Hai tên lính mặt cắt không còn giọt máu, chân không thể tự chủ mà rung kịch liệt. Tiểu Bạch Lang gầm lên một cái, hai tên liền lập tức sợ hãi kéo nhau té lên té xuống mà chạy.

Mọi người trong làng nhất thời bị chấn động im bật, chỉ một lúc sau, tất cả mọi người không kiềm nén được mà thân thể run rẩy, cười dữ dội, cười như thể xài luôn tiếng cười của mấy năm sau.

Bất ngờ mọi người đồng loạt hô lên: "Đã đảo Thiên Sơn, đã đảo Thiên Sơn. Bọn khốn Thiên Sơn cút đi."

Trong lúc mọi người đang phấn khích. Tiểu Bạch Lang bỗng thu nhỏ lại, lén bay đi mất, chỉ để lại tên thủ lĩnh bị bất tỉnh nằm dưới đất. Đợi đến khi có người phát giác thì đã tìm không thấy.

Khi Tiểu Điệp và Hoắc Dinh rời khỏi, sợi dây chuyền Bạch Lãng tặng cho nàng bỗng phát sáng lên, nhưng cả Tiểu Điệp và Hoắc Dinh dường như không chú ý đến.

Ngày hôm sau, tin đồn về tộc Bạch Lang lần nữa xuất hiện đã được đồn đãi ở chợ, những người dân ở chợ chứng kiến vô cùng hào hứng kể lại, có người còn kể một cách vô cùng khoa trương, thêm thắt vô cùng phong phú, nói chung tinh thần mọi người vô cùng phấn khởi.

Vốn trước đây ở nơi đây được người tộc Bạch Lang bảo hộ, nhưng vì sự kiện năm đó xảy ra, người dân không ai còn thấy người tộc Bạch Lang nữa, vì thế bọn binh lính Thiên Sơn mới có thể cậy quyền lộng hành như thế.

Những bô lão trong làng dường như đều trở thành tiên sinh kể chuyện, họ kể mà vui vẻ đến nỗi cặp mắt long lanh cả ra, và chủ đề chính là tộc Bạch Lang. Họ nhớ những ngày tháng cùng với thân thú của tộc Bạch Lang chơi đùa, chạy dọc trên những cánh đồng. Họ với người tộc Bạch Lang là những người hàng xóm vô cùng thân thích.

Trái với mọi người vô cùng bận rộn, hôm nay Tiểu Điệp vô vùng nhàn nhã. Nàng bắc một cái ghế dựa bằng tre cùng với Tiểu Bạch Lang ngồi trên đùi nàng ngắm ngời sưởi nắng sớm.

Hoắc Dinh cùng với Bạch Lãng thì ra chợ mua một chút vật dụng cá nhân, bảo là có thể tới chiều mới về. Lúc mới nghe nàng còn không tự chủ được lẩm bẩm một câu: Định mua cho cả năm hay sao mà đi lâu thế? Thế là nàng bị Bạch Lãng cười chế nhạo, bảo là không phải chỉ có nữ nhân mới là đi mua vật dụng cá nhân lâu. Vì thế hôm nay trong nhà bỗng nhiên yên tĩnh phi thường. Nàng liền muốn biến bản thân thành con mèo lười sưởi nắng sớm.

Nhưng ngoài dự đoán, trời chỉ mới gần trưa, bọn Bạch Lãng đã trở về. Sắc mặt Hoắc Dinh thì vô cùng vui vẻ gặm bánh ngô của mình, chỉ có Bạch Lãng là sắc mặt biến dị, vừa hấp tấp vừa khàn khàn.

Từ xa xa, Tiểu Diệp đã nghe thấy Bạch Lăng điên cuồng gào tên nàng: "Diệp nhi, Diệp nhi, có tin chân động."

Nàng vì phiền nhiễu mà mi tâm từ từ mở ra, không nhanh không chậm hỏi: "Tin gì?"

Bạch Lăng như không thể im lặng thêm một phút nào nữa, hần phần khích nói: "Là người tộc Bạch Lang, tìm thấy rồi, tìm thấy rồi." Sau đó Bạch Lăng như thùng pháo nổ huyên thuyên một hồi kể lại sự việc ngày hôm qua, tưởng chừng như toàn bộ quá trình hôm qua đều được hần chứng kiến.

Nàng không nhẫn tâm cắt ngang mạch cảm xúc của y, đợi Bạch Lăng hứng trí kể xong nàng bình thản hỏi: "Huynh đã gặp?"

Lập tức Bạch Lăng cúi đầu yếu xù, lắc đầu tiếc nuối. Bỗng dưng Bạch Lăng lại bật mạnh đầu dậy, nhìn nàng gấp gáp hỏi: "Ta nghe nói thần thú đó xuất hiện đúng với thời gian muối ở chợ, muối có thấy không, có thấy không?"

Tiểu Diệp giấu diếm cười yếu ớt: "Muối cùng Hoắc Đình rồi đó trước một khắc."

Lời nói vừa dứt, nàng có thể nghe thấy được Bạch Lăng tắc lưỡi đầy tiếc nuối.

Bạch Lăng ánh mắt tiếc hận nói: "A a a, ta cũng muốn được nhìn thấy thần thú, nếu ta đi cùng thì hay rồi."

Tiểu Diệp buồn cười nói: "Nếu biết ở lại được nhìn thấy thần thú muối cũng đã ở lại."

Câu nói này lập tức liền khiến cho Bạch Lăng càng thêm tiếc hận, hận không thể dùng phép quay ngược thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Chương 25.3

Chợt ánh sáng tím của sợi dây chuyền mà Tiểu Diệp đang đeo cùng với viên hắc thạch của Bạch Lăng tỏa ra khiến cho Bạch Lăng kinh hi, mọi buồn bực trong nháy mắt đều bay mất. Hần giờ hắc thạch lấp lánh ánh sáng tím ra, kích động nói: "Muội nhìn xem, gần đây có người tộc Bạch Lang."

Nói rồi, Bạch Lăng như con gió phi thân qua nóc tường rồi biến mất.

Tiểu Diệp nhìn mặt dây chuyền tâm trạng phức tạp. Gần đây có người trong tộc của nàng thật sao? Nàng cũng muốn đích thân nhìn thử xem, nhưng ánh mắt nhìn sang Hoắc Đình đang ngây ngốc đứng im, nàng do dự, chần chừ, rốt cuộc không đi.

Nàng không thể để Hoắc Đình ở lại một mình được. Cái kia dù sao cũng có Bạch Lăng đi tìm rồi. Có gì có thể thông qua Bạch Lăng biết được tin tức. Còn Hoắc Đình, nếu một mình hần ở lại đây xảy ra chuyện gì, nàng nhất định sẽ hối hận đến chết mất.

Nhìn sắc mặt Tiểu Diệp trắng bệch, Hoắc Đình lo lắng quăng luôn cái bánh ngô đang ăn dang dở, chạy tới nắm tay nàng lo lắng hỏi: "Nhạc Nhạc tỷ, tỷ sao vậy, có chỗ nào không khỏe sao?"

Tiểu Diệp nhìn ánh mắt hoảng loạn của Hoắc Đình không khỏi trong lòng mềm nhũn, cảm thấy ảm áp. Nàng không nói gì, chỉ giờ cánh tay ôm ngang hông của Hoắc Đình, cảm nhận hơi ấm của đối phương. Nàng nhân dịp nói: "Ta không sao."

Hoắc Đình bị Tiểu Diệp bắt ngờ ôm, khiến toàn thân có chút ngơ ngác, hần bắt giác nhúc nhích thân người.

Tiểu Diệp chợt lên tiếng: "Đừng nhúc nhích, chỉ một chút thôi." Âm thanh nàng nhỏ dần, gần như là thì thào.

Nàng không muốn phải đối đầu với Hoắc Đình, nàng muốn tin rằng lời tiên đề nói là thật, rằng chuyện năm đó do người khác gây ra không phải là do ông ấy. Nhưng ý chí trả thù của nàng lại không muốn thừa nhận điều đó. Nàng tự bản thân có thể phá giải phong ấn của bà nội cũng là do ý chí trả thù quá mạnh. Nàng sợ một khi mất đi mục tiêu trả thù, phong ấn sẽ lần nữa giam cầm nàng. Nàng không muốn, thật sự không muốn.

Nàng biết như thế nên tìm mọi cách tránh xa Hoắc Đình, nhưng lại bị vẻ mặt ngây ngô cùng vẻ kiên quyết đeo bám không buông của hần khiến nàng đau lòng không thôi. Vô hình nàng cứ thế không thể nào rời xa Hoắc Đình được.

Nàng nên làm gì đây?

Hoắc Đình vì lời nói của nàng mà đứng im bất động, tựa như khúc gỗ mắc cho Tiểu Diệp ôm.

Một lúc sau, Bạch Lăng trở về nhìn thấy Tiểu Diệp đang ôm Hoắc Đình thì vội quay mặt hướng khác, giả vờ ho khụ khụ vài tiếng để cho đôi nam nữ nào đó biết rằng hần đã về rồi, có thể đừng ôm thắm thiết như thế không, hần thật ghen tị.

Tiểu Diệp nghe thấy tiếng ho vội buông Hoắc Đình ra, nàng nhìn Bạch Lăng mặt không biến sắc hỏi: "Thế nào, tìm thấy người tộc Bạch Lang không?"

Người ta là đối tượng bị nhìn thấy còn không có tỏ về gì, hấn chỉ là vô tình nhìn thấy thì còn có thể tỏ về gì. Bạch Lăng cũng xem như chưa nhìn thấy gì, sắc mặt bình thường, giọng nói pha lẫn thất vọng: "Ta dựa theo ánh sáng của viên hắc thạch lần theo dấu bọn họ, ngay khi tưởng gặp được thì qua khúc quẹo ánh sáng liền tắt mất."

"Vậy sao?" Tiểu Diệp nói ra câu này vô cùng hơi hợt, khiến đối phương không nhìn thấu suy nghĩ của nàng.

Không phải nàng cũng đang tìm người tộc Bạch Lang để giải độc cho tiểu tử kia sao? Nếu thế, đáng lẽ khi nghe không tìm thấy nàng phải như hấn giọng nói thật kích động đi?

Tiểu Diệp mặc cho Bạch Lăng nhìn nàng chăm chăm, thân nhiên xoay người kéo Hoắc Đình vào trong nhà.

Khi nghe không tìm thấy người tộc Bạch Lang, nàng không những không thất vọng thậm chí còn có chút thờ phào nhẹ nhõm.

Nàng sợ, sợ khi chân chính gặp được người tộc Bạch Lang, thông qua bọn họ nàng biết rằng tiền đề nói dối, nàng sẽ lại trở thành kẻ thù của Hoắc Đình.

Mặt khác, tại một quán trọ...

Lôi Phong ngồi trên ghế, hướng về phía lão bà bà đang ngồi trên giường nghỉ hoặc hỏi: "Nội, tên lúc nãy theo dõi chúng ta rốt cuộc có mục đích gì?"

Cũng may nội của hấn nhảy bén, phát hiện trên người tên kia có hắc thạch, bảo hấn phong bế khí tức, thừa cơ rời chạy đi mới có thể thoát được.

Lão bà bà từ tốn lắc đầu, bà vốn cũng không biết. Nếu bảo tên kia là đang tìm người tộc Bạch Lang để tiêu diệt triệt để, nhằm chôn giấu bí mật năm đó thì không đúng. Trên người tiểu tử kia hoàn toàn không có sát khí. Nhưng trước khi biết được nguyên nhân bị theo dõi, họ vẫn nên lánh mặt thì hơn.

Lôi Phong trầm tư suy nghĩ một chút, cũng không nghĩ ra nên đành cho qua, hấn sang vấn đề khác hỏi: "Nội, người nghĩ xem, Tiểu Diệp có khả năng ở đây không?" Họ theo lời người khác nói lần theo manh mối tới đây, nhưng chính là vẫn không tìm thấy người.

Lão bà bà không nói gì, trước sau chỉ yên lặng, sắc mặt dần khê biến. Không biết vì sao trong lòng bà luôn bất an, có linh cảm cực kỳ xấu, chỉ mong sao tìm thấy nha đầu đó càng nhanh càng tốt. Hơn nữa, bà có một chuyện vẫn luôn che giấu nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Chương 26: Bạch Lăng Rời Khỏi

Đêm đã khuya, Tiểu Diệp và Hoắc Đình sớm đã đi ngủ, riêng Bạch Lăng thì lại vô cùng tỉnh táo. Hấn một thân bạch y đứng tựa vào cửa sổ, ánh mắt quét vào khoảng không một cách sắc bén. Hiện tại, đáng về Bạch Lăng thâm trầm, không một chút gì gọi là cà lơ phất phơ như khi đứng trước mặt Tiểu Diệp cùng Hoắc Đình.

"Xuất hiện đi."

Dứt lời, trong bóng đêm một thân ảnh bỗng phụt ra, một chân quỳ xuống, hai tay chắp vào nhau, tư thế nghiêm chỉnh chuẩn bị sẵn sàng nhận mệnh lệnh.

Bạch Lăng nhìn thanh niên trước mặt, giọng nói chứa đầy vẻ trào phúng: "Người cũng tận tâm thật, đuổi theo ta từ Thiên Sơn đến tận đây."

Thân thể người đang quỳ khê run một cái, hấn biết, bản thân hấn không được phép đi theo Bạch Lăng. Nhưng với trách nhiệm là bảo vệ chủ tử, hấn không thể không đi. Hấn chấp nhận khi trở về Thiên Sơn sẽ lãnh phạt từ Bạch Lăng. Hơn nữa, hấn cũng có một việc rất quan trọng cần phải báo cáo lại với y.

Bạch Lăng dường như muốn nói gì đó, bỗng từ bên ngoài cửa một con chim bồ câu từ trong màn đêm bay tới khung cửa sổ. Bạch Lăng nhanh tay giơ lên bắt lấy, dưới chân bồ câu hấn rút ra một bức thư.

Bức thư được cuộn tròn nhanh chóng được tháo ra, Bạch Lăng đọc nhanh những dòng chữ trong thư, sắc mặt nhanh chóng khê biến.

Vị nam tử vẫn đang quỳ bỗng cất tiếng: "Thái... " Câu nói chưa hoàn chỉnh đã bị Bạch Lăng trừng mắt nhìn, hấn nhanh chóng hiểu ý vội sửa lại lời: "Công tử, nơi đó hiện tại rất loạn, phe phái đã bắt đầu rục rịch, người nên lấy đại cuộc làm trọng, mau chóng quay trở về." Nói xong câu này, trên lưng hấn đã ướt đầm mồ hôi.

Bạch Lăng nhìn đối phương chăm chăm khiến người kia không tự chủ được mà thoáng run một cái. Vị nam nhân kia tưởng chừng như bị khí thế áp bức đến nghẹt thở thì Bạch Lăng bỗng lên tiếng: "Được, ngày mai khởi hành."

Đối phương lập tức sững sờ, tưởng bản thân nghe lầm. Bình thường nếu như hấn dám mở miệng nói đến vấn đề này, nhất định sẽ bị đánh một chưởng rồi

đuổi đi mất. Đến khi Bạch Lăng nhướn mày hỏi: "Sao vẫn chưa đi?", người kia mới hoàn hồn, thủ lễ sau đó lui xuống.

Thái tử thay đổi rồi!

Bạch Lăng nhìn bóng lưng người kia đi khuất, sau đó mới từ từ lắc đầu thở dài: Thật không thú vị chút nào, chỉ mới bị nhìn một chút mà đã sợ hãi đến vậy rồi. Nếu như là tiểu tử Hoắc Đình kia nhất định hẳn sẽ nói "mất bị sao vậy?", sao đó Diệp nhi sẽ tiếp "bị chốt? hay bị rút gân mắt?". Nghĩ đến đây Bạch Lăng không khỏi bật cười.

Hắn vốn vẫn chưa muốn rời khỏi nơi này, nhưng xem ra, đám người bên kia đã không thể chịu nổi nữa rồi, đã bắt đầu rục rịch. Phụ hoàng ơi phụ hoàng, người sao nhầm ngay lúc này lại đổ bệnh vậy, ta thật sự vẫn chơi chưa đủ.

Sáng hôm sau Tiểu Diệp thức dậy đã không thấy Bạch Lăng đâu, chỉ thấy trên bàn có một phong thư do Bạch Lăng để lại. Nàng cảm bức thư lên đọc, đại khái nội dung trong thư là nói gia đình xảy ra chút chuyện nên phải nhanh chóng trở về, không kịp từ già, đợi sau khi mọi chuyện sắp xếp xong xuôi sẽ tìm cơ hội về thăm hai người bạn họ.

Nàng gấp phong thư lại, sắc mặt không có biến đổi gì lớn. Bạn họ vốn là bè nước gặp nhau, nên nàng biết chắc chuyện này nhất định sẽ xảy ra. Nàng chỉ trách Bạch Lăng thật không có nghĩa khí, ra đi cũng không nói lời từ biệt, chỉ để lại vòn vẹn một lá thư khô khan cực hạn.

Hoắc Đình ở trong phòng cầm một trái cầu phấn khởi chạy ra tìm Bạch Lăng để chơi cùng, lần trước Hoắc Đình bị thua, nên lần này nhất định phải phục thù mới được. Hoắc Đình hết tìm trong phòng, sau đó lại chạy ra bếp, kể đó lại chạy ra sân, rốt cuộc lại chạy vào trong đến chỗ Tiểu Diệp đang đứng. Hoắc Đình kéo kéo góc áo Tiểu Diệp dè dặt hỏi: "Nhạc Nhạc tỷ, Lăng ca đâu rồi, đệ muốn tìm hắn cùng đá cầu."

Tiểu Diệp nhìn Hoắc Đình cười khổ nói: "Huynh ấy đi rồi."

Hoắc Đình lập tức thần người, trái cầu đang cầm trong tay cũng rơi xuống đất. Tuy Hoắc Đình cùng Bạch Lăng hay đấu khẩu với nhau, nhưng việc Bạch Lăng đột nhiên rời khỏi khiến cho Hoắc Đình không khỏi cảm thấy sốc. Thật lâu lúc sau, Hoắc Đình nhìn Tiểu Diệp với đôi mắt đã ửng đỏ, giọng lo lắng hỏi: "Nhạc Nhạc tỷ, tỷ sẽ không nói lời nào bồng dung biến mất chứ?"

Nhìn thấy Hoắc Đình như vậy, nàng không kim được ôm chăm lấy hắn, giọng an ủi nói: "Sẽ không, nếu rời khỏi nhất định là do bất đắc dĩ, ta nhất định sẽ nói trước."

Hoắc Đình lắc đầu kịch liệt, giọng chứa đầy bất mãn: "Không được, không được, tỷ nhất định không được rời khỏi ta."

Tiểu Diệp cảm thấy buồn cười, đành gật đầu thỏa hiệp: "Được, ta sẽ không rời khỏi, trừ phi ta không còn nhớ đến Tiểu Đình."

Nghe đến đây, Hoắc Đình càng lắc đầu kịch liệt hơn: "Không được, không được, ai cũng có thể quên ta, riêng tỷ thì không được."

Nếu lúc này là cảm thấy buồn cười thì lúc này nàng cảm thấy nặng nề, nàng im lặng không nói gì. Nàng đã một lần bị phong ấn ký ức khiến cho quên đi mọi thứ, hiện tại phong ấn chưa hoàn toàn được giải, nàng không đảm bảo bản thân có lần nữa lại trở thành "Tiểu Diệp" kia hay không.

Hoắc Đình bị sự im lặng của Tiểu Diệp dọa sợ, khiến hắn theo bản năng náo loạn một hồi, chủ yếu chỉ là mong muốn nàng hứa chắc chắn rằng sẽ không bồng dung biến mất. Tiểu Diệp phải dụ dỗ, bảo rằng sẽ nấu một bữa thật ngon toàn món hắn thích mới khiến cho Hoắc Đình hết náo loạn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Chương 27.1: Biến Cố

"Tiểu Đình, ta mua thức ăn về rồi nè, huynh đừng đói nữa, huynh mà còn đói ta lấy lại hết thức ăn đấy." Tiểu Diệp bên ngoài bước vào, giọng nói dỗ dành trẻ con hướng vào trong.

Đáp lại nàng, bên trong là một mảng lặng như tờ. Tiểu Diệp bất đắc dĩ nở nụ cười. Có phải nàng đã cưng chiều Hoắc Đình quá rồi hay không, vì thế hắn mới có thể dỗi lâu đến như vậy.

Tiểu Diệp mang thức ăn để vào trong bếp, sau đó hướng tới phòng Hoắc Đình để mà kêu cái người nào đó đang dỗi ra khỏi phòng. Nhưng Hoắc Đình lại không có trong phòng, chân mày Tiểu Diệp khẽ nhíu lại. Lê nào ở ngoài sân? Nghĩ vậy nàng lại đi ra ngoài sân kiểm, nhưng ngoài sân chỉ có tiếng lá cây xào xạc cùng với ánh nắng chói chang buổi trưa, Hoắc Đình thì hoàn toàn không thấy đâu. Nàng bắt đầu hoảng thật sự, vừa chạy vào trong vừa gọi lớn: "Tiểu Đình, huynh đâu rồi, nếu nghe thấy lời ta thì mau lên tiếng đi."

Sợ dĩ nàng để Hoắc Đình ở nhà một mình vì nghĩ rằng nàng đi ra ngoài chỉ có một khắc, để hắn ở nhà hắn cũng không sao. Hiện tại, nàng bị cái suy nghĩ đó làm cho hối hận rồi. Nàng mong rằng Hoắc Đình chỉ là đang giận dỗi trốn ở một góc nào đó thôi.

Tiểu Diệp điên cuồng chạy khắp nơi tìm kiếm, từ khi đến đây nàng chưa bao giờ chạy khắp nơi nhiều đến vậy. Đến khi áo nàng gần như ướt đầm mồ hôi,

Tiểu Điệp mới phát hiện cái cây trước nhà nàng có một mũi tên cắm sâu vào trong đó, hơn nữa phía dưới đuôi còn có một phong thư.

Tiểu Điệp nhanh chóng phi thân đến rút mũi tên từ trong thân cây ra, bức thư được nàng cầm lấy đọc một lượt. Đọc xong, ánh mắt nàng tràn đầy lửa giận, bức thư đã sớm bị vò nát không thương tiếc. Nàng nghiêng răng, giọng nói đầy căm phẫn: "Đức phi, ngươi giỏi lắm! Tốt nhất Tiểu Đình không có việc gì, bằng không lật tung cả An Lạc này lên ta nhất định cũng phải giết được ngươi."

.....

Hoắc Đình mơ màng tỉnh dậy, chợt phát hiện tay chân đã bị trói gông lại, không thể nào nhúc nhích. Hơn nữa hắn đang ngồi giữa một trận đồ vô cùng kỳ quái, từ trong người hắn khí màu xanh không ngừng thoát ra, cảm giác như sức sống đang bị trận đồ này rút dần đi. Loay hoay một hồi, Hoắc Đình phát hiện ở trong góc khuất còn có một người nãy giờ im lặng ngồi đó.

Hoắc Đình vẻ mặt đáng thương nhìn đối phương nói: "Đại thẩm, có thể gỡ dây trói giúp ta không? Ta không thể ở đây lâu được." Hắn nhớ Nhạc tỷ có bảo hắn ngoan ngoãn ở nhà, hiện tại hắn ở đây, Nhạc tỷ nhất định sẽ rất lo lắng, hơn nữa có thể sẽ giận hắn. Hắn không muốn vậy đâu.

Người kia bị Hoắc Đình gọi hai tiếng đại thẩm dường như khể chân động một cái, cặp mắt nhìn hắn càng thêm hung dữ. Sở dĩ như vậy bởi vì nàng ta chính là Đức phi, một người được hoàng thượng sủng ái nhất. Không ngờ hiện tại lại phải như con chuột lẩn trốn ở đây, còn bị nam nhân này gọi thành đại thẩm.

Chết tiệt, đều là do ả tiện nhân kia.

Kế hoạch tưởng chừng như hoàn hảo, nàng ta khó khăn lắm mới có thể khiến cho hoàng thượng dẫn binh đi lục soát phòng của Tiểu Điệp để tìm long ấn, không ngờ long ấn lại không thấy, thánh chỉ giả cũng không thấy, càng thêm bóng dáng của Tiểu Điệp cũng không thấy nốt. Nhưng không sao, "người kia" sớm đã đặt thêm một cái bẫy khác, chỉ cần bắt tại trận ả ta ở trong phòng tiên đế, cộng thêm tiên đế bị giết chết, nhất định thoát không nổi. Dù sao cũng chỉ là một cái phế thuật, ả ta còn có thể làm gì. Trăm tính ngàn tính chỉ không ngờ rằng, binh lính bỗng dừng lại quay sang lục soát phòng của nàng ta, hơn nữa còn tìm thấy long ấn cùng cái thánh chỉ giả kia. Lập tức bao nhiêu tội trạng đã chuẩn bị sẵn cho Tiểu Điệp đều bị quy chụp cho nàng ta. Tội danh mưu phản, giết chết tiên đế nhất định bị chém đầu. Nhờ "người kia" nàng ta khó khăn lắm mới có thể thoát ra khỏi ngục, nếu đã không thể sống tử tế thì tiện nhân kia nhất định cũng phải chết chung với nàng ta.

Trong hai tháng qua, Đức phi điên cuồng truy tìm hai người Tiểu Điệp cùng Hoắc Đình, nàng ta sống vô cùng chật vật, ngay cả miếng ăn cùng quần áo cũng phải trộm lấy, hiện tại đầu tóc đã rối bù, mặt mũi nhem nhuốc, trông già đi cả chục tuổi.

Hoắc Đình không hiểu sao mình bị lườm khế rứt người lại một cái, vị "đại thẩm" kia nhìn Hoắc Đình cười ngoan độc: "Muốn được cỏi trời?"

Hoắc Đình thật thà gật gật đầu.

Nàng ta cười lớn: "Được thôi, chỉ cần con tiện nhân kia tới, ta sẽ giúp ngươi cỏi trời, hơn nữa còn giúp hai ngươi cùng nhau xuống hoàn tuyền bầu bạn. Thế nào?"

Nghe thấy giọng điệu cùng sắc mặt của "đại thẩm" kia hắn dù ngu ngốc cũng nghe ra lời nói không tốt lành gì. Hoắc Đình thầm hừ một cái, ngoan ngoãn ngồi im chờ Tiểu Điệp tới. Hắn tin tưởng Nhạc tỷ nhất định sẽ cỏi trời giúp hắn ra khỏi đây, không cần vị "đại thẩm" xấu xa kia nữa.

Nhìn thấy vẻ mặt chống đối của Hoắc Đình, sắc mặt Đức phi lạnh đi vài phần.

Người nam nhân trước mặt này, nàng ta yêu y nhiều đến thế, vì y làm mọi chuyện, chỉ không ngờ, hắn lại trả cho nàng một câu: "Ngươi muốn tốt cho ta? Được, vậy thì hãy chấp nhận trở thành người của hoàng thượng."

Nàng lão đảo, cười nhạt. Hóa ra trước giờ chỉ có nàng ta là tự đa tình, người trước mặt này, ngoài quyền lực ra vốn không biết yêu ai. Nhưng không sao, nàng nguyện ý, chỉ cần bên cạnh hắn mãi cô độc không có ai thì việc nàng trở thành người của hoàng thượng cũng không có vấn đề gì. Nhìn hắn mãi cô độc như vậy trong lòng nàng vô cùng vui vẻ, bỗng một ngày, bên cạnh hắn lại có một nữ nhân xuất hiện. Nếu như hắn có thể yêu một người vậy tại sao nàng lại không được? Nàng hy sinh cho hắn nhiều đến thế, vì hắn, ngay cả gia đình cũng trở mặt. Không cam tâm, thật sự không cam tâm, nếu đã không có được, vậy thì đừng hòng ai có thể có được.

Cánh cửa gỗ bất ngờ bị mở tung ra, xung quanh Tiểu Điệp tràn đầy sát khí, khuôn mặt bị ánh nắng làm cho chói một phần khiến cho không nhìn rõ sắc mặt của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Chương 27.2

Nhìn thấy Tiểu Điệp, Hoắc Đình vô cùng mừng rỡ, ánh mắt long lanh hướng nàng kêu hai tiếng: "Nhạc tỷ."

Nhìn thấy Hoắc Đình ngoài bị trói ra cũng không có thêm vết thương nào khác, lúc này nàng mới an tâm.

Tiểu Diệp hướng về phía Đức phi giọng không kiên nhẫn nói: "Ta đã tới rồi, mau thả huynh ấy ra."

Đức phi mỉm cười mỉa mai, ánh mắt sắc bén chứa đầy cợt nhả nói: "Được, nhưng phải xem ngươi còn cái mạng để đưa hắn đi không đã."

Nói xong, nụ cười trên môi nàng ta hoàn toàn tắt ngấm. Ngón tay thon dài bắn một hòn đá về phía Tiểu Diệp, khởi động trận pháp đã bày sẵn.

Tiểu Diệp vì lo lắng cho Hoắc Đình nên bất cẩn, lập tức liền bị trận pháp vây hãm. Dưới đất chỗ Tiểu Diệp đang đứng bỗng rung lắc dữ dội, nàng chợt cảm thấy tức ngực, sau đó phun ra ngụm máu tươi.

Đức phi ngồi bên ngoài trận pháp cười vô cùng sáng khoái. Nàng ta đường đường là Ngũ thuật gia cùng với hệ lôi phụ, lý nào lại không thu thập được cái Phệ thuật này. Nàng ta dường như mất hết lý trí nhìn Hoắc Đình cuồng nộ nói: "Thế nào, Lý Hoắc Đình, ngươi nhìn đi, đây là nữ nhân ngươi yêu đúng không? Hãy mở to mắt xem ta bóp chết con tiện nhân này như thế nào."

Lập tức, phía dưới trận pháp mấy dây leo tường chừng như vô hại kia bỗng trở nên sắc bén, như một con rắn hướng Tiểu Diệp mà phóng tới.

Bình thường nếu gặp phải trận pháp này, nếu nàng dùng hết sức liền có thể thoát ra được. Nhưng hiện tại, sức mạnh nàng vẫn còn bị phong ấn của bà nội kìm hãm mấy phần, lại bị sức mạnh của trận pháp này áp chế rút dần sinh mệnh. Nàng hiện tại tình trạng một cổ hai tròng, vô cùng bất lực, chỉ có thể chặt vật mà né đòn tấn công chí mạng của Đức phi.

Đức phi vì không giết được Tiểu Diệp mà đòn tấn công càng trở nên gấp gáp, nàng ta ra đòn càng lúc càng hiểm khiến cho Tiểu Diệp khắp người xuất hiện đầy vết thương. Hoắc Đình đứng phía trong mà giật thót mấy lần, miệng không ngừng hô: "Nhạc tỷ, cẩn thận!" Hắn như ngồi trên chảo nóng không ngừng cựa cuậy để tìm cách thoát ra.

Đức phi đột nhiên dừng tay, trên tay bỗng xuất hiện cây thương hướng về phía Hoắc Đình. Tiểu Diệp cảm thấy không ổn, gào lên: "Ngươi muốn gì?"

Đức phi không nhanh không chậm nói: "Ngươi ngoan ngoãn chết hay để ta giết hắn?"

Tiểu Diệp trợn trừng mắt nhìn nàng ta. Nàng không ngờ Đức phi còn có thể giờ trò này. Mặc dù biết rằng lời Đức phi không đáng tin, sau khi giết nàng người kế tiếp nhất định là Hoắc Đình. Nhưng thả rằng vậy, nàng cũng không thể để Hoắc Đình chết trước mặt nàng.

Tiểu Diệp không né nữa, hướng Đức phi thỏa hiệp nói: "Ngươi ra tay đi."

Đức phi cười khoái trá, mũi thương không lưu tình hướng Tiểu Diệp mà phóng, đồng thời dây leo cùng với mũi đá nhọn cùng lúc ở dưới đất đâm lên.

Phụt! Phụt! Phụt!

Cảm giác nhói đau toàn thân khiến Tiểu Diệp nhúm mày, nàng bỗng bật cười, phanh thây xẻ mảnh có lẽ cũng thế này là cùng. Nàng lúc này chắc hẳn trông đáng sợ lắm đi, nhìn sắc mặt người nào đó sớm đã trắng bệch, nước mắt đã ướt đầm đầy mặt, nàng đau lòng nói: "Tiểu Đình, đừng khóc, nam nhân đồ máu không rơi lệ."

Hoắc Đình vì lời nói của nàng càng khóc dữ dội, hắn điên cuồng giật tay chân ra khỏi sợi dây thừng, miệng hướng Đức phi gào thét: "Đồ ác quỷ, mi là đồ ác quỷ, mau trả Nhạc tỷ lại cho ta."

Đức phi nhìn một màn cảm động trước mắt, cười lạnh: "Ta ác quỷ sao? Vậy hẳn ngươi là Diêm la đi?"

Tiểu Diệp trước mắt tối sầm hoàn toàn mất đi ý thức.

Đức phi nhìn thấy Tiểu Diệp đã chết, giọng cười đầy khoái trá. Hahaha chết rồi, ả ta đã chết rồi. Nhưng khi bắt gặp ánh mắt Hoắc Đình, nàng ta khựng lại.

Nam nhân trước mắt nàng ta ngoài hận ý cũng là hận ý, hận ý chứa đầy sâu sắc trong con ngươi của y. Hận sao? Ha ha ha, Hoắc Đình, ngươi sớm nên nếm mùi vị này. Nhưng ngươi mãi sẽ không thể hiểu được cảm giác của ta, yêu nhưng lại hận, dần dần tê tâm liệt phế.

Bất ngờ một tiếng vang lên, trận pháp dưới chân Tiểu Diệp cùng Hoắc Đình đều bị phá vỡ. Đức phi sửng sốt, vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì một luồng mạnh bạo liền ập tới.

Đức phi bị văng đập mạnh vào tường, phun ra một ngụm máu tươi. Trước mắt vẫn còn choáng váng thì một lực đạo nắm lấy cổ nàng ta xách lên. Đức phi tay chân vấy đập, nhìn người trước mắt thì lập tức thất kinh: "Ngươi..., không phải đã chết rồi hay sao?"

Trước mặt Đức phi chính là Tiểu Diệp đang đứng sừng sững, mái tóc vốn chỉ một nhúm trắng hiện tại hoàn toàn trắng cả đầu, đôi mắt màu đỏ chứa đầy sự khát máu.

Tiểu Diệp không nói gì, khẽ môi nhẹ câu lên. Bàn tay nàng bóp cổ Đức phi càng siết chặt.

Đức phi bị Tiểu Diệp siết cổ khiến cho sắc mặt trắng bệch, nàng ta không vùng vẫy nữa chỉ nhẹ mỉm cười, trong lòng thầm buông xuôi.

Năm đó, nàng ta là một trong tứ đại mỹ nhân, một thiếu nữ độ tuổi mười tám khiến cho bao nhiêu nam nhân say mê, những người đưa lễ vật đến cầu hôn nhiều không xuể nhưng đều bị nàng ta từ chối, bởi nàng ta một mực chờ đức lang quân như ý của mình, nàng tin rằng một ngày nào đó nhất định sẽ gặp được. Quà nhiên nàng đã gặp, lần đầu gặp vị nam nhân này, nàng biết đây chính là người nàng cần. Nhưng người nam nhân này ánh mắt luôn lạnh nhạt, cho dù có cười cũng không phải là thật tâm cười. Nhưng nàng không quan tâm, nàng tin rằng một ngày nào đó ánh mắt này nhất định sẽ ấm áp nhìn nàng. Nhưng từ bao giờ, tình yêu ngây ngô đã trở thành lợi dụng, cuối cùng lại trở thành căm phẫn, rồi lạnh lẽo hóa bi thương.

Tầm mắt Đức phi nhòe đi, nhưng ánh mắt vẫn lưu luyến nhìn Hoắc Đình, nàng nờ nọ cười chua xót. Đình ca ca, có lẽ trong mắt huynh ta đã sớm trở thành Đức phi, huynh đã không còn nhớ tới tên thật của ta, Mộc Ca.

Một thiếu nữ yêu hết mình, hy sinh hết mình, để rồi cuối cùng chỉ còn lại một chữ hận.

Lực đạo tay Tiểu Diệp càng mạnh hơn, bấm sâu vào tận xương. Tiếng rắc vang lên, đôi mắt nàng ta trắng dã, đầu lập tức lia khỏi cổ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Chương 28.1: Tâm Ma Công Tâm

Máu tươi từ chiếc cổ Đức phi phun đầy vào mặt Tiểu Diệp, làm ướt đỏ một vòng xung quanh. Nàng không ghé tòm ngược lại trên môi từ từ nở nụ cười thỏa mãn. Cảm giác bẻ đi cái cổ đỏ thẫm là thích thú, tiếng rắc vang lên nghe thật vui tai.

Tiểu Diệp hồ hững nhìn thi thể Đức phi lại quay sang phía Hoắc Đình, đôi mắt nàng hoang dại như mãnh thú đang khát máu. Nàng tiến tới gần hần miệng không ngừng lầm bầm: Máu, máu, ta muốn nhìn thêm máu.

Hoắc Đình ngồi bất động tròn to mắt nhìn nàng. Cái người trước mặt hẳn rõ ràng là Nhạc tỷ, nhưng đôi mắt kia lại quá cuồng dại, quá hoang dã khiến hần sợ hãi. Nhạc tỷ mạnh mẽ nhưng hiền lành, người luôn tỏ ra lạnh lùng nhưng thực chất lại có trái tim ấm áp hơn ai hết biến mất rồi. Đây là quỷ dữ, một con quỷ với mái tóc trắng cùng cặp mắt đỏ khát máu.

Tiểu Bạch Lang vì trận pháp làm cho hôn mê hiện tại mới dần tỉnh lại, nó ở trong túi áo Tiểu Diệp nhìn thấy sắc mặt sợ hãi của Hoắc Đình thì cảm thấy nghi hoặc liền nhìn lên góc mặt Tiểu Diệp.

Tức thì, sát khí trên người Tiểu Diệp khiến cho nó xù lông lên cảnh giác, trong cổ họng không ngừng vang lên: "grừ... grừ..."

Tiểu Diệp giờ bàn tay lạnh lẽo nhuộm đầy máu hướng về phía Hoắc Đình, trong đầu tiếp tục gào thét: Máu, máu, ta muốn máu, nhiều hơn nữa.

Hoắc Đình nhìn nàng, vừa sợ hãi, vừa vui mừng, nhưng lại càng đau lòng. Hần nhìn ánh mắt ngây dại của Tiểu Diệp mà lòng đau nhói, yếu ớt hỏi: "Nhạc tỷ, tỷ không nhận ra Tiểu Đình sao?"

Tiểu Bạch Lang cảm thấy không ổn, bay ra chắn trước mặt Hoắc Đình, dùng hết sức cắn vào tay Tiểu Diệp. Tiểu Diệp vẫn như cũ, sắc mặt không cảm xúc ngoài đôi mắt điên cuồng khát máu ra, nàng hoàn toàn không nhận ra ai. Nàng mạnh bạo vung tay một cái, đem Tiểu Bạch Lang đang cắn vào tay ném thẳng vào vách tường, sau đó lại tiếp tục hướng về phía Hoắc Đình.

Hoắc Đình khóc vô cùng thương tâm, vừa lắc đầu vừa nói: "Không phải, Nhạc tỷ không phải là người như vậy. Người không phải Nhạc tỷ."

Khi bàn tay Tiểu Diệp đặt lên cổ Hoắc Đình, bàn tay nàng bỗng khựng lại. Nàng vẫn như cũ, muốn bẻ gãy cái cổ cứng cáp của nam nhân trước mặt này, muốn nhìn thấy máu tươi từ cái cổ này phun ra để thỏa mãn khoái cảm. Nhưng khi nhìn hần nước mắt đầy mặt, nàng lại không thể xuống tay. Trái tim nàng trong vô thức nhói lên từng hồi, bảo rằng nàng không thể giết người này, nếu không nhất định sẽ hối hận.

Bất chợt Tiểu Diệp ôm lấy đầu mình đau đớn lùi ra phía sau, như bị gì đó kích thích giống lên: "Ta muốn thấy máu, ta muốn thấy máu." Tay nàng bầu chặt vào đầu như cố gắng xé toạc nó ra, trong con người đồ thừa thãi thoáng lóe lên một chút lý trí. Nàng bị cơn đau đầu hành hạ đến nỗi sắc mặt trắng bệch, thân thể điên loạn lăn lộn dưới đất. Tiểu Diệp chính là dùng lý trí cùng với tình cảm cuối cùng của mình để không chế cơn quỷ không tên trong người nàng. Sự khát máu cùng với tình cảm nàng dành cho Hoắc Đình đang đấu tranh với nhau khiến cho đầu nàng như muốn vỡ ra.

Một lát sau Tiểu Diệp bỗng lao đảo đứng dậy, nàng như một xác không hồn chậm rãi đi về phía Hoắc Đình. Nàng đứng đối diện với hần, nhìn hần, nhẹ mỉm cười. Nàng đặt lên môi hần một nụ hôn lạnh lẽo đầy máu tanh, rồi nói: "Vĩnh biệt!"

Không gian nhất thời như bị đóng băng hăm sâu vào trong im lặng, nuốt chửng tất cả cảm xúc của Hoắc Đình khiến hần bất động.

Điều duy nhất nàng có thể làm cho hần chính là tránh xa hần, mang cơn quỷ trong người nàng đi càng xa càng tốt. Đầu óc nàng lại lần nữa mơ hồ, dường như không nhận ra Hoắc Đình nữa, nhưng nàng biết, người này là người nàng rất yêu tuyệt đối không thể xuống tay.

Tiểu Diệp như cơn mãnh thú vội lao ra ngoài, như sợ cái gì đó, đồng thời như muốn bảo vệ thứ gì đó. Nàng vừa chạy vừa hướng về phía bầu trời rộng lớn ngẩng đầu lên cười bi thương, sau đó vang lên một tiếng cười quỷ dị đòi máu.

Khi nàng băng qua cánh rừng từ vòng cổ của nàng lóe lên ánh sáng tím yếu ớt rồi vụt tắt.

Tiểu Bạch Lang bị đập mạnh vào vách tường đang lồm cồm bò dậy thì nàng đã đi mất. Nhìn thấy tay chân Hoắc Dĩnh bị trói, nó bay đến cắn dây thừng để thả hấn ra.

Hoắc Dĩnh được cởi trói ngã phịch xuống đất, một màn trước mắt khiến hấn vẫn còn bàng hoàng.

Bên ngoài bỗng vang lên tiếng bước chân dồn dập của hai người, Tiểu Bạch Lang đôi tai trắng nhỏ vểnh lên nhúc nhích nghe ngóng. Tiếng bước chân ngày càng gần, không những không làm kinh động đến Tiểu Bạch Lang mà còn khiến nó xuất hiện vẻ mong chờ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 28.2

"Thế nào, có tìm thấy nha đầu đó không?"

Lôi Phong liếc mắt vào, chưa kịp trả lời liền lập tức sững sốt. Vội quay ra phía sau hô: "Nội, mau vào đây", ánh mắt hấn lại nhìn sang Hoắc Dĩnh đầy vẻ nghi hoặc.

Lão bà bà bước tới nhìn vào phía trong, cũng giống như Lôi Phong liền lập tức sững sốt.

Khắp căn phòng đều vương đầy máu, còn có dấu hiệu hai trận pháp bị phá vỡ. Bà biết trận pháp này, trận pháp ít nhất phải do Tứ thuật gia trở lên mới có thể bày trận. Hơn nữa, khi phá thì phải phá hai cái cùng một lúc, vì hai trận pháp này hỗ trợ lẫn nhau nếu chỉ phá một cái cái còn lại sẽ tương trợ khiến cho trận pháp bị phá rồi lại hồi phục. Vì vậy mới nói, trận pháp này tạo đã khó phá càng thêm khó.

Lão bà bà nhìn Hoắc Dĩnh đang ngây ngốc ngồi một chỗ, bà bước tới trước mặt hấn dò xét: "Tiểu tử, đã có chuyện gì xảy ra?"

Hoắc Dĩnh vẫn ngồi im lặng một chỗ. Tiểu Bạch Lang này giờ vẫn trong lòng Hoắc Dĩnh bị tay áo hấn che khuất bỗng lao ra, bám vào người lão bà bà nức nở kêu: "Bà bà, bà bà"

Lão bà bà xách cổ Tiểu Bạch Lang đưa ra trước mặt nhú chân mày lại. Tiểu linh thú này là thần thú của nha đầu kia, sao nó lại ở đây?

Trong lòng lão bà bà dâng lên nỗi bất an ngày càng lớn. Lôi Phong hươ tay trước mặt Hoắc Dĩnh không nhanh không chậm nói: "Nội, dường như tên này bị cái gì đó gây chấn động nên thù người luôn rồi. Giờ tính sao?"

"Mang hấn theo đi."

Lão bà bà nhìn theo con đường mòn phía trước mặt, liên tưởng cùng với vết máu trong phòng hấn là chưa đi xa. Không hiểu sao bà có linh cảm rằng người phá trận pháp này là nha đầu đó, nhưng với sức mạnh hiện tại của nàng lão bà bà càng cảm thấy nghi hoặc, vì nàng vốn không thể nào phá trận pháp này được. Cũng chỉ có thể tìm gặp người "bí ẩn" này mới có thể biết được thực hư thế nào.

Lão bà bà ra hiệu để cho Lôi Phong đỡ Hoắc Dĩnh đứng dậy sẵn tiện nhét Tiểu Bạch Lang vào túi áo của mình, cả ba người bắt đầu lên đường.

Lôi Phong vừa đi vừa nhìn Hoắc Dĩnh chợt lên tiếng: "Nội, người có cảm thấy người này quen mặt không?"

Lão bà bà tìm không đập tâm không loạn hờ hững nói: "Là tam vương gia đấy." Bà cũng mới chợt nhớ ra.

Câu trả lời ngắn gọn nhưng lại thành công dọa Lôi Phong, khiến hấn xem chút nữa ném Hoắc Dĩnh xuống đất. Lôi Phong hết nhìn Hoắc Dĩnh lại nhìn sang lão bà bà thử xem nội hấn có phải đang đùa không, nhưng xem ra nội hấn không có đùa.

Lôi Phong không thể tin vào tai mình lần nữa nhìn khuôn mặt ngây ngốc của tên tiểu tử mà hấn đang đi bên cạnh. Đây là Tam vương gia ư? Là Chiến Vương Gia ư? Thảo nào hấn lại cảm thấy người này quen mặt như vậy. Cũng mười mấy năm rồi.

Trong đầu Lôi Phong liền hiện lên một đứa trẻ phấn điêu mảy ngài, lúc nào mặt cùng bừng bừng khí thế đòi Lôi Nhạc so tài. Trông ấn tượng của hấn, Hoắc Dĩnh là một đứa trẻ nghịch ngợm không chịu bỏ cuộc. Sau sự kiện diệt tộc năm đó, hấn đi lưu lạc, về sau có nghe được rằng Tam vương gia được phong làm Chiến Vương Gia. Vị Chiến Vương Gia này lại tay vô cùng tàn nhẫn, giết người không gớm máu, chém người như chém rạ. Lúc đó hình ảnh của cậu nhóc kia trong lòng hấn đối với Tam vương gia đã hoàn toàn bất đồng, hiện tại gặp Chiến Vương Gia ngây ngốc như thế này đối người khác càng thêm dọa người.

Cả ba người vừa đi hết con đường mòn thì Hoắc Dĩnh bỗng tỉnh táo lại, hấn không tựa vào người Lôi Phong nữa mà nhìn dáo dác xung quanh, gấp gấp hỏi: "Nhạc Nhạc tỷ đâu rồi?"

Nhạc Nhạc tỷ? Không phải là cái cách mà Hoắc Đình gọi Lôi Nhạc vào mười mấy năm trước hay sao.

Lôi Phong còn đang suy nghĩ thì lão bà bà đã đứng trước mặt Hoắc Đình vội vã hỏi: "Thế nó đâu?"

Lôi Phong bị thái độ của lão bà bà càng làm cho mặt mày, không phải là bọn họ đang tìm nhà đầu Tiểu Diệp sao, sao tự dưng bây giờ lại chuyển sang Lôi Nhạc, hơn nữa Lôi Nhạc không phải đã bị nội gửi đi vào lỗ không gian rồi sao.

Hoắc Đình bị sự hùng hổ của lão bà bà làm cho dọa sợ, lúng túng nói: "Tỷ ấy kỳ lạ lắm, đột nhiên trở nên quái dị, còn muốn giết ta. Sau đó, sau đó lao ra khỏi cửa theo hướng này chạy đi mất."

Lôi Phong không nhịn được nữa hướng lão bà bà hỏi: "Nội, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?"

Lão bà bà không trả lời, chỉ đột nhiên hô lên: "Nguy to rồi", rồi theo hướng Hoắc Đình vừa chỉ mà đuổi theo.

Thấy vậy, Lôi Phong cũng vội lời Hoắc Đình chạy theo.

Chạy được một đoạn thì bỗng vang lên tiếng "Cứu mạng!". Bước chân của ba người bọn họ theo đó chạy nhanh hơn.

Tới nơi, họ nhìn thấy một người thiếu phụ đang bế một đứa trẻ tầm một tuổi đang vô cùng sợ hãi. Ánh mắt người thiếu phụ sốt ruột nhìn phu quân của mình đang bị một thiếu nữ bóp cổ. Đồng thời, người nam nhân đó sắc mặt trắng bệch vì hô hấp không thông.

Người thiếu phụ sợ hãi, đau lòng liên tục nhìn xung quanh hô "Cứu mạng!"

Khi thấy đám người lão bà bà, nàng ta như vớ được cọc gỗ giữa dòng nước xoáy, lập tức chạy lại cầu cứu.

Lão bà bà không chần chừ liên niệm chú, những cái lá bên đường lập tức biến thành phi tiêu hướng về phía Tiểu Diệp. Tiểu Diệp đột ngột bị tấn công, bàn tay bị lá cắt đứt vài đường liền vội buông người đàn ông kia ra. Ánh mắt nàng hoang dại hướng về phía lão bà bà lao tới. Lão bà bà vội nhảy lùi ra phía sau, sử dụng nguyên tố đất tạo cho mình một khiên chắn, đồng thời hướng Lôi Phong ra lệnh: "Tạo Trói Phong trận."

Lôi Phong nhận lệnh lập tức niệm chú. Trong lúc Trói Phong trận đang hình thành, Tiểu Diệp một chưởng đánh vỡ khiên chắn của lão bà bà, trực tiếp đánh cho lão bà bà lui ra phía sau, phun ra một ngụm máu tươi.

Lôi Phong bị một màn trước mắt làm cho kinh hãi, lão bà bà cũng tròn to mắt nhìn người phía trước.

Nhà đầu này từ bao giờ lại cường đại đến thế.

Đúng lúc, Lôi Phong vừa hoàn tất chú Trói Phong trận tạo thành một cái lồng trướng bằng gió thu thập Tiểu Diệp vào bên trong.

Tiểu Diệp không kiên dè, liên tục hướng giới hạn của trận pháp mà tung chưởng. Lôi Phong bị sức mạnh cường đại của Tiểu Diệp sắp làm cho vỡ trận thì Kim Long trận của lão bà bà cũng vừa hoàn thành. Một con Kim Long hùng dũng ôm lấy Trói Phong trận như rồng ôm ngọc. Lúc này hai trận pháp lồng nhau mới có thể nhốt Tiểu Diệp vào bên trong.

Lôi Phong nhìn Tiểu Diệp đang bị nhốt vào trong trận pháp, sau lại nhìn lão bà bà đang ôm ngực vì một chưởng của Tiểu Diệp: "Nội, vậy là sao?"

Lão bà bà vừa xoa ngực mình vừa từ tốn giải thích: "Đây là hiện tượng tâm ma công tâm."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Tái Phong Ấn

"Tâm ma công tâm?" Lôi Phong nhắc lại lời nội hấn vừa nói sau đó lắc đầu tỏ ý chưa từng nghe qua.

Lão bà bà từ tốn giải thích: "Con người ta dù tốt hay xấu đều có hai phần, phần trắng và phần đen. Những người xấu thì thường có phần đen lớn hơn và người tốt thì ngược lại."

"Tức phần trắng sẽ lớn hơn?"

"Đúng"

Lão bà bà lại tiếp: "Nhưng hai phần này dù thế nào thì vẫn luôn tồn tại song song. Nếu một trong hai bị tổn hại dẫn đến mất cân bằng thì sẽ bị Tâm ma công tâm hoặc điên điên khùng khùng."

"Bị tổn hại?" Lôi Phong ngây ngốc vẫn ù ù cạc cạc không hiểu. Làm thế nào để tổn hại, hai cái phần trắng đen kia vốn chỉ là tiềm thức của con người làm như thế nào lại có thể tác động dẫn đến tổn hại. Hắn càng nghe càng không hiểu.

Lão bà bà lườm đứa cháu ngốc của bà một cái tiếp tục giải thích: "Tâm ma là cái phần ẩn sâu nhất trong tiềm thức con người, được hình thành do sự đối nghịch của phần trắng và phần đen. Những người nắm sức mạnh càng lớn thì tâm ma càng lớn, những người bình thường tâm ma gần như bằng không. Khi một người tính mạng bị đe dọa đứng gần cái chết, hoặc tà ý muốn giết một người nào đó quá mạnh sẽ làm cho phần đen lớn hơn phần trắng quá mức giới hạn, dẫn đến tâm ma trỗi dậy, chiếm lấy trái tim, tàn sát bừa bãi. Hơn nữa, sức mạnh của tâm ma không giống như người bình thường, nếu chúng ta sử dụng bảy tám phần công lực thì tâm ma công phát sẽ sử dụng đến mười phần công lực, dẫn đến kinh mạch đứt đoạn, nội tạng bị vỡ nát."

Lão bà bà ngưng, nhìn đứa cháu ngốc của mình tỏ ý đã hiểu chưa, sau đó tiếp: "Vì vậy chúng ta phải mau chóng chế ngự lại tâm ma của Tiểu Điệp, nếu không nha đầu đó nhất định sẽ bị đứt đoạn kinh mạch mà chết."

Lúc này Lôi Phong mới hiểu hắn cần phải làm gì. Nhưng còn một chuyện hắn thật không hiểu, tại sao Hoắc Đình luôn gọi Tiểu Điệp là Nhạc Nhạc tỷ, lẽ nào...

Lôi Phong chưa kịp hỏi, lão bà bà đã hướng hắn ra lệnh: "Lát ta giải trận pháp, thừa lúc ta chường nha đầu đó một cái, con nhanh chóng dùng thuật ngũ hành trói nha đầu đó lại, ta sẽ nhanh chóng tái phong ấn."

Tiểu Điệp bị nhốt trong trận pháp không ngừng điên loạn dùng nội lực của mình để phá. Đúng như lão bà bà nói, nàng vì dùng hết mười phần công lực khiến cho lục phủ ngũ tạng bị tàn phá, trên khoeo mỗi xuất hiện vết pháp.

Đang lúc Hoắc Đình không ngừng chạy xung quanh kinh hô: "Nhạc tỷ, Nhạc tỷ", lão bà bà nhanh chóng phá trận pháp, một chường hướng về phía Tiểu Điệp. Tiểu Điệp vì một chường này lùi ra sau vài bước, phun ra ngụm máu tươi, đang lúc gào lên định phản công thì lại bị Lôi Phong thi triển trói lại. Lão bà bà liền như chớp xẹt tới đối diện nàng, bàn tay già nua đầy nếp nhăn của bà để lên trán nàng niệm chú, sau đó nhét cho nàng uống một viên thuốc. Cả quá trình xảy ra vô cùng nhanh chóng, khiến mọi người xung quanh đều ngây ngốc. Không ai thấy được lão bà bà làm những động tác gì, chỉ thấy thân ảnh của bà tới trước mặt Tiểu Điệp sau đó nàng thét lên một tiếng đau lớn. Nội lực của nàng mạnh mẽ trào ra như một cơn gió mạnh đẩy lùi mọi thứ xung quanh sau đó đột ngột dừng lại, mọi thứ vốn đang bay tán loạn trong không trung lần lượt rơi xuống. Xung quanh lại trở nên một mảnh yên tĩnh.

Tiểu Điệp trong tư thế bị trói đầu nặng nề gục xuống, hai mắt nhắm nghiền chìm vào hôn mê, mái tóc trắng của nàng dần đen trở lại chỉ chừa lại một nhúm vài sợi tóc trắng như cũ.

Hai vợ chồng thiếu phụ nọ nhìn Tiểu Điệp không nén nổi sợ hãi, e dè hỏi: "Thế nào, mọi việc xong rồi chứ?"

Lão bà bà không nói gì, chỉ gật gù đầu ý mọi chuyện đã ổn thỏa.

Lúc này hai người kia mới thở phào ra nhẹ nhõm. Em bé trong tay bọn họ cũng ngoan ngoãn ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chương 29.2

Trong lúc mọi người vẫn đang nói chuyện, Hoắc Đình vội chạy lại về phía Tiểu Điệp đỡ nàng nằm vào trong lòng mình. Hắn đau lòng rút ra trong người một chiếc khăn tay, cẩn thận lau vết máu khắp khuôn mặt nàng, nước mắt hắn kiềm nén bấy giờ bất chợt lăn dài trên má, nhẹ rơi xuống mặt nàng. Hoắc Đình siết chặt bàn tay cầm chiếc khăn, giọng run rẩy nói: "Nhạc tỷ, tỷ chưa chết, thật tốt quá."

Cảnh tượng nàng bị ngàn mũi nhọn đâm vào thân thể khiến cho máu không ngừng chảy ra thật sự làm cho hắn sợ hãi, bất chợt nước mắt càng rơi nhiều hơn, trông vô cùng ngây ngốc. Hắn sụt sịt cái mũi của mình dè dặt nói: "Nhạc tỷ, tỷ đã bảo nam nhân chỉ đổ máu không rơi lệ, nhưng ta thật sự không thể kiềm nén được nước mắt của mình, thật xin lỗi." Sau đó hắn lại ngây ngốc thổi phũ phũ vào vết thương của nàng, hắn muốn giúp cho nàng không đau nữa.

Lôi Phong nhìn Tiểu Điệp cùng Hoắc Đình thoáng đắm chìm suy nghĩ.

Mặt trời cũng đã ngã về phía tây, phu quân của thiếu phụ nọ lên tiếng: "Trời cũng đã sụp tối, mọi người chắc hẳn đều đã mệt, nếu không chê thì đến nhà ta ăn bữa cơm, xem như là tạ lễ."

Lão bà bà là người lớn nhất ở đây nên mọi người đồng loạt nhìn về phía bà, chiếu theo ý kiến của bà mà làm. Lão bà bà cũng không câu nệ tiểu tiết, liền gật đầu đầu ý.

Khi ánh trăng lên cao ở đỉnh đầu, mọi người đã ăn xong xuôi. Mọi người biết thêm được rằng người đàn ông mà họ cứu tên là Khiết Đạt, còn thê tử thì tên là Tiểu Lan cùng với đứa bé tên Khiết Nhã. Hai vợ chồng họ đều làm nông nên không khá giả gì, hơn nữa thời tiết gần đây không được tốt lắm khiến cho họ càng thêm túng quẫn, đành phải dặt vải đem ra chợ bán kiếm thêm thu nhập. Hôm nay là ngày họ bán đầu tiên mới về, không ngờ lại gặp phải

Tiểu Điệp từ trong bia rừng nhảy ra tấn công, khiến họ một phen khiếp đảm.

Ở ngoài sân, Lôi Phong cùng với Khiết Đạt vừa uống rượu vừa trò chuyện. Khiết Đạt nâng vò rượu lên nhấp một ngụm, nhìn Lôi Phong ngưỡng mộ nói: "Huynh đây chắc hẳn là Ngũ Thuật gia trở lên nhì, thật khiến cho người khác ganh tị." Lúc Lôi Phong bày trận cùng với dùng thuật để trời Tiểu Điệp hẳn có để ý. Lôi Phong sử dụng hết thấy là năm nguyên tố gồm: phong, mộc, thổ, hỏa cùng thủy. Hẳn chỉ là Nhất thuật gia hệ mộc nên vô cùng ngưỡng mộ.

Lôi Phong mỉm cười, đáp như có lệ nói: "Vậy sao?"

Tộc Bạch Lang hẳn vốn là tộc nắm giữ mạch ngũ hành tuyệt đỉnh hơn những người khác, người có mạch ít nhất cũng đã là Tam Thuật Gia, phần lớn là Tứ Thuật cùng Ngũ Thuật, nên ở trong tộc, Lôi Phong cũng không vượt trội gì. Nhưng hẳn lại không hề thích thú gì với sức mạnh cường đại này, nếu như tộc Bạch Lang của hắn không cường đại đến thế, có phải sẽ không bị triều đình e dè mà diệt? Mọi người có phải hay không hiện tại vẫn đang vẫn vui vẻ bên nhau?

"Tiểu Phong, con mau cùng nội mau đi trốn đi", "Nội, người định đưa Tiểu Nhạc đi đâu?", "Không, xin người, đừng giết họ, phụ thân, mẫu thân!"

Ký ức thoáng chốc ùa về, Lôi Phong cười nhạt càng sâu, hẳn nâng rượu lên uống ừng ực một hơi, dường như không muốn nhớ lại quá khứ.

Ở bên trong, Tiểu Điệp vẫn đang hôn mê sâu nằm trên giường gỗ, bên cạnh Hoắc Đình đang ngồi ngủ gật, bàn tay hắn vẫn luôn nắm chặt tay nàng không buông.

Hoắc Đình mơ thấy ác mộng, bàn tay không ngừng vung lung tung trong không khí. Trên trán hắn đã ướt đầm mồ hôi lạnh, hắn kinh hoàng hét một tiếng "Đừng!" sau đó bừng tỉnh dậy. Hoắc Đình đảo mắt nhìn xung quanh, lại chăm chăm nhìn Tiểu Điệp, như sợ rằng chớp mắt một cái Tiểu Điệp sẽ biến mất. Cảnh tượng Tiểu Điệp bị đâm đường như đã ám ảnh trong tiềm thức hắn.

Khoảng một nén nhang sau, Hoắc Đình mới từ từ thả lỏng cơ thể, hắn lấy tay vuốt ngực mình thở ra phù phù. Hóa ra là mơ. Bàn tay nắm lấy tay Tiểu Điệp trong vô thức siết chặt hơn để trong lòng mình.

Bên ngoài cửa vốn yên tĩnh bỗng vang lên tiếng động, Lôi Phong là ở ngoài sân bước vào, hắn dừng lại cùng với lão bà bà nói chuyện.

"Nội, người khi nào thì biết muội ấy là Tiểu Nhạc?"

Lão bà bà không nhanh không chậm đáp: "Lúc Tiểu Điệp được ta cứu về, trong hình dáng súc thể. Sau khi qua một đêm khuôn mặt nó biến đổi thì ta đã biết nó là Lôi Nhạc. Chỉ không ngờ nó lại tự mình phá vỡ cả ba phong ấn, có lẽ vì vậy mà theo thời gian dần dần nó bị tâm ma công tâm."

Bên ngoài phút chốc rơi vào im lặng.

Một lát sau, Lôi Phong lại lên tiếng: "Nội, cháu nghĩ rằng nên phong ấn luôn cả ký ức của Hoắc Đình về Lôi Nhạc. Chúng ta bao gồm luôn cả Lôi Nhạc, không nên vương bất kỳ mối quan hệ nào với người hoàng tộc nữa, chuyện năm xưa đã quá đủ rồi."

Giọng lão bà bà lại khào khào vang lên: "Ta cũng nghĩ như vậy. Đợi khi hắn ngủ ta sẽ ra tay"

Cuộc nói chuyện vừa rồi không ai ngờ rằng Hoắc Đình đều nghe thấy, trong lòng hắn chấn kinh.

Họ muốn hắn quên đi, hắn không được phép ở bên Nhạc tỷ.

Hoắc Đình thần thờ thật lâu, sau đó tự lẩm bẩm như tuyên thệ với chính mình. Nhạc tỷ, ta nhất định sẽ không quên, nhất định sẽ không quên.

Cả đêm đó Hoắc Đình thức trắng không chớp mắt, hắn sợ rằng sau khi hắn ngủ, hắn sẽ bị xóa đi ký ức, sẽ quên mất Nhạc tỷ.

Mọi người thấy Hoắc Đình không ngủ thì đâm ra nghi hoặc. Lôi Phong cùng lão bà bà đồng nhất nghĩ đến: có lẽ Hoắc Đình đã nghe được đoạn đối thoại kia nên mới thế.

Hoắc Đình vẫn ăn uống bình thường, chỉ riêng không ngủ.

Đến ngày thứ ba, cơ thể Hoắc Đình sớm kiệt sức lại bị lão bà bà chuốc thuốc mê liên tục, liền không cảm cự được nữa mà thiếp đi. Trước khi nhắm mắt, trong đầu Hoắc Đình luôn thầm nhắc nhở bản thân: Không được quên Nhạc tỷ, không được quên Nhạc tỷ.

Lão bà bà như dự định xóa đi ký ức của Hoắc Đình, bên phía phủ Tam vương gia bà cũng đã sớm báo tin nên ngay khi việc phong ấn hoàn tất, Hắc Tử trong bộ trang phục đen đi vào theo sau còn có thêm hai hộ vệ. Hắn hướng quyền về phía lão bà bà chấp tay thủ lễ, sau đó nhanh chóng cùng hai người kia đưa Hoắc Đình về phủ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Ký Ức Mơ Hồ

Một tháng sau, Tiểu Diệp trong cơn hôn mê sâu tỉnh dậy. Lần này lão bà bà không đặt ba tầng phong ấn lên nàng như lúc trước, bà chỉ tạm phong ấn ký ức của nàng lại cùng với bảy phần sức mạnh. Vì lần trước nàng sử dụng sức mạnh quá mức làm cho thân thể bị nội thương nghiêm trọng, nên nội lực của nàng không được phép sử dụng hơn bảy phần.

Những ký ức về thế giới này hoàn toàn bị lão bà bà xóa mất, chỉ còn có thể nhớ đến khoảng thời gian bên không gian kia. Không gian kia là một không gian khác, nên cho dù lão bà bà có nắm sức mạnh về thời gian hay không gian thì cũng không thể can thiệp vào. Nàng hiện tại giống như lần đầu mới tới nơi này, là một Tô Dã Diệp, một nữ nhân hiện đại.

Tiểu Diệp xoa mi tâm của mình, vì đã nằm suốt một tháng nên đầu có cảm giác nặng trĩu. Nàng nhìn một lượt xung quanh căn nhà gỗ trông vô cùng lạ lẫm, nàng tự hỏi mình đang ở đâu đây? Đáng lý ra hiện tại nên ở công ty mới đúng.

Trong lúc Tiểu Diệp đang ngồi khoanh chân trên giường gỗ chờ đợi thì lão bà bà bên ngoài bước vào. Nàng vội lấy lại tinh thần nhìn lão bà bà dò xét: "Xin hỏi, bà là...?"

Đáp lại câu hỏi Tiểu Diệp là một câu hỏi khác, lại có phần giống chào hỏi: "Tỉnh lại rồi sao?" Theo như tính toán thì lúc này Tiểu Diệp sẽ tỉnh lại nên lão bà bà không có gì kinh hi.

Cho rằng lão bà bà không nghe thấy nên Tiểu Diệp hỏi lại: "Bà là...?"

"Ta là sư phụ con." Câu trả lời ngắn gọn nhưng lại vô cùng rõ ràng.

Tiểu Diệp nheo mắt nghi hoặc hỏi lại: "Ta có quen biết bà sao?" Nàng không nhớ là từng quen biết bà lão này, hơn nữa còn là sư phụ nàng nữa. Người này thật kỳ quặc. Ánh mắt nàng nhìn lão bà bà dần chuyển sang đề phòng. Bà lão này không phải bị điên rồi chứ? Nghĩ đến đây Tiểu Diệp nhích cái mông lùi ra sau vài cái.

Lão bà bà đặt tô cháo xuống chiếc bàn kê bên, vỗ đầu nàng vài cái dịu dàng nói: "Ăn đi, chắc hẳn đói bụng rồi?"

Tiểu Diệp vẻ mặt ngờ ngác, nhưng nàng quả thật cảm thấy đói thật, bèn không khách khí mà lấy bát cháo lên húp xì xụp.

Bên ngoài Lôi Phong đi vào, nhìn thấy Tiểu Diệp sắc mặt liền vui mừng, phấn khích nói: "Muội tỉnh rồi?"

Bàn tay cầm tô cháo của Tiểu Diệp khựng lại, nàng đưa mắt nhìn qua mép tô nhìn tới người nam nhân trước mặt. Nàng lại tự hỏi, nàng quen người này sao?

Lôi Phong nhìn vẻ mặt mờ mịt của Tiểu Diệp không biết phải nói gì tiếp bèn sau quay sang nhìn lão bà bà, lão bà bà lập tức lên tiếng: "Đây là Lôi Phong, cháu của ta" sẵn tiện nghĩ luôn một cái cớ cho Tiểu Diệp. Bà nhìn Tiểu Diệp nghiêm túc nói: "Những gì ta nói với con sau đây đều là sự thật, con phải cẩn thận lắng nghe được chứ?"

Tiểu Diệp cầm tô cháo tiếp tục húp xì xụp không nói gì, mi mắt nàng sụp xuống không nhìn hai người bọn họ. Nàng rõ ràng không biết hai người này, bảo nàng tin tưởng ngay những gì họ nói là không thể nào.

Lão bà bà biết nàng không tin tưởng nên nói ra suy nghĩ trong lòng nàng: "Con không tin ta là sư phụ con đúng chứ?"

Tiểu Diệp vẫn giữ im lặng, suy nghĩ một hồi rồi khẽ gật đầu. Nàng thành thật thừa nhận để xem lão bà bà này nói gì.

Lão bà bà này lại tiếp: "Con là từ bên không gian khác, hay phải nói là thế giới khác đến?"

Tiểu Diệp trong lòng chán kinh, mở to mắt ngược lên nhìn lão bà bà như muốn nói: Điều này sao lão bà bà lại có thể biết được?

Lão bà bà cười ha hả sáng khoái vỗ bộp bộp vào vai Tiểu Diệp, giọng hào sảng nói: "Ta nói này cái nha đầu ngốc, người bái ta làm sư phụ cũng được mấy tháng, vậy mà chỉ nhờ xước vài xô nước mà có thể té sông đến mức mất trí nhớ, thật là khôi hài hết sức."

Tiểu Diệp cuối cùng không nhịn được nữa mà toàn thân khẽ run rẩy vì sốc, sắc mặt hoàn toàn xám xịt. Nàng? Ấy vậy mà lại té sông đến mức mất trí nhớ?

.....

Sau khi ngủ một đêm thức dậy, nàng vẫn không thể nào nhớ được bản thân tại sao lại ở đây, cuối cùng đành chấp nhận bản thân là bị rớt xuống sông đến mức mất trí nhớ. Điều này nghe thật củ chuối!

Mặc dù lão bà bà đã giải thích hết một lượt cho nàng rằng, sau khi nàng xuyên không đến đây liền được lão bà bà thu nhận làm đệ tử, hơn nữa còn có thể sử dụng mạch ngũ hành gì ấy. Lúc đầu nàng cho rằng hai người trước mặt nàng bị điên rồi, định lao ra chạy trốn, ai ngờ lại vấp té, tay nàng lại phóng ra lôi điện. Nàng choáng váng, rốt cuộc là họ bị điên hay nàng bị điên đây, vừa mới này nàng thấy bản thân phóng ra lôi điện.

Lão bà bà không nói gì, chỉ lắc đầu tiến tới đỡ nàng dậy: "Tin rằng ta là sư phụ con khó đến vậy sao? Con có thể sử dụng mạch ngũ hành là điều khó

chấp nhận vậy sao?"

Sắc mặt Tiểu Diệp trông vô cùng khó coi nhưng nàng không có vùng ra, cứ thuận theo thế mà đứng dậy. Đúng vậy, nàng là đã xuyên qua thế giới khác, có thể sử dụng ngũ hành gì đó cũng không có gì đáng nói, nhưng nàng lại không hiểu, tại sao bản thân lại luôn bài xích, luôn cho rằng họ nói dối. Không đúng, là có gì đó giấu diếm nàng. Là nàng quá đa nghi sao?

Cuối cùng, nàng chính là tự thuyết phục bản thân tạm thời tin theo những lời nói kia, nếu thật sự nàng bị nguy hiểm, nàng nhất định sẽ bỏ trốn.

Tiểu Diệp tay chống cằm hướng qua cửa sổ nhìn ra phía bên ngoài, tinh thần nàng lại thả lỏng nghĩ lung tung. Dội tình hình sức khỏe của nàng tốt thêm một chút, nàng dự định sẽ rời khỏi nơi này tìm hiểu sự việc.

"Nhạc tỷ, tỷ đang nhìn gì đó?" Một giọng nam trầm ấm lại trẻ con bỗng vang lên.

Tiểu Diệp bị giọng nói làm cho giật mình, vội quay người lại nhưng ngay sau đó thì thờ người, kỳ lạ, rõ ràng không có ai.

Giọng nam ấy lại lần nữa bên ngoài sân vang lên: "Nhạc tỷ, mau ra đây, xem ta đắp người tuyết đẹp không này?", nhưng khi nàng nhìn vẫn là không có ai.

"Nhạc tỷ, tỷ nhìn xem, ta có phải là rất thông minh không?"

"Này, Nhạc tỷ, đừng nhéo ta nữa, nó thật sự rất đau đấy"

"....."

"....."

Tiếng nói cứ thế không ngừng vang lên, càng lúc càng nhiều lúc gần lúc xa. Tiếng nói như muốn kêu gọi nàng, muốn nhắc nhở nàng phải nhớ ra ai đó, nhưng, nàng đã quên mất ai?

Nàng điên cuồng đuổi theo tiếng nói, cảm giác trống trải trong tim nàng lúc này rốt cuộc là gì?. Tiểu Diệp ôm đầu mình ngồi thụp xuống, trong lòng nàng đau đớn, cảm giác trống trải khó chịu này rốt cuộc là gì? Nước mắt nàng bắt đầu lăn dài.

Nói cho ta biết đi, rốt cuộc ngươi là ai?

"Nhạc tỷ, ta nhất định sẽ không quên."

Một hình bóng nam nhân bỗng xuất hiện trong trí óc nàng, nhưng lại vô cùng nhạt nhòa. Nàng cố gắng muốn thấy rõ khuôn mặt người đó nhưng lại không thể.

Không quên? Tại sao ngươi phải quên?

Nàng thì thầm, cố đuổi theo hình bóng người nam nhân đó trong tâm trí, nhưng nàng chính là đuổi mãi đuổi mãi.

Nàng muốn cho người đó biết rằng, nàng là Tiểu Diệp không phải Nhạc ý của hắn.

.....

"Này nha đầu, tỉnh dậy, mau tỉnh dậy."

Tiểu Diệp bỗng cảm thấy một cảm giác đau rất truyền đến mặt, hình như ai đó đang tát nàng. nàng cố gắng mở đôi mắt nhìn về phía trước. Mí mắt được mở ra, hình ảnh lão bà bà sắc mặt đang lo lắng bỗng dần hiện rõ.

Nhìn thấy Tiểu Diệp tỉnh, sắc mặt khó coi của lão bà bà mới giảm dần đi, giọng đầy quan tâm hướng nàng hỏi: "Nha đầu, ngươi thấy sao rồi?"

Sáng nay cả lão bà bà và Lôi Phong đều phải xử lý công việc nên rời khỏi. Khi bà bước vào nhà, bỗng thấy Tiểu Diệp ôm chặt đầu mình nằm trên sàn, trên trán lại đỏ đầy mồ hôi mà còn bất tỉnh, thật sự khiến bà giật mình một phen. Cũng may, nha đầu này hiện tại đã tỉnh.

Tiểu Diệp không trả lời câu hỏi, nàng cất giọng khàn khàn hỏi: "Sur phụ, ta có phải hay không đã quên mất ai?"

Lão bà bà sửng người, vội che giấu sắc mặt mà cười cười nói: "Nha đầu, ngươi là bị bất tỉnh nên choáng váng cả đầu óc rồi hay sao? Ngươi là đang nói đến quên mất ai?"

Tiểu Diệp cũng cười cười, sau đó lắc đầu cảm thán: "Có lẽ ta choáng váng thật rồi."

"Đúng vậy, cho nên bây giờ ngươi cần phải hảo hảo nghỉ ngơi." Vừa nói lão bà bà vừa lấy tay đè Tiểu Diệp trở lại xuống giường, thuận tiện kéo chăn lên đắp lại cho nàng.

"Ồ yên đây, ta đi sắc thêm thuốc cho ngươi." Nói rồi bà đứng dậy đi mất. Khi cánh cửa khép lại, bà không nén được mà thở dài một hơi.

Đội lão bà bà đi khuất, nụ cười trên môi nàng cũng tắt ngấm. Sự phụ nàng, rõ ràng có chuyện đang giấu diếm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Ngốc Tử Thì Sao?

Vài ngày sau đó, Tiểu Diệp ngoan ngoãn ở trong nhà nghỉ ngơi, bởi nàng muốn tìm ra ký ức của mình. Nàng tự hỏi, mình đã xuyên qua đây bao lâu rồi, không giống như lão bà bà đã nói là mấy tháng, hơn nữa nàng muốn biết vì sao nàng lại bị mất trí nhớ. Lúc ban đầu nàng còn có thể cố gượng ép bản thân tin rằng do té sông nên mới mất trí nhớ. Nhưng sau vài ngày quan sát hai người lão bà bà cùng Lôi Phong, họ đúng thật là rất tốt với nàng, quan tâm đến nàng, thậm chí đối xử như người thân, nhưng nàng đồng thời lại phát hiện, họ cùng nhau giấu diếm nàng. Cái nguyên nhân té sông mất trí nhớ nực cười đó nàng còn tin được không?

Nhìn bên ngoài trời quang mây tạnh, Tiểu Diệp xòe bàn tay ra trước mặt sau đó lại nắm lại. Nàng quyết định rồi, nàng sẽ đi tìm chân tướng sự thật. Tiếng nói trong đầu kia mặc dù sau khi thức dậy nàng đã quên hết nội dung, nhưng nàng có cảm giác bản thân nhất định phải tìm lại chủ nhân của nó, nếu không sẽ không thể lấp được cảm giác kỳ lạ trong tim nàng trong mấy ngày qua.

Nhiều lúc nửa đêm thức giấc, thân thể nàng tự động giật chân lên kéo về phía bên cạnh, phải một lúc sau nàng mới ý thức được hành động của mình. Nàng là đang muốn đắp chăn cho ai? Bàn tay bắt giấc nhẹ xoa xoa phần giường bên cạnh, cảm giác vô cùng trống trải. Là ai đã từng nằm bên cạnh nàng?

Khi ăn cá, nàng cũng không tự chủ mà lựa hết xương cá ra một cách cẩn thận, khi bị Lôi Phong nhìn chăm chăm, mặc dù bị hắt trên đầu bảo "Đề cá cho ta sao?", nhưng nàng biết rõ là bản thân không phải. Đây là hành động của nàng được thực hiện trong vô thức do thói quen, nhưng vì sao nàng lại phải đề cá, bản thân nàng không có thói quen ăn cá như thế. Vậy rốt cuộc là hình thành từ lúc nào và nàng đề cá cho ai?

Khi nàng đi múc nước cũng vậy, tưới cây cũng vậy, thậm chí ngồi thơ thẩn một mình cũng vậy. Nàng luôn làm những hành động vô cùng kỳ quặc, giống như trước đây có một người luôn đi theo nàng, khiến nàng trong vô thức theo thói quen mà chăm sóc mà tương tác. Mặc dù sự phụ nàng có liệt kê hết những người nàng biết nhưng bị quên mất, nhưng nàng lại cảm thấy không phải là ai trong số đó.

Nàng biết, chỉ có bản thân mới có thể tìm ra đáp án cho mình mà thôi.

.....

"Tam thúc, người mau ra ngoài chơi chung với ta đi!" Thanh Nhi công chúa kéo tay áo Hoắc Đình giật giật, Hoắc Đình ngồi trên ghế mà thân thể không ngừng lắc lư. Hai nha hoàn theo hầu Thanh Nhi công chúa thấy vậy sợ hãi lên tiếng: "Công chúa, người không nên làm phiền Tam vương gia nếu không hoàng thượng lại trách tội."

Thanh Nhi công chúa nghe thấy thế bèn bất mãn, trừng to mắt nói: "Cái gì mà trách tội, ta đây không phải chỉ là tìm thúc ấy đi chơi thôi sao."

"Nhưng mà..." Trương nha hoàn định nói gì nữa nhưng bị nàng ta trừng mắt càn dừ tợn thì vội im lặng. Là một nha hoàn thân cận bên cạnh Thanh Nhi công chúa nên nàng ta biết rõ cách nhìn sắc mặt của chủ tử, nếu để công chúa mất hứng thì nhất định sẽ chết rất khó coi.

Trương nha hoàn đành thở dài, nàng ta còn có thể nói gì đây, có trách thì cũng chỉ có thể trách Đức Phi kia. Đức Phi kia vậy mà dám mượn tay hoàng thượng để hạ độc Tam vương gia, khi hoàng thượng biết được thì vô cùng áy náy, bảo sẽ tìm mọi cách bù đắp, bảo Tam vương gia muốn gì thì hẳn cũng đều đáp ứng. Mặc dù hoàng thượng có cho tìm danh y khắp nơi tới để chữa trị thì cũng đều vô vọng, họ đều giống nhau là lác đầu bất lực. Điều này càng khiến cho hoàng thượng càng cảm thấy áy náy, trách bản thân trước kia sao có thể mù quáng mà tin nhiệm người kia nhiều đến thế, hơn nữa còn phong cho nàng ta là Đức Phi. Cái danh Đức Phi này nghe sao cũng thật châm biếm.

Trong thời gian căng thẳng như vậy, vậy mà Thanh Nhi công chúa lại không ngừng tìm đến Tam vương gia để gây rối. Vì thế Tam vương gia trực tiếp yêu cầu hoàng thượng đem Thanh Nhi công chúa tránh xa hẳn ra, chỉ được phép đến gần khi nào được hẳn cho phép.

Cũng do đó dẫn đến tình cảnh khó xử cho các nha hoàn như nàng đây. Nếu để Thanh Nhi công chúa lại gần Tam vương gia thì chính là kháng chỉ, còn ngược lại chính là đắc tội công chúa, bên nào cũng chỉ là con đường chết. Chỉ có lúc này đây bọn họ mới cảm thấy được số phận nha hoàn. Những người hoàn tộc sao lại khoái dầy vô đám nha hoàn bọn họ như thế.

Hoắc Đình không chịu nổi Thanh Nhi công chúa làm ồn cũng bắt đầu giở giọng trẻ con: "Hắc Tử, Hắc Tử, mau đem nha đầu này ra chỗ khác, ta không thích nhìn thấy nó.", sẵn tiện quăng ánh mắt ghét bỏ cho công chúa rồi bủi môi. Hẳn không thích nha đầu này, lúc nào chơi chung cũng chỉ toàn sai sử hẳn thôi, bộ hẳn ngốc lắm sao? Hẳn chỉ muốn chơi chung với Nhạc tỷ thôi. Nhưng Nhạc tỷ là ai? Hẳn thoáng ngẩn người. Đạo gần đây thật có nhiều người bảo hẳn ngu ngốc, hẳn thật sự trở nên ngu ngốc? Vì thế nên không thể nhớ nổi người này.

Chân mày Hoắc Đình nóng nảy nhũn lại, đợi khi Hắc Tử cấp đám người Thanh Nhi công chúa ném ra ngoài hết quay trở lại thì hẳn mở miệng hỏi: "Người biết Nhạc tỷ là ai không?"

Hắc Tử nhớ chủ tử có gọi vị cô nương kia là Nhạc tỷ nhưng ngay lập tức mặt không biến sắc tìm không loạn mà trắng trợn nói dối: "Thần không biết." Hắc Tử đồng ý với đám người kia là sau khi đem Tam vương gia rời khỏi thì phải đem tất cả mọi chuyện quên hết, bao gồm cả vị cô nương kia.

Hoắc Đình bủi bùi tỏ thái độ nhàm chán nói: "Người còn ngốc hơn cả ta."

Thân hình Hắc Tử thoảng run rẩy nhưng sắc mặt vẫn không biểu cảm gì, lặng lẽ đứng bên.

Trông mắt Hoắc Đình đảo đảo dường như đang suy nghĩ âm mưu gì đó, hắc tử nộ nộ cười giả hoạt nhìn Hắc Tử nói: "Ta muốn ra ngoài chơi."

Hắc Tử cúi người xuống nói: "Tuân lệnh, thần sẽ hộ tống ngài đi xung quanh khuôn viên."

Hoắc Đình bực bội gắt: "Khuôn viên có gì đâu mà chơi, chỉ toàn là núi già. Ta là muốn ra ngoài chơi."

"Cái này..." Giọng Hắc Tử chứa đầy vẻ khó xử.

Hoắc Đình trầm nghĩ trong lòng, thấy chưa, biết thế nào cũng sẽ như vậy. Hắc Tử không nằng nặc đòi ra ngoài như lần trước nữa, hắc tử biết chắc thế nào cũng bị bắt lại rồi nhét vào phòng này nên đành thỏa hiệp: "Thôi được rồi, khuôn viên thì khuôn viên. Nhưng người không được đòi ý đó."

Hắc Tử thấy Hoắc Đình bỗng dưng ngoan ngoãn như thế thì cảm thấy nghi ngờ, nhất mực im lặng không nói gì kéo lại mặc bấy.

Hoắc Đình nhìn Hắc Tử một cái sau đó đứng dậy đi vào phòng, Hắc Tử cũng nhấc gót bước theo sau. Vào tới phòng ngủ Hoắc Đình căn Hắc Tử lại bên ngoài, nghiêm túc nói: "Ta vào thay đồ người đi theo làm cái gì?"

"Khụ, cái này..."

Hoắc Đình thấy Hắc Tử lúng túng thì lấy uy trợn mắt dọa: "Người muốn nhìn bản vương lừa thế?"

Hắc Tử bị lời nói của Hoắc Đình làm cho sặc ho khan vài cái, cúi đầu cung kính đáp: "Thần không dám."

Nghe thấy câu này Hoắc Đình cười toe toét phát phát tay: "Tốt lắm, người cứ đứng ở đây khi nào bản vương xong sẽ gọi người vào."

"Tuân lệnh"

Hoắc Đình đóng cửa Hắc Tử tuân lệnh canh giữ ở bên ngoài. Thời gian cứ thế dần trôi qua, một khắc, hai khắc, rồi lại tới một canh, hai canh, đến canh thứ ba bỗng có công công đến truyền chỉ.

Vị công công tư thể hiện ngang cầm thánh chỉ màu vàng trên tay, uốn ngược đi vào. Lão quét ánh mắt một lượt nhưng chỉ thấy Hắc Tử bèn hỏi: "Tam vương gia đâu."

Hắc Tử nhàn nhạt đáp: "Ở trong phòng ngủ thay y phục."

"Vậy ta đứng ở đây đợi một lát vậy."

Lại một khắc nữa trôi qua, vị công công này cảm thấy nghi hoặc nhìn Hắc Tử hỏi: "Bình thường vương gia vẫn thay y phục lâu vậy sao?"

Hắc Tử lắc đầu.

Công công lại tiếp: "Đã ở trong đó bao lâu rồi?"

Hắc Tử thành thật đáp: "Tầm ba canh giờ."

Lão công công trợn to mắt kinh ngạc: "Không phải có chuyện gì trong đó rồi chứ? Mau, mau mở cửa xem."

Hắc Tử chần chừ, sau đó gõ cửa vài cái nói với vào trong: "Vương gia, ngài ổn chứ?"

Bên trong im lặng không một tiếng người, Hắc Tử có linh cảm không may bèn đập cửa xông vào. Đập vào mắt là căn phòng trống không không một bóng người, chỉ có hai cánh cửa sổ bị mở toan bị gió lùa kêu két két, bên dưới còn có dấu giày hướng ra ngoài. Rõ ràng là người bên trong đã tèo ra cửa sổ trốn đi mất.

Công công như ngồi trên chảo dầu nóng vội nhảy căng lên quát: "Mau, mau đi kiểm, để một mình Tam vương gia ngu ngốc đi lung tung, lỡ có mệnh hệ gì nhất định hoàng thượng sẽ giáng tội xuống."

Lão công công dám nói chủ tử hắc tử là ngu ngốc khiến Hắc Tử không hài lòng chút nào, nhưng hiện tại tính mạng Tam vương gia quan trọng hơn, Hắc Tử cũng lười đòi co với vị công công này liền không chào hỏi mà lập tức phi thân đi mất.

Trong lúc mọi người đang cuống cuống nháo nhào đi kiểm thì Hoắc Đình lại vô cùng vui vẻ, Hoắc Đình vác một tay nải nhỏ trên vai tung tăng trên phố. Nếu như Hắc Tử đồng ý dẫn hắc tử ra ngoài thì hắc tử đang mang y đi theo rồi, ai biểu tên kia không biết điều. Hoắc Đình thầm khê hừ một cái, tỏ ý Hắc Tử thật là ngu ngốc.

Đi được một đoạn, Hoắc Dĩnh nhìn thấy một quán trà lâu trông vô cùng đẹp mắt, hần dừng chân lại quyết định vào trong này ăn uống một chút. Hần vừa đặt mông xuống, tách trà chưa kịp uống thì nghe bên cạnh có tiếng nói vô cùng náo nhiệt. Mẫu thân từng nói, không nên xen vào chuyện của người khác, nhưng hần chính là kìm nén không được mà vênh tai lên nghe.

Bên cạnh, giọng một tên lái buôn vang lên: "Người biết gì không? Chiến Vương Gia ấy, cái người mà từng danh chấn một thời vậy mà lại trở thành một cái ngốc tử", hần cười một cách châm biếm: "Oai dữ thế sao, vãn vãn song toàn thì sao, không phải bây giờ cũng chỉ là một tên ngu ngốc thôi sao. Thật khiến ta tức cười chết mất. Ha ha ha ha" Tên lái buôn này vốn từng bị Hoắc Dĩnh tịch thu một số hàng nhập lậu không đóng thuế khiến hần mất một mớ tiền không ít nên vô cùng cay cú, hiện tại nghe tin Chiến Vương Gia bị người ta đầu độc tinh thần không còn minh mẫn thì hần vô cùng khoái chí, thừa dịp đâm thọt nói xấu.

Người kia nghe thấy vậy sắc mặt khê biến lấm lét nhìn xung quanh xem có ai để ý tới bọn họ không, sau đó vội suyt suyt vài cái tiếp lời: "Đừng nói thế, lão tử người không sợ người khác nghe thấy được tội người sao?"

Lão lái buôn cười ngao nghể rồi nói: "Ta thách vào, ta nắm địa bàn xung quanh đây cũng không nhỏ, ta cũng muốn thử xem ai có gan tố cáo ta."

Người kia định nói gì tiếp thì bỗng có một bóng đen che phủ đỉnh đầu hai người bọn họ. Cái người tạo bóng đen kia giọng trầm ấm nhưng mang đậm chất trẻ con vang lên, chứa đầy bất mãn: "Hai người dám nói xấu ta."

Lão lái buôn khoe môi đang giương cao thì lập tức cứng đờ lại, sau đó co rút rơi xuống. Cả hai người ngồi trong bàn đồng loạt ngước lên nhìn xem ai vừa mới nói. Người kia còn đang thắc mắc Hoắc Dĩnh là ai thì lão lái buôn đã sững người, trong lòng có chút sợ hãi nhưng lại cố che giấu nở nụ cười chế giễu Hoắc Dĩnh: "Nhìn xem ai đây, không phải là Chiến Vương Gia ngốc tử hay sao?" Tên lái buôn từng gặp Hoắc Dĩnh nên biết mặt hần.

Lập tức người ngồi cùng bàn hít một ngụm khí lạnh, lão lái buôn thấy thế liền chế cười người kia: "Người sợ cái gì, bây giờ hần trở thành một tên ngốc tử còn có thể làm gì?"

"Nhưng mà..."

"Người sợ những người kia tố cáo?" Hần vừa nói vừa quét một vòng xung quanh, những ai bị hần nhìn đều cụp đầu xuống tỏ vẻ không liên quan đến mình. Nhìn thấy thái độ của mọi người, hần vô cùng đắc ý.

"Người thấy rồi đó."

Người ngồi cùng bàn thấy lão lái buôn có thể lực cũng không nhỏ bèn yên tâm. Những người trong lâu này ai cũng sợ hần ta như vậy thì bọn họ còn có chuyện gì.

Hoắc Dĩnh này giờ im lặng bỗng lên tiếng: "Ta không có ngu ngốc, sao người lại dám mắng ta ngu ngốc?"

Nghe thấy Hoắc Dĩnh trách móc mà lại vô cùng trẻ con, lão lái buôn cảm giác như mình là kẻ mạnh mà cười phá lên. Hần đứng dậy, ngón tay chia giữa trán Hoắc Dĩnh vừa ấn vừa vừa châm chọc: "Ta nói người là ngu ngốc đó thì thế nào? Ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc."

Hoắc Dĩnh bị tên kia ấn đồ cả trán, trong lòng vô cùng bất mãn nhưng lại chẳng biết nói gì, chỉ biết phản bác lại một câu: "Ta không có ngu ngốc, không có ngu ngốc."

Lão lái buôn kia càng chia càng hăng, càng hăng càng muốn chế nhạo: "Người là một ngốc tử, ta nói người ngu ngốc là quá đúng rồi, đồ ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc."

Bất ngờ một tiếng "Bộp" vang lên, bàn tay của tên lái buôn bị một bàn tay nhỏ nhắn của thiếu nữ cầm đập mạnh xuống bàn đồng thời quát: "Hần là ngốc tử thì sao?". Hành động quá nhanh khiến cho lão lái buôn sững người, nhưng rất nhanh sau đó hần lấy lại lý trí định giờ tay lên tát thiếu nữ thì từ xa một giọng nam vang lên: "Thủy đạo, triển!"

Tức thì, nước trà trong tách được đặt ở trên bàn bỗng phun cao lên biến thành lưỡi đao chém xuyên tay lão lái buôn, lão lái buôn ôm tay mình đau đớn nằm xuống đất lăn lộn. Người cùng bàn sấm mặt cắt không còn giọt máu.

Từ phía bàn gần đó, một nam một nữ bỗng đứng dậy tiến tới gần đám người bọn họ. Vị nam nhân nhìn thiếu nữ liền sùng sốt kêu lên: "Diệp tỷ?"

Tiểu Diệp đứng kế bên Hoắc Dĩnh vẻ mặt ngây ngốc: "Người biết ta sao?". Ánh mắt Tiểu Diệp nhìn vị nữ nhân sắc mặt trở nên sùng sốt, vị nữ nhân kia cũng đồng dạng sắc mặt. Cả hai đồng thanh lên tiếng:

"Nhã Ái?"

"Tô Dã Diệp?"

Đến phiên Lãnh Tâm đứng kế bên Nhã Ái trở nên mờ mịt: "Hai người biết nhau sao?"

Ba người sáu mắt chăm chăm nhìn nhau, chỉ riêng Hoắc Dĩnh từ lúc Tiểu Diệp xuất hiện thì đã luôn nhìn vào nàng.

Vị tỷ tỷ xinh đẹp này, hần sao cảm thấy thật quen thuộc a!

Chương 46: Nhã Ái

"Này Tiểu Diệp, vì sao bà lại phải cố gắng học đừ vậy, đạt điểm tuyệt đối vui lắm hay sao?" Nhã Ái cầm xấp bài kiểm tra gồm ba môn toán, lý, hóa nằm dài lên bàn. Trên ba bài thi là ba con điểm mười chói lóa, mỗi lần phát bài là mỗi lần Nhã Ái cảm thán, mặc dù cô cũng không phải loại dốt gì nhưng mỗi lần phát bài cũng chính là 7,8,9 hoặc thỉnh thoảng có 10, ai như cái người này, đúng là quái vật a. Họ hiện đang học lớp 12 mà nhìn điểm cứ tưởng nhỏ này học lớp 1. Nhã Ái cũng biết, để đạt được những con điểm này Tiểu Diệp đã học bài không ít gì, ít nhất cũng thức đêm suốt một tuần đi, nhìn cái mặt hốc hác của nhỏ thì biết, hai con mắt thâm đen trũng xuống luôn rồi.

Tiểu Diệp nhìn cái mặt của Nhã Ái không nói gì, chỉ nghiêm túc suy suy nghĩ sau đó nói một câu thật đáng đánh đòn: "Có lẽ do tớ là thiên tài đi nên mới có thể đạt được nhiều điểm mười đến thế", Tiểu Diệp còn không quên nhướn mi tỏ ý đắc ý một cái.

Nhã Ái lấy xấp bài kiểm tra đập vào đầu Tiểu Diệp một cái rõ đau, phán: "Nhìn cái mặt bà đi rồi hần phán câu đó. Có ai thiên tài mà như bà không? Học đến nổi mỗi lần mùa thi là chỉ còn nửa cái mạng." Như nhớ tới cái gì, Nhã Ái lại tiếp: "Là do ba mẹ nuôi của bà sao?"

Tiểu Diệp không nói gì chỉ cười, nhưng chỉ có Nhã Ái mới thấy được nụ cười đó chứa đầy tâm trạng như thế nào. Nhã Ái không mắng nữa chuyển sang thờ dài: "Con nhỏ ngốc này, tự đặt cho mình áp lực lớn thế chỉ không biết, cũng không phải là bọn họ ghét bỏ bà hay là ép buộc toàn diện ở bà, cần chỉ phải như thế." Nhã Ái vỗ nhẹ vai Tiểu Diệp đùa: "Cố quá coi chừng quá cố đó cô nương, từ từ thôi còn chưa lại cái mạng để đi chơi với tui nữa."

Tiểu Diệp vì sự dè dỏm của Nhã Ái làm cho bật cười. Cô biết mình đang cố gắng quá mức cần thiết, nhưng tận trong đáy lòng cô không khỏi có sự xa cách đối với ba mẹ nuôi, cô không thể nào làm phiền họ nhiều hơn được nữa, vì vậy bản thân cô phải nỗ lực hết sức. Ai cũng nói cô thông minh, là thiên tài nhưng lại không ai chịu thừa nhận rằng là do cô cố gắng hơn họ, ngoại trừ Nhã Ái, đứa bạn từ lớp 5 của cô. Cô yêu người bạn này quá đi thôi.

Nhã Ái bị Tiểu Diệp ôm thoáng rung mình một cái.

"Mà này, sau này bà định gây dựng sự nghiệp bằng cách kinh doanh à?" Nhã Ái hỏi.

Tiểu Diệp gật đầu: "Có lẽ vậy."

Mắt Nhã Ái lập tức sáng rõ lên: "Vậy nhất định là phải thu nhận tui rồi đó."

Sau này hai người quả thật làm chung ùng một công ty, cô là chủ tịch còn Nhã Ái làm tổng giám đốc. Hai cô gái vậy mà lại khiến cho một công ty mới sáng lập không ngừng phát triển.

.....

Tiểu Diệp vẫn không thể tin vào mắt mình, nhìn chăm chăm vào Nhã Ái: "Nhã Ái?". Nàng thật là không nằm mơ, đây là đứa bạn nói khổ của nàng hay sao, hay chỉ là người giống người?

Nhã Ái cũng giống như nàng, sau khi gọi Tô Dã Diệp xong cũng đứng chết trân. Nàng đứng như đứa ngốc chỉ vào mặt mình: "Bà biết tui không?"

Lãnh Tâm cùng những người khác trở mắt ra nhìn Nhã Ái, đồng loạt tự hỏi: Sao lại gọi tiểu cô nương kia là bà, không lẽ là do bà lão dịch dung sao? Lãnh Tâm cũng ngây ngốc tự hỏi, Diệp tỷ thật sự là bà lão dịch dung sao?

Chỉ có Tiểu Diệp là ngây ngốc gật đầu. Nhã Ái bất ngờ tát Tiểu Diệp một cái: "Đau không?", thực khách bị Nhã Ái làm cho giật bắn người, sao lại đánh người ta? Tiểu Diệp không mắng, không giận cũng tát Nhã Ái một cái hỏi: "Đau không?", thực khách lại càng giật bắn người mạnh hơn.

Hai vị cô nương này điên rồi!

Không quan tâm mọi ánh mắt xung quanh, Nhã Ái cùng Tiểu Diệp đồng loạt mừng rỡ đáp: "Đau!". Hai người ôm nhau xúc động khóc bù lu bù loa khiến cho những thực khách xung quanh lác đác cảm thán.

Quả nhiên bị điên rồi!

Lãnh Tâm im lặng nãy giờ mới lên tiếng: "Hai người thật sự biết nhau sao? Như thế nào vậy?"

Nhã Ái định nói kiếp trước thì bị Tiểu Diệp bịt miệng lại, trước khi đi không quên hướng Lãnh Tâm khách sáo nói: "Vị công tử này, cho ta nàng mượn nàng ta một chút nhé?" rồi như con lóc chạy đi mất.

Lãnh Tâm sắc mặt chứa đầy vẻ mất mát lắm lắm: "Công tử sao?" Không lẽ Diệp tỷ thật sự đã quên mất hần rồi. Chợt nhớ cũng có một người như hần

nãy giờ đứng vẫn đứng bất động, bèn ngược lên nhìn. Ách, sao lại là Tam vương gia? Lúc nãy hắn chỉ là thấy Diệp tỷ bị lão lái buôn kia ức hiếp, lúc ấy cũng chả nhìn rõ mặt Diệp tỷ chỉ nghĩ là một lão nam nhân sao lại có thể ức hiếp cô nương nhà người ta như thế, không ngờ lại toàn là người quen. Hắn có nghe người ta bảo rằng Tam vương gia trí óc không còn được bình thường, hắn từng không tin nhưng hiện tại xem ra thì đúng rồi.

Lãnh Tâm nhìn Hoắc Đình đôi mắt trong suốt đứng bất động nhìn nơi Tiểu Diệp vừa đi khỏi, lại nhìn lão lái buôn cười gian: "Vương gia, người muốn chơi không?"

Hoắc Đình nghe chữ chơi cặp mắt liền sáng rỡ gạt đầu lia lịa.

Trước khi chơi, Lãnh Tâm không quên đá lão lái buôn đang nằm lăn lộn dưới đất hống trò vui nãy giờ vài cái. Dám bắt nạt Diệp tỷ của ta sao? Xem ta chinh chết ngươi như thế nào.

Những người khác nhìn sắc mặt Lãnh Tâm không khỏi cảm thấy tội tội cho lão lái buôn. Nãy giờ ai bảo không chạy trốn, ham hố nằm dưới đất xem trò hay chi, như người kia có phải hay rồi không.

Người ngồi cùng bàn sớm lợi dụng mọi người không chú ý đến hắn đã chuẩn đi mất, hiện tại chỉ còn cái bàn không cùng với thức ăn trên bàn. Đây gọi là cái gì?

Tò mò hại chết con mèo!

Tiểu Diệp sau khi kéo Nhã Á tới một con hẻm khuất gần đó, bắt đầu hấp tấp hỏi: "Nhã Á, sao bà lại ở đây?"

"Bị người kéo chết" không quên bồi thêm một câu "Đừng gọi ta là bà, mắc công người khác nghĩ rằng người bị điên đấy, kêu gọi lung tung."

Tiểu Diệp ngăn người sau đó mới nhớ, đúng rồi, hiện tại họ không có ở nơi như trước kia nữa xưng hô như cũ không ổn. Lại phát giác đến câu nói của Nhã Á, không khỏi nghi hoặc hỏi lại: "Bị kéo chết là sao?"

Nhã Á lập tức sa sầm, lấy tay dùng hết sức kéo má Tiểu Diệp ra. Nàng hung hăng nghiêng răng nói: "Chẳng phải ta đã bảo người là ra tay cũng không nên tuyệt đường quá hay sao, người chẳng bao giờ nghe ta, giờ thì sao, hả, hả, hả? Bị người ta trả thù đến giết chết rồi xuyên tới đây vui chứ? Con ngốc này!"

Mặc dù hung hăng ra sức kéo mặt Tiểu Diệp nhưng khi nói đến câu cuối nước mắt không kìm được mà chảy ra, Nhã Á hít hít mũi vài cái sau đó tiếp, nhưng sức kéo ở tay đã giảm dần: "Người có biết lúc ban đầu mới ban đầu xuyên tới đây ta đã hoang mang thế nào không, hơn hết ta không biết rằng người có bị bọn kia giết rồi hay không, ta thật sự lo lắng đấy, cái con ngốc này."

Trong lòng Tiểu Diệp như được dòng nước ấm áp tưới vào, nàng nhìn Nhã Á vẻ mặt hối hận nói: "Xin lỗi, ta thật sự xin lỗi."

Nhã Á hừ hừ vài cái sau đó kể nguyên nhân vì sao lại xuyên đến đây. Đơn giản chính là lúc Nhã Á nghe nói có người đến báo thù định sẽ tới giúp một tay, ai dè vừa tới liền bị Tiểu Diệp trượt vô chuối mà túm lấy áo kéo theo, thế là Tiểu Diệp đập đầu xuống đất còn Nhã Á thì bị đập đầu vào cạnh bàn. Cả hai cứ thế mà xuyên không.

Kể xong Nhã Á lườm Tiểu Diệp một cái ý: Chuyện hay người làm đó, thấy sao hả?

Tiểu Diệp gãi gãi đầu ho khụ khụ vài cái, giấu diếm xấu hổ bằng cách hỏi chuyện khác: "Người xuyên qua đây được bao lâu rồi?"

"Trở thành một tiểu cô nương 8 tuổi, bây giờ đã thành thiếu nữ 23, xem như là 15 năm rồi đi. Còn người?"

Tiểu Diệp há hốc mồm, sao lại có điểm bất đồng với nàng thế này. Sư phụ nàng có bảo là nàng đến nơi này được vài tháng nhưng nàng thấy thì không giống như vậy, cuối cùng là lắc đầu nói: "Ta không biết."

"Sao lại không biết?"

"Ta bị mất trí nhớ."

Lần này tới phiên Nhã Á tròn to mắt, nàng lấy tay sờ sờ đầu Tiểu Diệp sau đó hỏi: "Có nhớ ta không?"

Tiểu Diệp gật đầu.

"Ta tên gì?"

"Nhã Á"

"1 + 1 bằng mấy"

Tiểu Diệp không chịu nổi trò đùa dai của Nhã Á nữa trực tiếp đập vào đầu nàng ta một cái: "Ta bị mất trí chứ đâu có điên."

Nhã Á xoa xoa cái đầu đau nghiêm túc nói: "Ta thấy người vẫn nhớ tốt mà."

"Nhưng mà cái người đi cùng ngươi lúc này hình như là biết ta nhưng ta lại không nhớ ra ý, có lẽ ta thật sự bị mất trí nhớ." Có lẽ sư phụ nàng không dối gạt nàng, có lẽ nàng thật sự bị tở sống đến mức mất trí nhớ. Nghĩ đến nguyên nhân củ chuỗi này, đa đầu Tiểu Diệp không khỏi giật giật.

"Ngươi nói Lãnh Tâm ấy à? Lúc này quả thật có gọi ngươi bằng Diệp tỷ thật. Không lẽ ngươi chỉ mất những ký ức ở chỗ này?"

Tiểu Diệp ngẫm nghĩ cảm thấy cũng đúng bất giác gật đầu. "Lại nói, ngươi và người tên Lãnh Tâm có mối quan hệ như thế nào?"

"Đây là đệ đệ thất lạc của ta, lúc ta lên chín thì hắn ra đời, năm hắn lên ba do ta bất cẩn khiến hắn bị lạc mất." Giọng Nhã Ái có chút run rẩy, như là vô cùng hối hận vì đã để lạc mất đệ đệ của mình.

"Vậy sao tìm được?"

"Khoảng một năm trước ta bỗng nhìn thấy Lãnh Tâm đang leo núi để tìm sư tầm đạo, lúc ta nhìn thấy hắn thì có cảm giác vô cùng lạ, có cảm giác tựa tựa cha ta, lúc sau khi biết hắn có Thấu Nhân hơn nữa còn là Tử Thuật gia thì ta biết đó chắc chắn là đệ đệ ta."

Tiểu Diệp vỗ vai Nhã Ái an ủi: "Vậy là tốt rồi, tìm được là tốt rồi, ngươi cũng không cần phải áy náy nữa."

Nhã Ái ôm chầm Tiểu Diệp bật khóc, quả nhiên họ mãi là người thấu hiểu lòng nhau nhất. Từ khi Lãnh Tâm bị lạc mất cho đến khi tìm lại được mọi người đều lo qua lỗ lã của nàng nhưng họ lại không biết rằng nàng đã khó chịu đến mức nào, thậm chí là dẫn vật đến thế nào. Nhiều lúc nàng tự nói, chẳng thà họ đánh nàng, mắng nàng, sau đó nàng khóc một trận thì đã không khó chịu đến tận bây giờ. Chỉ có Tiểu Diệp là nhìn nàng liền biết.

Họ đã trở nên sâu sắc hơn tình bạn nhưng lại không phải tình yêu, vô cùng hiểu nhau nhưng lại không phải là tri kỷ. Họ cũng không biết mối quan hệ của họ là gì, nhưng họ lại không hề ghét nó.

Nhã Ái xoa xoa cái mũi đã đỏ hỏn của mình cảm thán nói: "Được gặp lại ngươi thật tốt."

Tiểu Diệp bật cười nói: "Ta cũng vậy."

"Thôi, chúng ta quay trở lại còn phải xử lý lão già kia nữa." Tiểu Diệp nói.

"Ừ!" Nhã Ái vui vẻ đáp ứng.

"Về ngoài ngươi hình như có chút thay đổi." Tiểu Diệp nói.

"Ngươi cũng thế." Nhã Ái đáp.

Nhã Ái là do linh hồn xuyên qua mượn xác hoàn dương nên mới thay đổi, còn Tiểu Diệp chính là bị phong ấn làm cho dung mạo bị biến đổi, nên từ lúc phong ấn bị giải thì khuôn mặt nàng cũng theo đó khôi phục. Nhưng dù vì lý do gì thì hiện tại cả hai người đều mang dáng vẻ khác so với thế giới bên kia.

"Thật kỳ lạ, vậy mà hai chúng ta vẫn nhận ra nhau." Cả hai đồng thanh nói sau đó cùng cười.

Đôi bạn thân là gì, chính là khi gặp nhau những nỗi buồn những bí mật đều không vì gì mà bất giác thốt ra. Có bạn thân thật là tốt.

Về lại trà lâu, Tiểu Diệp và Nhã Ái không khỏi ngây ngốc nhìn cảnh trước mắt. Lão lái buôn mà họ nói muốn về xử hiện đang bị trói gọn đang để trên bàn. Xung quanh hồng hân gần đây cái xanh, trên đầu để vài con tôm, cái mò xung phù trên môi còn dính vài hạt ớt, trên mặt vẽ mấy con rùa trên đó. Ngay vòng một đặt mỗi một bên đặt một cái bánh bao, tóc thì bị thắt bím, không biết là đã trét thứ gì vào khiến cho dựng dựng lên. Trên ngực còn có một tờ giấy được viết dòng chữ thư pháp vô cùng đẹp, nội dung là: "Thức ăn ngon, chỉ nên ngắm nhìn không nên ăn."

"Ha ha ha..." cả Tiểu Diệp cùng với Nhã Ái đều không quan tâm đến dáng vẻ thực nữ của mình nữa mà ôm bụng cười to.

Tiểu Diệp nhìn Hoắc Dĩnh đang cầm bút lông mài mè vẽ con rùa trên mặt lão kia bằng ánh mắt tán dương: "Làm tốt lắm, vẽ đẹp, vẽ đẹp."

Hoắc Dĩnh một tay cầm bút lông, một tay xấu hổ gãi gãi đầu. Tỷ tỷ xinh đẹp vừa khen hắn. Hắn vốn định chỉ vẽ ba con rùa, hiện tại được Tiểu Diệp khen Hoắc Dĩnh hứng trí liền vẽ thêm vài con rùa nữa. Lão lái buôn vì bị bút lông không ngừng vẽ trên mặt khiến hắn bị nhột, hai bên hàm râu kịch liệt giật giật lệ rơi đầy mặt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Bốn Ngày Ba Đêm Ta Cùng Ngươi Tiêu Dao (1)

Được gặp lại Nhã Ái là điều nàng không tưởng, mặc dù Lãnh Tâm có kể lại rằng trước kia đã từng được nàng cứu giúp như thế nào nhưng nàng quả thật không nhớ, nàng có thể nhìn thấy được sự thất vọng tràn trề trong mắt y.

Đối với sự xa lạ của Tiểu Điệp khiến cho Lãnh Tâm có cảm giác như mình đã nhận làm người. Mặc dù người trước mặt này có chút thay đổi, hơn nữa còn là Thiên thuật không giống như là một cái Phế Thuật trước kia, nhưng hắn vẫn chắc rằng đó là tỷ ấy. Hơn nữa thuật Thấu Nhân của Lãnh Tâm được luyện cao hơn một bậc, có thể nhìn thấy luôn cả phong ấn được đặt trên người Tiểu Điệp. Lãnh Tâm từ đó cũng nhận ra được nguyên nhân vì sao lúc trước hắn không thể thấy được mạch ngũ hành của tỷ ấy.

Lãnh Tâm có nói với Tiểu Điệp về mấy cái phong ấn, Tiểu Điệp chỉ cười rồi nói "Cảm tạ, ta có biết".

Mấy cái phong ấn này sư phụ nàng có từng nói với nàng, là do nàng chưa sử dụng thuần thục mạch ngũ hành nên mới phải phong ấn một phần lại. Sở dĩ như vậy là do lúc luyện mạch ngũ hành, mặc dù nàng là Thiên Thuật nhưng công lực rõ ràng là vô cùng yếu, nàng hỏi sư phụ nguyên nhân tại sao thì được bảo là do phong ấn.

Lãnh Tâm tưởng Tiểu Điệp biết rõ về mấy cái phong ấn nên cũng không nói gì thêm.

Hai người Nhã Ái cùng Lãnh Tâm cũng có việc riêng của họ nên chỉ hàn thuyên thêm vài ba câu thì hai người bọn họ phải rời khỏi, hẹn khi khác gặp lại.

Nhìn bóng lưng hai người họ rời khỏi hẳn nàng tự hỏi, nên làm gì tiếp đây?

Người xấu cũng đã bị bọn họ hành cho toi tã, thôi thì nàng tiếp tục du ngoạn tìm lại ký ức của mình vậy.

Tiểu Điệp cứ thế vui vẻ tiếp tục lên đường. Tiếng bước chân nàng bạch bạch vang lên thì phía sau cũng có tiếng bạch bạch vang lên. Nàng khựng lại, tiếng bước chân phía sau cũng dừng lại. Nàng không để ý lại tiếp tục nhấc gót, tiếng bước chân phía sau nàng lại vang lên. Nàng lần nữa dừng lại, người đằng sau cũng dừng lại. Tiểu Điệp cứ bước rồi dừng, bước rồi dừng, người phía sau nàng cũng bước rồi dừng theo nàng.

Cuối cùng không chịu nổi nữa, Tiểu Điệp quay mặt lại xem rốt cuộc là ai đang đi theo nàng. Do Hoắc Đình cao hơn nàng gần một cái đầu nên Tiểu Điệp phải ngược cổ lên mới có thể thấy rõ mặt hắn.

A, là tiểu ngốc tử ban nãy.

Hoắc Đình cũng đứng yên ngược mặt xuống nhìn nàng cười ngây ngô.

Tiểu Điệp cảm thấy tim mình đập mạnh vội lùi ra sau hai bước nở nụ cười cứng nhắc: "Khụ, vị công tử này, sao lại đi theo ta?"

Hoắc Đình không nói gì chỉ không ngừng nhìn nàng rồi cười.

Tiểu Điệp vì nụ cười của Hoắc Đình khiến cho gương mặt mà muốn bùng nổ. Trời ạ, ta biết huynh đài đây cười đẹp rồi, đừng có liên tục nhìn ta mà cười được hay không? Thật khiến cho người khác lúng túng, cảm giác không biết phải làm sao.

Nàng phát phát tay tỏ vẻ bất lực: "Thôi sao cũng được."

Tiểu Điệp lại tiếp tục đi, sau khi đi một đoạn đường khá xa, tiếng bước chân theo sau nàng vẫn vang lên đều đều không có dấu hiệu là sẽ dừng lại hay đi hướng khác. Nàng lại lần nữa khựng lại, quay ra sau hỏi: "Huynh không về nhà sao?"

Hoắc Đình vì Tiểu Điệp dừng lại đột ngột nên xem nữa đừng phải nàng, nghe nàng hỏi hắn nghiêm túc trả lời: "Không muốn."

"Vì sao?"

"Mọi người đều bảo ta là đồ ngu ngốc không chơi với ta, hơn nữa ánh mắt họ nhìn ta khiến ta không thích."

Ánh mắt khiến không thích, không lẽ là họ khinh thường huynh ấy?

"Còn cha mẹ thì sao? Huynh không sợ họ lo lắng à?"

Hoắc Đình nghiêm túc suy nghĩ sau đó lại lắc đầu: "Không đâu, họ đều mất cả rồi."

Nghe tới cha mẹ đều mất, tâm trạng Tiểu Điệp phút chốc chùn xuống. Huynh ấy là ngốc tử, hơn nữa còn bị người khác khi dễ mà không có cha mẹ bên cạnh, nếu đã không vui về gì vậy thì về đó làm gì. Tiểu Điệp nhanh chóng vì lời nói của Hoắc Đình mà làm cho mềm lòng. Thôi vậy!

"Huynh có muốn đi theo ta không?"

Đôi mắt trong suốt vẫn luôn quan sát nàng trở nên mừng rỡ, hắn lập tức gật đầu: "Muốn."

Dù sao nàng đi một mình cũng buồn chán, có thêm một người bên cạnh cũng không vấn đề gì.

Đến tối bọn họ đã đi ra khỏi cổng thành, hiện tại họ đang ở giữa rừng. Trùng hợp nay là đêm không trăng, ngoài trời hoàn toàn tối mịt, ngay cả ngón tay nàng để ra ở trước mặt cũng không thể thấy rõ. Biết rằng đi tiếp cũng không thể được nên nàng dừng chân lại tại một hang núi.

Trong núi ánh lửa đốt lên cháy bập bùng, Tiểu Điệp nhìn Hoắc Đình thuần thục bắt cá, làm sạch cá sau đó xiên qua cá nghiêm túc nướng thì không khỏi

trợn mắt: "Tiểu ngốc tử, huynh sao làm được hay vậy?" Ngay cả nàng là một người bình thường cũng không thể nào thuần thực như hắn.

Hoắc Dĩnh ở trong binh doanh xuyên suốt nên những việc này vô cùng quen thuộc, nhưng hiện tại hắn lại bị ngây ngốc nên mọi việc hắn làm cũng đều do thói quen mà hình thành nên phản xạ.

Được khen trong lòng thầm vui vẻ, Hoắc Dĩnh cầm xúc cá mà lắc đầu nguầy nguậy: "Ta không biết, ta chỉ là làm thôi."

Chỉ là làm thôi? Chỉ là làm thôi mà có thể nhanh đến như vậy, làm tốt đến thế? Đổi lại là nàng, chỉ là làm thôi chắc con cá sẽ bị nát một nửa, còn ăn được là cảm ơn trời phật rồi. Thật là mất mặt mà, nàng ngay cả một tiểu ngốc tử cũng không bằng.

Tiểu Điệp lại tiếp tục hỏi: "Tiểu ngốc tử, huynh trước đây làm công việc gì?" Không phải là bán cá chứ? Nghĩ đến đáng về Hoắc Dĩnh ngồi bán cá ngoài chợ nàng không khỏi phì cười. Quả nhiên không hợp chút nào.

Hoắc Dĩnh đột nhiên phồng má không trả lời nàng. Tiểu Điệp không hiểu gì liền ngẩn ra.

"Sao vậy?" Không phải đang vui vẻ sao, sao bỗng dưng xụ mặt rồi?

"Đừng có gọi ta là tiểu ngốc tử, ta không có ngu ngốc." Xúc cá bị Hoắc Dĩnh lắc tứ tung trong lửa ý chỉ hắn đang bắt mẫn, đang không vui.

Nhìn con cá sắp bị Hoắc Dĩnh làm cho khét đen Tiểu Điệp đau lòng nói: "Được rồi, được rồi, vậy huynh muốn ta gọi huynh là gì?" Người này tên là Lý Hoắc Dĩnh, không lẽ muốn nàng kêu là Dĩnh ca ca? Dù sao hắn cũng lớn tuổi hơn nàng, kêu vậy cũng không có vấn đề gì.

"Tiểu Dĩnh"

"Tiểu Dĩnh?" Tiểu Điệp tưởng mình nghe lầm hỏi lại.

Hoắc Dĩnh gạt đầu tỏ ý nàng không nghe lầm.

"Nếu ta không muốn thì sao?"

Hoắc Dĩnh nhú chân mày, con cá lại được đưa vô lửa tiếp tục 'nướng'.

Đây có thể được coi là uy hiếp không? Thật không ngờ nàng lại bị một ngốc tử uy hiếp, là uy hiếp đó! Nàng đầu hàng thỏa hiệp nói: "Được rồi, Tiểu Dĩnh thì Tiểu Dĩnh, huynh đem con cá khỏi lửa đi". Nàng không muốn tối nay phải nhịn đói đâu.

Ai ngờ Hoắc Dĩnh không lấy con cá ra mà lại đưa thêm một yêu cầu: "Ta muốn kêu tỷ là Nhạc tỷ."

Tiểu Điệp trợn mắt nói: "Nhưng ta không phải tên Nhạc, ta tên Tô Dã Điệp." Hơn nữa ta nhỏ tuổi hơn người nga, tỷ cái gì mà tỷ.

Hoắc Dĩnh lập tức lấy con cá đưa sâu vô ngọn lửa hơn nữa, Tiểu Điệp thấy vậy đành đầu hàng nói: "Được rồi, Nhạc tỷ thì Nhạc tỷ", đừng có mà lấy con cá của ta đem đi 'hành' nó nữa, nàng nhìn mà thật đau lòng. Tối nay xác định nàng ăn cá khét rồi, mong là đừng khét nhiều quá.

Hoắc Dĩnh vẻ mặt thỏa mãn lấy con cá ra đưa cho nàng một con mình một con. Tiểu Điệp lấy con cá lườm Hoắc Dĩnh một cái: "Sau này ai dám nói huynh ngốc ta nhất định cắt lưỡi người đó". Rõ ràng cáo già hết sức, ngốc chỗ nào mà ngốc. Cũng may con cá chưa có khét.

Hoắc Dĩnh khinh thường nhìn Tiểu Điệp: "Ta đã bảo là ta không có ngốc."

Tiểu Điệp đang ăn cá nghe xong xém bị mắc nghẹn, khụ, khụ.... Ở đây ngốc tử đều lém lỉnh như vậy hay sao?

Nàng háng háng giọng sau đó hỏi: "Sao lại muốn ta kêu là Tiểu Dĩnh."

Hoắc Dĩnh vừa ăn vừa quệt cái miệng bóng lờng của mình chậm rãi nói: "Hình như trước kia có một người kêu ta là Tiểu Dĩnh, ta thích được kêu như vậy."

"Là cái người gọi là Nhạc tỷ?"

Hoắc Dĩnh nghiêng đầu suy nghĩ thật lâu sao mới trả lời: "Hình như vậy."

"Sao lại là hình như?" Tiểu Điệp nghe xong cảm thấy kỳ quặc.

"Do ta không nhớ rõ mặt người ấy. Ta cũng không biết vì sao, có lẽ do ta bị ngốc đi... nên quên mất."

Âm thanh Hoắc Dĩnh trầm dần, Hoắc Dĩnh tự nhận mình bị ngốc liền lập tức quay sang nhìn Tiểu Điệp. Vì tỷ tỷ này sẽ không chê hắn ngu ngốc mà bỏ mặc hắn chứ? Nhưng Tiểu Điệp không có tỏ thái độ gì, nàng chỉ nghiêm túc "À" một tiếng, tỏ ý mình đã biết.

Hóa ra người này giống nàng, cũng có một người bị quên mất nhưng trong tiềm thức dường như lại không muốn quên.

Tiểu Điệp nhìn Hoắc Dĩnh mỉm cười: "Chúng ta xem ra cũng có vài chuyện giống nhau."

Cảm thấy Tiểu Diệp không chê cười hần, Hoắc Đình cảm thấy an tâm, đồng thời cảm thấy thích vị tỷ tỷ này hơn.

Sau khi ăn xong thì chính là đi ngủ. Đang trong cơn mơ màng, Tiểu Diệp bỗng nghe tiếng bước chân rầm rầm ở dưới đất vọng lên khiến nàng bừng tỉnh. Tiểu Diệp áp tai xuống đất gần hơn, tiếng bước chân vang lên càng rõ ràng, đoán chừng có khoảng bốn năm người.

Nàng vội bật người dậy, kêu lay gọi Hoắc Đình: "Tiểu ngọc tử, dậy, dậy."

Hoắc Đình trong cơn mơ màng khẽ lẩm bẩm: "Tiểu Đình, không phải tiểu ngọc tử."

Nàng chịu thua người này luôn, đến ngay cả ngủ cũng có thể đòi co với nàng.

"Tiểu Đình, dậy!"

Lúc này Hoắc Đình mới ngồi dậy, hai tay dụi dụi mắt, lờ mờ nói: "Có chuyện gì vậy Nhạc tỷ?"

Tiểu Diệp vỗ vai Hoắc Đình nhỏ giọng nói: "Đi theo ta."

Mặc dù không hiểu gì nhưng Hoắc Đình vẫn ngoan ngoãn làm theo. Tiểu Diệp niệm chú, sử dụng nước mà bọn họ vừa lấy được dập tắt ngọn lửa, sau đó kéo Hoắc Đình đi ra khỏi hang. Cả hai nấp gọn trong một lùm cây, Hoắc Đình định lên tiếng thì bị Tiểu Diệp bịt miệng lại, nàng giơ tay lên miệng ý chỉ im lặng. Hoắc Đình liền ngoan ngoãn làm theo.

Từ trong bóng đêm dần xuất hiện năm bóng người, bốn nam nhân và một nữ nhân. Người nữ nhân bị một tên mạnh bạo ném xuống đám cỏ, đè xuống dưới thân của hần.

Không phải chứ, bọn họ định tại đây diễn cung đồ sống à.

"Họ đang làm gì vậy?" Giọng Hoắc Đình ngây thơ vang lên.

Tiểu Diệp bị hần làm cho nghẹn nước miếng, nàng ngước mắt lên trời ai oán. Trời ạ, nàng nên giải thích thế nào đây? Sắc mặt Tiểu Diệp nổi lên một tầng phẫn hồng.

"Khụ... khụ... có lẽ là vật lộn đi."

"Ồ, ra vậy, nhưng mà nữ nhân kia bị hần ta vật đến la oai oái mà vẫn không buông ra, hần ta là người xấu."

Tiểu Diệp chịu hết nổi rồi lấy tay bịt mắt Hoắc Đình lại. Hoắc Đình đột nhiên tầm mắt bị tối đen liền kháng nghị: "Sao lại bịt mắt ta?"

Tiểu Diệp giọng mát tự nhiên mà đe dọa: "Im lặng, nhắm mắt lại!"

Hoắc Đình kháng nghị phòng má nhưng mắt vẫn làm theo mà nhắm lại.

Tiểu Diệp hài lòng vỗ đầu Hoắc Đình một cái: "Ng ngoan, ngồi yên đây chờ ta, lát ta quay lại."

Thấy Hoắc Đình ngoan ngoãn làm theo, Tiểu Diệp điểm nhẹ gót chân bay qua lùm cây khác, chỗ này nàng dễ quan sát hơn.

Bốn tên đều trạc tuổi trung niên, mặt mày thì khôi nói, chỉ nhìn cô nương kia thôi mà chảy nước miếng đến nỗi ướt cả mặt trông kinh tởm hết sức. Giá như có Lãnh Tâm ở đây thì tốt rồi, có thể biết được bọn chúng Thiên Thuật thứ mấy. Mạch ngũ hành nàng sử dụng chưa thuần thục lắm, đành đánh nhanh rút gọn vậy.

Tiểu Diệp cầm bình nước trong tay lắc lắc, cũng may là có đem theo cái này. Nàng nở nụ cười khế niệm: "Băng đao, triển!"

Lập tức bình nước vừa được nàng mở ra liền biến thành bốn cột băng phóng tới bọn người kia.

Tiếng pháp, pháp, pháp lần lượt vang lên bốn tên kia liền lập tức ngã vật ra xuống đất. Mỗi tên đều bị cột băng cắm trúng ngay tim mà dẫn đến tử vong. Tiểu Diệp vui vẻ từ trong lùm cây phóng ra, hướng Hoắc Đình hô lên: "Xong rồi, ra đi tiểu ngọc tử."

Hoắc Đình cũng trong lùm cây phóng ra, nhìn Tiểu Diệp bĩu môi: "Là Tiểu Đình, tỷ thật ngọc, nói mãi mà vẫn không nhớ."

Tiểu Diệp bị chính thì tròn to mắt ech nhìn về mặt Hoắc Đình bất lực như muốn nói là: Không ngờ trên đời này lại có người ngọc hơn cả hần, thật hết cách. Cái tên này... thật khiến người ta khó ưa mà.

Vị cô nương kia dưới sự xuất hiện của Tiểu Diệp cùng Hoắc Đình thì vô cùng kinh ngạc. Nàng ta luống cuống lấy phần áo bị xé nát của mình cố gắng che phần da thịt lộ ra, giọng nói yếu ớt: "Đa tạ các vị đã cứu tiểu nữ, nếu không thì...", nói được vài tiếng thì nàng ta đã khóc nức lên.

Tiểu Diệp vội xua tay nói "không sao, không sao", lúc này nàng mới phát hiện Hoắc Đình vậy mà nhìn vị cô nương kia chăm chăm. Tiểu cô nương kia đẹp vậy sao? Nàng không hiểu sao đột nhiên tim có cảm giác khó chịu. Hoắc Đình bên cạnh không biết tâm tư của nàng, chỉ biết thẳng như ruột ngựa nói: "Cô nương, người mặc đồ thật mát." Hần còn thật sự nghiêm túc suy nghĩ: mặc vậy có lẽ dễ vật lộn hơn.

Vị cô nương kia bị Hoắc Đình nói đến đỏ cả mang tai, vội luống cuống tìm kiếm vải để che thêm.

Tiểu Diệp đứng chết trân, nàng cũng bị làm cho ngượng mà quát lên: "Tiểu Đình nhắm mắt lại!"

Hoắc Đình lập tức nhắm mắt lại miệng nở nụ cười toe toét. Nhạc tỳ rót cuộc cũng gọi hắn là Tiểu Đình, cũng không đến nỗi ngốc hơn hẳn nhiều.

"Cô nương, người tại sao lại bị bốn tên kia bắt vậy?" Tiểu Diệp không thèm quan tâm đến người nào đó nữa, quay sang vị cô nương hỏi.

Cô nương nghe Tiểu Diệp hỏi thì xúc động, nước mắt lại chực trào ra, uất ức kể: "Chuyện là..."

Tiểu Diệp vừa nghe ánh mắt vừa nhìn lung tung, vô tình nhìn chỗ mấy xác chết thì ngán người, lập tức gấp gấp hỏi: "Lúc này có bao nhiêu tên?"

Nàng ta không hiểu gì nhưng cũng thành thật đáp: "Bốn tên."

Tay Tiểu Diệp chỉ vào mấy cái xác, vị cô nương kia nhìn theo thì cũng tròn to mắt kinh ngạc.

Thế sao lại chỉ có ba cái xác?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Bốn Ngày Ba Đêm Ta Cùng Người Tiêu Dao (2)

Ngay tại vị trí mấy cái xác có một cái xác đột nhiên biến mất, có thể nói là đột nhiên bốc hơi, cũng có thể nói là cái xác đó vốn không hề tồn tại. Có lẽ tên đó sớm dùng thuật thể thân để né công kích của nàng, nàng quá bất cẩn rồi.

Một tên còn sống vậy mà này giờ bọn họ lại thân nhiên nói chuyện, nếu tên kia động thủ...

Nghĩ đến đây, Tiểu Diệp khẽ rung mình một cái.

Bất ngờ một đạo ánh sáng lóe lên, trên đỉnh cây chột phóng xuống mấy cây kim châm. Tiểu Diệp kinh sợ hô lên "Cẩn thận!", liền sử dụng lá cây trong rừng để đánh bật mấy cây kim châm ra.

Nàng vừa mới ngừng thì lại một đợt kim châm khác phóng tới, đối phương liên tục di chuyển chạy xung quanh bọn họ khiến Tiểu Diệp không thể nhìn thấy hắn, cũng không thể tấn công. Nàng chỉ có thể đứng yên phòng thủ.

Nếu như chỉ bảo vệ bản thân nàng thì không vấn đề gì, hiện tại nàng còn phải bảo vệ cho vị cô nương kia cùng với Hoắc Đình, nhất định chẳng mấy chốc sẽ kiệt sức. Tiểu Diệp biết khả năng của mình nên vô cùng lo lắng.

Nhưng kỳ lạ, tên này không sử dụng mạch ngũ hành để biến thành vũ khí mà lại sử dụng kim châm, hơn nữa trong kim châm lại có độc. Những chiếc lá Tiểu Diệp thì triển để đánh bật kim châm đều bị hóa đen sau đó rũ xuống.

Giả như nàng có thể sử dụng nhiều nguyên tố cùng lúc thì tốt rồi, nàng hiện tại chỉ có thể sử dụng một. Tốc độ tên kia càng lúc càng nhanh, nàng xoay người nhìn theo, mũi chân xoay dưới đất không ngừng vang lên tiếng soạt soạt, ma sát dưới chân sớm làm trũng một phần dưới đất. Khi kim châm lần nữa phóng ra nàng có thể thấy được tốc độ đã chậm hơn hẳn, nàng lập tức nắm bắt cơ hội.

Có sơ hở!

Nàng xoay mũi chân trụ vững, nhanh chóng dựng lên một bức tường bằng đất, đánh bật ra hết tất cả kim châm một lượt. Lợi dụng khi người kia chưa kịp động thủ thì giải bức tường, bàn tay nhẹ vung lên, nước trong bình lập tức biến thành cột băng phóng đi.

Tiếng pháp vang lên, nàng thấy được thân hình của tên kia bị cột băng của nàng xuyên ngang tim, sau đó nặng nề rơi xuống đất. Tiểu Diệp trong trạng thái căng thẳng thở phào ra một hơi: mọi việc xong rồi.

Trong lúc nàng nghĩ như thế thì cái xác khi rơi xuống đất lại biến mất, phía sau lưng nàng cảm giác lạnh buốt của kiếm khí truyền tới. Nàng kinh ngạc, kể đó là cười châm biếm: Chết tiệt, nàng bị trúng kế của đối phương rồi.

Kiếm khí như mũi tên chém tới ngay thẳng giữa lưng nàng, tưởng chừng như một kiếm chém đôi người, không ngờ nàng lại được một thân ảnh ôm lấy tung thẳng lên trời, mũi kiếm cứ thế chém xẹt ngang dưới chân. Tiểu Diệp bàng hoàng tròn to mắt nhìn người đang ôm lấy nàng.

Hoắc Đình sắc mặt trở nên trầm tĩnh có chút phẫn nộ, hắn phát tay nhẹ một cái, cái người định chém nàng lập tức bất động, nàng còn chưa kịp nhìn thấy hắn làm gì thì tay Hoắc Đình lại lần nữa chuyển động, giọt sương trong đêm tưởng chừng như không thấy lại biến thành kim châm thẳng tới đối phương.

Người đàn ông đó chỉ kịp trốn to mắt thì học một búng máu, Hoắc Dĩnh lại phát tay, những chiếc lá đang bay xung quanh lập tức biến thành một long há to miệng ngọam lấy tên kia. Nàng chỉ kịp nghe trong bụng một long vang lên một tiếng thét chói tai thì tất cả lại trở nên im lặng. Một long trên trời cuộn tròn sau đó rã ra thành những chiếc lá vương theo những mảnh thịt vụn mà rơi xuống đất.

Không khí dường như bị đông cứng, tất cả tĩnh lặng đến đáng sợ, nàng chỉ còn nghe tiếng quần áo "phật phật" của hai người bên tai.

Chỉ khi Hoắc Dĩnh đặt nàng xuống lại dưới đất, Tiểu Diệp mới hoàn hồn, giọng nàng run rẩy hỏi: "Sao ngươi làm được như vậy?" Rõ ràng cũng là điều khiến mạch ngũ hành, nhưng rõ ràng lại mạnh mẽ hơn nàng, hơn nữa còn khiến cho người khác không thể phản kháng.

Hoắc Dĩnh về mặt lại trở nên ngây ngốc, nhún nhún vai: "Ta chỉ là làm thôi."

Nghe xong, Tiểu Diệp cười lớn, giọng cười đầy chua chát: "Chỉ là làm thôi?" Chỉ là làm thôi, hán lúc nào cũng chỉ là làm thôi mà lại có thể hoàn hảo đến như vậy. Một tên như thế thì cần gì nàng phải che chở?

Nàng cứ nghĩ là hán yếu đuối nên cần phải được che chở, nhưng sự thật lại hoàn toàn trái ngược, hán có điểm nào cần dựa vào nàng? Nàng vậy mà còn cho là mình tài giỏi, muốn bảo vệ hán, rõ ràng là tự chuốc lấy nhục. Tiểu Diệp trong lòng cảm giác bản thân bị Hoắc Dĩnh lừa gạt, liền không cho hán một sắc mặt tốt mà vùng ra rồi bỏ đi.

Hoắc Dĩnh không hiểu vì sao Tiểu Diệp lại tức giận, nhưng khi thấy nàng bỏ đi thì vội đuổi theo. Chân Hoắc Dĩnh dài hơn Tiểu Diệp nên hán chỉ cần bước vài bước liền có thể bắt được lấy nàng, hán giữ chặt lấy nàng buồn bã hỏi: "Nhạc tỷ, ngươi vì sao lại giận?"

"Ta không giận." Nói rồi nàng giật tay ra bỏ đi một đường.

Hoắc Dĩnh lại đuổi theo giữ nàng lại: "Nói dối, rõ ràng tỷ đang giận ta, nếu không sao lại bỏ mặc ta?"

"Ta chỉ là cảm thấy không cần thiết phải ở cùng ngươi, dù sao cũng không thể bảo vệ ngươi."

"Ta không cần tỷ bảo vệ, ta bảo vệ tỷ." Hoắc Dĩnh sắc mặt vô cùng đáng thương như chực khóc nhìn Tiểu Diệp nói.

Bước chân Tiểu Diệp bỗng khựng lại, nàng thần người. Đúng vậy, nàng vì sao lại phải giận hán? Là do hán cường đại hơn nàng làm nàng xấu hổ? Không đúng, cho dù hán có cường đại thì cũng chẳng có lý do gì phải giận, nếu hán cường đại thì nàng càng phải vui mới đúng vì có người để bảo vệ nàng. Không lẽ là do... nghĩ đến đây mặt Tiểu Diệp nổi lên một tầng phấm hồng.

Tiểu Diệp lại xoay người di chuyển, lần này nàng không đi mà chuyển qua chạy. Hoắc Dĩnh thấy nàng chạy thì giật mình vội đuổi theo. Chạy được một đoạn đường khá xa, tâm trạng nàng đã dần ổn định thì mới bước chậm lại sau đó dừng bước. Do dừng lại đột ngột cộng thêm xoay người đột ngột, Tiểu Diệp thành công nguyên mặt đập vào ngực Hoắc Dĩnh, nàng ngượng ngùng xoa xoa cái mũi mình lùi ra sau.

Hoắc Dĩnh định tiến bước lên thì Tiểu Diệp đã giơ tay ra cản lại trước mặt nói: "Dừng lại."

Hoắc Dĩnh vì động tác của nàng mà buồn tốt độ không kiềm được nữa ngồi thụp xuống khóc lớn: "Oa oa oa oa."

Tiểu Diệp sững người sau đó ho khan: Khụ khụ, nàng chộc cho tiểu ngốc tử khóc rồi, giờ làm sao đây?

Nàng ngồi thụp xuống đối diện hán giọng dõ dạnh nói: "Ăn kẹo không?"

Hoắc Dĩnh vừa lắc đầu vừa khóc: "Không muốn."

"Thế đi chơi?"

"Không muốn."

Tiểu Diệp bắt đầu nhụt trí nhưng vẫn tiếp tục dỗ: "Thế Tiểu Dĩnh muốn gì?"

"Tỷ không được bỏ mặc ta, không được bỏ rơi ta."

Tiểu Diệp gãi gãi mặt, nhỏ giọng nói: "Được rồi, ta đồng ý." Nói xong nàng xấu hổ, vội gục đầu xuống che giấu giữa hai đầu gối.

Hoắc Dĩnh nghe thấy nàng đồng ý thì thôi không khóc nữa mà nhoén miệng cười, nàng bẹo má hán một cái thăm nghĩ, cười thật ngốc.

"Này, nếu huynh có võ công vậy sao lúc nãy khi ta đánh nhau với tên kia lại không ra tay?"

Hoắc Dĩnh im lặng suy nghĩ, sau đó mờ mờ hỏi: "Tỷ đánh nhau khi nào?"

Tiểu Diệp nghe xong xém học máu: "Thế lúc nãy ta lấy lá cần phi châm, huynh nghĩ ta đang làm gì?" Tưởng rằng ta đang chơi chắt.

Không ngờ vậy mà Hoắc Dĩnh lại nghiêm túc nói: "Ta tưởng hai ngươi đang chơi, thì xem ai phi nhiều đồ hơn."

Tiểu Diệp thành công bị Hoắc Dĩnh chọc cho ghen, nàng lấy tay không ngừng vỗ vỗ ngực. Nàng hiểu rồi, là công lực của nàng cùng với tên kia quá yếu,

không đủ lọt vào mắt người này nên mới khiến hắn nghĩ rằng nàng là đang ném đồ để chơi.

Hoắc Đình không biết nàng đang làm gì chỉ tiếp tục nói: "Nhưng tên kia chơi xấu, hắn vậy mà ném không lại thì liền chém tỹ, nên ta mới thật sự tức giận, sau đó ra tay, không hiểu sao hắn mất tiêu luôn rồi."

Không hiểu sao hắn mất tiêu luôn rồi?

Ha ha ha, làm cho người ta biến thành đồng thịt vụn rồi lại bảo 'không hiểu sao hắn mất tiêu luôn rồi' đảm bảo chỉ có người này.

Nàng vậy mà vì hắn không ra tay sớm để bảo vệ mà giận dữ, khiến cho hắn phải đuổi theo nàng khóc lóc. Đáng nói hơn là nàng vậy mà nhất kiến chung tình với tiểu ngốc tử này.

Giải tỏa hiểu lầm xong, hai người lại tiếp tục lên đường, đi được một đoạn nàng lại chợt nhớ, vị cô nương gì đó bị nàng bỏ lại một mình rồi. Mà thôi không sao, dù gì bọn xấu ở đó đã bị giết hết còn đâu, nàng ta hẳn có thể tự về được.

Sau khi biết Hoắc Đình có võ công, Tiểu Điệp liền bảo hắn dạy cho mình, chỉ không ngờ là Hoắc Đình không ngờ vậy mà lại tận tình chỉ cho nàng. Mỗi lần nàng hỏi: "Làm sao làm được hay vậy?", hắn như cũ chỉ bảo: "Chỉ là làm thôi." Nhiều lúc nàng cảm thấy cái câu này của hắn thật dễ ghét. Nhưng không thể phủ nhận rằng nhờ Hoắc Đình mà võ công nàng vượt trội không ít, hơn nữa hiện tại đã có thể sử dụng nhiều nguyên tố cùng lúc, đồng thời niệm chú cũng rất nhanh.

Nhiều lúc nàng tự hỏi: Hắn thật sự là tiểu ngốc tử à?

Đến ngày thứ bốn thì cả ba đã đến thị trấn Thanh Liên, thị trấn này vô cùng đẹp mà người dân cũng vô cùng đôn hậu. Họ quyết định dừng chân ở đây.

Hoắc Đình vậy mà lại được đám trẻ trong làng vô cùng yêu thích. Nàng để cho hắn cùng bọn trẻ chơi đùa còn mình thì giặt quần áo. Nhưng chẳng được bao lâu thì một đứa trẻ hốt hoảng chạy về phía nàng: "Diệp tỷ, không hay rồi, Đình ca ca bị một đám người lạ vây xung quanh đường như là muốn bắt ca ấy đi."

Tiểu Điệp hoảng hồn, vội đạp mất thau giặt đồ mà chạy đi.

Tối nọ, Hoắc Đình vậy mà lại bị bốn tên bắt trói lại rồi đem đi mất, nàng không kịp ngăn cản chỉ còn cách phi thân đuổi theo.

Tên ngốc, vì sao không sử dụng mạch ngũ hành đi chứ?

.....

"Đình ca ca, ném cầu qua đây cho đệ."

Hoắc Đình liền đá trái cầu qua cho cậu nhóc. Từ xa có ba bóng người sắc mặt lạnh đi về phía hắn, người đứng giữa là Hắc tử, còn hai người còn lại chính là hộ vệ của Hoắc Đình.

"Vương gia, ngài nên về thôi."

Đám trẻ trở mắt nhìn về mặt đầy sợ hãi, còn Hoắc Đình thì phồng má nói: "Không muốn."

Hắc Tử không nói thêm gì nữa, chỉ phát tay ra hiệu, lập tức hai người phía sau liền động thủ nhanh chóng áp chế trói Hoắc Đình lại, Hắc tử nhanh chóng nâng Hoắc Đình lên sau đó cả ba phi thân đi mất, để lại một đám trẻ ngỡ ngàng nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Ném Tú Cầu ?

Hoắc Đình bị Hắc Tử phát hiện ra, liền từ thị trấn Thanh Liên cách vương phủ ba dãy núi cao sáu con suối nhỏ cùng với ba trấn lớn khác cấp tốc mang về.

Hiện tại hắn cũng không phải được đem về vương phủ mà là trên một cái thái lâu chuẩn bị ném tú cầu. Người ta trước giờ là nữ nhân ném tú cầu chọn tướng công nhưng cũng không có nói là nam nhân thì không được ném, vì thế hoàng thượng trong sự áy náy tột độ quyết định hạ chỉ cho Hoắc Đình ném tú cầu. Nếu không phải lần trước Hoắc Đình leo cửa sổ bỏ trốn thì đạo thánh chỉ này đã sớm được tiến hành.

Hoàng thượng quan niệm rằng đứng trên thái lâu cao nhìn xuống thấy mặt nhiều người mới có thể chọn được người mình thích. Nếu chọn được, hoàng thượng sẽ nhanh chóng tiến hành hôn lễ.

Nếu như ném trật hay người ta bỏ chạy thì sao à?

Những chuyện đó chắc chắn không xảy ra!

Hoắc Đình cả người bị trói để ngồi trên ghế thì ủy khuất bật khóc: "Oa oa oa, sao lại bắt ta về đây, các người ăn hiếp ta."

Lão công công trên tay cầm thánh chỉ mà trên trán mồ hôi lấm tấm, vội nở nụ cười ra dụ dỗ: "Vương gia, ngài muốn chơi không?"

Nghe tới chơi, Hoắc Đình mới thôi không khóc, sụt sịt cái mũi của mình, ngờ ngác hỏi lại: "Muốn, nhưng chơi gì?"

Lão công công lấy ra một quả tú cầu màu đỏ được bên trông vô cùng đẹp mắt đưa cho Hoắc Đình, Hoắc Đình được cởi trói đón lấy tú cầu ngây ngốc hỏi: "Cái này để làm cái gì?"

Thấy Hoắc Đình mắc bẫy, lão công công tiếp tục dụ dỗ: "Ngài muốn có người lúc nào cũng bên cạnh chơi cùng ngài không?"

Hoắc Đình thật thà gật đầu, lão công công dụ dỗ được Hoắc Đình thì nở nụ cười: "Tốt lắm, vậy thì ngài hãy đi theo thần", lão vui vẻ kéo tay Hoắc Đình nhìn xuống phía dưới thái lâu, Hoắc Đình không hiểu gì cứ vui vẻ làm theo. Hắn thò đầu xuống phần khích hỏi: "Ta nên làm gì nữa?"

"Ngài nhìn những vị cô nương phía dưới, thấy vị cô nương nào ưng mắt thì nói với thần. Thần sẽ cho người xuống giữ vị cô nương đó lại để cho ngài ném."

Những hộ vệ đứng phía sau nghe lão nói xong vội xoay mặt đi để tay lên miệng ho khụ khụ. Đây cũng là ném tú cầu sao? Nam nhân ném tú cầu đã là quái rồi, hơn nữa còn bắt người ta lại để ném, sao không trực tiếp bắt người ta lại nhét lên kiệu hoa có phải lạ hơn không.

Lão công công đương nhiên hiểu được những người kia đang nghĩ gì, lão vừa cười vừa lườm khiến cho những người kia ngay cả ho khan cũng không dám.

Hừ, lão sao không biết vấn đề đó, nhưng đường đường là một Tam vương gia không thể bắt ép dân nữ kiểu đó nga!

"Vậy sao, cái này nghe có vẻ vui à nha, nhưng mà thế nào là ưng mắt?" Hoắc Đình hỏi xong câu này thì thấy chòm râu bạc dài của lão công công không ngừng giật giật.

Đám hộ vệ phía sau lại tiếp tục ho khan.

Lão công công lần này cũng lườm lườm mà trực tiếp giảng giải cho Hoắc Đình: "Là người mà ngài cảm thấy thích, lúc nào cũng muốn ở bên cạnh để chơi cùng."

"Giống như Nhạc tỷ?"

Lão không biết Nhạc tỷ là ai nhưng mà để Tam vương gia có thể nhớ được thì chắc hẳn cũng không tầm thường, lão như mèo mù vớ gà rán vội gật bừa: "Đúng vậy, đúng vậy."

Cũng may Hắc Tử đã được lão kêu đứng ở bên trà lâu quán sát, bằng không thấy lão gật đầu như vậy nhất định sẽ làm cho lão sau này muốn gât cũng không thể gât.

Nghe đến tìm một người giống Nhạc tỷ để lúc nào cũng có thể chơi cùng hắn thì Hoắc Đình vô cùng vui vẻ, nghiêm túc nhìn xuống phía dưới để tìm kiếm. Hoắc Đình hết nhìn bên trái lại nhìn bên phải, hết nhìn bên phải lại nhìn bên trái, đám hộ vệ cùng lão công công theo ánh nhìn của Hoắc Đình mà hồi hộp nhìn theo.

Một khắc trôi qua, đám người phía sau bắt đầu mất bình tĩnh.

Hai khắc trôi qua, đám người phía sau bắt đầu cảm thấy bồn chồn.

Ba khắc trôi qua, đám người phía sau bắt đầu cảm thấy như ngồi trên chảo nóng, không ngừng đi qua đi lại.

Bốn khắc trôi qua, đám người phía sau bắt đầu cảm thấy muốn bùng phát.

Hoắc Đình rõ ràng trông vô cùng nghiêm túc nhưng là ánh mắt cứ không ngừng nhìn xung quanh mãi mà vẫn không tìm được người nào. Lão công công bắt đầu nghi ngờ, không khỏi gào thét trong lòng: Vương gia, ngài có thật sự nghiêm túc tìm kiếm không đây?

Thấy Hoắc Đình cứ không ngừng nhìn rồi nhìn mãi vẫn không chọn được người nào, lão công công chịu không nổi nữa bèn chỉ bừa một cô nương trông thuận mắt nói: "Người này thế nào?"

"Ồm quá."

Lão liền chỉ qua người khác: "Còn người này?"

"Quá mập."

"Còn người này?"

"Mất quá bụi"

"Còn người này?"

"Môi quá mỏng."

"Còn người này?"

"Quá đẹp."

Lão công công bị Hoắc Dĩnh làm cho suýt chút học máu, lão lại gào thét: Đẹp quá cũng là vấn đề sao, ngài rốt cuộc là muốn thế nào?

Hoắc Dĩnh vì kiểm nhiều quá mà cũng bắt đầu mỏi mắt, tâm trạng trở nên chán nản. Hắn thật sự rất nghiêm túc tìm kiếm, nhưng quả thật không tìm được người nào như Nhạc tỷ. Bất chợt một thân ảnh mềm mại trong đám đông bay tới, lập tức liền thu hút ánh mắt của Hoắc Dĩnh, hắn vui sướng reo lên: "A, Nhạc tỷ!"

Lão công công như chết đi sống lại vội phi tới chỗ Hoắc Dĩnh gấp gáp hỏi: "Đâu?"

"Hoắc Dĩnh lấy tay hướng về phía Tiểu Diệp chỉ: "Kia"

Lão nhìn thấy thì gật gù: Cũng không tồi.

"Vậy thì chọn cô nương ấy đi."

"Được sao?" Hoắc Dĩnh mắt sáng rỡ hỏi lại, hắn tưởng chỉ được phép ném người giống Nhạc tỷ thôi nên vô cùng kinh hi.

Lão công công gật đầu: "Đội thân ra hiệu thì ngài hãy ném."

Hoắc Dĩnh vui vẻ cầm tú cầu mà đáp ứng: "Được."

Lão phát tay lên, lập tức bốn hộ vệ phía sau phi thân xuống thái lâu, hướng Tiểu Diệp mà động thủ.

.....

Tiểu Diệp nàng trước giờ chưa bao giờ chịu si nhục như vậy, trước mắt nàng vậy mà lại dám động thủ bắt tiểu ngọc tử của nàng đi, đội nàng túm được bọn chúng xem nàng xử trí như thế nào!

Tiểu Diệp theo dấu chân Hắc Tử cũng vượt qua hết ba dãy núi cao sáu con suối nhỏ cùng với ba trấn lớn, cuối cùng dừng lại tại một nơi nàng hoàn toàn không quen biết đến. Bóng người bắt cóc tiểu ngọc tử bị mất dấu, Tiểu Diệp bức bối bèn đi dò dục đường xem có manh mối gì không. Càng đi nàng càng cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng đây là nơi nàng lần đầu tiên tới nhưng sao lại có chút quen thuộc. Tiểu Diệp khẽ lắc đầu, có lẽ do nàng nghĩ quá nhiều rồi.

Chỗ kia sao nóng nhiệt thế nhỉ?

Trước mặt nàng một đám cô nương đang đứng dưới một cái lâu được trang trí vô cùng lộng lẫy, xung quanh được treo vải đỏ để trang trí. Nhưng hơi kỳ lạ, những cô nương này hình như có xu hướng đứng né cái lâu thì phải, dường như rất sợ một cái gì đó rơi xuống trúng mình. Chắc, sao cũng được, nàng cần phải tìm ra tiểu ngọc tử cái đã, những việc như thế này nàng không quá quan tâm. Không biết bọn khốn kia đã đem tiểu ngọc tử đi đâu rồi.

(Tác giả: Khụ khụ, chỗ này cho Bách Mục giải thích một xíu. Chuyện là Tiểu Diệp ngoài học ra cũng chỉ là học nên mấy cái như tiểu thuyết, mấy cái như ném tú cầu thời cổ trang nàng hoàn toàn bị mù tịt. Khụ, giải thích xong rồi, mời mọi người tiếp tục đọc.)

Nàng chen người đi qua đám đông ánh mắt vô tình ngược lên, nàng lập tức sững người. Kia không phải là tiểu ngọc tử hay sao, còn có lão già nào kia đang cố đè hắn xuống lâu. Không lẽ đây là một lễ tế gì đó? Chết tiệt, nàng phải nhanh tới đó cứu tiểu ngọc tử mới được, hắn nhất định là đang rất hoảng sợ.

Tiểu Diệp vừa phi thân lên lập tức liền có bốn thân ảnh từ trên lâu phóng xuống, mỗi người một tay hướng về phía nàng. Tiểu Diệp lập tức diêm chân nhảy giật lùi về phía sau né đòn công kích của đối phương. Khốn kiếp! Bọn người này đã bắt tiểu ngọc tử đi rồi vậy còn tính bắt luôn nàng.

Bốn hộ vệ cũng không ngờ rằng thân thủ Tiểu Diệp vậy mà nhanh nhẹn như vậy, cả bốn đều có chút thất kinh, nhưng ngay sau đó cả bốn liền bắt đầu động thủ. Vị cô nương này vương gia đã chọn, bọn họ nhất định phải bắt cho được, còn phải để cho vương gia ném tú cầu vào nàng nữa. Việc này, họ nhất định không thể thất trách, đây là hạnh phúc cả đời của vương gia.

Bốn vị hộ vệ đồng loạt niệm chú, dưới chân Tiểu Diệp bất ngờ có dây leo phóng lên định tóm lấy nàng. Tiểu Diệp nhanh chóng niệm: "Quang đao, triển!", lập tức trong tay nàng liền có hai song đao tạo từ nguyên tố ánh sáng. Nàng nhẹ nhàng chém đứt dây leo sao đó hướng bốn vị hộ vệ mà tấn công.

Năm người đánh nhau khiến cho bụi bay mịt mù, Hoắc Dĩnh phía trên thấy Tiểu Diệp bị đánh thì hốt hoảng kéo tay áo lão công công: "Này, sao lại tấn

công Nhạc tỷ?"

Lão công công vội trấn an hân: "Vương gia đừng lo, nàng ta sẽ không bị tổn thương đâu, một chút nữa sẽ cho ngài ném tú cầu."

Hoắc Đình nghe thấy Tiểu Diệp không bị thương thì không nháo nữa, ngoan ngoãn đứng yên nhìn xuống nói: "Được."

Những vị cô nương xung quanh vì bọn họ náo loạn mà kinh sợ chạy tán loạn, những vị cô nương này chạy thì đã đành vậy mà không ngừng hét lên khiến cho Tiểu Diệp có cảm giác muốn... thùng lỗ tai. Mấy vị cô nương ở đây không biết ăn gì mà giọng khỏe thật.

Năm người bọn họ cứ thế liên tục niệm chú thì triển chiêu đầu với nhau. Gió vừa nổi lên thì liền bị đá cản lấy, cây vừa phóng tới thì bị quang đao chặt đi, thậm chí hóa cầu phun ra cũng bị Tiểu Diệp điều khiển nước dập tắt.

Bốn người hộ vệ bị Tiểu Diệp chém quang đao tới liền nhảy tán ra bốn phía né tránh. Một người nhân cơ hội lườn ra đằng sau kẹp tay Tiểu Diệp lại, ba người còn lại cũng định nhân cơ hội đó mà ra tay, ai ngờ nàng vậy mà cong người lên đập ngã ba người kia, miệng niệm chú: "Trời Phong!"

Cũng may chiêu thức Trời Phong nàng học được ở Lôi Phong hiện tại có công dụng, sau này nàng nhất định phải cảm tạ huynh ấy mới được.

Bốn hộ vệ nhất thời đều bị nhốt trong bốn quả trứng gà bằng gió, cả bốn người đều không thể tin được trọn to mắt nhìn chằm chằm Tiểu Diệp. Họ thật sự không thể tin vào mắt mình, rốt cuộc vị cô nương này là thứ gì vậy, tất cả mọi chiêu thức của họ đều bị nàng hóa giải, hơn nữa tốc độ niệm chú thật kinh người. Rốt cuộc vị cô nương này là Thuật Gia thứ mấy?

Tiểu Diệp không quan tâm sắc mặt khó coi của bọn họ, nhân nhả chia quang đao vào người vừa nãy định trói tay nàng, giọng đầy uy hiếp hỏi: "Các người sao lại bắt tiểu ngọc tử, là do ai sai các người, nói!"

Trước sự uy hiếp kinh người của Tiểu Diệp họ không sợ hãi mà đồng loạt nghếch mặt ra. Vị cô nương này đang nói gì vậy? Bắt tiểu ngọc tử? Ai là tiểu ngọc tử?

Ở trên thái lâu Hoắc Đình cầm tú cầu trên tay mà vô cùng sốt ruột, liên tục quay sang lão công công hỏi: "Ta ném được chưa?"

Nhìn bốn người hộ vệ bị nhốt trong trận pháp phía dưới lão ấp úng nói không nên lời: "Cái này..."

Không lẽ giờ cho vương gia ném? Nhưng lỡ như nàng ta né khiến cho vương gia ném hụt thì sao, vương gia ném hụt trở nên mất hứng cái mạng hân nhất định cũng không được yên. Lão công công bị hai người Hoắc Đình cùng với Tiểu Diệp làm cho toàn thân đổ đầy mồ hôi lạnh. Rốt cuộc cái mạng già của hân đạo gần đây vướng phải cái vận xui gì thế này. Liên tục bị Hoắc Đình nhìn chăm chăm, lão tức giận mà không có chỗ phát tiết bèn lôi bốn người hộ vệ ra mắng: "Toàn một lũ ăn hại."

Nhưng ngay chính lão cũng không ngờ được, vị cô nương kia vậy mà có thể kinh khủng như vậy. Quả nhiên người Tam vương gia xem trọng thì không thể xem thường.

Bốn người phía dưới còn không biết làm sao để thoát ra trận pháp thì bỗng trận pháp tự nhiên yếu dần, ngay cả quang đao trên tay Tiểu Diệp cũng dần dần biến mất. Tiểu Diệp nhìn bàn tay dần trống trơn của mình thâm kêu khổ: Sao tự dưng lúc này lại không thể điều khiển mạch ngũ hành, ông trời rõ ràng trên người mà.

Biết vậy nàng đem theo Tiểu Bạch Lang bên mình thì quá tốt rồi. Tiểu Diệp khóc không ra nước mắt, eo giò chuẩn bị bỏ chạy thì nghe cả bốn người phía sau hô: "Mộc lao, triển!". Tức thì dưới đất toàn bộ dây leo như có sự sống phóng về phía nàng, trói chặt lại. Tiểu Diệp bị đứng bất động mờ to mắt nhìn lên phía trên thái lâu, nơi Hoắc Đình đang đứng thẫn thán. Thật xin lỗi, là ta bất lực.

Bốn người hộ vệ xong nhiệm vụ thì giờ tay ra hiệu, họ có cảm giác như già đi chục tuổi. Lão công công phía trên nhìn thấy thì mừng rỡ còn hơn đào được vàng, vội cúi xuống hướng Hoắc Đình cung kính nói: "Vương gia, ngài có thể ném."

Hoắc Đình mừng rỡ liền lập tức hướng Tiểu Diệp mà ném tú cầu. Tiểu Diệp do đứng phía dưới nên không nhìn thấy rõ, chỉ thấy một cái gì đó tròn tròn bay về phía nàng. Không phải chứ, sử dụng cả đại bác để bắn nàng. Viên đạn to thế kia, kì này nàng tiêu rồi. Vĩnh biệt trần thế, vĩnh biệt tiểu ngọc tử.

Tiểu Diệp nhắm mắt lại, tư thế sẵn sàng từ giả cõi đời. Nhưng mà "viên đạn" kia bay tới nàng, nàng lại không có một cảm giác đau đớn nào, chỉ cảm thấy một vật gì đó hơi sần sần mà mềm giống cuộn vải đập vô trán nàng cái nhẹ sau đó rơi xuống. Tiểu Diệp từ từ mở mắt ra nhìn xuống đất thì ngây người.

Cái gì đây? Quả cầu vải?

Xung quanh vốn đang im lặng bỗng vang lên tiếng vỗ tay, mọi người liên tục hướng nàng nói: "Chúc mừng, chúc mừng."

Tiểu Diệp mặt vốn đã ngốc giờ càng thêm ngốc, ánh mắt mờ mịt nhìn đảo dác xung quanh muốn tìm kiếm chút thông tin gì đó như thế, ai đó có thể nói cho ta biết chuyện gì đang xảy ra không

Bốn người lúc nãy tán công nàng cũng hướng nàng giải thuật, cúi đầu cung kính nói: "Chúc mừng cô nương đã được Tam vương gia chọn, chúc mừng Tam vương phi."

Tiểu Diệp chậm chạp cúi xuống nhặt quả cầu vải lên, thật lâu sau nàng mới có phản ứng: "Được chọn?"

Cả bốn người đồng loạt gật đầu.

"Đây là tú cầu? Ta bị ném trúng tú cầu?"

Đây không phải là buổi lễ gì đó?

Cả bốn lại gật đầu.

"Không đùa chứ?" Tiểu Diệp như được nghe chuyện kinh thiên động địa nhất trần gian, tú cầu trong tay như cục than nóng cứ thế ném trực tiếp vào mặt tên hộ vệ đứng đối diện nàng. Hành động của nàng đều khiến bốn người hộ vệ đều ngẩn người.

Vị Tam vương phi này thật là cường hãn a!

Tiểu Diệp hiện tại vẫn không tin vào tai mình, như người mộng du không ngừng lẩm bẩm: "Nàng vậy mà lại bị ném trúng tú cầu, nàng vậy mà bị ném trúng tú cầu,.... "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Động Phòng /_\\ ?

Tiểu Diệp trong bộ giá y đỏ thắm lộng lẫy, nàng hiện tại vẫn còn đang thần thờ vẫn chưa tiếp thu nổi vì sao mình lại ở đây.

Nàng chính là đi cứu tiểu ngọc tử đi.

Thế tiểu ngọc tử đâu?

Tiểu ngọc tử còn chưa chạm được nàng đã bị ném trúng tú cầu, hồn chưa kịp hoàn thì đã bị một đám người bu vào chế ngự đem đi.

Sao nàng không phản kháng?

Bốn người thì cũng đành đi, nàng chấp. Mười người? Nàng cũng chấp. Năm mươi người? Khụ, nàng cố có lẽ thoát được. Một trăm người? Con mẹ nó, rốt cuộc mấy người đang bắt tội phạm truy nã hay sao vậy?

Khụ... số người hình như còn có xu hướng tăng thêm.

Nàng đầu hàng!

Quả nhiên là không nên đùa giỡn với triều đình.

Vì thế hiện tại nàng đang phải ngoan ngoãn an tọa ở nơi đây.

Tiểu Diệp vì giá y rườm rà khiến cho nàng nóng nực mà không khỏi nhúc nhích. Đợi tên vương gia gì đó ném tú cầu trúng nàng tới, nàng phải tương kế tựu kế trốn đi mới được.

Nhưng tên đó bị ai hành thích hay ngủ gục ở giữa đường hay sao mà vẫn chưa tới. Tốt nhất đừng nên tới!

Số nàng chính là số con quạ, vừa bảo đừng tới thì tên kia liền tới. Ách, đáng lẽ ra nàng phải nói tên kia mau tới thì có phải hay không tên kia sẽ không tới?

Cánh cửa kia dần mở ra, nàng có thể nghe được tiếng xì xầm to nhỏ bên ngoài, mặc dù không nghe được gì nhiều nhưng nàng nghe được độc nhất một chữ "nhớ chưa, nhớ chưa?". Trăm miệng một lời đều là "nhớ chưa?"

Nhưng mà cái gì 'nhớ chưa' mới được chứ?

Mấy lão thái thái gia gia, nói chuyện thì nên nói lớn, làm người thì không nên khiến người khác tò mò. Mẹ ta bảo, như vậy là không phúc hậu a.

Tiếng cửa vang lên!

Nàng siết chặt tay lại nín thở chờ đợi. Người kia tiếng chân lạch bạch về phía nàng càng lúc càng gần, nhưng tiếng "cộp" rung chuyển đột ngột vang lên, kéo theo sau đó là tiếng người đó hít một ngụm khí lạnh. Nàng sững người, sau đó bật cười.

Chắc là đau lắm

Người kia nghe tiếng nàng cười thì bước chân có dừng lại một chút, sau đó tiếp tục tiến về phía nàng.

Tiểu Điệp ổn định lại tâm trạng, khẽ hừ một tiếng. Đáng đời, ai bảo bắt ép nàng thành thân, hấn bị đau cũng không liên quan tới nàng. Tiểu Điệp thử nhúc nhích cái tay thì thấy cảm thuật đã được giải, nàng khẽ nhếch miệng một cái. Tốt lắm!

Nàng chỉ có một cơ hội duy nhất chính là ngay khi tên kia tới gần nàng, nàng sẽ bắt hấn uy hiếp để ra khỏi đây.

Đúng như dự tính, khi bàn tay của hấn vừa cảm khấn hi đội đầu thì nàng liền lập tức chộp lấy tay, một quyền khóa tay. Nhanh chóng điểm chân một cái phóng ra sau lưng sau đó rút chân cái tốc mà đề ngay cổ đối phương.

Tay nàng không khách khí mà cầm lấy khăn che đầu mà ném đi. Mắt phượng híp lại, giọng nàng đầy đe dọa nói: "Cấm động đây."

Người kia quả thật không động đây. Nàng cứ thế kéo người kia cùng mình lùi ra phía sau. Nàng lại quên mất lúc này cái ghế bị tên vương gia này làm ngã, cứ thế một chân bước ra sau lọt ngay giữa chân ghế mà bị vấp.

Nàng "à" lên một tiếng, thân thể mất thăng bằng mà ngã xuống thuận thế kéo luôn cái tên mà nàng chưa thấy mặt kia xuống.

Cho dù có té nàng cũng phải lôi hấn xuống làm đệm.

Tức thì Tiểu Điệp đập một chân xuống đất lấy thế xoay người, mặt dù không đủ thăng bằng để đứng vững nhưng lại thành công đem tên kia đè xuống làm đệm nằm.

Tiếng rầm vang lên, đầu Tiểu Điệp mạnh bạo đập vào ngực đối phương. Cảm giác ê ẩm truyền đến trên đầu, nàng vội bật đầu dậy định tiếp tục uy hiếp thì lập tức ngẩn người. Cây trâm nàng cầm này giờ không tự chủ được mà buông thõng ra, rơi xuống đất vang lên một tiếng "keng" thanh thúy.

Đập vào mắt nàng chính là đôi mắt trong suốt, lấp lánh không một chút gợn đục.

Tiểu ngọc tử?

"Rầm!"

Tiếng cửa đập bị tung mạnh mẽ vang lên, một đám người phía bên ngoài hốt hoảng xông vô, một người xông vào trước sắc mặt hốt hoảng hấp tấp hỏi: "Vương gia, người không sao chứ?"

Tiểu Điệp chậm rãi ngẩng mặt lên, nàng hai mắt đối diện mười mấy mắt, vẫn còn đang trong trạng thái ngơ ngẩn thì lại nghe một người khác ho khan lên tiếng: "Khụ... là chúng ta không phải, đã quấy rầy rồi, đã quấy rầy rồi." Nói xong người đó sắc mặt người đó đỏ ửng khác thường, nhanh chóng lui ra, còn từ từ lửa hết những người khác ra, dùng tốc độ gió quét đóng cửa lại.

Tiểu Điệp lúc này mới chậm rãi nhìn người phía dưới, bất giác mặt nàng cũng đỏ bừng cảm giác như bị lửa thiêu đốt. Nàng chợt hiểu ra vì sao thái độ của những người kia lúc này lại khác thường như vậy.

Hoắc Dĩnh nằm yên bất động dưới đất, nè lại nằm đè lên người hấn, hơn nữa một tay còn nắm cổ áo hấn kéo lên. Khụ... tư thế này hình như muốn có bao nhiêu mờ ám liền có bấy nhiêu mờ ám. Khụ... nhìn như thế nào cũng thấy nàng chính là chuẩn bị cường bạo vị vương gia ngốc này.

Tiểu Điệp như có một cái lò xò dưới mông, nàng vội bật dậy lao tới chỗ cái ghế gần đó, mặt u ám gục xuống bàn, trong lòng gào thét: Trời ạ, nàng muốn chết.

Hoắc Dĩnh nằm dưới đất lúc này thong thả đứng dậy, hấn nở nụ cười toe toét lao về phía Tiểu Điệp. Nàng bất động thanh sắc liền giờ chân lên một cước khiến Hoắc Dĩnh bật lùi lại, hấn xoa cái bụng đau của mình rung rung nước mắt.

Tiểu Điệp nhìn Hoắc Dĩnh lộ vẻ chán ghét nói: "Nín!"

Hoắc Dĩnh lập tức nghe lời, nước mắt nước mũi chực chảy ra không biết hấn làm cách nào liền cho chạy ngược vào, vẻ mặt đáng thương như một nàng dâu nhỏ rụt rè nhìn Tiểu Điệp.

"Huynh là cái tên vương gia ném trứng tú cầu ta?"

Nhìn sắc mặt đờ đàng sát khí của Tiểu Điệp hấn sợ hãi vội gật đầu.

Nàng quét ánh mắt sắc lạnh lại tiếp: "Thế có biết nghĩa là gì không?"

Hoắc Dĩnh lại tiếp tục gật đầu, hấn nói: "Chính là tìm người ở bên ta chơi cùng ta suốt đời."

Lập tức Tiểu Điệp không khách khí giáng một cú vào đầu hấn: "Chơi cái đầu huynh."

Hoắc Dĩnh ôm cái đầu giọng đầy ủy khuất: "Nhưng lão công công bảo ta vậy mà."

"Hừ."

Tiểu Điệp sắc mặt hầm hầm, chân bắt chéo ngang một bên, mắt tràn đầy sát khí không khác gì một lão đại. Nếu nàng có công lực thâm hậu một địch một ngàn, nàng nhất định lật tung hết chỗ này lên, sau đó túm cái lão công công gì đó hỏi cho ra lẽ.

Thành thân, chuyện đại sự cả đời của tiểu ngốc tử mà lão công công đó lại dám xúi hấn ném bừa để mang đại một cô nương về chơi với hần, nàng càng nghĩ càng thấy tức.

Lỡ như hần ném một bà cô độc ác nào đó thì sao?

Không khéo lợi dụng nửa đêm một nhát cắt cổ hần, sau đó thư thả cuốc tiền đem cho tình nhân.

Nghĩ đến cảnh tiểu ngốc tử tự dung chêt ở xó nào đó nàng lại càng bức.

Xung quanh nàng không khí bất chợt hạ xuống vài độ, bất giác có bức tường mang tên là 'đừng đụng đến ta'. Hoắc Đình cầm hai ly rượu trong tay, mắt liên tục nhìn nàng như muốn nói gì đó sau đó lại im lặng.

Tiểu Điệp thấy Hoắc Đình bồn chồn không yên thì lạnh giọng hỏi: "Làm gì đó?"

"Chúng ta còn chưa uống rượu giao bôi."

"Tiểu Đình biết uống sao?"

Hoắc Đình thật thà lắc đầu.

"Thế còn cầm hai ly rượu đó làm gì?"

Hoắc Đình lập tức bỏ hai ly rượu lên bàn.

Một lát sau Hoắc Đình lại nhìn lên giường bồn chồn.

Tiểu Điệp lại hỏi: "Lại muốn làm gì?"

"Chúng ta vẫn chưa động phòng."

Hoắc Đình chớp chớp mắt, còn Tiểu Điệp trực tiếp phun ngụm trà trong miệng vào mặt hần. Nàng lấy tay áo đưa lên miệng lau tứ tung, tròn trắng mắt hỏi: "Huynh biết động phòng?"

Hoắc Đình nghiêm túc gật đầu. Nàng tùy ý để cho hần lôi kéo lên giường, cảm thấy thú vị muốn xem thử hần động phòng thế nào.

Hoắc Đình vậy mà trực tiếp giơ trảo định cởi áo nàng, Tiểu Điệp bị dọa thất kinh, vội kinh hô lên: "Khoan đã!"

Động tác của hần dừng lại, mặt thộn ra ngơ ngác nhìn nàng.

Tiểu Điệp tay cầm chặt áo của mình, mắt híp lại quan sát Hắc Đình, nghi hoặc hỏi: "Huynh thật sự ngu ngốc?"

"Ta đã bảo ta không có ngốc!"

"Khụ, ta nghĩ lại rồi, ta không muốn động phòng nữa." Nói rồi nàng trực tiếp nằm xuống giường kéo chăn qua đầu giả chết.

Hoắc Đình không ngờ nàng lại lâm trận bỏ chạy nên không phục, mạnh bạo giật cái che đầu nàng ra uất ức nói: "Nhưng ta muốn động phòng."

Lão công công từng nói với hần, phải động phòng thì nương tử mới không bỏ rơi hần. Hần nhất định phải động phòng.

Tiểu Điệp mặc Hoắc Đình muốn nói gì nàng tiếp tục nhắm mắt giả chết. Mặc kệ Hoắc Đình có thật sự ngốc hay không, mặc kệ hần có thật sự biết động phòng hay không. Về phương diện chăn gối, khụ, thật ra nàng chưa chuẩn bị tâm lý.

Hoắc Đình thấy nàng giả chết thì bất ngờ nổi điên lao vào nàng, trực tiếp nắm lấy áo nàng mạnh bạo xé đi. Tiểu Điệp bị hành động của Hoắc Đình làm cho kinh sợ, nàng vội lùi ra sau tung một cước vào người hần. Hoắc Đình mặc kệ để cho nàng đá, tiếp tục công việc xé áo của mình, hần xé cho đến khi trên người nàng chỉ còn áo lót màu trắng thì quay sang xé áo hần.

Tiểu Điệp nhìn hành động điên cuồng của Hoắc Đình thì giơ tay lên định một chương đánh chết tên sắc lang trước mặt này, khí lực đã dồn ở tay nhưng khi giơ lên nàng lại không thể nào ra tay. Nàng bất động mở mắt tròn tròn nhìn Hoắc Đình.

Hoắc Đình gục mặt, bàn tay cởi áo bất giác dừng lại, nước mắt tự nhiên vậy mà từng giọt từng giọt rơi trên mu bàn tay màu nâu đồng của hần.

Chuyện gì đây? Hần cường bạo nàng, nàng chưa khóc hần quai gì lại khóc?

Hai vai Hoắc Dĩnh không ngừng run lên, thật lâu sau Hoắc Dĩnh mới từ từ mở miệng: "Ta thật sự rất thích Nhạc tỷ."

Hắn thật sự rất thích nàng.

"Ừ hử?" Tiểu Điệp không hiểu gì chỉ có thể đưa ra thán từ.

"Ta thật sự rất muốn động phòng."

Hắn không muốn một ngày nào đó nàng bỗng dưng bỏ đi, không quan tâm đến hắn, lúc đó hắn sẽ rất đau.

Đau ở đâu? Hắn không biết, có lẽ là ở tim.

Tiểu Điệp ngồi bất động, sau đó nàng nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn, ôn nhu hỏi: "Huynh sẽ không bỏ rơi ta?"

Hoắc Dĩnh yếu ớt gật đầu.

Nàng thở dài, sau đó mỉm cười nói: "Vậy thì động phòng." Không phải chỉ là động phòng thôi sao, không có gì đáng phải sợ.

Từ khi gặp tiểu ngọc tử, nàng cũng không biết từ bao giờ bản thân đã quên mất bản thân đang tìm kiếm một bóng người. Nhìn hắn ngây ngô cười, nhìn hắn ngây ngô khóc, sau đó lại ngây ngô chăm sóc cho nàng, nhiều lúc nàng tự cảm thấy việc bản thân bị mất trí nhớ cũng không còn quan trọng nữa.

Hoắc Dĩnh được Tiểu Điệp chấp thuận thì kinh hi, hắn ngược mặt tèm lem nước mắt lên nhìn nàng. Tiểu Điệp nhìn hắn, phì cười một tiếng, nàng đau lòng lau nước mắt cho hắn.

"Ngốc!"

Tiểu Điệp nở nụ cười, hắn cũng ngây ngô cười.

Nàng ngồi yên đợi Hoắc Dĩnh lột xong áo của mình. Mỗi động tác của hắn nàng đều quan sát thật cẩn thận, thật chăm chú.

Hắn nhẹ kéo nàng nằm xuống giường, bản thân cũng nằm xuống giường. Hắn ôn nhu cẩn thận kéo chăn lên che ngang hai người nhìn nàng ngây ngô cười.

Sau đó?

Sau đó?

Chính là không có sau đó!

Nhìn Hoắc Dĩnh ngây ngô cười sau đó ngủ say nàng toàn thân cứng đờ, không khỏi ngửa mặt lên trời cười bi ai.

Nàng quả nhiên là suy nghĩ quá nhiều rồi. Tiểu ngọc tử quả nhiên vẫn là tiểu ngọc tử.

Dưới lớp chăn che ngang giữa hai người, Hoắc Dĩnh chìm vào giấc ngủ sâu vô cùng thỏa mãn.

Hắn cùng Nhạc tỷ động phòng rồi, sau này Nhạc tỷ nhất định sẽ không bỏ rơi hắn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Nữ Nhân Tên Lô Nhạc

Sáng sớm thức dậy nàng đã thấy Hoắc Dĩnh ngây ngô nhìn nàng. Nàng bẹo má hắn một cái mỉm cười nói: "Tiểu Dĩnh, sáng tốt lành."

"Nhạc tỷ, sáng tốt lành!"

Buổi sáng thức dậy được nhìn thấy hắn quả nhiên vô cùng tốt.

Nàng nhìn thấy Hoắc Dĩnh sắc mặt vô cùng tỉnh táo thì nghi hoặc: "Tiểu Dĩnh, huynh dậy lúc nào vậy?"

"Lúc mặt trời lên cỡ một sào."

Tiểu Điệp nhìn ra ngoài mặt trời lên cỡ ba sào thì đầu đầy hắc tuyến. Ách, hắn không phải là cứ như vậy nhìn nàng suốt chứ?

Tiểu Diệp đen mặt nhìn Hoắc Dĩnh hỏi: "Dậy rồi sao không rời khỏi giường?"

Hoắc Dĩnh ngượng ngùng lấy chăn che mặt lại: "Ta là muốn cùng Nhạc tỷ rời giường a."

Nghe Hoắc Dĩnh nói xong, cộng thêm động tác của hắn thì cơ mặt nàng thoáng giật giật. Rốt cuộc nàng là 'nàng dâu nhỏ' hay là hắn mới là 'nàng dâu nhỏ' vậy?

Hoắc Dĩnh mặc kệ sắc mặt u ám của nàng mà nhào người qua ôm lấy, khuôn mặt không ngừng cọ vào mặt nàng làm nũng. Tiểu Diệp vội nâng tay lên đẩy khuôn mặt Hoắc Dĩnh ra tạo một khoảng cách.

Này, có phải là quá bám dính nàng rồi hay không?

Nếu nàng nhớ không lầm thì nàng chỉ mới gặp người này chưa quá mười ngày. Nàng chỉ mới là đột nhiên nhận ra tình cảm của mình, chưa từng nói nàng thích hắn, đừng một cái lại trở thành thê tử của hắn.

Giờ ngẫm lại, có phải là nhanh quá rồi hay không? Nếu lấy cái gì so sánh, e là tốc độ ánh sáng đi.

Trong lúc nàng đang u ám với mớ suy nghĩ của nàng thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

"Vương gia, vương phi, nô tì đem nước vào cho hai người rửa mặt."

Đợi khoảng một lúc sau nàng mới chậm chạp mở miệng: "Vào đi."

Cánh cửa mở ra, hai nha hoàn bên ngoài lần lượt bước vào. Một người thì cầm một thao chứa đầy nước, còn một người thì trên tay cầm lấy khăn bông. Cả hai nhìn nàng một cái sau đó vội cúi đầu xuống cười khúc khích.

Tiểu Diệp ngẩn người ra. Gì vậy? Mặt nàng trông buồn cười lắm sao?

Lúc này nàng mới chợt nhớ Hoắc Dĩnh vẫn đang ôm nàng, nàng ngượng cả mặt, đập tay hắn một cái: "Buông ra."

Hoắc Dĩnh bĩu môi đầy bất mãn nhưng vẫn ngoan ngoãn buông ra. Nhưng sau đó, hắn lại nắm vạt áo nàng giật giật, vẻ mặt khổ sở: "Nhạc tỷ, lưng ta thật đau."

Không phải lại giờ trò mèo gì đó nữa chứ?

Nhưng trên trán Hoắc Dĩnh sớm phủ một tầng mồ hôi mỏng. Tiểu Diệp biết chắc là hắn không giả vờ, liền hốt hoảng vạch ra chỗ lưng mà Hoắc Dĩnh kêu đau.

Vừa nhìn thấy, nàng liền hít một ngụm khí lạnh.

Trên lưng Hoắc Dĩnh bị bầm tím đen, máu bầm tích tụ lại cả một mảng gần hết nửa lưng. Không lẽ do hôm qua ngã vô cái ghế, hơn nữa còn bị sức nặng của nàng đè lên.

Nàng nhìn vết bầm mà đau lòng, bàn tay nhẹ sờ chỗ đó như thể chính bản thân mình bị đau, khẽ mắng: "Hôm qua bị đau sao không nói cho ta biết."

Giọng nói trầm thấp trên đỉnh đầu nàng liền truyền đến: "Hôm qua ta vui quá nên không cảm thấy đau, bây giờ mới bắt đầu thấy." Giọng hắn nghe qua vô cùng vô tội.

Nàng vừa giận vừa buồn cười, vừa muốn mắng nhưng lại đau lòng, cuối cùng chính là im lặng không nói bất kỳ lời nào.

Một lát sau nàng mới lại lên tiếng: "Tiểu Dĩnh, có phải trước đây ta đã từng gặp huynh rồi hay không?" Có phải hắn chính là người trong ký ức mà nàng đã quên mất hay không?

Hoắc Dĩnh im lặng dường như là đang cẩn thận suy nghĩ, sau đó chậm rãi lắc đầu: "Ta không nhớ."

Không phải chưa từng gặp mà là không nhớ. Có phải hắn cũng có cảm giác quen thuộc giống nàng?

Nghĩ đến điều này, Tiểu Diệp thoáng cong lên khóe môi.

Nàng cho truyền thái y vào để kiểm tra vết thương cho Hoắc Dĩnh. Lão đặt bàn tay nhấn nheo của mình lên cổ tay Hoắc Dĩnh, không ngừng gật gù đầu miệng phát ra tiếng ừm ừm.

Tiểu Diệp đứng bên cạnh không khỏi sốt ruột hỏi: "Thế nào?"

"Mạch tượng ổn định, không có gì đáng ngại. Vết bầm phía sau lưng chỉ là vết thương ngoài da, chỉ cần thoa thuốc của lão phu thì vài ngày sau sẽ khỏi."

Tiểu Diệp thở phào ra nhẹ nhõm.

"Nhưng mà ta phải nói cái này, chuyện ban đêm của hai người lão phu không thể quản, nhưng vương phi cũng không nên quá mạnh bạo như thế. Người chắc hẳn cũng không muốn sau này một mình lạnh lẽo đâu nhỉ."

Lão thái y vừa dứt lời xung quanh nàng liền xuất hiện tiếng cười khe khẽ, Tiểu Diệp mới ban đầu không hiểu ý của lão còn bị ngớ người, rất nhanh lúc sau nàng liền hiểu ý khuôn mặt cũng nàng không khỏi đỏ bừng lên.

Lão thái y không nói gì nữa, chỉ nhanh tay viết ra một đơn thuốc sau đó cho người đi hốt, bản thân thu thập đồ dùng lại sau đó xách cái gương đi.

Tiểu Diệp bị ngượng không biết trút ở đâu chỉ đành lườm Hoắc Đình một cái. Hoắc Đình tội nghiệp vội lấy cái chăn che đầu mình lại. Mấy nha hoàn xung quanh lại càng cười khúc khích nhiều hơn.

Cánh cửa bỗng mở ra, một nha hoàn bên ngoài vội bước vào, hướng Hoắc Đình cùng nàng hành lễ sau đó nói: "Vương gia, vương phi, có một nữ nhân tự xưng là Lôi Nhạc muốn được diện kiến."

Sở dĩ người kia muốn được diện kiến riêng vương gia nhưng hiện tại vương phi cũng có mặt nên nha hoàn cũng tự biết ý nên không nói ra.

Nghe đến cái tên Lôi Nhạc, trong lòng Tiểu Diệp bất chợt thích một tiếng. Nàng vô thức xoa xoa ngực của mình.

Nàng nhìn Hoắc Đình định hỏi xem đó là ai, nhưng nhìn đến cái mặt ngơ ngác của Hoắc Đình nàng liền phát tay nói: "Dẫn nàng ta đến đại sảnh chờ."

Nha hoàn nhận lệnh sau đó liền lui ra. Những người khác cũng không còn phận sự cũng dần dần rút lui, để lại mình Tiểu Diệp cùng Hoắc Đình trong phòng.

Nàng tiến tới bên giường giúp Hoắc Đình mặc áo vào. Hoắc Đình ngoan ngoãn đứng yên để nàng mặc, khi nàng xoay người định rời khỏi, góc tay áo của nàng đã bị Hoắc Đình nắm lại.

Nàng khựng lại xoay người hỏi: "Sao vậy?"

"Ta lại làm gì sai nữa hay sao?"

Nàng định mở miệng nhưng khi bắt gặp sắc mặt mình ở trong gương đồng, nàng lập tức ngậy người. Trong gương, chân mày của nàng sớm đã nhíu chặt lại, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt lộ ra sự hoang mang.

Nàng đang sợ hãi.

Thấy Hoắc Đình bị nàng dọa cho bất an, nàng lấy tay vỗ nhẹ vào má mình, cố gắng nở một nụ cười: "Tiểu Đình không làm sai gì hết, nhanh, ngoài sảnh còn có người đang đợi."

Nói rồi nàng nắm lấy tay Hoắc Đình, cả hai cùng nhau bước ra khỏi phòng.

Ngoài đại sảnh, nữ nhân tên Lôi Nhạc đã được người trong phủ dẫn đến. Nàng ta nhìn thấy Hoắc Đình thì khuôn mặt liền lộ ra vẻ vui mừng, nhưng khi nhìn thấy Tiểu Diệp thì sắc mặt liền cứng đờ. Nàng ta đưa mắt qua nhìn nha hoàn lúc này thông tri như muốn nói, không phải là yêu cầu gặp riêng vương gia hay sao. Nha hoàn sắc mặt lãnh đạm, vờ như không thấy.

Tiểu Diệp bước lên một bước, nở nụ cười thân thiện: "Không biết cô nương yêu cầu gặp chúng ta là có gì không?"

Lôi Nhạc vờ như không nghe thấy Tiểu Diệp, cứ thế lao vào ôm lấy Hoắc Đình, vừa cười vừa khóc nói: "Tiểu Đình, ta thật sự rất nhớ ngươi."

Hành động của nàng ta quá nhanh khiến cho mọi người có mặt ở đây đều đờ người, bao gồm cả Tiểu Diệp.

Một nha hoàn nhanh ý vội tiến lên một bước kéo nàng ta ra, không quên mắng một câu: "Tiện nữ to gan, ai cho ngươi ôm lấy vương gia."

Nha hòa định vung tay lên tát Lôi Nhạc thì bị Tiểu Diệp giữ tay cản lại. Nàng nhìn nha hoàn lắc đầu, hít sâu một hơi sau đó quay sang nhìn Lôi Nhạc nở nụ cười: "Cho hỏi vị cô nương đây là có quan hệ gì với phu quân của ta?"

Chữ 'phu quân' được nàng trịnh trọng nhấn mạnh. Người đến là khách nàng cũng không muốn khiến người ta mất mặt. Mặt khác nàng cũng muốn cho vị cô nương kia biết rằng hiện tại Hoắc Đình là chậu đã có hoa. Bằng không nàng ta cứ thản nhiên bứt hoa cướp chậu, sau đó lại tự cho rằng bản thân oan uổng thì thật khiến nàng khó xử.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Lôi Nhạc nghe đến hai từ 'phu quân' thì đôi mắt tròn to như không tin, đôi môi đỏ mọng nhất thời run rẩy kịch liệt. Nàng ta nhìn Hoắc Đình lấp bắp cả ngày không thể nói hoàn chỉnh một câu: "Huỳnh...huỳnh...huỳnh..."

Một giây sau, Lôi Nhạc òa khóc nức nở lao vào đập ngực Hoắc Đình phịch phịch, nha hoàn thấy vậy vội tiến tới lời nàng ta ra. Nàng ta vùng vẫy, khóc đến hít thở không thông sau đó lại nhìn Tiểu Diệp đầy sát khí, cặp mắt như thể nhìn thấy tiểu tam cướp đi trượng phu của mình.

Tiểu Diệp không nói gì chỉ nhìn Hoắc Đình nở nụ cười lạnh.

Nàng đây hẳn là đang giúp trượng phu dọn dẹp mộ đào hoa đi?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Ta Không Muốn Làm Thế Thân

Nàng bước từng bước chậm rãi đến trước mặt Lôi Nhạc, sắc mặt sớm lạnh lẽo, nàng khẽ nhếch môi một cái giọng đầy ghét bỏ hỏi: "Ta hỏi lần cuối, cô nương có quan hệ gì với phu quân của ta?"

Lôi Nhạc bị Tiểu Diệp dọa cho sắc mặt trắng bệch, nàng ta nghiêng răng một cái, quay sang Hoắc Đình lộ vẻ mềm yếu đầy ủy khuất: "Tiểu Đình, đã lâu chúng ta không gặp lại nhau, người nữ đề cho nàng ta khi dễ ta như vậy sao?"

Khi dễ?

Tiểu Diệp cười như không cười, ánh mắt nhìn Lôi Nhạc càng lạnh thêm vài phần.

Ở trong phủ vương gia trước mặt vương phi tỏ ra đáng vẻ mềm yếu là ý gì đây? Nói nàng khi dễ? Cho dù nàng thật sự khi dễ thì ai dám nói gì?

Ấu trĩ!

Hoắc Đình bị Lôi Nhạc điểm danh thì không khỏi hoang mang, hần hết nhìn Lôi Nhạc lại nhìn đến Tiểu Diệp. Hần nên trả lời thế nào đây, vị tỷ tỷ này rõ ràng hần không có quen, Nhạc tỷ hiện tại lại vô cùng giận dữ.

Hoắc Đình không nói lời nào khiến cho căn phòng nhất thời chìm vào im lặng.

Tiểu Diệp bỗng lên tiếng phá vỡ bầu không khí, nàng hỏi Hoắc Đình: "Tiểu Đình, huynh quen vị cô nương này không?"

Hoắc Đình lập tức lắc đầu.

"Ha" Tiểu Diệp nhìn Lôi Nhạc cười đầy trào phúng.

Lôi Nhạc sắc mặt lập tức u ám vài phần, nàng ta giọng yếu ớt trách móc Hoắc Đình: "Tiểu Đình, người thật quá đáng, chúng ta thân thiết như thế mà người lại dám nói là không quen ta."

Tiểu Diệp mặc nàng ta giả giọng làm trò mèo, đuôi mắt nheo lại giọng đầy uy hiếp nói: "Nơi vương phủ không chứa chấp người lạ, nếu cô nương đã không muốn nói ra thân phận của mình thì ta chỉ còn cách tiễn cô nương ra ngoài."

Nói xong, nàng phất tay một cái. Nha hoàn hai người mỗi người nắm một bên tay Lôi Nhạc lôi xềnh xệch ra ngoài. Nàng ta thấy bản thân sắp bị lôi đi mất thì hốt hoảng, vội la lên: "Ta nói, ta nói."

Tiểu Diệp lại phất tay áo, nha hoàn hiểu ý vội buông Lôi Nhạc ra. Nàng nhướn mi một cái, lạnh lẽo đứng nghe.

Lôi Nhạc không cam lòng nhưng không còn cách nào khác, nàng ta bủn rủn môi môi tay áo vừa mới bị nha hoàn nắm tỏ ý ghét bỏ, bắt đầu kể: "Ta tên Lôi Nhạc, là thanh mai trúc mã của Tiểu Đình, năm ta lên mười thì gia đình gặp hạn nên phải chuyển đi. Hiện tại ta quay lại nên mới đến đây tìm Tiểu Đình, hơn nữa... "

Nói đến đây nàng ta khẽ cắn cắn môi, mắt lén liếc nhìn Tiểu Diệp, nhưng khi thấy sắc mặt Tiểu Diệp vẫn lãnh đạm thì nàng ta mới bực tức trong lòng kể tiếp: "Hơn nữa năm đó Tiểu Đình có hứa với ta rằng khi ta lớn lên thì sẽ lấy ta."

Nói xong nàng ta không quên cúi đầu xoắn xoắn tay áo tỏ vẻ e thẹn, căn phòng nhất thời lại chìm vào im lặng, lần này còn kèm thêm bầu không khí kỳ quái.

"Ờ" nàng cười như không cười. "Vậy ta hẳn nên tiếp đãi cô nương đây chu đáo rồi nhỉ, dù gì cũng là người rất rất quen thân của phu quân ta."

"Ta..." Lôi Nhạc nghe ra được ý châm chọc trong lời nói nhưng lại hoàn toàn bị khí thế của Tiểu Diệp làm cho áp đảo không nói được lời nào.

Tiểu Diệp nhìn nha hoàn đứng gần mình nhất dặn dò: "Dọn cho vị cô nương này một căn phòng ở phía tây đi."

"Vâng" nha hoàn cúi đầu thi lễ sau đó lại hướng Lôi Nhạc nói: "Lôi cô nương, phiền đi theo ta."

Lôi Nhạc mặc dù vẫn còn muốn bám lấy Hoắc Đình nhưng nhìn thấy tình hình hiện tại không tiện, bèn hậm hực nhấc gót đi theo vị nha hoàn kia nhận phòng.

Ra khỏi căn phòng, khỏe mới Lôi Nhạc như ẩn như hiện nhẹ uốn lên một độ cong.

Trong phòng chỉ còn lại Hoắc Đình với Tiểu Diệp cùng với một nha hoàn. Hoắc Đình giơ tay lên định nắm lấy tay Tiểu Diệp thì bị nàng né đi, bàn tay trong không trung nặng nề rơi xuống khiến hắn ngây người.

Tiểu Diệp không nhìn Hoắc Đình, nàng lạnh nhạt dặn dò nha hoàn một câu: "Chăm sóc vương gia cho tốt." sau đó xoay người bỏ đi.

Hoắc Đình nhìn theo bóng lưng thẳng tắp của Tiểu Diệp ngược ánh sáng bước ra khỏi cửa mang theo vài phần lạnh lẽo cùng cô đơn, tim hắn bất giác nhói lên. Hắn ngây ngốc nắm lấy ngực mình xoa xoa.

"Tô An, ta hình như bị bệnh rồi."

Nha hoàn Tô An nghe vậy thì hết hoảng: "Vương gia, người thấy chỗ nào không khỏe?"

"Tim ta cảm thấy khó chịu, như có ai bóp vậy."

Tô An nhất thời bị Hoắc Đình làm cho ngây người. Nàng ta nhớ vương gia vốn không có bị bệnh tim bẩm sinh, hơn nữa dạo gần đây cũng không thấy dấu hiệu gì là bị bệnh tim, sao bây giờ bỗng dưng bị đau tim.

Mặc dù suy nghĩ như vậy nhưng Tô An vẫn cẩn thận bắt mạch Hoắc Đình xem thử, mạch tượng bình thường không có dấu hiệu gì bất thường.

"Vương gia, người bị đau khi nào?"

"Lúc này Nhạc tỷ bỗng dưng hất tay ta ra, hơn nữa không quan tâm đến ta thì tim ta liền đau." Để chứng minh mình đau tim, Hoắc Đình lại đặt tay lên ngực mình xoa xoa vài cái.

Tô An biết Nhạc tỷ trong miệng Hoắc Đình chính là Tiểu Diệp, nàng ta im lặng sau đó bùm miệng phụt cười: "Vương gia, ngài yên tâm, tim ngài rất khỏe ngài không có bệnh."

Ngài đây là tâm bệnh, nha hoàn như nàng chữa không được.

Hoắc Đình tỏ ý không tin liền nhíu mi lại: "Nhưng tim ta quả thật rất khó chịu."

"Ngài mua một món quà, sau đó đem tặng cho vương phi khiến nàng ấy vui vẻ thử xem. Có thể bệnh sẽ khỏi đấy" Tô An đưa ra ý kiến.

Trên mặt Hoắc Đình đầy vẻ nghi ngờ, giống như bệnh nhân bắt gặp một lang băm đang huyên thuyên về tài nghệ của mình. Hắn cụp mi xuống suy nghĩ, sau đó hùng hồn đáp: "Được, ta làm theo ý người." Nói rồi hắn như con gió chạy đi mất.

Nhìn bóng lưng Hoắc Đình, Tô An bèn thở dài: "Hắc Tử, người làm nhiệm vụ mau mau đi, không có người chúng ta ở đây thật khó."

Trước đây những chuyện như chăm nom, bảo vệ Hoắc Đình đều là do Hắc Tử làm. Hắc Tử rời khỏi vị trí hiển nhiên nhiệm vụ liền chuyển đến tay đám nha hoàn các nàng.

Tiểu Diệp mang một bụng hậm hực cứ thế đi thẳng về phòng mình. Nàng mạnh bạo kéo ghế ra sau đó thô lỗ ngồi xuống, bàn tay cầm tách trà lên định ném thì lại không nỡ đành đặt lại cái kịch xuống bàn.

Lý Hoắc Đình, tên chết tiệt!

Cái gì mà gọi người là Tiểu Đình, cái gì mà gọi ta là Nhạc tỷ, rõ ràng toàn là một đồng lừa gạt. Ta là Tô Dã Diệp, Tô Dã Diệp.

Nhạc tỷ của người tới rồi kìa, rõ ràng người đó không phải là ta.

Ta là Tô Dã Diệp, là Tiểu Diệp. Cái tên Lý Hoắc Đình chết tiệt nhà người, sao người lại tàn nhẫn như thế. Ta không muốn làm thế thân của người khác, ta muốn người người nhìn chính là ta, vậy không được sao?

Tiểu Diệp bắt lực gục mặt xuống bàn, vai nàng run lên từng hồi, miệng khẽ lầm bầm: Thật sự không được sao?

Nàng cứ gục mặt như thế, mặc cho thời gian trôi qua, dù sao đối với nàng cũng không quan trọng.

Trong tiềm thức, bóng người nàng vốn tưởng đã mất lại lần nữa hiện lên. Hắn vận đồ đen, sống lưng đứng thẳng tắp, nhưng nàng vẫn không thể nhìn thấy khuôn mặt người đó. Người đó quay lưng lại với nàng, nàng chỉ thấy bóng lưng cô độc của hắn.

Nhạc tỷ, ta nhất định không quên tỷ.

Người đó vẫn như trước, nói xong câu đó bóng lưng liền mờ ảo, nàng dù muốn bắt lấy cũng không thể. Nàng chạy mãi, chạy mãi, là do nàng đã chạy quá lâu nên toàn thân mới cảm thấy nóng đi.

Cảm giác nóng bức ngày càng lớn, càng lúc càng chân thật. Nàng bị cảm giác nóng làm cho giật mình tỉnh lại, nhưng cảm giác nóng ấy không biến mất mà không ngừng tăng lên.

Cảm giác nóng bức này là thực, không phải là mơ.

Tiểu Điệp giờ cánh tay lên thì phát hiện xung quanh có một luồng ánh sáng đỏ bao phủ toàn thân. Nàng thần thờ, chợt đầu nàng như bị ai đó lấy búa giáng vào khiến cho xây xẩm cùng đau nhức.

Nàng bị gì vậy?

Tiểu Điệp toàn thân không còn sức lực lao đảo đi về phía giường, cảm giác thiêu đốt cùng với nhức nhối nơi đỉnh đầu không ngừng tăng cao. Nàng cảm giác như sức mạnh bị kiềm nén do phong ấn đang cuộn trào chảy trong người nàng, sau đó lại bị phong ấn tàn nhẫn đè nén lại.

Tiểu Điệp nằm trên giường ôm đầu đau đớn lẫn lộn, ánh sáng màu đỏ không ngừng hiện lên rồi phụt tắt. Trong ánh sáng đỏ, thân thể Tiểu Điệp dần biến thành một con sói trắng, khi ánh sáng tắt nàng lại biến thành hình người.

Nàng bị cảm giác đau đớn găm nhấm từ đầu lan ra toàn thân, tựa như găm đi từng khúc xương của nàng. Tiểu Điệp cắn chặt môi mình khiến nó bật máu. Nàng không thể la lên, nếu nàng hét người bên ngoài nhất định sẽ chạy vào, sau đó nhìn thấy hình dạng súc thể của nàng.

Sư phụ từng nói, nàng không thể để cho người khác biết nàng là một con sói trắng, cũng như không được để người khác nhìn thấy súc thể của nàng.

Tóc nàng với mắt nàng cũng vậy, dưới ánh sáng đỏ liên tục biến đổi. Mái tóc dần biến thành màu trắng, đôi mắt chuyển sang màu của máu.

Trên trán Tiểu Điệp, nơi vốn không có gì, dưới lớp mỡ hôi bỗng hiện lên một vòng tròn vẽ phong ấn. Phong ấn như cố gắng áp chế lại sức mạnh trong người nàng, cùng sức mạnh trong người nàng đối chọi. Cuối cùng, trên vòng tròn ấy xuất hiện vết nứt, ánh sáng lóe lên mạnh mẽ sau đó cũng vụt tắt.

Tiểu Điệp ôm đầu không ngừng thờ hồng hộc.

Cánh cửa bất ngờ bị mở ra, nàng dùng nội công đóng cửa lại khiến cho cánh cửa đóng sầm.

Hoắc Đình đầu mũi chạm vào cánh cửa mà toàn thân sững sờ. "Nhạc tỷ, là ta." Dường như sợ nàng bên trong không biết hẳn là ai bèn bồi thêm câu: "Là Tiểu Đình."

Hoắc Đình cho rằng nàng không biết là hắn nên mới đóng cửa mạnh thế.

Trái ngược với suy đoán của hắn, giọng Tiểu Điệp bên trong lạnh lẽo vọng ra: "Cút, ta không muốn thấy mặt ngươi."

Hoắc Đình như không tin vào tai mình, hắn yếu ớt hỏi: "Tại sao?"

Bên trong tiếng cười nhạt trầm thấp của Tiểu Điệp dần vang lên, giọng nàng đầy châm biếm: "Chính là mặt ngươi trông vô cùng đáng ghét, khiến người ta nhìn là muốn đánh. Nói thẳng ra chính là ta ghét ngươi. Nếu ngươi không sợ bị ta đánh chết thì cứ vào đây."

Những lời nói tàn nhẫn của nàng khiến đầu hắn cảm giác ong ong, tim hắn không ngừng nhói lên. Hoắc Đình nhìn cây trầm hồ điệp trong tay mình, bàn tay siết chặt sau đó như không còn sức mà buông ra, mặc cho cây trầm rơi xuống sàn nhà lạnh lẽo.

Hắn đặt tay lên ngực mình, sắc mặt tái nhợt nở nụ cười khổ: "Tổ An rõ ràng à lừa đảo, tìm ta đau thế này lại bảo không sao."

Tim đau quá nên hắn mới khóc, đúng vậy, hắn khóc là do tim đau không phải do Nhạc tỷ. Hắn bị bệnh rồi.

Hoắc Đình xoay người, mạnh mẽ giẫm lên cây trầm hồ điệp dưới chân rồi khỏi. Tiểu Điệp nằm bên trong do vừa rồi bị đau đớn mà ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Trả Nhi Tử Cho Ta

"Vương phi, người tỉnh rồi?"

Tiểu Điệp nằm trên giường, cái đầu ngược qua bên cạnh nhìn người vừa mới phát ra tiếng nói.

"Ngươi tên là gì?" Nếu nàng nhớ không lầm thì đây là một trong hai nha hoàn nàng đã gặp ở đại sảnh.

Nha hoàn nghe nàng hỏi thì cung kính đáp: "Dạ, nô tì tên Tổ Nguyệt."

Tổ Nguyệt nhìn thấy sắc mặt nàng không được tốt lắm thì quan tâm hỏi: "Vương phi, người không sao chứ?"

Thân thể nàng ngoại trừ cái đầu còn hơi choáng ra thì mọi thứ đều ổn, con đầu thấu xương hình như cũng biến mất không nguyên do, chỉ còn lại cơ thể mềm nhũn không có sức.

"Ta không sao." Nàng trả lời sau đó lại hỏi: "Ta ngủ bao lâu rồi?"

Tổ Nguyệt không ngừng loay hoay làm gì đó nhưng vẫn cung kính đáp lại lời nàng: "Vương phi, người đã ngủ tròn một ngày rồi."

Nàng bất tỉnh được một ngày rồi sao.

Thấy Tiểu Diệp không hỏi nữa thì Tổ Nguyệt lại tiếp tục công việc của mình, nàng ta ngắm nghía thật kỹ mấy bộ đồ, sau đó cầm lấy cái màu vàng. Nàng ta lại quay sang mở tủ quần áo, liên tục hết lấy cây trâm này ước chừng sau đó tới cây trâm khác, đến lúc cảm thấy thỏa mãn bèn đem đến trước mặt Tiểu Diệp: "Vương phi, người thích bộ đồ với cây trâm này không?"

Nàng nhìn bộ đồ mà cả người ngẩn ra, ánh mắt mờ mờ không hiểu: "Rất đẹp, nhưng người chuẩn bị những bộ này để làm gì?"

Tổ Nguyệt nhìn sắc mặt mờ mờ của Tiểu Diệp thì mỉm cười, nàng ta cẩn thận giải thích: "Hôm nay là ngày viếng mộ Đại vương gia, vào ngày này tất cả phi tử cùng với hoàng thất đều phải đi, vì thế nên người cũng phải đi. Đây là lần đầu tiên người xuất hiện trước những người kia nên phải thật xinh đẹp mới được. Vương phi người yên tâm, mọi chuyện cứ giao cho nô tì." Nói rồi còn không quên đâm vào ngực mình búp búp để tạo độ đáng tin cậy cho bản thân.

"Được, mọi thứ giao cho người." Tiểu Diệp mỉm cười một cái. Dù sao những chuyện như chăm chút về bề ngoài nàng cũng không quan tâm lắm.

Tổ Nguyệt như sực nhớ tới cái gì đó, nàng ta a lên một tiếng, sau đó liền thò vào trong tay áo rút ra một cây trâm: "Suýt nữa thì quên mất, lúc này nô tì có nhặt được cái này trước cửa phòng. Là của người đánh rơi?"

Trong tay Tổ Nguyệt là một cây trâm hồ điệp vô cùng tinh xảo, Tiểu Diệp nhìn liền thấy thích nhưng nàng không biết cây trâm này. Chợt nhớ tới hôm qua Hoắc Đình có đến tìm nàng, sau đó lại bị nàng lạnh lùng đuổi đi, lúc đó nàng có nghe tiếng một vật gì đó rơi xuống sàn, hẳn là cây trâm này đi?

Tiểu Diệp giơ tay ra cầm lấy cây trâm, sắc mặt vô cùng dịu dàng: "Chắc là của ta."

Chắc là của ta?

Câu trả lời của Tiểu Diệp rất kỳ lạ nhưng Tổ Nguyệt cũng không hỏi lại. Nàng ta vốn không phải là người thích tọc mạch chuyện của chủ tử, hơn nữa cũng không thể tọc mạch, càng không nên tọc mạch.

Tiểu Diệp cầm cây trâm quan sát, ngón tay nhẹ lướt trên những viên đá tím được khảm trên cánh bướm. Ánh mắt nàng trước giờ luôn lãnh đạm hiện tại lại gọn lên chút sóng nhỏ, khóe môi nàng khẽ cong lên, mặc dù mờ nhạt nhưng quả thật nàng đã cười.

Nghĩ đến Hoắc Đình hôm qua bị nàng tàn nhẫn đuổi đi, hẳn là hẳn đã bị nàng tổn thương lắm. Tiểu Diệp nghĩ đến Hoắc Đình liền không kiềm nén được mà lầm bầm: "Đồ ngốc."

Nhưng mà nàng lại yêu tiểu ngốc tử này.

Lúc trước cùng hắn bốn ngày lang thang khắp nơi, nàng có từng nói với hắn nàng thích nhất là một cây trâm hồ điệp, nhưng đáng tiếc lại không có kiểu nàng thích, hơn nữa tay nghề lại vô cùng kém. Lúc đó nàng có vẽ ra hình dạng cây trâm, chính là hai con hồ điệp một lớn một nhỏ đậu gần bên nhau trên một nhánh mai. Nàng còn nhớ, Hoắc Đình lúc đó nhìn chăm chăm tờ giấy, mắt long lanh hỏi nàng thật sự rất thích cái này hay sao, sau đó còn rất dừng khí đảm bảo rằng nhất định sẽ tìm được một cây trâm giống như vậy đưa cho nàng. Cây trâm đó vốn bị nàng quăng sau đầu, nàng xem đó như là một cuộc nói chuyện phiếm, không ngờ hắn lại nhớ.

Chỉ tiếc, Tô Dĩ Diệp nàng lại là thể thân của nữ nhân Lôi Nhạc kia.

Lúc nàng cùng nữ nhân ấy mặt đối mặt, nhìn người kia khuôn mặt có vài phần tương tự nàng thì khiến cho nàng không khỏi sững sờ. Nàng cố gắng làm cho sắc mặt bản thân trông lãnh đạm, kỳ thật trong lòng đã sớm rối bời.

Nụ cười của Tiểu Diệp vốn mờ nhạt hiện tại hoàn toàn biến mất.

Tiểu Diệp giao vào trong tay Tổ Nguyệt quả thật đã được chăm chút vô cùng cẩn thận, về ngoài vốn bảy phần thanh tú hiện tại lại tăng thêm hai phần sắc xảo, khiến người ta nhìn qua thật sự lưu luyến.

Tổ Nguyệt trong quá trình thay đổi diện mạo của nàng quả thật có chút dọa người. Nàng ta như thể hận không thể làm cho nàng kiểu tóc tinh xảo nhất, không thể trét tất cả mỹ phẩm lên mặt nàng làm cho nàng đẹp nhất, thậm chí hận không thể đem tất cả trâm cài đẹp cài hết lên đầu nàng. Đẹp thì đẹp thật nhưng sức nặng trên đầu nàng khiến đầu óc choáng váng thì khóe mắt không khỏi giật giật.

Tiểu Diệp biết chắc mình không thể đem quả đầu này di chuyển quá hai canh giờ, nên đành phải ngắm trong gương một chút như hưởng thụ thành quả sau đó kêu Tổ Nguyệt tháo xuống hết, thay vào đó cài duy nhất cây trâm hồ điệp kia.

Lúc tháo tất cả cây trâm ra khỏi đầu nàng, Tiểu Điệp thậm chí còn nghe được Tổ Nguyệt không ngừng nghiêng răng kẹt kẹt, trông vô cùng uất hận. Một lát sau cầm cây trâm hồ điệp cài lên tóc nàng thì sắc mặt u ám, trông vô cùng đáng thương.

Tiểu Điệp được chăm chút bề ngoài xong thì được đưa ra xe đợi sẵn. Từ xa xa, nàng có thể thấy được Hoắc Đình ngồi trên xe trước chờ nàng. Nàng đi tới, kéo rèm xe ra, sau đó yên tĩnh ngồi trên xe. Hoắc Đình không lên tiếng, nàng cũng không lên tiếng, trong xe nhất thời yên tĩnh lạ thường.

Khi cả hai cứ tưởng sẽ yên lặng như vậy rồi khỏi thì bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng ồn. Lôi Nhạc bên ngoài rèm xe giọng đáng thương vang lên: "Tiểu Đình, Nhạc tỷ cũng muốn đi, người cho ta theo với."

Hoắc Đình nghe thấy có người gọi thì kéo rèm xe lên nhìn ra bên ngoài.

Lôi Nhạc nước mắt đầm đìa đang cố gắng xông lên xe nhưng lại bị Tổ An cùng Tổ Nguyệt chặn lấy. Nàng ta không thể lên xe, chỉ còn cách hướng Hoắc Đình khóc lóc cầu xin.

Hoắc Đình hết nhìn Lôi Nhạc sau đó lại nhìn Tiểu Điệp, trông mắt không ngừng đảo đảo, dường như đang suy tính gì đấy.

Cuối cùng hẳn hướng Tổ An lên tiếng: "Tổ An, cho nàng ta đi cùng chúng ta được không?"

Tiểu Điệp bên cạnh nghe thấy thì đôi mắt tăng thêm vài phần u ám, khóe môi thoáng nở nụ cười nhạt.

Từ trước đến giờ người khác kêu nàng là gì nàng cũng không quan tâm. Nhưng hiện tại, nàng vô cùng căm ghét hai chữ "Nhạc tỷ" này.

Lôi Nhạc nghe thấy vậy thì mừng rỡ, giọng tăng thêm vài phần hống hách: "Người nghe không, Tiểu Đình đã cho phép ta đi theo, mau tránh ra."

Tổ An cùng Tổ Nguyệt vẫn không buông tay, cản Lôi Nhạc lại bên ngoài. Tổ An nhìn Hoắc Đình giọng đầy khó xử: "Vương gia, không được, trong các thê tử cùng thiếp thất người chỉ có thể mang theo một người."

Tổ An còn định nói thêm, hơn nữa nàng ta còn chẳng phải là thê tử hay thiếp thất gì của ngài thì Tiểu Điệp lên tiếng: "Cứ cho nàng ta theo đi, ta ở lại phủ là được chứ gì." Dù gì so với nàng, nàng ta mới là Nhạc tỷ chân chính của hắn.

Lời này của nàng liền khiến ba người ở dưới sừng sốt, còn Hoắc Đình thì mất mát.

Tiểu Điệp không nói nhiều lời liền kéo rèm lên chuẩn bị xuống xe. Bất ngờ nàng bị Hoắc Đình trong xe túm lại, lôi vào bên trong. Dường như hẳn sợ nàng lại lần nữa trèo ra bên ngoài lên trước chắn cả cửa, đem Tiểu Điệp nhét thật sâu vào bên trong.

Hoắc Đình thò cái đầu ra bên ngoài gấp gáp gào lớn: "Không cần nữa, cho nàng ở lại phủ đi." Hôm qua Lôi Nhạc có bảo nàng ta có cách khiến cho Nhạc tỷ của hắn vui lại, nhưng nếu như Nhạc tỷ phải ở nhà vậy thì hẳn không cần nữa. Mau đem nàng ta tránh xa xa ra, không khéo Nhạc tỷ của hắn nhẩy xuống xe mất.

Lôi Nhạc không ngờ Tiểu Điệp lại có thể dễ dàng nhường cho nàng ta đi như vậy, nàng ta chưa kịp kinh hỷ xong thì bị thái độ thay đổi của Hoắc Đình làm cho kinh hãi. Nàng ta há hốc miệng sau đó khép lại, môi liên tục nhấp nháy nhưng không nói được lời nào.

Tổ Nguyệt cười, trả lại cho Lôi Nhạc một câu: "Người nghe thấy rồi chứ?"

Tổ An cùng Tổ Nguyệt như cũ mỗi người nắm một bên cánh tay Lôi Nhạc mạnh bạo lôi đi. Lôi Nhạc không cam tâm, chân đứng dưới đất liên vùng lên đá tứ tung. Bóng dáng ba người họ dần mất hút chỉ để lại tiếng gào thét "thả ta ra" từ từ nhỏ dần.

Một lát sau hai người Tổ An cùng Tổ Nguyệt từ hướng lúc nãy đi ra, sau đó điềm nhẹ gót chân phi thân vào trong xe dành cho hộ vệ ngồi an tọa.

Hoắc Đình cẩn thận đóng cửa xe lại, kéo rèm lại, thậm chí còn dùng thân mình che khuất đi cánh cửa. Hắn loay hoay mãi, đến khi cảm thấy Tiểu Điệp không cách nào xuống xe thì mới an tâm ngồi xuống, nhìn nàng chòng chọc như chó canh xương.

Khi mọi người đã ngồi đầy đủ vào trong xe, bốn hộ vệ ngồi ở xe đầu bắt đầu thi chuyển chú thuật ngũ hành. Đám mây xung quanh vốn bay tán loạn liền từ từ gom lại như một chiếc đệm nâng xe của bốn hộ vệ lên, kế đó là xe của Hoắc Đình cùng Tiểu Điệp ở giữa, cuối cùng là xe của Tổ An cùng Tổ Nguyệt. Một dãy gồm ba xe bắt đầu di chuyển.

Tiểu Điệp ngồi trong xe bị lắc một cái vội chớp lấy phần nhô ra trong xe để cố định thân thể, sau đó liền im lặng nhìn ra ngoài, không có bất kỳ động tác nào nữa.

Nhớ lại lúc này Hoắc Đình kéo tay nàng lôi lại vào trong xe, trong tim nàng chợt cảm giác ấm áp, cảm giác âm u lúc này trong đáy mắt cũng dần tan biến. Tiểu Điệp chống tay lên cầm nhìn khung cảnh bên ngoài dần biến đổi, khóe môi bắt gặp cong lên một nụ cười sâu.

Đến khi thân thể nàng lần nữa bị lắc thì ba chiếc xe lần lượt đáp xuống mặt đất bằng. Lúc này đây Hoắc Đình mới yên tâm mở cửa xe cho nàng đi xuống. Tiểu Điệp bước xuống xe thì lập tức ngăn người.

Chỗ này có chỗ nào giống nơi viếng mộ?

Cột nhà được trạm khắc tinh xảo hình con rồng bay lên trời cùng với một dãy phòng nguy nga lộng lẫy, lớn nhỏ khác nhau trải dài. Nhìn thế nào cũng thấy đây rõ ràng là một cung điện.

Nàng túm lấy Tổ Nguyệt xuống hỏi thì mới biết hóa ra không phải bọn họ viếng mộ ở đây, do đường tới viếng mộ vô cùng xa nên để đi cho nhanh, tất cả mọi người phải tập trung lại với nhau, một lần nữa làm chủ thuật di chuyển.

Theo như lời Tổ Nguyệt thì còn nhà của Lý Hiền Vương cùng với Thái Tử là chưa đến. Nhìn khung cảnh này làm nàng nhớ đến trước kia cả một đám rù nhau đi picnic.

Hiện tại nàng cũng không có gì làm, thay gì ngồi ngây ngốc một chỗ nàng đi dạo xung quanh vậy.

Vì hôm nay là ngày đặc biệt nên toàn bộ dãy viện phía trước hoàng thất đều có thể đi lại. Tiểu Diệp thông thả cước bộ đi xung quanh.

Khi qua hai dãy nhà cùng với một hòn núi giả thì bất ngờ một kinh lực đánh úp vào phía sau lưng nàng. Tiểu Diệp xoay người vội né đi. Trảo của người kia được băng hóa bị trượt, trượt qua tai nàng cắm thẳng vào cái cây đối diện. Một tiếng "rắc" vang lên, cái cây bị sức mạnh của băng trảo đánh cho vỡ vụn.

Người kia rút tay ra, ánh mắt đầy sát khí lại lần nữa lao vào nàng. Tiểu Diệp nhảy về phía sau vài bước, sử dụng đất ở dưới chân tạo nên một bức màn ngăn cách, sau đó sử dụng nước trong núi giả cũng tạo băng trảo. Bàn tay kia vừa đánh thủng tường đất, bên này nàng lập tức dùng băng trảo của mình tóm lấy tay đối phương.

Bức tường đất vì khí thế bức người của cả hai làm cho vỡ tan. Người bên kia tay vốn dùng băng trảo bất thành linh biến thành hỏa trảo, băng lửa gặp nhau, tiếng xì xèo vang lên, băng trong tay nàng lập tức bị tan đi. Tiểu Diệp giật mình vội rút tay ra.

Lúc này Tiểu Diệp mới có thể nhìn thấy rõ đối phương, trước mắt nàng là một di di tóc tai tán loạn trông như người điên. Bà ta lại lần nữa lao vào nàng, miệng gầm lên: "Trả nhĩ tử lại cho ta!"

Tiểu Diệp xoay cổ chân lần nữa né đi hỏa trảo, dùng đất trời chân bà ta sau đó bình thần nói: "Ta không biết nhĩ tử của bà."

Nàng tưởng bà ta sẽ điên cuồng gào lên 'ngươi nói dối' sau đó là tiếp tục đánh nhau với nàng. Chỉ là ngoài dự đoán, không có bất cứ gì xảy ra. Lửa trên tay của di di kia từ từ biến mất, sát khí trong mắt bà ta cũng không còn. Bà ta ngồi thụp xuống ôm mặt khóc nức nở: "Vậy hài tử ta đâu, nó đâu? Ta nhớ nó. Hài tử ta đâu?"

Trong lúc nàng đang nghĩ người này rốt cuộc là ai thì từ xa xa nàng thấy có vài người tiến đến, phía sau nàng Tổ Nguyệt cũng chạy đến hết hoảng hốt: "Vương phi, người không sao chứ?"

"Ta không sao. Người kia là ai vậy?" Nàng chỉ tay về phía di di điên loạn hiện tại đang được đám người kia trói lại đem đi.

Tổ Nguyệt nhìn theo ngón tay nàng chỉ thì không khỏi xanh mặt, gấp gáp hỏi nàng lại câu lúc nãy: "Vương phi, người thật sự không sao chứ?"

Sở dĩ thái độ Tổ Nguyệt khẩn trương như vậy là vì Dương thái phi là một Thiên Thuật, mỗi lần bà trốn được ra ngoài đều khiến người bị khác bị thương không ít thì nhiều.

Tiểu Diệp không hiểu nổi lòng của Tổ Nguyệt, chân mày thoáng nhíu lại lại tỏ vẻ mất kiên nhẫn. Tổ Nguyệt thấy vậy thức thời ngậm miệng lại, nghiêm túc trả lời câu hỏi: "Người đó là Dương thái phi, là mẹ đẻ của đại vương gia." Tổ Nguyệt sợ nàng không hiểu vội giải thích thêm: "Hoàng thượng hiện tại là nhị hoàng tử lên ngôi".

"Vậy vì sao bà ấy lại bị như thế?"

Bị như thế trong miệng vương phi hẳn là bị điên đi? Tổ Nguyệt tường thuật lại những gì nàng ta biết: "Năm đó đại vương gia, hoàng thượng cùng tam vương gia sinh ra cùng ngày, chỉ cách nhau nửa canh giờ. Chỉ có điều đại vương gia vừa sinh ra thì đã chết, Dương thái phi cũng từ đó điên điên khùng khùng, luôn miệng bảo rằng đại vương gia bị người khác bắt đi, còn bảo rằng đứa bé có ngũ đầu long bảo hộ, nhất định sau này sẽ thành vua."

"Ngũ đầu long?"

"Chính là rồng năm đầu, mỗi đầu tương ứng với một mạch ngũ hành. Mỗi lần đứa trẻ nào làm vua khi sinh ra ngũ đầu long đều xuất hiện để bảo hộ." Tổ Nguyệt giải thích.

"Thế năm đó hoàng thượng sinh ra thì có ngũ đầu long bảo hộ?"

Tổ Nguyệt lại lắc đầu: "Năm đó không biết vì sao ngũ đầu long xuất hiện nhưng sau đó lại nhanh chóng biến mất, không biết được là rốt cuộc ngũ đầu long bảo hộ ai. Nó thì nghe nói lúc đó có người của tộc Bạch Lang đi ngang, người họ nhìn vào ba phòng sinh sau đó liên tục lắc đầu bảo điềm xấu, điềm xấu." Nàng ta ngưng một hồi sau đó lại tiếp: "Theo như lời của Dương thái phi con của bà nhất định làm vua, vậy hẳn hoàng thượng chính là đại vương gia bị đánh cắp đi, nhưng năm đó hoàng hậu sinh xong đứa bé luôn được tiên hoàng bế trên tay, không thể nào bị tráo được. Nên mọi người đều cho rằng Dương thái phi là thương tâm quá độ mà hóa điên."

Tiểu Diệp không hiểu vì sao bản thân lại vô cùng hiếu kỳ với cái người tộc Bạch Lang kia, nàng liền hỏi: "Thế cái người tộc Bạch Lang kia người có biết tên gì không?"

"Nô tì không biết, chỉ biết người đó họ Lôi."

Lại là họ Lôi, không biết với nữ nhân tên Lôi Nhạc kia có quan hệ gì không hay chỉ là trùng hợp trùng họ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Xung Đột

Tiểu Điệp đứng bên mép suối, ánh mắt sáng quắc liếc nhìn một lượt một đám nữ nhân gồm sáu bảy người trước mặt. Bàn tay nàng khóp xương trắng rõ ràng nhẹ kéo Hoắc Đình thân hình to lớn ra phía sau bảo hộ.

Nàng trước đây chỉ có ép buộc dồn người ta vào một chỗ, không ngờ hiện tại nàng lại được nếm mùi vị này. Thật thú vị!

Nhìn những gương mặt nhìn nàng đầy ý vị ở phía trước, dường như hôm nay quyết chinh nàng thật khó coi. Tiểu Điệp không khỏi cười lạnh.

Tiểu Điệp và Hoắc Đình sau khi đến nơi vốn định tìm một khe suối uống nước, không ngờ nàng vừa ngẩng đầu lên liền xuất hiện thêm vài người không biết mặt. Theo như những gì nàng thấy thì họ chỉ muốn châm chọc nàng vì nàng gả cho một phu quân gốc từ đi?

Nàng vốn không rảnh rỗi để so đo với đám người này.

Tiểu Điệp rời đi, bàn tay nàng ăm ắp kéo Hoắc Đình phía sau đi theo.

Nữ nhân đứng đầu mặc áo màu xanh nhếch miệng đầy châm chọc: "Tam vương phi, chúng ta cũng chỉ là đến uống nước mà thôi, sao lại bỏ đi vậy?"

"Vậy sao, vậy các người cứ tự nhiên uống nước, chúng ta không muốn ở lại làm phiền." Nàng nói, động tác di chuyển vẫn không dừng lại.

"Chờ chút đã" Nữ tử áo xanh nói đồng thời tạo nên một bức tường bằng sỏi, cố tình không để nàng đi. "Ta nghe nói Tam vương gia sau khi bị trúng độc thì bị ngã ngốc, hơn nữa võ công còn bị mất hết. Điều này thật sự là sự thật đi?"

Chỉ có trời cùng với Hoắc Đình mới biết tại sao hắn lại không dùng thuật ngũ hành. Ngoài trừ một lần kia vì cứu nàng hắn đã để lộ mạch thuật của mình ra, còn lại hắn cứ ngây ngây ngốc ngốc không ngừng cười hi hi. Kể cả lúc người khác bắt hắn, hắn cũng không động thủ, cứ nằm ngoan ngoãn để người khác bắt đi. Chả trách những người xung quanh đều nghĩ hắn mất hết võ công.

Nhìn sắc mặt đám người phía sau trông người gặp họa cười vô cùng đắc ý thì trong lòng nàng không khỏi cười nhạt. Nàng sắc mặt ung dung, chỉ bình thản hỏi: "Nếu đúng vậy thì sao? Mà không phải thì sao?"

Tiểu Điệp cố ý nói mập mờ, không trả lời rõ.

Các nàng lại tưởng rằng nàng xấu hổ không muốn trả lời, nữ nhân áo tím phía sau vội bồi thêm một câu: "Tam vương phi đừng hiểu lầm, bọn ta chỉ là đang lo lắng cho Tam vương gia mà thôi."

Một nữ tử áo hồng khác lại bồi thêm vào: "Đúng đấy, hần tam vương phi cũng biết rằng là một người không thể sử dụng ngũ hành thì không khác gì một Phế Thuật, mà Phế Thuật ở đây... thì vương phi cũng biết rồi đấy."

"Bọn ta chỉ là lo lắng cho các người thôi mà." Câu này nữ tử áo xanh nói, nàng ta không quên đề giọng mình xuống sao cho thật cảm xúc, như thể các nàng thật sự là đang làm việc tốt, đang rất lo lắng cho hai người bọn họ.

Tiểu Điệp nhướn mi, nở một nụ cười đầy khách khí, đồng thời cũng đầy ẩn ý: "Vậy ta nên cảm tạ các nàng rồi nhỉ?"

Những người kia vốn tưởng nàng tức giận, không ngờ nàng lại mỉm cười. Chỉ là, nụ cười này các nàng nhìn vào bỗng dưng cảm thấy da đầu tê dại, vội lùi về sau một bước.

Chỉ có nữ nhân áo xanh tinh thần kiên định vẫn đứng yên tại chỗ. Nàng ta vội xua tay, giả vờ xấu hổ nói: "Không cần, không cần, tam vương phi quá khách sáo rồi."

Nàng gật đầu xem như nhận ý tốt của họ. "Không còn gì nữa? Vậy chúng ta đi được rồi chứ?" Nàng hỏi nhưng không đợi nhưng người kia đồng ý liền lách người qua bức tường sỏi cùng Hoắc Đình rời đi.

Nữ nhân áo tím lần nữa gọi nàng lại: "Khoan đã, có thể cho ta biết, vương phi là Thuật Gia thứ mấy hay không?"

"Không phải là một cái Phế Thuật kia chứ?" Một người đứng phía sau cùng đám thọt lên tiếng.

Bước chân Tiểu Diệp khựng lại, nàng quét ánh mắt lần lượt từng người nhưng lại không lên tiếng. Nhìn những khuôn mặt nhìn nàng chăm chăm kia, nàng thật sự muốn ngửa mặt lên trời cười lớn.

Hóa ra đây mới là mục đích chân chính của bọn họ đi?

Vương phi Phế Thuật cùng với Vương gia ngu ngốc. Quả là một tuyệt phối!

Mặc dù thân phận là Tam vương gia cùng Tam vương phi của nàng và hân không nhỏ, nhưng việc nàng là một Phế Thuật thì vô cùng mất mặt. Điều này cũng đủ cho đám người bọn họ thù ghét, sau đó buôn chuyện cho cả năm. Nhưng mấy cái danh tiếng này nọ với nàng không quan trọng, danh tiếng nàng ở thế giới trước kia vốn cũng chẳng tốt đẹp gì. Nếu như họ muốn đáp án như thế thì nàng nên thành toàn cho ước mộng của họ vậy. Tiểu Diệp khí thế bức người, giọng không kiên dè nói: "Đúng thế, ta là một cái Phế Thuật đây thì sao?"

Quả như nàng dự đoán, nghe được đáp án mong muốn, các nàng tinh quang liền lóe lên, môi không kìm được mà nở nụ cười chế giễu.

Tiểu Diệp hiện tại vô cùng lười nhìn đến thái độ của đám người này chỉ bỏ lại hai chữ: "Cáo từ" liền li khai. Nhưng không ngờ các nàng lại là người không biết đủ, được đăng chân lần đăng đầu. Nàng không quan tâm các nàng, các nàng lại cho rằng nàng sợ.

Vừa mới xoay người lập tức liền có dây mây quất tới, dây mây này nếu trúng mặt nàng nhất định sẽ bị hủy dung. Hoắc Đình thấy vậy vội la lên: "Nhạc tỷ, cẩn thận." sau đó ôm lấy nàng khẽ xoay người. Dây mây bị phóng ra không thể thu lại liền quất mạnh vào bả vai hân, nơi dây mây quẹt qua liền bị rách áo mà xuất hiện vết máu.

Tất cả các nàng đều sững sờ.

Bọn họ không ai nghĩ rằng Vương gia ngốc nghếch kia thân thủ lại nhanh lẹ như vậy, khiến cho bọn họ không kịp trở tay.

Người bị chém là Hoắc Đình vậy mà hân không ngừng xoay Tiểu Diệp vòng vòng vừa lo lắng, vừa hỏi xem nàng có sao không. Tiểu Diệp im lặng không nói, bàn tay nàng sớm bị siết chặt lại lộ hết khớp xương.

Nàng trừng mắt nhìn từng người, không bỏ sót một ai, âm thanh lạnh lẽo phun ra từng chữ: "Các, ngươi, dám, động, thủ?"

Các nàng bị ánh mắt sắc như dao cạo của Tiểu Diệp làm cho toàn thân run lên. Ai nấy cũng tự trấn an mình là, nàng ta là một cái Phế Thuật, ngoài trừ trừng mắt liếc các nàng nhiều thêm một chút thì còn có thể làm gì.

Tiếng nói vừa dứt, xung quanh Tiểu Diệp có một tầng gió từ từ cuốn lên, đồng thời xung quanh các nàng cũng có. Hoắc Đình ở trong gió của Tiểu Diệp thì có cảm giác ấm áp như đang được bảo vệ. Ngược lại, các nàng ở trong tầng gió không ngừng cảm thấy rét run, quần áo bị gió ma sát làm cho quần áo rách toét tả, nhưng những chỗ cần che thì vẫn che. Tay chân các nàng bị cơn gió xung quanh cửa làm cho đứt tay chân. Mặc dù các nàng sử dụng thuật ngũ hành của mình nhưng liền bị cơn gió cửa làm nhói đau không thể thi triển thuật.

Trong mắt các nàng đầy hoảng loạn, môi liên tục nhấp nháy như muốn nói: Không phải... không phải là... Phế Thuật... hay sao?

Tiểu Diệp giơ tay lên trời sau đó vung mạnh xuống, tay áo màu vàng của nàng vừa nhẹ phất một cái, lập tức trên trời có một đạo sấm sét đánh mạnh xuống đất, khiến cho nơi đó thùng một lỗ thật to nhét vừa đủ mười con voi.

Hai hồ lại vừa chuẩn cách các nàng một bàn chân, khiến cho các nàng vốn đang hoảng loạn liền lập tức trắng bệch, môi cũng không còn sức để nhấp nháy.

Một đạo sấm sét này thật lớn, nếu đánh trúng các nàng, nhất định xương cốt cũng không còn. Các nàng nhìn Tiểu Diệp như nhìn thấy quái vật, chân mềm nhũn không còn sức ngồi bẹp xuống.

Tiểu Diệp nhìn các nàng, giọng hồ hững nhưng đầy uy hiếp hỏi: "Còn muốn đánh?"

Các nàng liền như được lập trình sẵn không hẹn cùng lắc đầu.

Tiểu Diệp gật đầu hài lòng, thu gió lại sau đó kéo tay Hoắc Đình bỏ đi.

Các nàng ngồi bệch dưới đất chỉ còn thấy bóng lưng hai người họ xa dần, vắng vắng tiếng Tiểu Diệp hướng Hoắc Đình mắng: "Đồ ngốc, sao lại nhảy ra đờ?"

Sau đó họ thấy Hoắc Đình cúi đầu, sau đó lại ngẩng đầu lên nói gì đó nhưng do quá xa nên bọn họ không thể nghe thấy nữa.

*****-----*****

Tiểu Diệp ngồi trong phòng được dọn sẵn cho hai người bọn họ, nàng tay cầm thuốc sức lên vết thương cho Hoắc Đình. Mỗi lần thoa thuốc nàng cố ý thoa mạnh tay khiến cho Hoắc Đình la oái oái, miệng không ngừng há to hít hà.

Hoắc Đình nhìn Tiểu Diệp méo máo khóc: "Nhạc tỷ, nhẹ tay chút được không?"

"Không." Mặc dù nàng lạnh giọng nói vậy, nhưng động tác sớm không còn thô bạo như lúc ban đầu.

Hoắc Dĩnh vừa hít hà vừa ngồi nhìn nàng chăm chăm.

Cả ngày hôm nay nàng sớm để ý hấn cứ như vậy luôn ngấm nhìn nàng. Lúc đầu nàng còn tưởng hấn sợ nàng nhảy ra khỏi xe nên mới canh chừng, nhưng khi xuống xe, lúc ở bên bờ suối, ngay cả hiện tại cũng vậy. Cuối cùng nàng cũng bị hấn nhìn cho đến mất tự nhiên, vội trừng mắt lên mắng: "Huynh cứ nhìn ta làm gì?"

Hoắc Dĩnh ăn ngay nói thật liền trả lời: "Hôm nay Nhạc tỷ thật đẹp a."

Tiểu Điệp vốn định mắng nữa liền bị hấn làm cho nghẹn mà trân trối. Nàng đỏ mặt, mãi một lúc sau mới lắp bắp nói: "Huynh... huynh... nhìn ta đúng không? Khụ, đừng tưởng nhìn là ta sẽ hết giận huynh."

Hoắc Dĩnh vội lắc đầu, oan uổng nói: "Không có, ta là nói thật, Nhạc tỷ hôm nay thật sự rất đẹp, vô cùng đẹp."

Nàng được hấn khen mãi, ngượng đến nổi tay cầm bông thoa thuốc liên tục run lên, cuối cùng chính là thẹn quá hóa giận liền mắng: "Không nói nữa, không cho nói ta đẹp."

"Ân, Nhạc tỷ xấu, Nhạc tỷ hôm nay vô cùng xấu." Hoắc Dĩnh bộ dạng trẻ ngoan làm theo lời dạy, lập tức đổi chữ đẹp thành chữ xấu.

Cánh tay Tiểu Điệp cầm bông thoa cổ lấm mới hết run hiện tại lại tiếp tục run, hơn nữa khóe miệng nàng không ngừng giật giật.

Lý Hoắc Dĩnh, huynh cố tình chơi ta phải không?

Hoắc Dĩnh vẻ mặt cười hi hi, trông vô cùng ngây thơ vô tội. Hấn chỉ tay về phía cây trâm hồ điệp phía sau tóc nàng nói: "Cây trâm kia Nhạc tỷ cài vô cùng xấu, quả nhiên ta chọn không có sai."

Tiểu Điệp trừng mắt nhìn Hoắc Dĩnh, cảm giác khóe môi run rẩy nhiều hơn, thậm chí bây giờ khóe mắt cũng bắt đầu giật giật.

Nàng có thể bóp cổ chết người này sao đó hồi sinh cho hấn sống lại không?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Tiểu Dĩnh, Huynh Thật Là Yêu Nghiệt

Mọi người sau khi viếng mộ đại vương gia xong thì mở một bàn thức ăn cùng nhau thưởng thức.

Cái bàn vô cùng dài, cỡ khoảng hai mươi mét. Hoàng thượng không có ăn riêng mà ngồi ngay đầu bàn. Nửa dãy bàn đầu bên trái là các vương gia cùng với thê tử và nhi tử ngồi, bên phải là hoàng hậu cùng với các hoàng tử, công chúa. Nửa bàn sau là dành trọn cho các phi tần.

Tiểu Điệp quét ánh mắt nhìn hết một lượt dãy bàn, Lý Hiền Vương là cửu hoàng thúc của Hoắc Dĩnh nên gia đình cũng tương đối đông, tầm cỡ trên dưới hai chục. Những vị vương gia khác thì cũng trên dưới mười người. Hoàng thượng nhân khẩu thì khỏi phải nói.

Tiểu Điệp lại nhìn đến vị trí của mình ngồi, ngoài nàng cùng Hoắc Dĩnh ra thì chỉ có Tổ An cùng Tổ Nguyệt đứng phía sau. Nhân khẩu chính xác là được hai người, tính ăn gian luôn hai nha hoàn là được bốn người. Thậm chí cho dù nàng có ăn gian thêm luôn bốn hộ vệ thì cũng chỉ có tám người.

Nhân khẩu của phủ Tam vương gia thật là ít ỏi a.

Những người ở đây, ngoài những người phủ Tam vương gia ra nàng hầu như không biết ai. Vì vậy nàng ngoan ngoãn ngồi đó im lặng mà ăn, mặc cho những người kia không ngừng nói phiếm cười hi hi ha ha.

Tiểu Điệp vừa ăn vừa nhàm chán đánh mắt một vòng, vô tình thấy được đám người chặn nàng bên bờ suối. Nàng khẽ nhếch môi một cái, tiếp tục ăn phần của mình. Hóa ra là phi tử của hoàng thượng. Các nàng dường như cũng thấy Tiểu Điệp, mắt mở to đầy sợ hãi vội đánh mặt quá hướng khác. Có người còn sợ đến nỗi chạy xuống phía cuối bàn để đổi chỗ.

Nhìn các nàng xem nàng như rắn rết sợ hãi mà chạy, Tiểu Điệp "ha" một tiếng đầy trào phúng.

"Tam hoàng huynh vừa thành thân, huynh hấn nên uống một ly?"

Câu này Tứ vương gia nói ra, thành công kéo đến sự chú ý của nàng.

Tiểu Điệp vừa ăn vừa ngồi quan sát Tứ vương gia. Người này dung mạo cũng không hấn là xấu, chỉ có đôi mắt hấn hơi xếch lên, tạo cảm giác gian

xảo.

Tiểu Điệp lại nhìn sang Hoắc Đình, hần cảm ly rượu chán chừ, dường như không muốn uống. Nàng lại nhìn một loạt những người kia, có thể thấy được họ đang cong môi lên cười.

Tiểu Điệp hừ một tiếng, đoạt lấy ly rượu trong tay Hoắc Đình, hướng Tứ vương gia nói: "Chàng ấy vừa mới bị thương không nên uống rượu, ta thay chàng ấy kính Tứ hoàng đệ một ly." Nói rồi nàng trực tiếp cầm ly rượu uống xuống.

Chất lỏng cay xè chậm rãi chảy xuống cổ họng nàng, vron lại mùi thơm trên đầu lưỡi.

Những người có ý gây khó dễ cho Hoắc Đình bị hành động này của nàng làm cho ngây người. Nhưng rất nhanh lúc sau lại có một người lên tiếng, chuyển từ Hoắc Đình sang Tiểu Điệp. "Đề chúc cho sau này cả hai sớm sinh quý tử, nên uống thêm một ly chứ nhỉ.

Tiểu Điệp nhanh chóng đổ rượu ra, trực tiếp đổ thêm một ly rượu nữa vào cổ họng. Mùi rượu thơm nồng khiến cho đầu óc nàng bắt đầu quay cuồng.

Rượu này là rượu mạnh.

Ý nghĩ vừa lóe lên thì lại có người khác lấy lý do đề hướng nàng kính rượu. Tiểu Điệp vẫn như cũ, mỉm cười sau đó trực tiếp lấy ly rượu kia uống xuống.

Ly rượu vừa nuốt xuống, mùi rượu vẫn chưa tan lại có người khác lấy lý do đề chúc rượu nàng. Bao nhiêu lý do đều bị mấy người này lấy ra hết, ngay cả lý do chúc mừng Tam hoàng huynh bị ngốc nên mới có thể cười thê tử xinh đẹp như thế này cũng bị đám người đó lấy ra nói.

Con mẹ nó, bị ngốc mà cũng chúc mừng vậy thì mấy lão lấy đá đập đầu mình cho ngu ngốc hết đi!

Mặc dù trong lòng gào thét như vậy nhưng ngoài mặt nàng vẫn tươi cười nhận rượu, chậm rãi đem nó uống xuống.

Bọn người vương gia còn định chúc rượu nàng thêm thì Tiểu Điệp bỗng đứng bật dậy phi thân đi mất.

Đến khi mọi người định thần lại thì Hoắc Đình cũng bị nàng tóm đi, hơn nữa một bình rượu lớn cũng bị đem đi mất.

Hoắc Đình bị nàng tóm đi thì vẻ mặt vô cùng ngờ ngạc, hần nhìn xung quanh thì thấy đây là một bãi cỏ rộng, gần với nơi họ ăn uống lúc nãy.

Hoắc Đình nhìn Tiểu Điệp khó hiểu hỏi: "Nhạc tỷ, sao chúng ta lại ở đây?"

Tiểu Điệp ôm trong người bình rượu vừa trộm được nghe Hoắc Đình hỏi thì trừng mắt nhìn hần, vô cùng bất mãn nói: "Ta không phải Nhạc tỷ, ta là Tiểu Điệp, có gọi cũng là Điệp tỷ."

Nói xong, nàng khui cái bình rượu ra tu một ngụm, bước chân xiêu vẹo sắp té.

Mấy tên vương gia khốn khiếp, mấy lão đó vậy mà không nể nàng là nữ nhi mà thẳng tay chúc rượu nàng.

Hoắc Đình thấy nàng tức giận thì ngoan ngoãn im miệng, làm một cái đuôi đi phía sau nàng.

Hai người cứ thế đi một đoạn.

Tiểu Điệp trong tay cầm vò rượu, ánh mắt nàng mơ màng, nàng bước đi nhưng liên tục chân này đá vào chân kia. Thân thể nàng không ngừng lắc lư như cây liễu trước gió, Hoắc Đình thấy vậy vội giơ tay ra đỡ lấy, nàng thuận thế một tay tóm lấy cổ áo hần, một tay cầm vò rượu lao đảo. Nàng dùng lực kéo cổ áo khiến cho đầu hần bị cúi xuống gần mặt nàng.

Giữa hai người khoảng cách bắt gặp trở nên vô cùng gần, thậm chí có thể nghe thấy được hô hấp của đối phương. Nàng nhìn sâu trong mắt hần dường như muốn xoáy sâu trong mắt Hoắc Đình để tìm lấy hình bóng của mình. Nàng im lặng, hần cũng im lặng. Nhất thời mùi rượu nhàn nhạt từ hơi thở của nàng hòa trong không khí, quấn quít lấy chóp mũi của hần, khiến cho tim hần không lý do mà đập nhanh hơn.

"Tiểu Đình, huynh thật giỏi." Nàng bất ngờ buông cổ áo hần ra, tay vỗ mặt hần một cái sau đó cười ngây ngốc.

Hoắc Đình bị hành động của nàng làm cho kinh ngạc, thân thể trở nên cứng đờ.

Tiểu Điệp vẫn giữ nụ cười ngây ngốc, nàng xoay người ngửa mặt lên trời nụ cười liền trở nên chua chát: "Trong những người ta gặp người là giỏi nhất. Có thể khiến ta đau khổ, cũng có thể khiến ta đánh mất bản thân, huynh là người đầu tiên. Tiểu Đình, huynh giỏi lắm."

Hần giỏi sao?

Hoắc Đình nhìn thân hình lao đảo của nàng liền nhú chặt chân mày.

Hần không cho là như vậy.

Tiểu Điệp sau khi phản một câu khiến cho tâm trí Hoắc Đình rối loạn thì lại bắt đầu ngây ngốc cười. Nàng vừa cười vừa kể, uống rượu sao đó lại cười. Nàng mặc cho thế giới xung quanh mình không ngừng chao đảo, chân nọ đá chân kia vui vẻ bước đi.

Thế giới chao đảo thì đã sao?

Từ khi nàng xuyên qua, thế giới của nàng vốn đã không còn như cũ, nàng cũng không còn là nàng như trước. Mất đi trí nhớ, yêu một ngốc tử, ngốc tử lại nhìn nàng mà gọi người khác. Thật thảm hại!

Nghĩ đến độ thảm hại của bản thân, nàng lại nâng vò rượu lên nhấp một ngụm, cảm giác đầu óc quay cuồng Tiểu Điệp liền cười ha ha. Nàng lại tiếp tục trong cơn men say mà bộc lộ hết cảm xúc của bản thân mình.

Đối với một người tinh táo như Hoắc Đình, lời nói của Tiểu Điệp quả thật rất lộn xộn, rất lung tung, nàng nói rất nhiều nhưng hắn lại không hiểu nàng đang nói gì. Mặc dù vậy, Hoắc Đình cũng không chặn lại cái miệng không ngừng lải nhải của nàng. Thậm chí, hắn có phần chuyên tâm lắng nghe, thỉnh thoảng nhìn thấy nàng sắp té thì giờ tay ra đỡ lấy.

Mặc dù không hiểu nhưng hắn quả thật rất muốn hiểu lấy suy nghĩ của nàng.

So với ánh trăng bị lớp mây trên kia che lấy thì ánh mắt nàng càng thêm mờ ảo, thân thể chao đảo bất ngờ dừng lại. Nàng xoay người, bất thành linh gió trào lên bẹo má Hoắc Đình.

Hoắc Đình bị kinh ngạc nhưng hắn ngoan ngoãn đứng yên để cho nàng néo lung tung trên mặt mình. Cảm giác mềm mại cùng âm ấm trên tay khiến Tiểu Điệp vô cùng hài lòng, nàng cười rộ lên giọng lèm bèm: "Tiểu Đình, huynh thật đáng ghét. Tại sao huynh có thể đáng ghét đến như vậy?"

Hoắc Đình bị nàng mắng không nói gì chỉ nhún chân mảy lại.

Nhìn vẻ mặt khổ sở của hắn nàng lại càng cười lớn hơn: "Tiểu Đình, huynh thật là yêu nghiệt a, thật là đáng ghét a. Nhưng mà ta... vậy mà ta lại không thể ghét huynh." Nàng tiếp tục cười, nhưng chính là đang cười nhạo bản thân nàng.

Hoắc Đình mặc cho nàng bẹo má mình, ngón tay hắn ôn nhu vuốt lấy lọn tóc bị nàng ngậm trong miệng, giọng dịu dàng nói: "Nhạc tỷ, người say rồi."

Say?

Ha, đúng vậy, nàng say rồi. Nàng không biết vì sao bản thân lại say hắn. Không phải hai người họ mới gặp đây thôi sao.

"Tiểu Đình, ta say rồi, vì vậy chúng ta nên đi ngủ." Nói rồi nàng như cơn gió nắm lấy tay hắn mà kéo đi.

Vào đến phòng, nàng hưng hăng đẩy Hoắc Đình lên giường sau đó trèo lên, ngón tay mềm mại của nàng liên tục mon men trên mặt hắn. Nàng nấc cục vài cái, trong ánh mắt mơ màng của dường như lên lờn lên một ngọn lửa nhỏ. Nàng dùng chất giọng dịu dàng nhất, êm dịu nhất hỏi hắn: "Tiểu Đình, người có thích ta không?"

Hoắc Đình nhìn nàng thật thà đáp: "Thích." Phải nói là vô cùng thích.

Dường như không hài lòng với câu trả lời của Hoắc Đình, Tiểu Điệp bủn môi giọng đầy bất mãn: "Người nói dối."

"Ta không nói dối."

"Nhưng rõ ràng là người đang nói dối." Tiểu Điệp phản bác lại, giọng nàng cao thêm vài phần. Không để Hoắc Đình đáp lại nàng lại tiếp: "Rõ ràng trong mắt người chỉ có Nhạc tỷ của người, không phải ta."

"Nhạc tỷ chính là người." Hoắc Đình mở miệng nhắc nhở.

Giọng Hoắc Đình vô cùng thâm tình nhưng lọt vào tai Tiểu Điệp lại trở nên vô cùng chói tai. Nàng siết tay lại thành nắm đấm nhỏ uất ức nói: "Người còn dám bảo là thích ta, đồ nói dối, ta là Tô Dã Điệp, ta không phải là Nhạc tỷ của người."

"Nhưng người chính là Nhạc tỷ." Hắn kiên nhẫn nhắc lại lần nữa.

"Không phải, ta là Tô Dã Điệp, Nhạc tỷ của người chính là nữ nhân tên Lôi Nhạc kia đi? Người chính là tên khốn kiếp."

Hắn mở miệng định nói gì đấy thì liền bị nàng lấy tay bịt miệng lại. Tiểu Điệp mượn dáng vẻ say rượu của mình không biết xấu hổ mà tuyên bố: "Người toàn gạt người, ta không cho người nói."

Môi Hoắc Đình dưới lòng bàn tay Tiểu Điệp thoáng động đậy, nàng bá đạo lấy tay mình đè chặt hơn, kiên quyết không hắn nói. Môi Hoắc Đình vì động tác của nàng mà không động đậy nữa.

Nàng không muốn hắn nói, hắn sẽ không nói.

Hai người cứ thế mắt to trừng mắt nhỏ.

Một lát sau, Tiểu Điệp lại mở miệng lên tiếng: "Tiểu Đinh, nếu ta ăn người rồi có phải người sẽ không rời khỏi ta hay không?"

Hoắc Đình không hiểu ý nghĩa chữ 'ăn' trong lời nàng nói là gì nhưng hắn lại hiểu câu 'người sẽ không rời khỏi ta' của nàng.

Hắn tự nói với bản thân rằng, cho dù nàng có đuổi hắn, bỏ rơi hắn, hắn cũng nhất định sẽ chạy theo mà bám lấy.

Tiểu Điệp thấy Hoắc Đình thần người thì liền buông tay ra, nàng cúi đầu xuống dùng môi mình phủ lấy môi hắn. Nụ hôn của nàng dạo đầu dịu dàng sau đó có chút bá đạo, dường như muốn cướp lấy hơi thở của đối phương. Nàng điên cuồng hôn, đến khi cảm giác hít thở không thông thì mới buông ra, nàng lưu luyến cắn lên môi hắn vài cái.

"Tiểu Đinh, ta ăn sạch người, người sẽ không hận ta chứ?"

Hắn?

Cả đời này hắn chưa từng nghĩ sẽ dùng từ đó lên người nàng.

Không đợi Hoắc Đình trả lời, nàng lại cúi đầu xuống ngấu nghiến hôn. Nàng hôn môi hắn, hôn chóp mũi hắn sau đó lại xuống hôn môi. Hoắc Đình bị nàng cường bạo chỉ ngoan ngoãn nằm yên mặc cho nàng hành sự. Hắn cảm giác thân thể dưới sự đùa giỡn của nàng đang dần nóng lên, hắn có thể cảm nhận được phần dưới của hắn đang bắt đầu khó chịu.

Tiểu Điệp chậm rãi di chuyển từ trên mặt hắn xuống phía dưới, bàn tay nàng mạnh bạo kéo áo hắn xuống, làm lộ ra khuôn ngực rắn chắc. Nàng thỏa mãn từ từ nhắm nháp xương quai xanh của hắn, vẻ mặt như đang thưởng thức một bữa ăn ngon. Hơi thở của nàng cùng với hắn cũng càng trở nên dồn dập hơn. Nằm lên người Hoắc Đình, Tiểu Điệp hận không thể nào một ngụm nuốt hắn vào ngay trong bụng mình.

Hoắc Đình bị Tiểu Điệp dày vò thì không ngừng thở gấp, hắn nhắm mắt cảm nhận cảm giác lạ lẫm do người phía trên mang lại. Đang đến đoạn cao trào, cái đầu nhỏ trên người hắn đột nhiên dừng lại. Hoắc Đình ngược mặt lên nhìn thì phát hiện người nào đó thật không có khí phách, đốt lửa trong người hắn xong hiện tại lại ngủ ngon lành.

Ánh mắt nóng bỏng nhìn Tiểu Điệp đã ngủ say, môi nhỏ của nàng thỉnh thoảng nút chọt chọt trên người hắn thì không khỏi khổ sở. Người hắn rất nóng, phía dưới bụng cũng rất khó chịu, hắn thật sự không biết làm cách nào để xua đi cảm giác này.

Hoắc Đình nhìn đỉnh đầu Tiểu Điệp thì không khỏi đáng thương nói: "Nhạc tỳ, ta thật khó chịu."

Người nào đó mặc hắn than vãn vẫn ngủ say như chết. Hoắc Đình không biết làm cách nào chỉ còn biết kéo chăn lên đắp cho nàng và hắn, đè nén cảm giác khó chịu trong người mà đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Vương Gia Hắc Khuyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.